CARTE PUBLICATĂ ÎN 20 DE ȚĂRI

PAM JENOFF

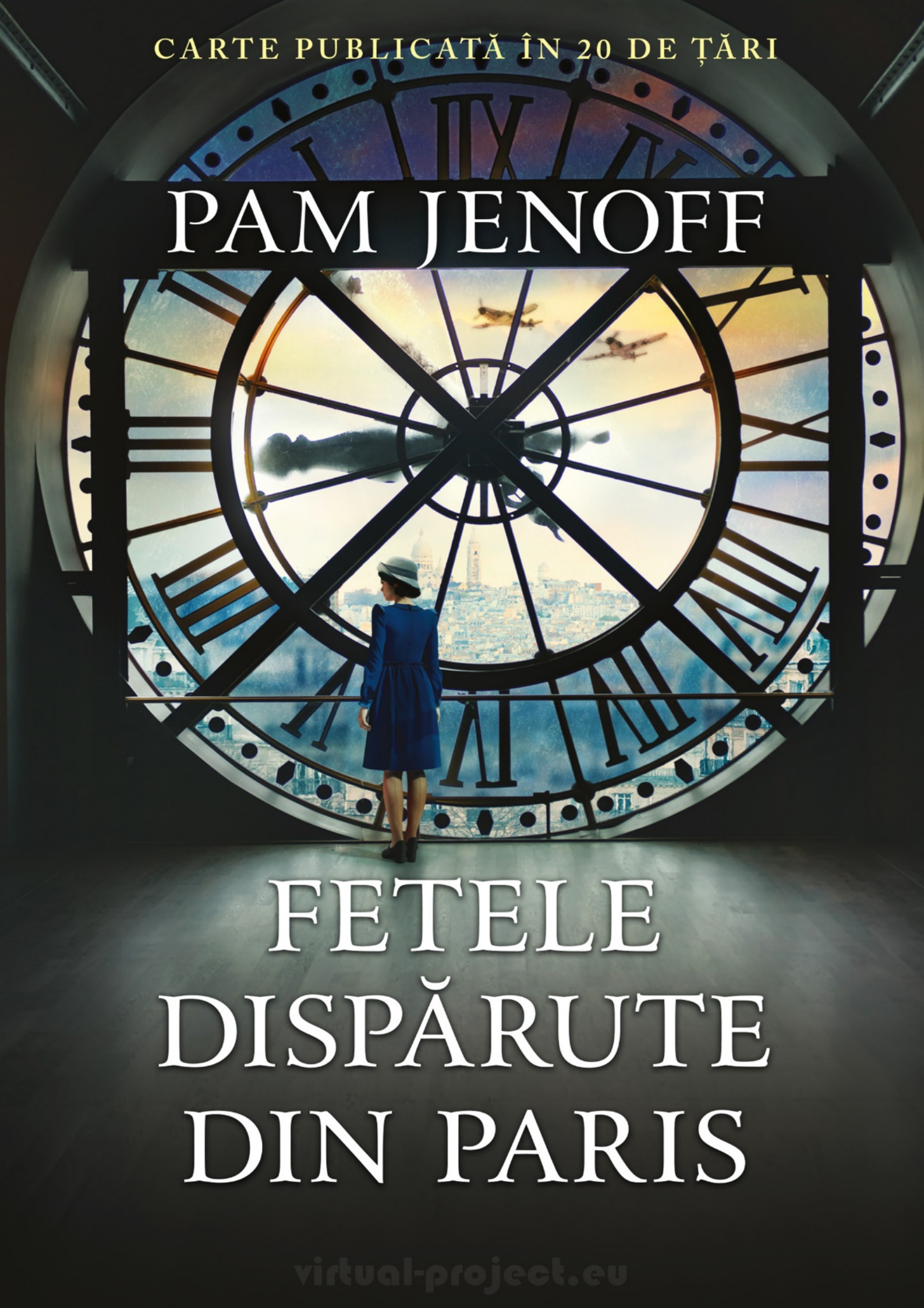

FETELE DISPĂRUTE DIN PARIS

virtual-project.eu

PAM JENOFF

FETELE DISPĂRUTE DIN PARIS

Original: *The Lost Girls of Paris* (2019)

Traducere din limba engleză de:
DIANA DOROBANȚU

virtual-project.eu

2019

În vreme de război, adevărul este atât de prețios, încât ar trebui să fie însoțit întotdeauna de o escortă de minciuni.

Winston Churchill

Capitolul 1

GRACE

New York, 1946

Dacă n-ar fi existat cea de-a doua mare greșeală a vieții ei, Grace Healey nu ar fi găsit niciodată acea valiză.

La nouă și douăzeci, într-o dimineață de marți, Grace ar fi trebuit să se îndrepte către sud, în primul din cele două autobuze pe care le lua de obicei ca să ajungă în centrul orașului, căci făcea naveta între casa în care stătea cu chirie, în Hells Kitchen, și biroul din Lower East Side, unde lucra. Iar ea *era* în drum spre serviciu. Însă acum nu se afla nicidecum aproape de cartierul în care-și avea căminul. În schimb, mergea spre sud, pe Madison Avenue, strângându-și părul creț într-o coadă. Deși era frig, se dezbrăcă iute de haină, ca să-și poată da jos cardiganul de un verde precum cel al mentei. Nu voia ca Frankie să observe că era același pe care îl purtase la muncă și cu o zi înainte, și s-o întrebe ceva de neconceput: dacă trecuse pe acasă.

Grace se opri ca să se studieze în vitrina unui magazin universal. Și-ar fi dorit ca magazinul să fi fost deschis, ca să-și poată cumpăra o pudră cu care să-și acopere urmele de pe gât și o mostră de parfum cu care să mascheze duhoarea de coniac băut cu o zi în urmă, amestecată cu aroma delicioasă, dar puternică a aftershave-ului lui Mark, ce o amețea și o făcea să se simtă rușinată de fiecare dată când îi venea în nări. Un bețiv stătea într-un colț, mormăind în somn. Privindu-i paloarea cenușie, cadaverică, Grace simți un fel de solidaritate. De pe aleea din apropiere auzi o lovitură într-un tomberon de gunoi, un sunet care acompania zgomotul înfundat din propriul cap.

Întregul New York părea verzui și mahmur. Sau poate că pentru ea totul era confuz.

Rafalele tăioase ale vântului de februarie biciuiau Madison-ul, făcând steagurile care atârnau deasupra, agățate pe zgârie-nori, să se zbată cu furie. Un ziar vechi și mototolit se învârtea, purtat de vânt, pe marginea drumului. Auzind clopotul de la Saint Agnes bătând ora nouă și jumătate, Grace mări pasul și simți cum începea să transpire din cauza ritmului alert. Clădirea Gării Grand Central se profila, uriașă, în față. Încă puțin și putea să cotească la stânga, pe Forty-Second Street, și să prindă un autobuz expres care mergea în centru, spre Lexington.

Dar, când aproape că ajunsese la intersecția cu Forty-Third, văzu că strada era complet blocată. Trei mașini de poliție erau parcate de-a curmezișul, delimitând Madison-ul și nemailăsând pe nimeni să se îndrepte către zona de sud. La început, Grace se gândi că era vorba despre un accident de mașină, observând Studebaker-ul negru de peste stradă, care era lovit și-i ieșea abur de sub capotă. În Midtown se adunaseră mai multe mașini ca niciodată și, cu toatele, făceau manevre ingenioase printre autobuze, taxiuri și vehicule pentru livrări. Nu părea ca în accident să mai fi fost implicat vreun alt vehicul. O ambulanță stătea retrasă într-un colț. Medicii nu se grăbeau, ci zăboveau aplecați peste Studebaker-ul fumegând.

Grace ajunse lângă un polițist a cărui figură puhavă se ițea peste gulerul uniformei bleumarin cu nasturi aurii.

— Scuzați-mă, va fi blocată mult timp strada? Întârzii la serviciu.

Polițistul se uită la ea cu dispreț pe sub borul caschetei, ca și când, în ciuda tuturor femeilor care lucraseră cu loialitate în fabrici ca să-i înlocuiască pe bărbații înrolați și plecați din țară în timpul războiului, noțiunea unei femei cu serviciu ar fi fost ridicolă.

— Nu puteți să o luați pe aici, îi răspunse el, pe un ton oficial. Și nici n-o să puteți prea curând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dar polițistul dispăruse.

Grace înaintă, săltându-se pe vârfuri ca să poată vedea.

— O femeie a fost lovită de mașină și a murit, spuse un bărbat cu șapcă, de lângă ea.

Observând parbrizul spulberat al Studebaker-ului, lui Grace i se făcu rău pe loc.

— Păcat, reuși să articuleze, într-un final.

— N-am văzut cum s-a întâmplat, zise bărbatul. Dar cineva spunea că a murit pe loc. Măcar n-a suferit.

Măcar. Asta era expresia pe care Grace o auzise prea des după moartea lui Tom. Măcar era încă tânără. Măcar nu avuseseră copii. (Copiii, se gândea uneori, nu ar fi fost o povară, ci o părticică din el, care i-ar fi rămas ei pentru totdeauna.)

— Nu știi când se poate sfârși totul, medită bărbatul cu șapcă de lângă ea.

Grace nu răspunse. Și moartea lui Tom fusese neașteptată, într-un jeep răsturnat pe drumul de la baza militară către gara din Georgia, pe când se îndrepta spre New York ca să se întâlnească cu ea înainte de a fi înrolat. L-au numit „victimă de război”, dar, de fapt, nu fusese decât un accident, unul care s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Blițul aparatului de fotografiat al unui reporter fulgeră și o făcu să clipească. Grace își feri ochii, apoi își croi, orbită, drum prin mulțime, căutând aer curat printre mirosurile amestecate de țigară, transpirație și parfum.

Aflată acum departe de barajul poliției, ea privi înapoi. Forty-Third Street era blocată și spre vest, așa că nu putea să taie drumul pe acolo. Dacă s-ar fi întors la Madison și ar fi ocolit pe partea cealaltă a gării, asta i-ar fi luat încă cel puțin o jumătate de oră, ceea ce însemna să întârzie și mai mult la serviciu. Din nou, blestemă noaptea care tocmai

trecuse. Dacă n-ar fi fost Mark, ea nu s-ar fi aflat aici, fără altă posibilitate decât să meargă prin Gara Grand Central – singurul loc în care jurase să nu mai calce vreodată.

Grace se întoarse cu fața către clădire. Gara Grand Central se înălța impunătoare înaintea ei, cu umbra-i imensă întunecând trotuarul de dedesubt. Prin porți, navetiștii se scurgeau într-un val compact, neîntrerupt. Își imagina interiorul gării, cu lumina strecurându-se prin geamurile murdare și cu ceasul lângă care își dădeau întâlnire prietenii și cuplurile de îndrăgostiți. Nu locul nu suporta să-l vadă, ci pe oamenii care veneau acolo. Fetele proaspăt rujate cu roșu, trecându-și limba peste dinți ca să se asigure că rujul rămăsese numai pe buze, și care-și strângeau gențile în brațe cu nerăbdare. Copiii proaspăt spălați, ce păreau un pic neliniștiți la vederea unui tată pe care nu și-l puteau aminti pentru că plecase pe când ei abia mergeau în picioare. Soldații în uniforme șifonate din cauza călătoriei, îndreptându-se spre peron cu margarete ofilite în mână. Întâlnirea care n-avea să fie niciodată a ei.

Ar fi trebuit să renunțe și să se întoarcă acasă. Grace tânjea după o baie relaxantă, poate chiar și după un pui de somn. Dar trebuia să ajungă la muncă. Frankie avea interviuri cu o familie de francezi la ora zece și avea nevoie de ea ca să scrie după dictare. Iar, după aceea, venea familia Rosenberg, care căuta documente pentru locuință, în mod normal chiar asta era ceea ce-i plăcea la activitatea ei, să se piardă în problemele altora. Însă în acea zi tocmai responsabilitatea asta o apăsa precum o piatră de moară.

Nu, trebuia să meargă înainte și avea o singură variantă. Îndreptându-și umerii, Grace porni spre Gara Grand Central.

Intră pe poartă. Era prima dată când mergea acolo după acea amiază când sosise din Connecticut, purtându-și cea mai bună rochie cu

volane, și cu părul coafat în bucle perfecte, peste care își așezase toca. La ora trei, Tom încă nu ajunsese de la Philadelphia, unde ar fi trebuit să schimbe trenul, iar ea presupusese că-l pierduse. Însă când el n-a coborât nici din următorul, Grace a devenit neliniștită. A verificat panoul cu informații așezat în mijlocul gării, unde oamenii prindeau biletele cu piuneze, în cazul în care Tom va fi ajuns mai devreme, iar ea, cumva, îl ratase. N-avea cum să dea de el sau să verifice, așa că nu-i mai rămânea altă soluție decât să aștepte. A mâncat un hot-dog care i-a șters tot rujul și i-a lăsat un gust acru în gură, a citit titlurile ziarelor de la chioșc a doua și, apoi, a treia oară. Trenurile veneau și se goleau, lăsând pe peron soldați care ar fi putut fi Tom, dar nu erau. Când sosise și ultimul tren de noapte, la ora opt treizeci, era înnebunită de durere. Tom n-ar fi lăsat-o niciodată să aștepte așa. Ce se întâmplase? În sfârșit, un locotenent cu părul roșcat, pe care l-a recunoscut de la ceremonia de încorporare a lui Tom, a venit spre ea, cu o expresie îngrozită, și atunci și-a dat seama. Încă mai putea să-i simtă mâinile de străin care au prins-o în clipa în care ei i s-au înmuiat genunchii.

Gara arăta la fel ca în noaptea aceea, cu aerul ei pragmatic și cu nesfârșitu-i șir de navetiști și de călători, netulburată de rolul atât de important pe care îl jucase în mintea lui Grace vreme de atâtea luni. *Doar treci prin ea,* își spuse, ieșirea largă din partea cea mai îndepărtată a gării apărându-i ca un far. Nu trebuia să se oprească și să-și aducă aminte.

Ceva îi atinse piciorul într-un chip ciudat, ca și când ar fi apucat-o degetele unui copilaș. Grace se opri și se uită în spate. Era doar o gaură în dresurile ei. Oare Mark o făcuse? Ruptura creștea cu fiecare pas pe care îl făcea, întinzându-se pe pulpă ca o rană. Simți nevoia să scape de dresuri.

Grace se îndreptă spre scările toaletei publice de la parter. Trecând pe lângă o bancă, se împiedică și

aproape căzu, sucindu-și piciorul și simțind cum un val de durere îi străbătea glezna. Se duse șchiopătând către bancă și ridică piciorul, gândindu-se că i se rupsese din nou tocul pe care nu-l reparase prea bine. Dar pantoful era intact. Nu, era ceva ce ieșea de sub banca pe lângă care tocmai trecuse, și care o făcuse să se împiedice. O valiză maro era îndesată neglijent sub bancă. Privi în jur, enervată, întrebându-se cine ar fi putut să fie atât de iresponsabil încât s-o lase așa, dar nu era nimeni prin apropiere, iar ceilalți oameni treceau fără să-i dea nicio atenție. Poate că proprietarul se dusese la toaletă, sau poate că plecase să cumpere un ziar. Grace împinse valiza mai adânc sub bancă, să nu se mai împiedice nimeni de ea, și își continuă drumul.

La ușa toaletei, ea văzu un bărbat în uniformă zdrențăroasă, care stătea jos. Timp de o fracțiune de secundă, se bucură că Tom nu supraviețuise războiului, pentru ca apoi să se întoarcă distrus de cele trăite acolo. Întotdeauna avea să și-l amintească perfect și puternic, o imagine idealizată. N-avea să se mai întoarcă acasă înfricoșat, ca atâția alții pe care ea îi vedea străduindu-se să-și ascundă slăbiciunea sub o mină curajoasă. Grace băgă mâna în buzunar ca să caute ultima monedă și încercă să nu se gândească la cafeaua pe care și-o dorea atât de mult și fără de care trebuia să se descurce acum. Puse banii în palma crăpată a bărbatului. Pur și simplu nu putea să treacă pe lângă el fără să se oprească.

Intră la toaletă și se încuie într-o cabină, ca să-și scoată dresurile. Apoi se îndreptă spre oglindă ca să-și aranjeze părul negru ca abanosul și să-și dea din nou pe buze cu rujul Coty, simțind în consistența lui vâscoasă gustul a tot ce se întâmplase noaptea trecută. La chiuveta de alături, o femeie mai tânără decât ea își aranja haina peste pântecul rotunjit. Părea că toate erau însărcinate acum, rezultatul atâtor reîntâlniri fericite cu

bărbații care se întorseseră din război. Grace simțea că femeia se uita la înfățișarea ei răvășită. Și știa.

Conștientă că întârzia și mai mult la serviciu, se grăbi să plece de la toaletă. Când se pregătea să traverseze încă o dată gara, observă din nou valiza de care se împiedicase puțin mai devreme. Încă se afla sub bancă. Încetinind, se îndreptă către valiză, privind în jur după cineva care s-o revendice.

Văzând că nu era nimeni, Grace îngenunche ca s-o analizeze. N-avea nimic extraordinar, arăta ca mii de alte valize pe care călătorii le cărau zilnic la gară și de care se deosebea doar printr-un mâner uzat de sidef, ceva mai frumos decât la majoritatea. Numai că această valiză nu însoțea pe nimeni; era lăsată sub o bancă, nesupravegheată. *Abandonată.* O pierduse cineva? Pentru o clipă, se opri, prudent, amintindu-și povestea din timpul războiului despre o geantă în care se afla o bombă. Dar totul se terminase, acum dispăruse pericolul, care odinioară părea să pândească la fiecare colț, al invaziei sau al vreunui atentat.

Grace studie valiza, căutând un semn care să-l indice pe proprietar. Îl găsi: un nume scris cu creta pe o laterală. Își aminti cu îngrijorare de unii dintre clienții lui Frankie, supraviețuitorii pe care nemții îi forțaseră să-și scrie numele pe valize, cu promisiunea falsă că urma să-și recupereze bunurile. Pe aceasta scria un singur cuvânt: *Trigg.*

Grace se gândi ce variante avea: să-i spună unui portar despre valiză sau, pur și simplu, să plece. Era în întârziere la serviciu. Însă curiozitatea îi dădea târcoale. Poate că în interior era o etichetă. Se jucă cu încuietoarea, care sări și se deschise sub degetele ei, de la sine. Se surprinse ridicând capacul câțiva centimetri. Privi în spate, simțindu-se ca și când ar fi putut să fie prinsă în orice clipă. Apoi privi înăuntrul valizei. Acolo erau haine de femeie perfect împachetate, iar într-un colț, deasupra, se aflau o perie cu mâner argintiu și un

săpun Yardley de lavandă, nedesfăcut. În partea din spate era așezată o pereche de pantofi de bebeluș, dar nicio altă îmbrăcăminte pentru copii.

Dintr-odată, simți că scotocitul printr-o valiză străină era o invadare de neiertat a intimității (ceea ce, desigur, și era). Grace își retrase repede mâna. În timp ce-o făcea, se tăie în ceva la degetul arătător. „Au!” strigă, cu voce tare, neputându-se abține. Văzu o dâră de sânge trecută binișor de doi centimetri, care deja se adâncea, și câteva picături roșii. Își băgă degetul în gură și-și supse rana ca să oprească sângerarea. Apoi întinse cealaltă mână către valiză, curioasă să afle în ce se tăiase, o lamă sau un cuțit. Sub haine era un plic gros de vreo jumătate de centimetru. Marginea ascuțită a hârtiei o tăiase la deget. *Las-o,* părea să-i spună lui Grace o voce dinlăuntrul ei. Dar, incapabilă să se oprească, deschise plicul.

Înăuntru se afla un teanc de fotografii împachetate cu grijă într-o bucată de dantelă. Grace le scoase, și o picătură de sânge din deget se scurse pe dantelă, făcându-i o pată de nește rs. Erau vreo douăsprezece fotografii, fiecare – un portret al unei tinere. Păreau prea diferite între ele ca să fi fost rude. Unele purtau uniforme militare, altele, bluze apretate sau jachete. Niciuna nu părea să fi avut mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Ținând în mână fotografiile acestor femei necunoscute, simți că ceea ce făcea era ceva prea intim, ceva greșit. Grace își dorea să le lase acolo și să uite ce văzuse. Dar ochii fetei din fotografia de deasupra erau întunecați, și parcă îi transmiteau ceva. Cine să fi fost ea?

Chiar atunci începură să se audă sunând niște sirene dincolo de gară, iar lui Grace i se păru că aveau legătură cu ea, că poliția venea s-o aresteze pentru că deschisese bagajul altcuiva. Se strădui să împacheteze iute fotografiile în bucata de dantelă și să pună totul înapoi în valiză. Însă dantela se strânsese și pachetul nu mai încăpea înapoi în plic.

Sirenele se auzeau mai tare acum. Nu mai avea timp.

Băgă fotografiile, pe ascuns, în geanta ei, și împinse valiza înapoi sub bancă, cu piciorul, ca să nu se mai vadă.

Apoi se îndreptă către ieșire, cu rana de la deget pulsându-i. „Ar fi trebuit să știu”, murmură ea, „că nu se poate întâmpla nimic bun dacă vin la gară”.

Capitolul 2

ELEANOR

Londra, 1943

Directorul era furios.

Lovi masa lungă de conferințe atât de tare cu mâna lui butucănoasă, încât ceștile se zdruncinară și ceaiul împroșcă în toate direcțiile. Tachinările și sporovăială de la întâlnirea de dimineață încetară. Era stacojiu la față.

— Încă doi agenți au fost capturați, răcni el, fără să-și coboare tonul câtuși de puțin.

O dactilografă care trecea pe hol se opri, privind scena cu ochii mari, înainte să-și continue drumul. Eleanor se ridică iute și închise ușa, împrăștiind norul de fum de țigară care se formase deasupra lor.

— Da, domnule, se bâlbâi căpitanul Michaels, atașatul Forțelor Aeriene Regale. Agenții trimiși lângă Marsilia au fost arestați la câteva ore de la sosire. N-am primit nicio veste și bănuim că au fost uciși.

— Care dintre ei? întrebă Directorul.

Gregory Winslow, Directorul Direcției de Operațiuni Speciale, fusese colonel în armată, distins cu multe decorații în timpul Marelui Război. Deși avea aproape șaizeci de ani, rămăsese o figură impunătoare și era cunoscut drept „Directorul” de toată lumea de la sediul central.

Căpitanul Michaels părea derutat de întrebare. Pentru cei care coordonau operațiunea de la distanță, agenții din teren erau doar niște piese de șah fără nume.

Dar nu și pentru Eleanor, care stătea lângă el.

— James, Harry. De origine canadiană și absolvent al Colegiului Magdalen, Oxford.

Peterson, Ewan, fost membru al Forțelor Aeriene Regale.

Știa pe dinafară detalii despre fiecare dintre cei trimiși pe teren.

— E a doua serie de arestări de luna asta.

Directorul trase din pipă fără să catadicsească s-o aprindă.

— A treia, îl corectă Eleanor în șoaptă, nedorind să-l enerveze mai mult, dar nici să mintă.

Trecuseră aproape trei ani de când Churchill autorizase înființarea Direcției de Operațiuni Speciale, sau DOS, și o însărcinase cu ordinul „să dea foc Europei” prin sabotaj și diversiune. De atunci, trimiseseră aproape trei sute de agenți în Europa ca să distrugă fabrici de muniție și căi ferate. Cei mai mulți plecaseră în Franța, la unitatea cunoscută drept „Secția F”, ca să slăbească infrastructura și să înarmeze partizanii francezi în vederea invaziei Aliaților peste Canalul Mânecii, invazie despre care se zvonea de mult timp.

Dar, dincolo de pereții sediului central din Baker Street, DOS era departe de a fi considerată un succes răsunător. MI6 și alte agenții guvernamentale tradiționale erau iritate de acțiunile de sabotaj ale DOS, pe care le considerau o treabă de amatori ce le punea în pericol propriile operațiuni, cu un nivel mai ridicat de secretizare. Succesul eforturilor DOS era, de asemenea, greu de cuantificat, fie pentru că erau clasificate, fie pentru că rezultatul lor nu putea fi evaluat în totalitate până la invazia propriu-zisă. Și, în ultimul timp, lucrurile începuseră să meargă rău, iar agenții le erau arestați în număr din ce în ce mai mare. Oare problema era dimensiunea operațiunilor, făcându-i victimele propriului succes? Sau era altceva?

Directorul se întoarse spre Eleanor, o pradă nouă care-i atrăsese brusc atenția leului.

— Ce naiba se întâmplă, Trigg? Sunt prost pregătiți? Fac greșeli?

Eleanor era surprinsă. Venise la DOS ca secretară, la puțin timp de când fusese înființată organizația. Angajarea ei fusese o bătălie dificilă: nu doar pentru că era femeie, dar și pentru că era de naționalitate poloneză – și evreiască. Erau puțini cei care considerau că locul ei era acolo. Deseori se întreba ea însăși cum de ajunsese dintr-un mic sătuc de lângă Pinsk în centrul puterii din Londra. Dar îl convinsese pe Director să-i dea o șansă și, prin talent și cunoștințe, atenție meticuloasă la detalii și memorie enciclopedică, îi câștigase încrederea. Deși funcția și salariul îi rămăseseră aceleași, acum făcea mai mult muncă de consilier. Directorul insistase să nu stea pe margine, lângă celelalte secretare, ci la masa de conferințe, imediat în dreapta lui. (Ea bănuia că el făcuse asta, în parte, ca să-și ascundă surzenia urechii drepte, lucru pe care nu-l recunoștea în fața nimănui. Ea îi făcea întotdeauna o informare imediat după întâlniri, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic.)

Totuși, acum era pentru prima oară când Directorul îi solicitase părerea în fața celorlalți.

— Cu respect, domnule, nu e vorba nici despre pregătire, nici despre modul de execuție.

Eleanor devenise dintr-odată conștientă că toate privirile erau îndreptate asupra ei. Se mândrea că trecea neobservată prin agenție, atrăgând atenția cât mai puțin posibil. Dar acum, așa-zisa ei acoperire fusese spulberată, iar bărbații o priveau cu un scepticism nedisimulat.

— Atunci ce e? întrebă Directorul, cu obișnuita lui nerăbdare.

— Este din cauză că sunt bărbați.

Eleanor își alese cuvintele cu atenție, nepermițându-i s-o grăbească, dorindu-și să-l facă s-o înțeleagă într-un mod care să nu-l ofenseze.

— Mulți dintre tinerii francezi au plecat din orașe. Sunt înrolați în LVF[1] sau luptă pentru milițiile colaboraționiste ale Republicii de la Vichy și sunt arestați dacă nu fac asta. Este imposibil ca agenții noștri să se mai integreze în peisaj.

— Și atunci? Să stea ascunși?

Eleanor clătină din cap. Agenții nu se puteau ascunde. Trebuia să poată interacționa cu localnicii ca să obțină informații. Chelnerița din Lautrec auzea ofițerii discutând după ce băuseră prea mult vin, soția fermierului constata schimbări în privința trenurilor care străbăteau câmpiile, observațiile cetățenilor obișnuiți aduceau informații reale. Iar agenții aveau nevoie să-și creeze contacte cu *reseau,* rețeaua locală a rezistenței, ca să-și sporească eforturile de a-i sabota pe nemți. Nu, agenții Secției F nu puteau acționa ascunzându-se în beciuri și peșteri.

— Atunci ce să facem? insistă Directorul.

— Există o altă variantă…

Ea ezită, iar el o privi nerăbdător. Eleanor nu ducea lipsă de cuvinte, dar ceea ce intenționa să spună era atât de îndrăzneț, încât nici nu avea curajul s-o facă. Trase aer în piept.

— Trimiteți femei.

— Femei? Nu înțeleg.

Ideea îi venise cu câteva săptămâni înainte, când privea una dintre fetele din camera de transmisiuni radio decodând rapid și sigur un mesaj care venise prin intermediul unui agent de teren din Franța. Talentul ei era irosit, se gândise Eleanor. Fata ar fi trebuit să transmită din teren. Ideea i se păruse atât de ciudată, încât durase ceva timp să se cristalizeze în mintea lui Eleanor. Nu-și propusese s-o aducă în discuție acum ori niciodată, dar pur și simplu îi ieșise din gură, ca un lucru gândit doar pe jumătate.

— Da.

Eleanor auzise relatări despre agenți femei, operativi rebeli care acționau pe cont propriu în

est, transmițând mesaje și ajutând prizonierii de război să scape. Astfel de lucruri se întâmplaseră și în timpul Primului Război Mondial, probabil într-o măsură mult mai mare decât credea lumea. Dar să creezi un program oficial ca să pregătești și să trimiți femei pe teren era ceva diferit.

— Dar ce ar *face* ele? întrebă Directorul.

— Același lucru ca și bărbații, răspunse Eleanor, brusc enervată pentru că trebuia să explice ceea ce ar fi trebuit să fie evident. Să transmită mesaje. Să facă transmisiuni radio. Să înarmeze partizanii, să arunce poduri în aer.

Femeile își asumaseră diverse roluri pe frontul de acasă, nu doar pe cele de asistente și paznici locali. Manevrau tunuri antiaeriene și pilotau avioane. De ce era atât de greu de înțeles că puteau face și asta?

— O divizie de femei? interveni Michaels, stăpânindu-și cu greu scepticismul.

Ignorându-l, Eleanor se întoarse cu fața către Director, adresându-i-se direct.

— Gândiți-vă, domnule, spuse ea, căpătând curaj, în timp ce ideea prindea contur în mintea ei. Au rămas puțini tineri în Franța, dar femeile sunt peste tot. Se amestecă pe străzi, în magazine și cafenele.

— Cât despre celelalte femei care lucrează deja aici…

Ea ezită, gândindu-se la operatoarele radio care munceau neobosite pentru DOS. Într-un fel, erau perfecte: calificate, informate, dedicate cauzei în totalitate. Dar aceleași calități care le făceau ideale, în același timp le erau nefolositoare în teren. Erau, pur și simplu, prea implicate ca să fie antrenate ca operativi, pentru că văzuseră și știau prea multe ca să poată fi trimise pe teren.

— Nu s-ar potrivi. Femeile trebuie să fie proaspăt recrutate.

— Dar unde să le găsim? întrebă Directorul, părând să-l încânte ideea.

— În aceleași locuri în care găsim și bărbații.

Era adevărat că nu aveau corpuri de ofițeri de unde să recruteze.

— Din WAC[2] sau FANY[3], universități și școli de comerț, din fabrici sau de pe stradă.

Nu exista niciun CV care să facă un agent ideal, nicio diplomă specială. Era mult mai important ca cineva să poată îndeplini o anumită activitate.

— Același tip de persoane – inteligente, adaptabile, care să știe franceza, adăugă ea.

— Ar trebui să fie pregătite, observă Michaels, făcând ca asta să pară un obstacol de netrecut.

— La fel ca și bărbații, îl înfruntă Eleanor. Nimeni nu e născut învățat.

— Și apoi? întrebă Directorul.

— Apoi le trimitem pe teren.

— Domnule, interveni Michaels. Convenția de la Geneva interzice în mod explicit existența combatanților femei.

Bărbații din jurul mesei încuviințară din cap, părând să se agațe de atare aspect.

— Convenția interzice multe lucruri, replică Eleanor.

Cunoștea toate părțile întunecate ale DOS, modul în care agenția și alții o luau pe scurtătură și ocoleau legea, din cauza disperării induse de război.

— Putem să le facem membre FANY ca acoperire.

— Am risca viețile soțiilor, fiicelor și mamelor, remarcă Michaels.

— Nu-mi place, spuse unul dintre bărbații în uniformă de la capătul celălalt al mesei.

Eleanor simți cum i se strângea stomacul de nervi. Directorul nu era liderul cel mai de neclintit. Dacă toți ceilalți îl susțineau pe Michaels, ar fi putut să renunțe la idee.

— Vă place să pierdeți o jumătate de duzină de bărbați la fiecare două săptămâni din cauza

nemților? ripostă Eleanor, nevenindu-i să creadă ce curaj avea.

— Vom încerca, spuse Directorul pe un ton neobișnuit de hotărât, punând capăt oricărei discuții ulterioare. Se întoarse către Eleanor. Organizează un birou în josul străzii, la Norgeby House, și spune-mi de ce ai nevoie.

— Eu? întrebă ea, surprinsă.

— Ție ți-a venit ideea, Trigg. Și tu vei coordona afurisita asta de acțiune.

Amintindu-și de victimele despre care discutaseră cu câteva minute mai devreme, Eleanor se simți stânjenită de cuvintele pe care le alesese Directorul.

— Domnule, interveni Michaels. Nu cred că Miss Trigg e calificată. Fără nicio supărare, adăugă el, înclinându-și capul spre ea.

Bărbații o priviră cu suspiciune.

— Nu mă supăr.

Eleanor se întărise demult în fața disprețului bărbaților din jurul ei.

— Domnule, interveni ofițerul de armată de la capătul cel mai îndepărtat al mesei. Și eu cred că Miss Trigg e o alegere nefericită. Cu trecutul ei…

Cei din jurul mesei încuviințară dând din cap, murmurând și aruncând priviri sceptice. Eleanor se simțea studiată, simțea că se punea la îndoială loialitatea ei. *Nu e una dintre noi,* păreau să spună expresiile de pe fețele bărbaților, și *nu e de încredere.* După tot ce făcuse pentru DOS, încă o priveau ca pe un dușman. Străină, ciudată. Nu că n-ar fi încercat. Muncise mult ca să se integreze, să-și piardă accentul. Și depusese actele ca să obțină cetățenia britanică. Cererea ei de naturalizare fusese respinsă o dată, din motive pe care nici măcar Directorul, cu toată puterea și autoritatea lui, nu le putuse clarifica. Cu câteva luni în urmă făcuse pentru a doua oară cerere, însoțită de o scrisoare de recomandare din partea

Directorului, sperând să conteze. Dar nu primise niciun răspuns.

Eleanor își drese vocea, pregătită să fie respinsă. Dar Directorul vorbi primul.

— Eleanor, pune la punct biroul, ordonă el. Începe să recrutezi și să pregătești fete cât mai repede.

Își ridică mâna, ca semnal de încheiere a discuției.

— Da, domnule.

Ea ținea capul sus, nedorind să-și întoarcă privirea de la ochii ațintiți asupra ei.

După întâlnire, Eleanor așteptă până când ceilalți plecară, înainte să se apropie de Director.

— Domnule, nu cred…

— Astea-s prostii, Trigg. Cu toții știm că tu ești *bărbatul* potrivit pentru o astfel de treabă, scuză-mi expresia. Chiar și dintre militari, deși ei n-ar recunoaște asta și nici n-ar înțelege de ce.

— Dar, domnule, chiar dacă ar fi adevărat, sunt un om din afară. N-am nicio greutate.

— Ești un om din afară, și tocmai asta te face perfectă pentru atare poziție. Își coborî vocea. Am obosit ca politica să târască totul în noroi. Tu n-ai să lași ca loialitățile personale sau alte preocupări să-ți afecteze judecata.

Ea încuviință din cap, știind că el avea dreptate. Nu avea nici soț, nici copii, nu era distrasă de nimic din exterior. Misiunea era singurul lucru care conta – și așa fusese întotdeauna.

— Sunteți sigur că nu pot merge? întrebă ea, cunoscând deja răspunsul.

Deși era flatată că el își dorea ca ea să coordoneze operațiunea femeilor, ar fi putut să existe și o a doua opțiune, aceea ca ea să fie trimisă ca agent pe teren.

— Fără documente, nici măcar nu ai cum.

Avea dreptate, bineînțeles. În Londra, își putea ascunde trecutul. Dar să obțină documentele ca să fie trimisă pe teren, în special acum, în timp ce

aștepta răspunsul la cererea de cetățenie, era o cu totul altă problemă.

— Oricum, asta e ceva mult mai important. Ești șefa departamentului acum. Avem nevoie să recrutezi fete. Să le pregătești. Trebuie să fie cineva în care să aibă încredere.

— Eu?

Eleanor știa că femeile celelalte din DOS o considerau rece și distantă, nu genul pe care să o invite la un prânz sau ceai și, cu atât mai puțin, să aibă încredere în ea.

— Eleanor, continuă Directorul, pe un ton scăzut și serios, privind-o cu ochi pătrunzători. Puțini dintre noi ne aflăm acolo unde ne vedeam la începutul războiului.

Asta, se gândi ea, era mai adevărat decât și-ar fi putut imagina. Se gândi la ceea ce-i cerea. O șansă să ia conducerea, să încerce să repare toate greșelile pe care fusese obligată să le privească de pe margine în ultimele luni, fără să aibă puterea de-a face ceva. Deși însemna mai puțin decât să fie trimisă pe teren, ar fi fost o oportunitate să facă mult mai mult.

— Avem nevoie să-ți dai seama unde se potrivesc fetele și să le duci acolo, continuă Directorul, ca și când totul fusese stabilit și ea acceptase deja.

Eleanor simțea că trăia un conflict interior. Perspectiva ca ea să preia această operațiune era atrăgătoare. În același timp, își dădea seama de importanța sarcinii etalate pe masă precum un pachet de cărți de joc. Bărbații se confruntaseră deja cu prea mult și, deși în sufletul ei știa că femeile erau răspunsul, să le pregătească însemna o misiune herculeană. Era prea mult, felul de implicare – și de expunere – pe care cu greu și le permitea.

Apoi privi spre fotografiile de pe perete ale agenților DOS morți, tineri care dăduseră totul pentru război. Își imagina serviciile de informații

germane, Sicherheitsdienst, la sediul central din Franța, pe Avenue Foch, în Paris. SD era condus de infamul lider Hans Kriegler, un fost comandant al unui lagăr de concentrare, despre care Eleanor știa din dosare că era șiret și crud. Existau relatări că folosea copiii localnicilor ca să obțină confesiuni, că spânzura de vii prizonierii în cârlige de măcelar ca să obțină informații, înainte să-i lase să moară atârnați. Cu siguranță că plănuia chiar în momentul de față să distrugă cât mai mulți agenți cu putință.

Eleanor știa că nu avea altă opțiune decât să accepte însărcinarea.

— Bine. Dar trebuie să am controlul total, adăugă ea.

Era întotdeauna important să stabilești primul termenii.

— O să-l ai.

— Și vă raportez doar dumneavoastră.

Sectoarele speciale, în alte circumstanțe, ar fi raportat prin intermediul unui adjunct al Directorului. Eleanor se uită cu colțul ochiului la Michaels, care se afla pe hol. El și ceilalți bărbați n-ar fi fost mulțumiți ca ea să-i șoptească Directorului la ureche și mai mult decât o făcea deja.

— Doar dumneavoastră, accentuă ea cuvintele.

— Niciun amestec birocratic, promise Directorul. Îmi raportezi doar mie.

Simțea disperarea în vocea lui, simțea cât de multă nevoie avea ca ea să se implice.

Capitolul 3

MARIE

Londra, 1944

Ultimul loc unde-și imaginase Marie că ar fi putut să fie recrutată ca agent secret era la toaletă (asta dacă ar fi luat vreodată în considerare această posibilitate).

Cu o oră în urmă, Marie stătea la o masă de lângă fereastră la Town House, o cafenea liniștită de pe York Street unde venea frecvent să se bucure de câteva minute de odihnă după o zi zgomotoasă într-o anexă murdară a Departamentului de Război, unde era dactilografă. Se gândea la weekendul apropiat, doar două zile libere, și zâmbea, cu mintea la micuța Tess în vârstă de cinci ani și la dințișorul care, cu siguranță, mai avea puțin să-i cadă. Asta era problema dacă își vedea fiica doar în weekend – Marie părea să piardă ani întregi în intervalul dintre vizite, își dorea să stea la țară cu Tess, să se joace lângă pârâu și să caute pietre. Dar cineva trebuia să stea aici și să câștige bani ca să întrețină casa veche din Maida Vale, să nu fie pierdută la licitație sau să se dărâme, asta dacă nu era distrusă mai înainte de bombardamente.

Se auzi un zgomot puternic din depărtare, care făcu farfuriile de pe masă să zdrăngăne. Marie începu să caute instinctiv masca de gaze pe care nimeni nu o mai purta de când se încheiase atacul aerian. Privi prin fereastra cafenelei. Afară, pe strada udă de ploaie, un băiețel care nu avea mai mult de opt-nouă ani încerca să răzuiască bucăți de cărbune de pe caldarâm. I se strânse stomacul. Unde era mama lui?

Își aminti de ziua din urmă cu mai mult de doi ani când se hotărâse să o trimită pe Tess la țară. La

început, i se păruse de neconceput să se despartă de fiica ei. Apoi, o bombă lovise un bloc de pe strada lor, omorând șapte copii. Dacă nu i-ar fi ajutat Dumnezeu, printre ei ar fi putut fi și Tess. În dimineața următoare, Marie începuse să facă pregătirile.

Cel puțin Tess era cu mătușa Hazel. Femeia îi era, de fapt, verișoară și se purta un pic cam dur, dar ținea la fetiță. Iar Tess iubea casa parohială din estul Angliei, cu nenumăratele dulapuri și spații prăfuite pe unde se putea ascunde. Putea să alerge nestingherită prin mlaștini când îi permitea vremea și să o ajute pe Hazel la activitatea de la poștă. Marie nu-și putea imagina cum ar fi fost să-și pună fetița într-un tren și să o trimită la țară, într-o mănăstire rece sau Dumnezeu-știe-unde, pe mâinile unor străini. Văzuse asta la King's Cross aproape în fiecare vineri, în anul anterior, când mergea spre nord ca s-o viziteze pe Tess – mame care se chinuiau să-și stăpânească lacrimile, în timp ce le aranjau hainele și eșarfele copilașilor, frații mai mici care se agățau de cei mai mari, copii care cărau valize prea grele, plângând și încercând să scape prin geamurile vagoanelor. Asta făcea aproape de nesuportat călătoria de două ore pe care trebuia s-o facă până ajungea să o strângă în brațe pe Tess. Stătea în fiecare duminică până când Hazel îi reamintea că trebuia să prindă ultimul tren sau își pierdea serviciul. Fiica ei era în siguranță cu familia și îi era bine. Dar asta nu făcea mai suportabil faptul că era de-abia miercuri.

Oare ar fi trebuit să o aducă pe Tess înapoi deja? Această întrebare o frământa pe Marie de câteva luni, văzând mulțimea de copii care se întorceau în oraș. Atacul aerian se încheiase demult și se restabilise o stare de oarecare normalitate acum, așa că nu mai dormeau nopțile în stațiile de metrou. Dar războiul era departe de a fi câștigat, iar Marie presimțea că urmau să vină vremuri mult mai rele.

Lăsând deoparte gândurile negre, Marie scoase o carte din geantă. Era un volum de poezii de Baudelaire, pe care îl adora, pentru că versurile lui elegante o făceau să se întoarcă în timp, în vremurile mai fericite ale copilăriei, când își petrecea verile pe coasta Bretaniei împreună cu mama ei.

— Scuzați-mă, se auzi o voce de bărbat un moment mai târziu.

Ea își ridică privirea, enervată de întrerupere. Avea în jur de patruzeci de ani, subțirel, fără să iasă în evidență cu nimic special, purta o haină sport din tweed și ochelari. Pe farfuria de pe masa de la care se ridicase era o brioșă neatinsă.

— Eram curios ce citiți.

Ea se întreba dacă nu cumva încerca să-i facă avansuri. Agățatul era acum la ordinea zilei, de când veniseră soldații americani în oraș. Ieșeau din puburi ziua în amiaza mare și se plimbau în grupuri de câte trei pe străzi, întrerupând liniștea cu râsul lor zgomotos.

Dar accentul bărbatului era britanic și expresia lui blândă nu era deloc lipsită de bună-cuviință. Marie ridică volumul ca el să poată vedea titlul.

— Vrei să-mi citești puțin? întrebă el. Mă tem că nu vorbesc franceza.

— Serios, nu cred… începu ea să obiecteze, surprinsă de cererea ciudată.

— Te rog, spuse el, întrerupând-o pe un ton aproape implorator. Mi-ai face o mare favoare.

Ea se întreba de ce însemna atât de mult pentru el. Poate că pierduse pe cineva drag de origine franceză sau poate era un veteran care luptase acolo.

— Bine, cedă ea.

Câteva versuri nu aveau ce rău să facă. Începu să citească din poezia *N'importe où hors du monde* (*Oriunde în afara lumii*). Vocea ei era sigură la început, dar simți cum începea să-și piardă ușor încrederea.

După câteva versuri, Marie se opri.

— Cum a fost?

Se aștepta ca el să-i ceară să mai citească.

Dar nu asta s-a întâmplat.

— Ai studiat franceza?

Ea clătină din cap.

— Nu. Dar o vorbesc. Mama mea era franțuzoaică și ne petreceam verile acolo când eram mică.

În realitate, verile erau un prilej de a evada departe de tatăl ei, un bețiv furios, incapabil să-și găsească de lucru, invidios pe educația și averea mamei ei și dezamăgit că Marie nu era băiat. Acesta era motivul pentru care Marie și mama ei plecau vara în Franța. Și acesta era motivul pentru care Marie fugise la Londra, departe de conacul din Herefordshire unde fusese crescută, și-și luase numele de familie al mamei. Știa că, dacă ar fi stat în acea casă de care fusese terorizată toată copilăria din cauza temperamentului îngrozitor al tatălui ei, nu ar mai fi scăpat vie de acolo.

— Accentul dumneavoastră este extraordinar, spuse bărbatul. Aproape perfect.

„Cum putea să-și dea seama de asta dacă nu vorbea limba?” se întrebă ea.

— Aveți un loc de muncă? continuă el.

— Da, îi scăpă.

Schimbarea subiectului fusese abruptă, întrebarea prea personală. Ea se ridică în picioare grăbită, căutând stângaci niște monede prin geantă.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Bărbatul o ajunse din urmă și când se întoarse, văzu că ținea în mână o carte de vizită.

— Nu am vrut să fiu nepoliticos. Dar mă întrebam dacă nu vreți o slujbă.

Ea luă cartea de vizită. *Baker Street, numărul 64* era tot ce scria. Niciun nume de persoană sau de birou.

— Întrebați de Eleanor Trigg.

— De ce aș face asta? întrebă ea perplexă. Am o slujbă.

El dădu ușor din cap.

— Asta e ceva diferit. Este o activitate importantă și vi s-ar potrivi bine – și e bine plătită. Mă tem că nu pot spune mai mult.

— Când ar trebui să merg acolo? întrebă ea, deși era sigură că nu se va duce niciodată.

— Acum. Se așteptase la o programare. Deci, veți merge?

Marie lăsă câteva monede pe masă și părăsi cafeneaua fără să răspundă, nerăbdătoare să plece de lângă acel bărbat cu atitudine intruzivă. Afară, își deschise umbrela și-și aranjă eșarfa grena cu model să o protejeze de frig. Dădu colțul, apoi se opri, uitându-se în spate ca să se asigure că nu o urmărea. Privi cartea de vizită, simplă, alb-negru. *Oficială.*

Ar fi trebuit să-i spună nu bărbatului, își dădu seama Marie. Chiar și acum, ar fi putut să arunce cartea de vizită și să plece. Dar era curioasă; ce fel de muncă și pentru cine? Poate că era ceva mai interesant decât să dactilografieze la nesfârșit. Bărbatul spusese că era și bine plătită, iar asta era ceva de care chiar avea nevoie.

Zece minute mai târziu, Marie se afla la capătul Baker Street. Se opri în dreptul unei cutii poștale roșii de pe colț. În cărți, casa cu etaj a lui Sherlock Holmes era pe Baker Street, își aminti ea. Și-o imaginase întotdeauna misterioasă, învăluită în ceață. Dar clădirea nu avea nimic deosebit față de celelalte, care adăposteau birouri mohorâte, cu magazine la parter. Mai jos pe străduță erau case din cărămidă care fuseseră transformate în sedii comerciale. Ea se îndreptă spre numărul 64, apoi ezită. Semnul de pe ușă indica Biroul de Cercetări Inter-Servicii. Despre ce naiba era vorba?

Înainte să apuce să bată, ușa se deschise și o mână care nu părea să aparțină nimănui, îi indică spre dreapta.

— Orchard Court, Portman Square. După colț și în josul străzii.

— Scuzați-mă, spuse Marie, ținând cartea de vizită în mână, deși nu părea să fie nimeni care să o vadă. Numele meu este Marie Roux. Mi s-a spus să vin aici și să întreb de Eleanor Trigg.

Ușa se închise.

— Din ce în ce mai curios, mormăi ea, gândindu-se la cartea preferată a lui Tess, o versiune ilustrată a lui *Alice în Țara Minunilor,* din care Marie îi citea cu voce tare când mergea să o viziteze. După colț, erau mai multe case înșirate. Continuă să meargă în josul străzii către Portman Square și descoperi clădirea denumită „Orchard Court". Marie bătu la ușă. Niciun răspuns. Totul începuse să se transforme într-o glumă proastă. Se întoarse, gata să plece acasă și să uite de această poveste.

În spate, ușa se deschise cu un scârțâit. Ea se întoarse și văzu un majordom cu părul alb.

— Da? O privi cu răceală, ca și când ar fi fost un comis voiajor care vindea ceva nedorit. Prea agitată să vorbească, îi arătă cartea de vizită.

— Intrați.

Acum, tonul lui era nerăbdător, ca și când ar fi fost așteptată și întârziase.

O conduse printr-un hol, tavanul înalt și candelabrul lăsând impresia că odată fusese intrarea unei case grandioase. Deschise o ușă în dreapta lui, apoi o închise rapid.

— Așteptați aici, îi indică el.

Marie stătea stânjenită în hol, simțindu-se ca o intrusă. Auzi pași pe podeaua de deasupra și, când se întoarse, văzu un tânăr cu un ciuf de păr blond coborând scara în spirală. Observând-o, el se opri.

— Așadar, faci parte din Racket? o întrebă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

El zâmbi.

— Atunci, doar te-ai rătăcit pe aici? Nu așteptă răspunsul. Racket – așa numim noi locul ăsta.

Și făcu semn spre hol.

Majordomul reapăru, dregându-și vocea. Expresia lui severă îi confirmă clar lui Marie că nu ar fi trebuit să vorbească unul cu altul. Fără vreun alt cuvânt, tânărul blond dispăru după colț, unde părea că se aflau nenumărate uși.

Majordomul o conduse de-a lungul holului și deschise ușa unei băi decorate în alb și negru. Ea se întoarse uimită; nu întrebase de toaletă.

— Așteptați aici.

Înainte ca Marie să poată protesta, majordomul închise ușa, lăsând-o singură. Stătea stânjenită, inhalând mirosul de mucegai care persista peste produsele de curățat. Să i se ceară să aștepte într-o toaletă! Trebuia să plece, dar nu prea știa cum să facă. Se așeză pe marginea unei căzi cu picioare, cu gleznele perfect încrucișate. Trecură cinci, apoi zece minute.

Într-un final, ușa se deschise cu un pocnet și intră o femeie. Era mai în vârstă decât Marie cu cel puțin o decadă, poate chiar două.

Avea o figură gravă. La început, părul ei negru părea tuns scurt, dar, de aproape, Marie văzu că era prins strâns într-un coc la ceafă. Nu era machiată și nu purta bijuterii, iar cămașa ei albă apretată era perfect călcată, aproape ca o ținută militară.

— Sunt Eleanor Trigg, director de recrutări. Îmi cer scuze pentru condiții, spuse ea tăios. Ducem lipsă de spațiu.

Explicația părea ciudată, ținând cont de mărimea clădirii și de numărul de uși pe care le văzuse Marie. Dar apoi își aminti de bărbatul pe care majordomul păruse să-l admonesteze pentru că-i vorbise. Probabil că persoanele care veneau aici nu trebuiau să se întâlnească una cu alta.

Eleanor o analiza pe Marie cu o privire glaciară și inflexibilă, ca și când ar fi fost o vază sau o bijuterie.

— Așadar, te-ai hotărât? spuse ea, ca și când ajunseseră la finalul unei lungi discuții, și nu se întâlniseră doar cu treizeci de secunde în urmă.

— Să mă hotărăsc? repetă Marie, uimită.

— Da. Trebuie să te hotărăști dacă vrei să-ți riști viața, iar eu dacă pot să-ți dau voie.

Marie se simțea confuză.

— Îmi pare rău… mă tem că nu înțeleg.

— Nu știi cine suntem, nu-i așa? Marie scutură din cap. Atunci, ce cauți aici?

— Un bărbat mi-a dat o carte de vizită la cafenea și…

Marie ezită, dându-și seama de ridicolul situației în timp ce-și auzea propria voce. Nici măcar nu știa cum îl cheamă.

— Ar trebui să plec.

Se ridică în picioare.

Femeia îi puse o mână fermă pe umăr.

— Nu neapărat. Doar pentru că nu știi de ce ai venit nu înseamnă că nu ar trebui să fii aici. Adesea, găsim un motiv acolo unde ne așteptăm mai puțin – sau nu. Stilul ei era brutal, lipsit de feminitate și, fără îndoială, sever. Nu-l învinui pe bărbatul care te-a trimis. Nu era autorizat să-ți spună mai multe. Munca noastră este strict secretă. Chiar și mulți dintre cei care lucrează la cele mai înalte niveluri în Whitehall nu au idee ce facem.

— Și ce faceți, mai exact? se aventură Marie să întrebe.

— Suntem o secție a Direcției de Operațiuni Speciale.

— Aha, spuse Marie, deși răspunsul nu o prea lămurise.

— Operațiuni sub acoperire.

— Așa cum sunt spărgătorii de coduri de la Bletchley?

Cunoștea o fată care plecase de la biroul de dactilografie pentru a face asta.

— Ceva de genul. Munca noastră este mai fizică, totuși. Pe teren.

— În Europa?

Eleanor încuviință din cap. Marie înțelese: voiau să o trimită în străinătate, în război.

— Vreți să fiu spion?

— Nu punem întrebări aici, se răsti Eleanor.

Atunci, se gândi Marie, nu era locul potrivit pentru ea. Fusese întotdeauna curioasă, prea curioasă, ar fi spus mama, punând întrebări la nesfârșit, ceea ce-l făcea pe tatăl ei să se enerveze, atunci când Marie era adolescentă.

— Nu suntem spioni, adăugă Eleanor, ca și când ar fi fost ofensată de sugestia respectivă. Spionajul este treaba MI6. Mai degrabă aici, la DOS, misiunea noastră este sabotajul sau distrugerea comunicațiilor, căilor ferate, liniilor de telegraf, echipamentelor din fabrici, pentru a-i destabiliza pe nemți. De asemenea, îi ajutăm pe partizanii locali să se înarmeze și să reziste.

— N-am mai auzit niciodată de așa ceva.

— Exact.

Eleanor păru aproape mulțumită.

— Dar ce te face să crezi că eu aș putea avea un rol în această poveste? Nu prea sunt calificată.

— Pe naiba! Ești inteligentă, capabilă…

Cum ar fi putut ști acest lucru femeia asta care de-abia o întâlnise? Probabil era pentru prima dată în viața ei când o descria cineva astfel. Tatăl ei o făcuse să simtă exact contrariul. Iar Richard, soțul ei dispărut, o tratase ca și când ar fi fost specială doar pentru o scurtă perioadă și uite unde ajunsese. Marie nu considerase niciodată că ar fi avut vreuna dintre aceste calități, dar acum se simțea mândră.

— Vorbești limba. Ești exact ceea ce căutam. Ai cântat vreodată la un instrument muzical? întrebă Eleanor.

Deși credea că nimic nu o mai putea surprinde, lui Marie i se păru ciudată întrebarea.

— Am făcut pian când eram foarte tânără. Și harpă la școală.

— Asta ne-ar putea fi de folos. Deschide gura, îi ordonă Eleanor, pe un ton sever.

Marie era convinsă că nu înțelesese bine. Dar figura lui Eleanor era foarte serioasă.

— Gura, veni din nou comanda, insistentă și nerăbdătoare.

Marie se supuse, fără tragere de inimă. Eleanor îi verifică dantura ca un stomatolog. Marie era iritată de intruziunea femeii pe care de-abia o întâlnise.

— Plomba aia din spate trebuie să dispară, spuse Eleanor hotărât, dându-se un pas în spate.

— Să dispară? întrebă Marie alarmată. Dar este o plombă foarte bună – are doar un an și a fost foarte scumpă.

— Exact. Prea scumpă. Ai fi recunoscută imediat ca englezoaică. O vom înlocui cu porțelan – asta folosesc francezii.

Atunci, Marie avu o revelație: interesul bărbatului față de performanțele ei lingvistice, îngrijorarea lui Eleanor că plomba ei părea prea englezească.

— Vreți să întruchipez o franțuzoaică.

— Printre altele, da. Vei fi pregătită pentru operațiuni înainte de a te trimite pe teren – dacă vei rezista perioadei de instrucție. Eleanor vorbea ca și când Marie deja ar fi acceptat oferta. Atât pot să-ți spun deocamdată. Secretul este extrem de important pentru operațiunile noastre.

Trimisă pe teren. Operațiuni. Capul lui Marie se învârtea. Părea suprarealist că în acest oraș elegant, la doar câțiva pași de magazinele și agitația de pe Oxford Street, se plănuia și se purta un război sub acoperire împotriva Germaniei.

— Într-o oră va veni mașina să te ia și te va duce la tabăra de antrenament, spuse Eleanor ca și când totul ar fi fost stabilit.

— Acum? Dar este foarte rapid! Trebuie să-mi pun lucrurile la punct și să-mi fac bagajele.

— Asta este procedura, replică Eleanor.

Probabil, se gândi Marie, nu voiau să le dea oamenilor ocazia să se întoarcă acasă pentru a nu se răzgândi.

— Îți vom pune la dispoziție tot ce vei avea nevoie și vom anunța Departamentul de Război.

Marie o privi surprinsă pe Eleanor. Nu spusese unde lucrează. Își dădu seama că oamenii ăștia, indiferent cine erau, știau prea multe despre ea. Întâlnirea de la cafenea nu fusese întâmplătoare.

— Pentru cât timp va trebui să plec? întrebă Marie.

— Asta depinde de misiune și de multe alte variabile care pot apărea. Poți renunța oricând.

Pleacă, îi spunea o voce care părea să nu-i aparțină. Marie intrase în ceva mult mai mare și mai profund decât își imaginase. Dar picioarele îi rămâneau nemișcate, curiozitatea primând.

— Am o fiică lângă Ely, la mătușa mea. Are cinci ani.

— Și soțul tău?

— Ucis în misiune, minți ea.

De fapt, tatăl lui Tess, Richard, fusese un actor ratat care mai primea câte un rol în spectacolele din West End și dispăruse la puțin timp după ce se născuse Tess. Marie venise la Londra când avea optsprezece ani, fugind din casa tatălui ei și picase în plasa primului bărbat care-i apăruse în cale.

— A dispărut la Dunkirk.

Explicația, o minciună morbidă, era preferabilă posibilului adevăr: că se afla la Buenos Aires, cheltuind ce mai rămăsese din moștenirea mamei ei, pe care Marie o pusese în mod naiv într-un cont comun pentru a acoperi cheltuielile gospodăriei atunci când se căsătoriseră.

— Fiica ta este bine îngrijită?

Marie încuviință.

— Bine. Nu te-ai putea concentra asupra pregătirii dacă ai fi îngrijorată din cauza asta.

N-ar putea niciodată să nu-și mai facă griji pentru Tess, se gândi Marie. Își dădu seama în acel

moment că Eleanor nu avea copii.

Marie se gândea că Tess era la țară, că nu va mai putea merge acolo în weekenduri dacă accepta oferta lui Eleanor. Ce fel de mamă ar face așa ceva? Alegerea responsabilă ar fi să rămână aici, la Londra, să-i mulțumească lui Eleanor și să se întoarcă la ceea ce devenise viața ei obișnuită în timpul războiului. Era singurul părinte pe care îl avea Tess. Dacă nu s-ar mai fi întors, Tess nu ar mai fi avut pe altcineva în afară de bătrâna mătușă Hazel care nu mai putea avea grijă de ea pentru prea mult timp.

— Slujba este plătită cu zece lire pe săptămână, adăugă Eleanor.

Asta era de zece ori mai mult decât câștiga Marie din dactilografie. Își găsise cea mai bună slujbă pe care putuse în Londra, dar nu fusese suficient. Chiar și cu o a doua slujbă, care ar fi împiedicat-o să mai meargă în weekenduri să o vadă pe Tess, nu ar fi ajuns la nivelul ofertei făcute de Eleanor. Își făcu niște calcule. Ar avea suficienți bani pentru cheltuielile curente chiar și după ce i-ar fi trimis bani lui Hazel săptămânal pentru cheltuielile cu Tess, ceea ce acum, pur și simplu, nu era posibil. Își imagina o rochiță nouă pentru fiica ei, poate chiar și câteva jucării de Crăciun. Tess nu era răsfățată și nu se plângea niciodată, dar Marie își dorea adesea să-i poată oferi mai multe lucruri de care ea se bucurase când era mică. Oricum, nu ar fi putut să stea cu Tess acum, când era prinsă cu slujba din Londra. Și, cu adevărat, Marie era curioasă de aventura misterioasă cu care o ademenea Eleanor. Se simțea atât de nefolositoare să stea aici, în Londra, și să dactilografieze la nesfârșit. Ar fi putut să facă ceva bun, să conteze cu adevărat în război – dacă, așa cum spusese Eleanor, avea calitățile necesare.

— Bine, atunci, sunt gata. Dar trebuie să dau un telefon și să-i spun celei care are grijă de fiica mea că nu mai ajung acolo.

Eleanor respinse ideea cu fermitate, printr-un gest al capului.

— Imposibil. Nimeni nu trebuie să știe unde pleci – sau că pleci undeva. Vom trimite o telegramă să-ți informăm familia că ai plecat undeva în interes de serviciu.

— Nu pot să plec, pur și simplu, fără să spun nimic.

— Exact asta trebuie să faci.

Eleanor o privea impasibilă. Deși expresia nu i se schimbase, Marie observase un licăr de neîncredere în ochii ei.

— Dacă nu ești pregătită pentru asta, poți să pleci.

— Trebuie să vorbesc cu fiica mea. Nu pot pleca fără să-i aud vocea.

— Bine, cedă Eleanor, până la urmă. Dar nu poți să-i spui unde pleci. Este un telefon pe care-l poți folosi în camera de alături. Scurt. Nu mai mult de cinci minute.

Eleanor vorbea ca și când Marie era proprietatea ei, iar ea îi era stăpână. Se întreba dacă nu cumva era o greșeală să accepte.

— Nu-i spune nimic despre plecarea ta, accentuă Eleanor.

Lui Marie i se păru că era un fel de test – probabil primul dintre multe altele.

Eleanor se îndreptă spre ușă, sugerându-i lui Marie să o urmeze.

— Așteaptă, spuse Marie. Mai e ceva. Eleanor se întoarse, cu o expresie de supărare întipărită pe față. Trebuie să-ți spun că familia tatălui meu este de naționalitate germană.

Marie privi fața lui Eleanor, pe jumătate sperând ca această informație să o facă să-și schimbe hotărârea de a o accepta pentru orice activitate i-ar fi propus.

Dar Eleanor pur și simplu dădu din cap.

— Știu.

— Cum așa?

— Mergi în fiecare zi la aceeași cafenea, nu-i așa? Marie încuviință. Nu trebuie să mai faci asta, apropo. Oribil obicei. Soluția este să-ți variezi obiceiurile. În orice caz, cum stăteai acolo și citeai cărți în franceză, unul dintre oamenii noștri te-a remarcat și s-a gândit că ai fi un bun recrut. Te-am urmărit până la serviciu, am aflat cine ești. Am căutat informații despre tine, am aflat că ești calificată, cel puțin pentru o etapă preliminară.

Marie era uluită: toate astea se întâmplaseră fără ca ea să-și fi dat seama.

— Avem oameni, recrutori care caută fete care ar putea fi potrivite prin toată Marea Britanie. Dar, în final, eu hotărăsc dacă sunt pregătite să fie trimise pe teren. Fiecare dintre fete trebuie să fie evaluată de mine.

Se simțea o undă protectoare în vocea ei.

— Și crezi că eu sunt?

— Ai putea fi, spuse Eleanor cu precauție. Ai calitățile adecvate. Dar în timpul programului de instrucție vei fi testată să vedem dacă le și poți pune în practică. Ceea ce este scris pe hârtie nu înseamnă nimic dacă nu ai curajul să le folosești. Ai vreo orientare politică?

— Nu. Mama mea credea în…

— Suficient, ridică tonul Eleanor. Nu răspunde la o întrebare cu mai multe informații decât este necesar. Alt test. Nu trebuie să vorbești niciodată despre tine sau despre trecut. Ți se va da o nouă identitate în timpul programului de instrucție.

Și până atunci, se gândi Marie, era ca și când, pur și simplu, nu existase.

Eleanor ținu ușa de la toaletă deschisă. Marie trecu într-un birou cu pereții acoperiți cu rafturi de cărți. Pe biroul de mahon se afla un telefon negru.

— Poți telefona de aici.

Eleanor rămase în ușă, fără ca măcar să pretindă că-i oferea intimitate. Marie formă numărul operatorului și ceru legătura la poșta unde lucra Hazel, sperând că încă nu plecase acasă. Îi ceru

femeii care i-a răspuns să i-o dea pe Hazel la telefon.

Apoi se auzi o voce tremurată pe linie.

— Marie! S-a întâmplat ceva?

— Totul e în regulă, o asigură rapid Marie, dorindu-și cu disperare să-i spună adevăratul motiv pentru care sunase. Voiam doar să văd ce face Tess.

— Mă duc s-o aduc.

Trecu un minut, apoi încă unul. Repede, se gândi Marie, întrebându-se dacă Eleanor îi va smulge telefonul din mână când vor trece cele cinci minute.

— Alo!

Se auzi vocea ciripitoare a lui Tess, umplându-i inima de bucurie lui Marie.

— Draga mea, ce faci?

— Mami, o ajut pe mătușa Hazel să aleagă scrisorile.

Marie zâmbi, imaginându-și-o cum se juca prin căsuțele de corespondență.

— Bravo.

— Și mai sunt două zile până când o să te văd.

Tess, care și atunci când era foarte mică avea un sens acut al timpului, știa că mama ei venea întotdeauna vinerea. Doar că acum nu o să mai vină. Marie simțea cum i se rupe inima.

— Dă-mi-o pe mătușa să vorbesc cu ea. Și, Tess, te iubesc, adăugă ea.

Dar Tess deja plecase și revenise Hazel.

— E bine? întrebă Marie.

— E sclipitoare. Numără până la o sută și face adunări. E atât de inteligentă. Chiar ieri…

Hazel se opri, având sentimentul că împărtășindu-i lui Marie ceva ce ratase ar fi înrăutățit lucrurile. Marie nu putea să nu se simtă un pic geloasă. Atunci când Richard o părăsise cu un nou-născut, Marie fusese îngrozită. Dar în acele nopți lungi în care avusese grijă de un bebeluș, ea și Tess deveniseră o singură ființă. Apoi, se forțase

să o trimită pe Tess la țară. Pierduse atât de mult din copilăria lui Tess din cauza acestui război nenorocit.

— O să vezi cu ochii tăi în weekend, adăugă Hazel cu blândețe.

Lui Marie i se strânse stomacul ca și când cineva i-ar fi tras un pumn.

— Trebuie să închid.

— Ne vedem curând, răspunse Hazel.

De teamă să nu spună mai mult, Marie închise telefonul.

Capitolul 4

GRACE

New York, 1946

La patruzeci și cinci de minute după ce plecase din Gara Grand Central, Grace cobora din autobuzul care mergea către centru pe Delancey Street. I se părea că fotografiile pe care le luase din valiză îi ardeau pielea, chiar și prin geantă. Cumva se aștepta ca poliția sau altcineva să o urmărească și să-i ceară să le returneze.

Dar acum ajunsese în zona aglomerată din apropierea Lower East Side, unde lucra de șapte luni, iar dimineața părea aproape obișnuită. La colț, Mortie, vânzătorul de hot-dog, a salutat-o când a trecut pe lângă el. Cei care curățau geamurile nu știau dacă să strige unul la altul despre cum își petrecuseră weekendul sau să fluiere femeile care treceau pe dedesubt. O aromă picantă și delicioasă se simțea de la magazinul de delicatese al lui Reb Sussel, gâdilându-i nările.

Grace ajunse în curând la casa transformată în birou din Orchard Street și începu să urce, ceea ce o lăsa tot timpul fără suflare. Bleeker & Sons, un cabinet de avocatură pentru imigranți, era situat la etajul al patrulea, deasupra unui atelier de pălării și a două birouri de contabilitate. Numele, gravat pe ușa din sticlă de la capătul scărilor, era o denumire improprie, deoarece în birou era doar Frankie și așa fusese întotdeauna, din câte știa ea. Pe scară, cobora o coadă de refugiați de vreo cincisprezece persoane cu pometii scobiți, purtând haine groase și prea multe straturi de îmbrăcăminte, ca și când le-ar fi fost frică să-și lase în altă parte bunurile. Cu chipurile măcinate de griji și crispate, evitau contactul vizual. Grace remarcă mirosul de

nespălat care venea când trecu pe lângă ei, apoi se simți imediat rușinată.

— Scuzați-mă, spuse Grace, trecând cu delicatețe pe lângă o femeie care stătea pe jos cu un bebeluș care-i dormea în poală.

Se strecură în birou. În singura cameră, Frankie stătea pe marginea biroului său uzat, ținând receptorul telefonului cu umărul la ureche. Îi zâmbi și îi făcu semn să treacă pe lângă el.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea imediat ce el închise telefonul. A fost un accident lângă Gara Grand Central și a trebuit să ocolesc.

— Am mutat familia Metz la unsprezece, spuse el, fără nicio urmă de reproș în voce.

Venind mai aproape, ea observă urme de hârtie imprimate pe obrazul lui.

— Iar ai stat aici toată noaptea, nu-i așa? spuse ea acuzator. Porți același costum, așa că nu încerca să negi.

Își regretă imediat observația. Cu puțin noroc, poate că el nu-și dădea seama că același lucru era valabil și pentru ea.

El ridică mâna în semn de recunoaștere, ducându-și mâna la tâmplă, unde părul negru îi era înspicat cu fire cărunte.

— Vinovat. A trebuit. Familia Weissman avea nevoie de documentele completate pentru reședință.

Frankie era neobosit atunci când trebuia să ajute oamenii, ca și când sănătatea lui n-ar mai fi contat.

— Le-am rezolvat.

Ea încerca să nu se gândească la ce făcuse în timp ce el lucrase toată noaptea.

— Ar trebui să dormi puțin.

— Nu-mi ține mie lecții, domnișoară, o mustră, accentul de Brooklyn părând să se intensifice.

— Ai nevoie de odihnă. Du-te acasă, insistă ea.

— Și lor ce să le spun?

Făcu un gest către oamenii care așteptau în vestibul. Grace privi îngrijorată mulțimea

nesfârșită de oameni plini de nevoi care umplea scara. Uneori, era copleșită de toate astea. Activitatea lui Frankie consta, în special, în a-i ajuta pe evreii europeni care veniseră să locuiască împreună cu rudele în apartamentele deja aglomerate din Lower East Side; uneori, părea mai mult o activitate socială decât de avocatură. El le prelua toate cazurile, încercând să le găsească rudele sau bunurile ori să le obțină documentele de cetățenie, adesea pentru puțin mai mult decât o promisiune de plată. Nu se întâmplase niciodată să nu-i plătească salariul, dar uneori se întreba cum reușea să țină afacerea și să se descurce și cu chiria.

Iar cu sănătatea, ce să mai vorbim? Cămașa albă îi era îngălbenită la gât, iar el era acoperit, ca întotdeauna, de un strat fin de transpirație care îi făcea pielea să lucească. Un burlac convins întreaga viață („Cine m-ar vrea?”, glumise nu o dată), se apropia de cincizeci de ani. Era un pic îmbătrânit, cu barba deja crescută la ora zece dimineața și părul arareori pieptănat. Dar ochii lui transmiteau o căldură care te oprea dacă aveai de gând să-l cerți, iar zâmbetul lui larg o făcea și pe ea să zâmbească.

— Cel puțin micul dejun să-l iei, spuse ea. Pot să trag o fugă să-ți cumpăr un covrig.

El respinse sugestia.

— Poți să-mi găsești numărul de la serviciile sociale din Queens? întrebă el. Aș vrea să mă aranjez puțin înainte de prima programare.

— Nu-i ajuți cu nimic pe clienții noștri dacă te îmbolnăvești, îl mustră ea.

Dar Frankie zâmbi și se îndreptă spre toaletă. Ciufuli părul unui băiat când trecu pe lângă el pe palier.

— Imediat, Sammy, bine?

Grace luă scrumiera de pe colțul biroului și o goli, apoi șterse masa de scrumul rămas. Ea și Frankie se găsiseră unul pe altul, într-un fel. După

ce închiriase camera micuță, cu baie comună, de pe Fifty-Fourth Street, aproape de West River, își terminase puținii bani pe care îi avusese și începuse să-și caute un loc de muncă, înarmată doar cu un curs de dactilografie din timpul liceului. Când se dusese să răspundă unui anunț pentru un post de secretară la unul dintre contabili din clădire, intrase, din greșeală, în biroul lui de avocatură. Frankie îi spusese că și el căuta pe cineva (dacă era așa sau nu, n-avea să afle niciodată), iar ea începuse lucrul chiar de a doua zi.

Își dăduse rapid seama că el nu avea nevoie neapărat ca ea să lucreze acolo. Biroul era mic, aproape prea mic pentru amândoi. Deși toate hârtiile lui păreau aruncate la întâmplare în grămezi, putea găsi în câteva secunde o anumită pagină de care avea nevoie. Activitatea era febrilă, dar se putea descurca singur; de fapt, asta făcuse timp de ani de zile. Nu, el nu avea nevoie de ea. Dar simțise că ea avea nevoie de acea slujbă, așa că îi crease un loc de muncă. Îl iubea pentru asta.

Frankie se întoarse în birou.

— Ești gata? întrebă el.

Ea încuviință din cap, deși încă și-ar mai h dorit ca el să se ducă acasă, să facă o baie și să tragă un pui de somn sau măcar să bea o cafea. Dar Frankie se îndrepta hotărât spre birou, urmat de băiatul de pe palier.

— Sammy, ea e prietena mea, Grace. Grace, aș vrea să ți-l prezint pe Sam Altshuler.

Grace se uită în spatele băiatului, spre ușă, după restul grupului. Se așteptase să-l însoțească o întreagă familie sau cel puțin un adult.

— Mama? Tatăl? mimă pe deasupra capului băiatului, astfel încât să nu o poată vedea.

Frankie clătină grav din cap.

— Stai jos, fiule, îi spuse cu blândețe băiatului, care nu putea să aibă mai mult de zece ani. Cum putem să te ajutăm?

Sammy îi privi nesigur printre genele lungi, neștiind dacă să aibă încredere în ei. Grace observă apoi un carnețel în mâna lui dreaptă.

— Îți place să scrii? întrebă ea.

— Să desenez, răspunse Sammy cu un accent est-european puternic.

Îndreptă caietul spre ei și le arătă o schiță a oamenilor care așteptau la coadă, pe scări.

— Este minunat, spuse ea.

Detaliile și expresiile de pe fețele oamenilor erau uimitor de bine surprinse.

— Cum pot să te ajut? întrebă Frankie.

— Am nevoie de loc unde să stau.

Vorbea engleza stricat, dar funcțional, ca un copil inteligent, autodidact.

— Ai vreo rudă aici, în New York? întrebă Frankie.

— Vărul meu locuiește într-un apartament împreună cu niște amici în Bronx. Dar costă doi dolari pe săptămână să stau cu ei.

Grace se întreba unde locuise Sammy până acum.

— Și părinții tăi? nu se putu abține să nu întrebe.

— Am fost despărțit de tata la Westerbork.

Westerbork era un lagăr de tranzit din Olanda, își aminti Grace din discuția cu o familie pe care o ajutaseră cu câteva săptămâni în urmă.

— Mama m-a ascuns cu ea cât a putut la femei… Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. În barăci, dar pe urmă, a fost și ea luată. Nu i-am mai văzut niciodată.

Grace simțea că-i tremura sufletul, imaginându-și un copil care încercase să se descurce singur în astfel de circumstanțe.

— Este posibil să fi supraviețuit, spuse ea.

Privirea lui Frankie scânteia pe deasupra capului băiatului, ca un avertisment tăcut.

Expresia lui Sammy rămase neschimbată.

— Au fost duși spre est, spuse el, pe un ton direct. Oamenii nu se mai întorc de acolo.

Cum era, se întreba Grace, să fii un copil fără speranță? Încercă să se concentreze pe aspectele practice ale situației.

— Știi, sunt locuri în New York unde pot locui copiii.

— Nu adăpost pentru băieți, răspunse Sammy panicat. Nu orfelinat.

— Grace, pot să-ți vorbesc puțin?

Frankie îi făcu semn spre colțul camerei, la oarecare depărtare de Sammy.

— Băiatul ăsta și-a petrecut doi ani în Dachau.

Lui Grace i se strânse stomacul, imaginându-și lucrurile groaznice la care asistase Sammy la o vârstă atât de fragedă.

Frankie continuă:

— Și a stat șase luni într-o tabără pentru refugiați, înainte să ajungă aici folosind documentele unui alt băiețel care a murit. Nu va mai merge la o altă instituție unde oamenii i-ar putea face rău din nou.

— Dar are nevoie de tutori, de educație… protestă ea.

— Are nevoie de o locuință sigură, replică Frankie cu blândețe.

Condiții minime de supraviețuire, gândi Grace cu tristețe. Nu o familie iubitoare pe care orice copil ar trebui să o aibă. Dacă ar fi avut un apartament adevărat, l-ar fi luat pe Sammy acasă la ea.

Frankie se întoarse spre băiat:

— Sammy, vom deschide un proces pentru a-ți declara părinții decedați, așa încât să poți primi bani de la serviciul de asistență socială.

Frankie i se adresase foarte direct. Grace știa că tonul lui nu era semn de nepăsare. Pur și simplu ajuta un client (chiar dacă era vorba despre unul foarte tânăr) să obțină ce avea nevoie.

— Cât durează? întrebă Sammy.

Frankie se încruntă.

— Nu este un proces rapid.

Căută în portofel și scoase cincizeci de dolari. Grace se abținu să reacționeze. Era o sumă imensă pentru cât câștigau ei, iar Frankie cu greu și-o putea permite.

— Asta ar trebui să fie suficient ca să locuiești o vreme cu vărul tău. Mai vino la mine peste două săptămâni – sau mai devreme, dacă lucrurile nu merg bine acolo, bine?

Sammy se uită cu neîncredere la bani.

— Nu știu când o să vi-i pot da înapoi, spuse el, cu o voce prea solemnă pentru vârsta lui.

— Ce zici de desenul acela? sugeră Frankie. Ar fi suficient.

Băiatul rupse cu grijă foaia din carnețel și abia apoi luă banii.

Privindu-l pe Sammy cum se îndrepta spre ușă, Grace simți o strângere de inimă. Citise și auzise relatări la știri, la început puține, apoi din ce în ce mai multe, despre crime și alte atrocități care se întâmplaseră în Europa în timp ce locuitorii de aici mergeau la cinema și se plângeau de lipsa dresurilor. Totuși, abia când începuse să lucreze pentru Frankie, văzuse fețele celor în suferință și începuse să înțeleagă cu adevărat. Știa că, dacă le punea la inimă cât de puțin, durerea lor ar fi sfâșiat-o. Dar, după aceea, întâlnise un Sammy și nu se putuse abține.

Frankie se duse lângă ea și-i puse mâna pe umăr.

— E greu, știu.

Ea se întoarse spre el.

— Cum reușești? Să mergi mai departe, vreau să spun.

De ani întregi, el ajuta oamenii să-și reconstruiască viețile din cenușă.

— Trebuie doar să te afunzi în muncă. Că veni vorba, familia Beckerman așteaptă.

În următoarele ore se succedară o grămadă de interviuri. Unele în engleză, pe altele le tradusese

folosindu-și toată franceza pe care și-o mai amintea din liceu; iar pe altele Frankie le purtase într-o germană fluentă, pe care o învățase de la bunica lui, potrivit propriilor afirmații. Grace scria încrâncenată informațiile pe care i le dicta Frankie despre ceea ce trebuia făcut pentru fiecare client. Dar, între întâlniri, gândurile lui Grace se întorceau la valiza pe care o găsise la gară în acea dimineață. De ce ar fi abandonat-o cineva, pur și simplu? Se întreba dacă femeia (Grace presupunea că era o femeie ținând cont de hainele și articolele de toaletă din interior) o lăsase din neatenție sau dacă știa că nu se va mai întoarce. Poate că trebuia să o găsească altcineva.

— Ce ai zice să luăm prânzul? întrebă Frankie când se făcuse aproape unu.

Grace știa că, de fapt, voia să spună că ea ar trebui să ia prânzul, în timp ce el va continua să lucreze și, cel mult, să mănânce ce-i aducea ea. Dar nu comentă. Nici ea nu mâncase nimic în ziua aceea, își aminti coborând pe scări.

Zece minute mai târziu, Grace ieși pe acoperișul plat al clădirii, unde îi plăcea să mănânce când îi permitea vremea. Avea o vedere panoramică spre Midtown Manhattan, care se întindea la est de râu. Orașul începuse să semene cu un mare șantier de construcții, de la macaralele uriașe care construiau zgârie-nori din sticlă și oțel de-a lungul Midtown-ului, până la blocurile de apartamente care se ridicau la marginea East Village. Privea un grup de fete de la Fabrica de Țesături Zarin aflate în pauza de masă, cu picioare lungi și îmbrăcate după ultima modă, în ciuda anilor de lipsuri și raționalizare. Câteva dintre ele chiar fumau acum. Grace nu voia să facă asta, dar își dorea să se integreze măcar puțin mai bine în atmosfera orașului. Păreau atât de sigure pe ele! În timp ce ea se simțea ca o călătoare a cărei viză urma să expire în orice moment.

Grace șterse un pervaz acoperit de funingine și se cocoță pe el. Se gândi la fotografiile din geantă. Se întrebase de câteva ori în dimineața aceea dacă existau doar în imaginația ei. Dar, când căutase în poșetă câteva monede pentru masa de prânz, le găsise acolo, înfășurate în dantelă. Ar fi vrut să le ia cu ea și să se mai uite la ele în timp ce mânca, dar nu voia să le zboare briza care sufla de obicei pe acoperiș.

Grace despachetă hot-dogul pe care-l cumpărase, lipsindu-i sandvișul cu salată de ou pe care și-l pregătea de obicei. Îi plăcea ca lumea ei să aibă o anumită ordine, să se bucure de lucrurile obișnuite. Acum, întregul ei univers părea dat peste cap. După accidentul din seara precedentă, mutase o singură piesă de la locul ei (e adevărat, una foarte importantă, dar una singură) și acum totul părea într-o dezordine totală.

Îndreptându-și privirea spre zona selectă a orașului, și-o fixă în apropierea unei clădiri înalte de lângă East River. Deși nu-l putea vedea, hotelul elegant unde își petrecuse noaptea trecută îi apărea măreț în minte. Totul începuse destul de nevinovat. În drum spre casă, Grace se oprise să ia cina la Arnold’s, un local de pe Fifty-Third Street unde mersese de zeci de ori, pentru că nu mai avea nimic în frigiderul comun din bucătăria pensiunii. Intenționase să-și ia mâncarea la pachet, pui la grătar și un cartof. Dar îi atrăsese atenția barul din mahon, iluminat discret, și muzica în surdină. Nu voia să stea în camera ei înghesuită și să mănânce din nou singură.

— Aș vrea un meniu, te rog, spusese Grace.

Chelnerul își ridicase privirea. Grace se îndreptase spre bar, încercând să ignore privirile bărbaților, surprinși să vadă o femeie luând cina singură.

Apoi îl observase, un bărbat care stătea la marginea barului, într-un costum gri, modern, cu fața îndreptată spre ea. Avea umerii lați și părul

șaten cârlionțat tuns și pomădat. Simțise o emoție demult uitată. În momentul în care o recunoscuse, el se întorsese și se ridicase.

— Grace?

— Mark…

Îi luase câteva momente să-și amintească de unde îl cunoștea. Mark Dorff fusese colegul de cameră al lui Tom la Yale.

Mai mult decât colegul de cameră al lui Tom, își dăduse seama când o năpădiră amintirile. Cel mai bun prieten al lui. Deși cu doi ani mai în vârstă decât Tom, Mark fusese o prezență constantă printre numeroșii băieți în uniformă de marinar care participau la evenimente și petreceri. Venise chiar și la nunta lor. Dar acum era prima dată când vorbeau cu adevărat, doar ei doi.

— Nu știam că locuiești în New York, remarcă el.

— Nu locuiesc. Adică, într-un fel. Ea își căuta cuvintele potrivite. Sunt aici pentru o perioadă. Și tu?

— Locuiesc în Washington. Am fost aici pentru câteva zile cu serviciul, dar plec mâine, la prima oră. Mă bucur să te văd, Gracie.

Întotdeauna îi displăcuse felul în care o alinta familia ei, iar Tom se luase după ei. Percepea folosirea diminutivului ca un mod de a o pune la locul ei. Dar acum simți o căldură când îl auzi și își dădu seama că îi lipsise în lunile de când era singură în acest oraș.

— Tu ce mai faci?

Și iată, asta era întrebarea de care se temea cel mai tare de la moartea lui Tom. Oamenii întotdeauna păreau să încerce să obțină nivelul potrivit de compasiune în vocile lor, să îi adreseze întrebarea într-un mod personal-dar-nu-prea-personal. Totuși, Mark părea îngrijorat, ca și când i-ar fi păsat cu adevărat.

— E un lucru stupid să te întreb asta, adăugă el când ea nu răspunse. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse ea repede. Mă descurc.

De fapt, îi era mai ușor acum. Fiind în New York, fără să revadă locurile care i-ar fi amintit de Tom în fiecare zi, reușise să suporte, cel puțin pentru un timp. Acea amorțeală, acel fel de uitare erau o parte din motivul care o adusese la New York. Cu toate acestea, se simțea vinovată că simțea așa.

— Îmi pare rău că n-am putut veni la înmormântare. Încă eram plecat.

Își lăsase bărbia în piept. Trăsăturile lui nu erau perfecte, observase ea atunci. Avea ochii căprui-verzui, un pic prea apropiați, bărbia ascuțită. Dar se potriveau foarte bine și rezultatul era plăcut.

— Îmi amintesc că prin ceață, mărturisise ea. Dar florile acelea… Erau deasupra celorlalte. A fost foarte drăguț din partea ta.

— Măcar atât am putut face. Dispariția lui Tom așa, dintr-odată, a fost un lucru atât de greșit.

Grace îi putea citi pe față faptul că pierderea prietenului său îl afectase profund. Mark era diferit de ceilalți băieți de la Yale, își aminti ea, și nu doar pentru că era cel mai bun prieten al lui Tom. Un pic mai tăcut, dar era mai degrabă sigur pe el decât timid.

— Vom înființa o bursă care să-i poarte numele.

Grace simți brusc nevoia să fugă, având senzația că trecutul se înălța ca un zid în jurul ei.

— Ei bine, îmi pare bine că te-am văzut.

— Așteaptă, spuse el, atingându-i brațul. Stai puțin jos. Ar fi plăcut să stau de vorbă cu cineva care l-a cunoscut pe Tom.

Grace nu credea deloc că era plăcut. Dar se așezase, dându-i voie barmanului să-i toarne o cantitate zdravănă de brandy. La un moment dat, Mark își mutase scaunul de la bar mai aproape, fără să pară un gest impertinent sau greșit. De acolo, restul nopții devenise confuz și orele trecuseră. Mai târziu, își dăduse seama că restaurantul era mai degrabă un bar. Ce fusese în

capul ei când se dusese acolo? Era văduvă de mai puțin de un an și nu avea ce să vorbească cu bărbați necunoscuți.

Dar Mark nu era un străin. Îl cunoscuse pe Tom, îl cunoscuse cu adevărat, și se trezise ascultându-i povestirile.

— Apoi, l-am descoperit pe Tom pe acoperișul clădirii și nu-și mai amintea cum ajunsese acolo. Dar era îngrijorat doar că întârzia la ore, își încheiase Mark povestirea, care intenționase să fie amuzantă.

În schimb, ochii lui Grace începuseră să ardă.

— O!

Își duse mâna la gură și o podidiră lacrimile.

— Îmi pare rău, spuse el repede.

— Nu e vina ta. Doar că tu și cu mine suntem aici și ne distrăm…

— Și Tom nu mai este.

Mark înțelesese, într-un fel în care nimeni altcineva nu reușise. Se întinsese să-i șteargă o urmă de ruj de pe obraz. Mâna lui zăbovise acolo.

Mark schimbase subiectul, își aminti ea. Muzică sau politică, sau poate amândouă. Abia mai târziu își dăduse seama că nu-i spusese nimic despre el.

Forțându-se să-și întoarcă privirea din direcția hotelului, Grace își alungă imaginile din minte. Acum totul era în trecut. Se furișase din camera elegantă de hotel în timp ce el dormea și chemase un taxi. Nu-l va mai vedea niciodată.

În schimb, se gândea la soțul ei, amintirile pe care le ținea de obicei cu fermitate sub control fiind acum o distragere bine-venită. Îl întâlnise pe Tom într-o vară în timpul liceului, când se afla într-o vacanță cu familia la Cape Cod. Era băiatul potrivit: blond și fermecător, fiul unui senator din statul Massachusetts care se îndrepta spre un colegiu din Ivy League, impresionant în atitudinea lui de căpitan-al-echipei-de-fotbal. Era greu de crezut că și-ar fi dorit-o pe ea. Ea era cea mai mică dintre cele trei fiice ale unui contabil. Surorile ei se

căsătoriseră și locuiau în apropierea casei unde crescuseră din Wesptort, Connecticut. Faptul că Tom îi acordase atenție fusese o pauză bine-venită de la viața micului oraș pe care îl considerase mereu atât de sufocant, cât și de la jocurile interminabile de bridge și întâlnirile clubului local, care ar fi fost inevitabile dacă ar fi rămas acolo.

Ea și Tom se căsătoriseră după absolvirea liceului și închiriaseră o casă în New Haven în timp ce el era la facultate, făcându-și planuri să se mute la Boston după ce ar fi absolvit-o. Vorbeau despre o lună de miere întârziată, o croazieră prin Europa, probabil pe *Queen Elizabeth* II s-au alt pachebot. Dar apoi japonezii bombardaseră Pearl Harbor, iar Tom insistase să se înscrie la școala de ofițeri după absolvire. Făcea instrucția la Fort Benning și urma să fie trimis în misiune.

— Am permisie în weekend, îi spusese în acea ultimă seară când vorbiseră la telefon, stabilind lucrurile, așa cum făcuse întotdeauna. Nu-mi ajunge ca să vin în Connecticut, dar putem să ne întâlnim în Manhattan și să petrecem un weekend împreună. Mă poți conduce la New York Harbor când o să plec.

Atunci îl auzise pentru ultima oară. Jeepul în care se afla avusese un accident pentru că intrase cu viteză prea mare într-o curbă în drumul spre gară, un accident stupid care putea fi evitat. Grace se uita adesea cu nostalgie la panglicile galbene și la florile pe care le purtau celelalte femei. Nu doar la simbolurile văduviei de război, ci și la mândrie și sentimentul de utilitate, ideea că pierderea și durerea nu fuseseră în van.

Grace se întorsese la Wesptort la scurt timp după înmormântarea lui Tom. Marcia, o prietenă din copilărie care voia să o ajute, se oferise cu amabilitate s-o găzduiască pentru o vizită la familia ei în Hamptons. Grace simțise o imensă ușurare la gândul că avea să plece departe de privirile compătimitoare ale familiei și de orașul

mult prea mic al tinereții ei. Cu toate acestea, liniștea coastei în afara sezonului i se păruse asurzitoare, așa că plecase spre Manhattan. Dar spusese familiei că va rămâne cu Marcia să se recupereze pentru o perioadă lungă de timp, știind că nu ar fi fost niciodată de acord să locuiască singură în oraș. Marcia acceptase planul și-i transmitea scrisorile care veneau pe numele ei din partea familiei. Asta se întâmplase în urmă cu un an, iar Grace încă nu se întorsese.

Grace termină de mâncat și se întoarse la birou. Mulțimea pestriță de clienți se disipase, acum că trecuseră orele dimineții. Frankie nu era de găsit pe nicăieri, dar îi lăsase un morman de corespondență de dactilografiat, scrisori către diferite agenții din oraș în numele clienților lor. Grace o ridică pe prima și o studie, apoi introduse o foaie în mașina de scris, pierzându-se în țăcănitul repetitiv al tastelor.

Când isprăvi, luă următoarea hârtie, apoi se opri. Deschise poșeta și scoase plicul care conținea fotografiile, aranjându-le în formă de evantai în fața ei. Douăsprezece fete, toate tinere și frumoase. Ar fi putut face parte dintr-o frăție. Dar cele mai multe purtau uniforme, iar zâmbetele nu puteau ascunde crisparea gurii și privirile serioase. Fotografiile fuseseră împachetate cu delicatețe în dantelă. Totuși, erau uzate de atâta folosință, luând forma palmei. Când își puse degetele pe spatele lor, Grace aproape că simți energia radiind din ele.

Întoarse o poză și văzu un nume scris pe spate. *Marie. Madeline,* citi pe spatele alteia, și *Jean* și *Josie.* Și tot așa, sunau ca numele unor participante la o petrecere în aer liber. Cine erau ele?

Își ridică privirea. Frankie se întorsese și vorbea la telefon plimbându-se prin cameră, gesticulând animat în timp ce discuta cu cineva care se afla la celălalt capăt al liniei, aproape enervându-se. Ar putea să-i arate fotografiile, să-i ceară sfatul. Poate știa el ce să facă. Dar cum i-ar putea explica faptul

că umblase prin valiză și se uitase, și, mai ales că luase ceva ce nu era al ei?

Grace își plimbă ușor degetul peste prima fotografie pe care o văzuse, a unei tinere frumoase, brunete, numite Josie. *Întoarce-ți privirea,* părea să-i spună o voce din interiorul ei. Studiind fotografiile, Grace se simți copleșită brusc de neliniște. Totuși, cine era ea să fure fotografii și să se culce cu străini? Nu era treaba ei. Trebuia să le pună înapoi în valiză.

Frankie traversă biroul îndreptându-se spre ea. Ea luă fotografiile în grabă, vârându-le înapoi în poșetă. Oare le văzuse? Își ținu respirația, așteptând să o întrebe despre ele, dar el nu le menționă.

— Am niște dosare de dus la tribunal, spuse în schimb.

— Le duc eu, răspunse ea repede.

— Ești sigură?

— Mi-ar face bine să-mi mai dezmorțesc picioarele. Le duc în drum spre casă.

— Bine, dar asigură-te că pleci mai devreme, ca să ajungi acolo până la patru și jumătate, că funcționarii obișnuiesc să plece mai devreme.

Ea confirmă din cap; asta făcea parte din plan. Dacă pleca mai devreme, se putea întoarce la Gara Grand Central, să scape de fotografii mai repede.

Aproape două ore mai târziu, Grace ieșea din metrou la Gara Grand Central, îndreptându-se pentru a doua oară în acea zi spre locul unde jurase că nu va mai merge niciodată. Merse cu scara rulantă până la nivelul principal, unde era cel mai aglomerat. Gara era scăldată în culorile serii, iar navetiștii se mișcau mai încet acum, obosiți și grăbindu-se către case.

Căută în poșetă, scoțând plicul în timp ce se îndrepta spre bancă. Inima îi bătea cu putere. Avea să strecoare rapid fotografiile în valiză, apoi se va grăbi să plece, înainte ca cineva să o vadă și să-i pună întrebări. Atunci se va rezolva problema.

Ajunse la bancă și se uită în spate să se asigure că nu era urmărită, îngenunche și privi dedesubt.

Valiza în care găsise fotografiile dispăruse.

Capitolul 5

MARIE

Scoția, 1944

Marie avea un vis cu o dimineață în care ea și Tess făceau biscuiți calzi cu unt. Îi punea într-un coș tapetat cu hârtie pe care să-l ia Tess și să meargă la un picnic în grădină. Marie se întinsese să ia un biscuit și se pregătea să-l bage în gură când o bubuitură bruscă o făcu să rămână cu mâna suspendată în aer.

Lovitura în ușă o trezi pe Marie din somn.

— Ce s-a întâmplat?

Înainte să se poată ridica, ușa se deschise și îi fu aruncată o găleată cu apă înghețată peste ea. Pielea i se înfioră când răceala congelată îi pătrunse prin cămașa de noapte și lenjeria de pe pat.

Luminile se aprinseră, necruțătoare.

— *En français!* o certa o voce de femeie.

Marie se ridică, încercând să-și dea seama unde se afla. Scoția, își aminti ea. Era aproape de miezul nopții, când taxiul de la gară o lăsase în fața conacului învăluit în ceață. Un paznic de la recepție o condusese într-o cameră cu mai multe paturi și o lăsase acolo fără alte instrucțiuni.

Își legăna picioarele deasupra podelei. O femeie în rochie cenușie se aplecase furioasă deasupra ei.

— Trebuie să răspunzi în franceză, chiar și atunci când dormi. Nu este suficient să știi limba. Trebuie să gândești și să visezi în franceză. Trebuie să ieși în față și să te pregătești pentru alergare în cinci minute.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă, lăsând-o pe Marie înghețată și tremurând.

Când Marie se ridică în picioare, se uită la patul gol de lângă al ei. Erau șase paturi în total, aranjate pe două rânduri ca într-un dormitor comun, de-a

lungul pereților goi, de culoare bej. În afară de al ei, celelalte erau perfect aranjate. Fuseseră acolo și alte fete. Își aminti că le auzise respirația în întuneric și încercase să se schimbe în cămașa de noapte care îi fusese dată fără să le trezească. Dar restul fetelor dispăruseră; se treziseră și plecaseră deja, așa cum trebuia. De ce nu o trezise nimeni și pe ea?

Grăbită, Marie își agăță cămașa de noapte udă pe radiatorul care se auzea șuierând. În cufărul de la piciorul patului erau două seturi identice de îmbrăcăminte, pantaloni și cămăși kaki din bumbac și o pereche de cizme negre cu talpa din cauciuc. Se schimbă cu unul dintre ele și-și puse haina la fel de mohorâtă pe care o primise, apoi ieși din dormitor pe coridorul murdar al Arisaig House, conacul cenușiu din piatră transformat în tabără de antrenament de Direcția de Operațiuni Speciale. Deși încă nu se crăpase de ziuă, holul era plin de agenți, cei mai mulți dintre ei bărbați, dar și câteva femei, care probabil că mergeau la diferite cursuri și aveau de îndeplinit diverse sarcini.

Afară, aerul de februarie din vestul muntos al Scoției era mușcător și, deși avea haine uscate, Marie tremura din cauza dușului rece pe care îl primise anterior. Își dorea foarte mult să fi avut fularul care-i fusese confiscat la sosire, considerat de cel de la recepție ca fiind „prea englezesc”. Ceața se ridicase și acum putea vedea conacul așezat pe o faleză înclinată, între pădurile pustii și vechi, care încă nu se treziseră din iarnă. Partea din spate a domeniului cobora lin până la niște ape întunecate, liniștite, iar în spatele lor se zărea un grup de dealuri pe malul îndepărtat. În alte circumstanțe, probabil ar fi semănat mai mult cu o stațiune decât cu un centru de antrenament ascuns.

Marie se uită în jur nehotărâtă, apoi urmări un mic grup de femei care se adunaseră pe peluza din față. Niciuna dintre ele nu vorbea când se apropie de ele.

Pământul se cutremură brusc sub picioarele ei. Tresări, pregătindu-se de impact, transpusă instantaneu în timpul bombardamentelor de la Londra din urmă cu doar câțiva ani, care îi făcuseră pe toți să se ascundă în stațiile de metrou și adăposturi pe timp de noapte. Dar pământul se liniști.

— Este doar un exercițiu, șopti una dintre celelalte fete. Unul dintre tipii de la instrucția cu explozibili.

Explicația ar fi trebuit să o liniștească, dar nu se întâmplă asta. Foloseau explozibili adevărați pentru antrenament, ceea ce făcea ca viitoarea misiune să pară cu atât mai reală.

Grupul de femei începu să alerge fără să vorbească, urmând o potecă de-a lungul apei. În față era o fată slăbuță care nu avea mai mult de douăzeci de ani și care părea să conducă grupul, stabilind ritmul cu picioarele ei scurte și filiforme. Dacă Marie s-ar fi gândit vreodată cum arăta un agent, nu și-ar fi imaginat o astfel de siluetă. Dar era surprinzător de rapidă și, întrucât celelalte o urmau într-o formație care părea că se înțelesese în tăcere, Marie se străduia să țină pasul.

Cursa înainta de-a lungul unui traseu îngust pe un deal înalt, poate un munte; Marie nu-i vedea vârful și deja se străduia să-și controleze respirația, când panta deveni din ce în ce mai abruptă. Pe măsură ce înainta pe cărare, îndoielile pe care le avusese la acceptarea acestei provocări creșteau; nimeni nu o considerase vreodată suficient de puternică sau demnă să facă lucruri semnificative, nici măcar ea însăși. Ce o făcuse să creadă că s-ar fi putut descurca aici?

Pentru a-și distrage atenția de la efort, începu să analizeze mulțimea de capete care se mișca în fața ei. Erau cinci femei, toate îmbrăcate în pantaloni kaki și cizme, la fel ca ea. Alergau cu o ușurință care sugera că aveau ceva antrenament și erau mult mai în formă.

Au ajuns pe un platou stâncos.

— Pauză, ordonă lidera și s-au oprit, unele dintre ele bând lichide din gamelele pe care le aveau cu ele.

Marie observase un recipient metalic pentru apă împreună cu hainele care-i fuseseră date, dar în graba cu care plecase, nu se gândise să îl ia cu ea.

— Înainte! strigă fata de la conducere după mai puțin de un minut.

Celelalte își strânseră bidoanele, iar grupul începu să alerge mai departe, doar sunetul pașilor rupând tăcerea. După o perioadă care păruse să dureze câteva ore, au ajuns în vârf. Ceața începuse să se ridice și vrăbiile ciripeau salutându-se de dimineață. Marie vedea cerul înroșindu-se deasupra Arisaig House și apa scânteietoare a lacului de dedesubt. Nu mai fusese niciodată în regiunea Highlands din Scoția, înainte să vină aici să se antreneze. În alte condiții, peisajul ar fi fost idilic.

Fetele începură să coboare dealul fără să se oprească. Cursa era mai puțin extenuantă din punct de vedere fizic, dar părea mai dificil să coboare pe traseul răsucit și stâncos. Dintr-odată, Marie călcă greșit pe o piatră și își suci glezna. Strigă, simțind cum durerea îi străpungea piciorul. Se poticni, încercând să nu cadă. Prima ei activitate de antrenament și era deja un eșec. *Continuă*, se gândi ea. Strângând din dinți, își dorea să continue. Dar durerea atroce devenea din ce în ce mai puternică cu fiecare pas. Începuse să rămână în urma celorlalte și mai mult, distanța devenind prea mare ca să nu fie observată. Pur și simplu nu putea ține pasul.

Fata din fruntea grupului păru să-și dea seama asta. Își încetini ritmul și rămase în spate. Marie se aștepta ca femeia mai tânără să o certe că era lentă și slabă. În schimb, ea își puse brațul în jurul umărului lui Marie. Deși nu era la fel de înaltă ca

ea, o ridică astfel încât degetele piciorului rănit aproape că nu atingeau pământul.

— Vino, spuse ea. Prefă-te că suntem într-un club de lux din Londra și dansăm.

Ideea era atât de forțată și de nerealistă, încât Marie reuși să zâmbească în ciuda durerii. Cu o forță care părea supraomenească, fetele înaintau, cea slăbuță aproape cărând-o pe Marie, în timp ce alergau ca să ajungă din nou în fruntea grupului. Terenul accidentat îi accentua durerea resimțită în gleznă cu fiecare pas. O altă femeie veni de cealaltă parte a lui Marie ca să o sprijine, în timp ce ea încerca cel puțin să le facă sarcina cât mai ușoară, să nu le fie o povară. Coborau dealul ca o singură persoană.

Când ajunseră pe peluza din fața Arisaig House, lidera grupului îi dădu drumul lui Marie atât de brusc, încât ea aproape căzu. Cealaltă femeie care o ajutase se îndepărtă și ea.

— Mulțumesc, spuse Marie, apropiindu-se ca să se sprijine de un zid scund de piatră, care delimita proprietatea. Nu cred că e ruptă, spuse ea, încercând să se lase cu toată greutatea, ceea ce-i provocă o grimasă. Se așeză pe zid. Dar poate niște gheață… Există o infirmerie?

Fata scutură din cap.

— Nu e timp. Alergarea a durat mai mult pentru că a trebuit să te ajutăm și am întârziat la micul dejun. Nici nu se sinchisi să-și ascundă enervarea din voce. Nu e cazul să ratezi vreo masă, că nu mai primești nimic. Nu e voie cu mâncare în cazarmă. Așa că, ori mănânci acum, ori rămâi flămândă. Avea accent nordic, stabili Marie. Poate din Manchester sau Leeds. Eu sunt Josephine, apropo. Mi se spune Josie.

Părul negru, cârlionțat era tuns într-un bob scurt și pielea îi era ușor mai închisă decât a celorlalte, o nuanță caldă de caramel.

— Marie.

Josie își coborî brațul ca să o ajute să se ridice în picioare, apoi făcu semn spre părul încă umed al lui Marie.

— Văd că ai „beneficiat” de dușul Poirot. Marie își înclină capul, fără să înțeleagă. Ți-a turnat apă pe tine pentru că nu te-ai trezit.

Ochii negri ai lui Josie străluceau amuzați. Marie se întreba dacă celelalte fete o lăsaseră să doarmă intenționat ca să fie udată, doar ca s-o umilească.

— Doamna Poirot este instructorul nostru pentru toate chestiile franțuzești. Ceva între o directoare de școală și un sergent de instrucție.

Marie le urmă pe celelalte în conac. Masa se servea într-o fostă sală mare de bal transformată, cu mese lungi de lemn care se întindeau pe toată lungimea camerei. Era o atmosferă plăcută care contrasta puternic cu traseul anterior, întunecat și rece. Mesele erau acoperite cu fețe de masă și era pregătită veselă din porțelan. Chelnerii turnau cafea din căni argintii. Câțiva agenți se așezaseră deja la masă. Bărbații stăteau separat, iar Marie se întrebă dacă era vorba despre o regulă sau preferință.

Marie găsi un loc liber la masa de femei, lângă Josie. Luă o înghițitură mare din paharul cu apă, aproape vărsând-o, fiindcă era însetată din cauza cursei. Apoi se întinse spre o bucată de baghetă. Mâncarea era franțuzească, dar austeră – nimic în plus, ca să le obișnuiască cu ce ar fi găsit pe teren.

— Câte suntem aici? întrebă Marie. I se părea că era cam îndrăzneață să se includă printre ele deși de-abia venise. Femei, vreau să spun.

— Nu punem întrebări, spuse Josie, cuvintele ei implicând aceeași mustrare ca și ale lui Eleanor când o recrutase pe Marie.

Dar apoi îi răspunse.

— Aproximativ patruzeci, incluzându-le pe cele care au fost deja trimise pe teren – și cele dispărute.

Marie își mișcă brusc capul.

— Dispărute?

— Dispărute în misiune, presupuse moarte.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nimeni nu știe.

— Dar noi suntem operatori radio, pentru Dumnezeu. Este, într-adevăr, atât de periculos?

Josie își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs atât de puternic, încât bărbații de la masa de alături s-au uitat spre ea.

— Și de unde crezi că vei face transmisiuni, din studiourile BBC? O să transmiți din Franța ocupată, iar nemții vor face orice să te oprească. Apoi, expresia ei deveni serioasă. Șase săptămâni.

— Poftim?

— Asta este durata de viață medie a unui operator radio în Franța. Șase săptămâni.

Marie simți un fior rece pe șira spinării. Deși știuse, într-un fel, că munca pe care o acceptase era periculoasă, nu înțelesese cât era de periculoasă. Dacă și-ar fi dat seama de probabilitatea de a nu se mai întoarce la Tess, nu ar fi acceptat niciodată. Trebuia să plece acum.

O femeie blondă cam de aceeași vârstă cu Marie, care stătea în fața ei, se întinse și o bătu pe umăr.

— Eu sunt Brya. Nu o lăsa să te sperie, dragă.

— În franceză, le certă doamna Poirot din ușă.

Chiar și între ele trebuia să păstreze legenda pe care ar fi trebuit să o susțină odată trimise pe teren.

— Bunele obiceiuri încep acum.

Josie mimă această ultimă frază, repetând cuvintele în tăcere.

Un fluierat, strident și brusc, o făcu pe Marie să sară. Se întoarse și văzu un colonel robust în ușa sălii de mese.

— Micul dejun a fost anulat – toată lumea înapoi în dormitoare pentru inspecție!

Printre fete începu un murmur nervos când se ridicară de la masă.

Marie înghiți o ultimă îmbucătură din baghetă, apoi le urmă pe celelalte în grabă pe coridor și în sus pe scări spre dormitor. Aruncă sub pernă cămașa de noapte pe care o lăsase să se usuce pe radiator. Colonelul dădu buzna înăuntru fără să bată la ușă, însoțit de aghiotant.

Josie se uita la ea ciudat. Marie își dădu seama că era din cauza colierului. Un mic medalion în formă de fluturaș pe un lănțișor simplu de aur, pe care i-l dăduse Hazel la nașterea lui Tess. Marie îl ascunsese, o încălcare flagrantă a ordinului ca toate obiectele personale să fie predate la începutul antrenamentului. De dimineață, grăbită fiind să se usuce și să se îmbrace, uitase să și-l scoată.

Josie întinse mâna spre gâtul lui Marie, desfăcu încet colierul și îl băgă în buzunar. Marie protestă. Dacă Josie era prinsă, colierul ar fi fost confiscat și ar avea și ea probleme.

Dar gestul îi atrăsese atenția colonelului. Veni și deschise capacul cufărului, analizând obiectele lui Marie, ajungând la hainele de stradă pe care ea le împachetase cu grijă și la pusese la fundul cufărului. Colonelul îi scoase rochia și se uită la guler, unde Marie cârpise o mică gaură. Trase firul.

— Asta nu e ață franțuzească. Te-ar da de gol într-o clipă.

— Nu aveam de gând să o port aici, spuse Marie, înainte să-și dea seama că era o greșeală să răspundă.

— Să o ai asupra ta în cazul în care ești prinsă, ar fi la fel de rău, strigă el, părând înfuriat de răspunsul ei. Și aceste dresuri…

Colonelul ridică perechea pe care o purtase când ajunsese noaptea trecută.

Marie era încurcată. Ciorapii erau franțuzești, cu cusătura dreaptă în spate. Ce ar putea fi în neregulă cu asta?

— Ăștia sunt franțuzești! strigă ea, incapabilă să se abțină.

— *Au fost* franțuzești, o corectă colonelul disprețuitor. Nu se mai găsesc astfel de dresuri în Franța, niciun fel de dresuri, de altfel. Fetele se vopsesc pe picioare cu iod.

Marie clocotea de furie. Nu era aici nici măcar de o zi; cum se puteau aștepta să știe aceste lucruri?

Venise și aghiotantul, scoțând un creion din noptiera de lângă patul lui Marie, care nici măcar nu era a ei.

— Acesta este un creion englezesc, iar nemții știu asta. Dacă l-ai folosi, te-ar da de gol imediat. Ai fi arestată și probabil ucisă.

— Unde?

Josie izbucni brusc, întrerupându-l.

Toți ochii se întoarseră către ea.

„Nu punem întrebări”, o avertizase ea doar câteva minute mai devreme la micul dejun. Dar părea să o facă în mod deliberat acum, pentru a atrage atenția de la Marie.

— Unde m-ar omorî? Nici măcar nu știm unde naiba mergem!

Marie admira curajul lui Josie.

Colonelul se îndreptă spre Josie și se apropie foarte mult, încruntându-se către ea.

— Poți să fii tu prințesă, dar aici ești nimeni. Doar o altă fată care nu-și poate face treaba.

Josie îi susținu neclintită privirea timp de câteva secunde.

— În cinci minute, pregătire radio, toate! strigă el, înainte să se întoarcă pe călcâie și să plece.

Aghiotantul îi urmă exemplul.

— Mulțumesc, îi spuse Marie lui Josie, când fetele celelalte părăsiră camera ca să plece la pregătire.

— Poftim.

Josie îi dădu înapoi colierul lui Marie. Se duse la sertarul ei de haine și căută ceva, apoi scoase o pereche de ciorapi de lână.

— Au modelul ăsta în Franța, așa că nu te vor acuza pentru ei. Sunt ultima mea pereche. Să nu-i strici.

— Ți-a spus prințesă, remarcă Marie, în timp ce aranjau lucrurile care fuseseră împrăștiate în timpul inspecției. E adevărat?

Își aminti că nu trebuia să pună întrebări. Nu ar fi trebuit să vorbească despre trecutul lor.

— Tatăl meu era conducătorul unui trib Sufi.

Marie nu ar fi crezut că Josie era indiancă, dar asta explica pielea mai închisă la culoare și ochii frumoși, ca de cărbune.

— Atunci de ce naiba lupți pentru Marea Britanie? întrebă Marie.

— Mulți dintre băieții noștri luptă. Există un escadron întreg în care sunt piloți pe Spitfire[4] – sikhi, hinduși –, dar voi nu auziți despre asta. Eu chiar nu ar trebui să fiu aici, spuse ea încet. Dar nu din cauza tatălui meu. Vezi tu, împlinesc optsprezece ani abia luna viitoare.

Josie era și mai tânără decât crezuse.

— Ce părere au părinții tăi?

— Au murit amândoi, uciși într-un incendiu când aveam doisprezece ani. Am rămas doar eu și fratele meu geamăn, Arush. Nu ne-a plăcut la orfelinat, așa că am trăit pe cont propriu.

Marie simțea un tremur interior; era coșmarul de care se temea, să o lase pe Tess orfană. Și Tess nici măcar nu avea un frate geamăn.

— Arush a dispărut în misiune după lupta de la Ardennes. Oricum, lucram într-o fabrică când am auzit că se caută fete, așa că m-am prezentat și i-am convins să mă accepte. Sper că, dacă o să ajung acolo, o să aflu ce i s-a întâmplat.

Privirea lui Josie era hotărâtă, iar Marie era convinsă că tânăra care părea atât de dură, încă spera să-și găsească fratele în viață, chiar dacă șansele erau minime.

— Și tu? Ce coroană porți când nu lupți împotriva nemților?

— Niciuna, răspunse Marie. Am o fiică.

— Deci ești căsătorită?

— Da… începu ea, din reflex, minciuna pe care o crease după plecarea lui Richard. Apoi se opri. Adică, nu. M-a părăsit când s-a născut fiica mea.

— Nemernic.

Chicotiră amândouă.

— Te rog să nu spui nimănui, zise Marie.

— N-am să fac așa ceva. Expresia lui Josie deveni sumbră. Dacă tot ne împărtășim secretele, mama mea a fost evreică. Nu că e treaba cuiva.

— Nemții o să considere că e treaba lor, dacă află, spuse Brya, băgându-și capul pe ușă și auzind fără să vrea. Grăbiți-vă acum, am întârziat pentru pregătirea radio.

— Nu știu de ce sunt aici, mărturisi Marie când rămaseră din nou amândouă.

Acceptase în mare parte pentru bani. Dar la ce bun dacă ar fi costat-o viața?

— Niciuna dintre noi nu știe, răspunse Josie, deși lui Marie îi venea greu să creadă, căci Josie părea atât de puternică și hotărâtă. Toate suntem speriate și singure. Ai spus-o cu voce tare o dată. Acum îngroap-o și nu o mai spune niciodată. Oricum, fiica ta este motivul pentru care ai venit aici, adăugă Josie, când se îndreptau spre ușă. Lupți pentru ea și pentru lumea în care va trăi.

Marie a înțeles atunci. Nu erau doar banii. Să creeze o lume mai bună în care să crească Tess; asta era ceva.

— În momentele tale de îndoială, imaginează-ți-o pe fiica ta ajunsă la maturitate. Gândește-te apoi la ceea ce îi vei spune despre rolul pe care l-ai jucat în război. Sau, cum spunea mama mea: „Creează o poveste cu care să te mândrești”.

Josie avea dreptate, își dădu seama Marie. Toată viața ei avusese impresia, mai întâi dată de tatăl ei și apoi de Richard, că ea, ca fată, nu avea nicio valoare. Mama ei, deși iubitoare, făcuse prea puțin să îndrepte acea impresie, din cauza propriei lipse

de putere. Acum, Marie avea o șansă să creeze o poveste nouă pentru fiica ei. Dacă ar fi reușit. Dintr-odată Tess, singura persoană în care găsea sprijin, părea că o ajuta să meargă mai departe.

Capitolul 6

ELEANOR

Scoția, 1944

Eleanor stătea la intrarea în dormitorul fetelor, ascultându-le respirația.

Nu intenționase să vină în nord, la Arisaig House. Călătoria de la Londra nu fusese ușoară: schimbase două trenuri înainte de drumul lung de noapte și ajunsese în zorii acelei zile în Highlands, Scoția. Spera ca soarele să răzbată și să împrăștie norii. Dar munții rămâneau învăluiți în întuneric.

La sosire, intrase în Arisaig House neanunțată, dar și-a prezentat documentele de identitate funcționarului de la birou. Uneori trebuia să fii vizibil, alteori nu, iar ea hotăra asta în funcție de situație. Trebuia să vadă cum mergea treaba cu acest lot, dacă fetele erau pregătite sau nu.

Era o dimineață rece de martie. Fetele terminaseră cursul de pregătire radio și se îndreptau spre ora de instrucție de luptă și armament. Eleanor privea din spatele unui copac cum un tânăr ofițer de armată prezenta o serie de mișcări de luptă în caz de strangulare. Antrenamentul de luptă corp la corp fusese una dintre cele mai dificile confruntări pentru Eleanor – cei de la Norgeby House nu îl considerau necesar pentru femei, argumentând că acestea nu s-ar fi putut afla într-o situație în care să fie nevoie de așa ceva. Dar Eleanor fusese fermă, evitându-i pe ceilalți și mergând direct la Director pentru a-și prezenta părerea: femeile se aflau exact în aceeași situație ca și bărbații; era necesar să fie capabile să se apere.

Acum privea cum instructorul prezenta zonele vulnerabile (gâtul, zona inghinală, plexul solar). Instructorul dădu un ordin pe care Eleanor nu-l

auzi, iar fetele se confruntau cu mâinile goale. Josie, tânăra sikh pe care o recrutaseră din nord, se ridicase și o apucase pe Marie, încercând să o sugrume. Marie se opunea, părând că ajunsese la capătul puterilor. Până la urmă, îi administră o lovitură slabă în plexul solar. Nu doar Marie se lupta; aproape toate fetele erau incomodate de forța fizică a exercițiului.

Incertitudinea care o adusese pe Eleanor în nord să verifice pregătirea fetelor creștea. Trecuseră trei luni de când o trimiseseră în misiune pe prima dintre fetele recrutate în Europa. Acum erau trimise mai mult de douăzeci și patru, împrăștiate în nordul Franței și în Olanda. Lucrurile merseseră prost încă de la început. Una fusese arestată la sosire. O altă fată își scăpase aparatul de radio într-un pârâu și trebuise să aștepte câteva săptămâni până când i se trimisese altul pentru a putea începe să transmită. Altele, în ciuda lunilor de antrenament, pur și simplu încă nu reușeau să corespundă cerințelor și să treacă drept franțuzoaice sau să-și rețină povestea de acoperire și trebuiau chemate înapoi.

Eleanor se luptase pentru divizia de fete, ea înaintase ideea și o apărase. Insistase să beneficieze de o pregătire la fel de riguroasă ca și bărbații. Privindu-le acum la instrucția de luptă, se întreba dacă ceilalți avuseseră dreptate. Dacă, pur și simplu, nu aveau ce trebuia?

Un foșnet care se auzi în spate îi întrerupse gândurile lui Eleanor. Se întoarse și-l văzu pe colonelul McGinty, ofițerul cel mai înalt în grad de la Arisaig House, stând în spatele ei.

— Domnișoară Trigg, spuse el. Se mai întâlniseră o dată, când colonelul venise la Londra pentru un raport. Ajutorul meu mi-a spus că sunteți aici.

Cam atât își putuse păstra discreția sosirii. De la preluarea diviziei de femei, reputația și profilul lui

Eleanor în cadrul DOS crescuseră într-un mod care o împiedicau să mai acționeze discret.

— Aș prefera ca fetele să nu afle; cel puțin nu deocamdată. Și aș vrea să le revăd dosarele când termin aici.

El aprobă din cap.

— Bineînțeles. Am să fac pregătirile.

— Cum se descurcă?

Colonelul își țuguie buzele.

— Cred că destul de bine pentru niște femei.

Nu suficient de bine, Eleanor simți nevoia să strige. Era nevoie ca femeile să fie pregătite. Activitatea pe care urmau să o desfășoare, transmiterea de mesaje și relaționarea cu localnicii care le puteau oferi adăposturi pentru arme sau pentru agenții fugari, era la fel de periculoasă ca și a bărbaților. Le trimitea în Franța ocupată, iar pe câteva dintre ele chiar în zona Parisului, un cuib de viespi controlat de Hans Kriegler și de agenția lui celebră de informații, SD, al cărei prim obiectiv era să găsească și să oprească agenți, exact cum erau fetele. Ar fi avut nevoie de fiecare strop de inteligență, forță și abilitate pentru a evita capturarea și a supraviețui.

— Domnule colonel, spuse ea în cele din urmă. Nemții nu le vor trata pe femei cu mai multă delicatețe decât pe bărbați. Vorbea rar, încercând să-și ascundă frustrarea. Trebuie să fie pregătite.

Aveau nevoie de grupul acesta de fete pe teren cât mai curând posibil. Dar să le trimită înainte de a fi pregătite, ar fi fost o condamnare la moarte.

— De acord, domnișoară Trigg.

— Dublează-le orele de antrenament dacă este nevoie.

— Folosim fiecare moment al zilei. Dar, ca și în cazul bărbaților, sunt câteva care, pur și simplu, nu se potrivesc.

— Atunci, trimiteți-le acasă, spuse ea tăios.

— Atunci, doamnă, nu ar mai rămâne niciuna.

Nu-i scăpă sarcasmul din aceste ultime cuvinte, reflectând părerea ofițerilor de la Norgeby House că femeile nu puteau fi niciodată în stare să realizeze o misiune. El o salută și se îndepărtă.

Era adevărat? Eleanor se întreba, în timp ce le urma pe fetele de la terenul unde practicau trânta până la poligonul de trageri. Sigur că nu puteau fi atât de nepotrivite pentru misiune.

Un nou instructor lucra cu ele acum, arătându-le cum să încarce un pistol Sten, o armă mică, ușor de ascuns, pe care unele dintre ele ar fi putut-o folosi pe teren. Femeile, în calitate de curieri și operatori radio, nu purtau arme, de regulă. Dar Eleanor insistase să știe să folosească toate tipurile de arme pe care le-ar fi putut întâlni pe teren. Eleanor le urmărea de la distanță. Mâinile lui Josie erau sigure și rapide în timp ce încărca arma cu muniție, apoi îi arăta lui Marie cum să procedeze. Deși mai tânără, părea că o luase pe Marie sub aripa ei. Degetele lui Marie erau stângace la manevrarea armei și scăpă muniția de două ori înainte să reușească să o potrivească. În timp ce o privea pe această fată, sentimentul de neîncredere al lui Eleanor creștea.

Câteva minute mai târziu, un clopoțel anunță ora unsprezece treizeci. Fetele se strânseră într-un grup, părăsind câmpul de armament și pornind spre un hambar aflat într-un colț al domeniului. *Țineți fetele ocupate,* acesta era motto-ul în timpul antrenamentelor. Nu trebuia să aibă timp să se îngrijoreze, să se gândească sau să intre în bucluc.

Eleanor le urmărea de la distanță, astfel încât să nu fie observată. Hambarul transformat, care încă avea fân pe podea și mirosea ușor a balegă, era un avanpost al „Magazinului de jucării a lui Churchill”[5], cu sediul la Londra, unde erau fabricate dispozitivele destinate agenților. Aici, fetele aflaseră despre trusele de machiaj care ascundeau busole și recipientele de ruj care erau, de fapt, aparate de fotografiat – lucruri pe care

fiecare le primea chiar înainte de a fi trimise pe teren.

— Nu atinge!

Profesorul Digglesby, care supraveghea fabrica, o admonestă pe una dintre fete, care se apropiase prea mult de masa unde se aflau explozibilii. Spre deosebire de ceilalți instructori, nu era militar, ci un academician pensionat de la Magdalen Collège, Oxford, cu părul alb și ochelari groși.

— Astăzi vom învăța despre capcane, începu el.

Dintr-odată, un șuier puternic a răsunat în hambar.

— A! strigă o fată pe nume Annette, alergând spre ușă.

Eleanor se dădu înapoi să nu fie observată, apoi privi pe fereastră ca să vadă ce provocase agitația. Fetele se împrăștiară, încercând să ajungă cât mai departe posibil de una dintre mese, pe colțul căreia stătea cocoțat un șobolan care, în mod ciudat, nu părea deloc speriat.

Marie nu fugi, totuși. Se strecură cu atenție înainte, ca să nu sperie șobolanul. Luă o mătură din colț și o ridică deasupra capului, ca și când s-ar fi pregătit să lovească.

— Așteaptă! spuse profesorul Digglesby, grăbindu-se.

Ridică șobolanul, dar acesta nu se mișca.

Marie întinse mâna.

— E mort.

— Nu e mort, o corectă el, ridicându-l să-l vadă și fetele celelalte.

Fetele se apropiară.

— Este o capcană.

Le dădu fetelor șobolanul-capcană să-l poată analiza.

— Dar pare atât de real, exclamă Brya.

— Asta este exact ce vor crede și nemții, răspunse profesorul Digglesby, luând falsul și întorcându-l ca să le arate un compartiment sub burtă unde putea fi ascunsă o cantitate mică de

explozibil. Până când s-ar apropia. Le conduse afară, apoi făcu câțiva pași pe terenul din apropiere și lăsă jos șobolanul. Îndepărtați-vă, le atenționă el și se întoarse lângă grup.

Apăsă un buton al unui detonator pe care-l ținea în mână și șobolanul explodă. Un murmur de surpriză se auzi printre fete.

Profesorul Digglesby intră în atelier și se întoarse cu ceea ce păreau a fi excremente.

— Plasăm detonatori în cele mai puțin probabile locuri, adăugă el. Fetele exclamară cu dezgust. Tot un fals, mormăi el binevoitor.

— Rahat! spuse Josie.

Câteva fete chicotiră. Profesorul Digglesby o privi dezaprobator, dar Eleanor nu se putu abține să nu zâmbească.

Apoi expresia instructorului deveni gravă.

— Capcanele pot părea amuzante, spuse el. Dar sunt concepute pentru a vă salva viața – și pentru a o curma pe a inamicului.

În timp ce profesorul Digglesby conducea fetele înapoi în hambar pentru a afla mai multe despre explozibilii ascunși, Eleanor se îndreptă spre conac și solicită acces în camera dosarelor și o tavă pentru ceai. Își petrecu restul zilei la un birou îngust, lângă dulapul cu dosare, la etajul al treilea al Arisaig House, revizuind informațiile despre fete.

Era un dosar despre fiecare, cu notițe meticuloase datând de la recrutare și continuând cu fiecare zi de antrenament. Eleanor le citi pe toate, reținând anumite detalii pe dinafară. „Fetele”, erau denumite, ca și când ar fi fost un tot, deși erau, de fapt, foarte diferite. Unele erau la Arisaig House de doar câteva săptămâni; altele erau pe punctul de a absolvi școala la Beaulieu, un conac din Hampshire, care era ultima etapă înainte de a fi trimise pe teren. Fiecare avea propriile motive pentru a se înscrie. Brya era fiica unor ruși, animată de ură împotriva nemților pentru ceea ce-i

făcuseră familiei ei lângă Minsk. Maureen, o fată din clasa muncitoare din Manchester, plecase de la slujba de înmormântare a soțului ei și se înrolase pentru a-i lua locul.

Josie, deși cea mai tânără, era cea mai bună din acest grup, probabil cea mai bună pe care o avusese DOS vreodată. Abilitățile ei proveneau din nevoia de a supraviețui pe stradă. Mâinile ei care, cu siguranță, furaseră mâncare, erau sigure și rapide și fugea și se ascundea cu viteza cuiva care se ascunsese de poliție de mai multe ori pentru a evita să fie arestată sau poate trimisă la un orfelinat. Era și extrem de inteligentă, având un instinct înnăscut, nu deprins. Avea o tenacitate în modul în care se lupta care îi amintea lui Eleanor de momentele întunecate din propriul ei trecut.

Eleanor avea doar cincisprezece ani când se petrecuse pogromul din satul de lângă Pinsk. Se ascunsese într-o dependință, când rușii îi masacraseră satul, violând neveste și mame și ucigând copii în fața privirilor părinților lor. Ținuse cuțitul sub pernă după aceea, și îl ascuțea pe întuneric când nu o vedea nimeni. Privise neputincioasă când mama se prostitua pentru un ofițer rus care mai zăbovise în sat. Făcuse asta pentru a le hrăni pe Eleanor și pe superba ei soră mai mică, Tatiana, care avea piele de alabastru și ochi de culoarea oului de sturz. Dar nu fusese suficient pentru nenorocit. Așa că, atunci când Eleanor se trezise într-o noapte și-l găsise aplecat peste patul surorii ei, nu ezitase. Se pregătise demult pentru acel moment și știa ce trebuia să facă.

Mai târziu, se povestea în sat despre căpitanul rus care dispăruse. Nu și-ar fi putut imagina că fusese îngropat la doar câțiva pași de casă, ucis de adolescenta care fugise într-o noapte împreună cu mama și sora ei.

Dar intervenția ei de a o salva pe Tatiana venise prea târziu; murise la scurt timp după ce ajunseseră

în Anglia, slăbită de atacul brutal al rusului. Dacă Eleanor ar fi știut ce se întâmpla și ar fi fost capabilă să-l oprească mai devreme, sora ei ar fi putut să mai fie și azi aici.

Eleanor și mama ei nu mai vorbiseră niciodată despre Tatiana după aceea. Îi era totuna; Eleanor bănuia că, dacă mama s-ar fi gândit la fiica pe care o pierduse, ar fi învinuit-o pe Eleanor, care nu era nici pe jumătate la fel de frumoasă sau de bună, pentru că îl atacase pe rus. Fiecare tratează durerea diferit, se gândea acum Eleanor. Pentru mama ei asta însemna să se distanțeze de trecutul din țara ei, schimbându-și numele de familie să sune mai englezește, evitând cartierul evreiesc Golders Green și mutându-se în Hampstead. Pentru Eleanor, care se simțea literalmente o fugară de când plecase din fosta ei țară, DOS îi oferise un loc al ei. Dar divizia de femei îi dăduse un sens în viață.

Eleanor analiza cu atenție fiecare dosar. Erau notate progresele înregistrate de fiecare fată, precizia la tras cu arma, transmisiuni radio și alte abilități de care ar avea nevoie pe teren. Dar era de ajuns? În fiecare caz în parte, era de datoria lui Eleanor să se asigure că fata era pregătită. Cei de la sediul central le-ar putea trimite pe teren prea curând ca să nu rateze vreo oportunitate și pentru a obține sprijin pe teren. Dar Eleanor nu ar fi trimis nici măcar o singură fată cu o secundă mai devreme decât era pregătită. Și dacă asta însemna eșecul întregii operațiuni, atunci n-avea decât.

Ceva mai târziu, un asistent apăru la ușă.

— Doamnă, e ora cinei dacă vreți să coborâți.

— Vă rog să-mi trimiteți o tavă sus.

Următorul dosar era al lui Marie. Abilitățile ei de bază erau suficient de bune, remarcă ea din comentariile instructorului. Dar o descriau ca lipsindu-i concentrarea și determinarea. Asta era ceva ce nu putea fi remediat prin instruire sau aplicând pedepse. Își aminti cum o privise mai

devreme pe Marie la antrenamentul pentru luptă și de utilizare a armelor. Oare recrutarea ei fusese o greșeală? Fata păruse slabă, o fată din înalta societate care părea incapabilă să reziste o săptămână în aceste circumstanțe dificile. Dar era o mamă singură care își creștea copilul în Londra sau cel puțin o făcuse înainte de război. Asta necesita curaj. O va testa pe fată mâine, se hotărî Eleanor, și va decide dacă o va păstra sau o va trimite acasă.

Era aproape unsprezece, destul de mult peste ora stingerii în dormitorul de jos, când începuse să i se încețoșeze privirea, fiind nevoită să se oprească din citit. Așeză dosarele și ieși din cameră, îndreptându-se spre dormitorul fetelor.

Le ascultă respirația pe întuneric, aproape la unison. Le putea distinge pe Marie și pe Josie în paturi alăturate, cu capetele apropiate conspirativ în timp ce dormeau, ca și când încă stăteau de vorbă. Fiecare fată venea dintr-un loc diferit, și deveniseră un fel de echipă. Dar curând urmau să fie împrăștiate din nou, la fel de repede. Nu-și puteau găsi puterea una în cealaltă, pentru că pe teren trebuia să se bazeze pe ele însele. Se întreba cum vor reacționa a doua zi la această veste, cum se vor descurca una fără cealaltă.

Asistentul care îi adusese mâncarea mai devreme venea în urma ei.

— Doamnă, un telefon de la Londra.

Eleanor a mers la biroul pe care i l-a indicat și a pus receptorul la ureche.

— Aici Trigg.

Vocea Directorului se auzea pârâind pe linie.

— Cum sunt fetele? întrebă el fără preambul. Sunt pregătite?

Nu-i stătea în obicei să rămână la birou atât de târziu și din voce se subînțelegea urgența situației.

Eleanor se gândea cum să răspundă la întrebare. Acesta era proiectul ei și, dacă ceva nu ieșea bine, ea ar fi fost cea învinovățită. Îi putea auzi pe

bărbații de la sediul central spunând că ei știuseră de la început că așa va fi. Dar, mai importante decât reputația sau mândria ei erau fetele. Pregătirea lor reală era tot ce le putea salva pe ele și obiectivele pe care încercau să le atingă.

Ea își îndepărtă îndoielile.

— Vor fi.

— Bun. Trebuie să fie. Trebuie demarată misiunea care vizează podul.

Eleanor simți cum i se strângea stomacul. DOS desfășurase zeci de misiuni riscante, dar să arunce în aer un pod de lângă Paris era de departe cea mai periculoasă, chiar decisivă. Și una dintre aceste fete avea să fie în mijlocul evenimentelor.

— Este bine că ești acolo pentru a transmite știrea personal. O să-i spui mâine?

— Da.

Desigur, nu-i va spune fetei totul, doar că trebuia să plece. Restul îl va afla când ar fi fost momentul.

Apoi, amintindu-și cum dormeau fetele, se simți din nou copleșită de îndoială.

— Nu știu dacă e pregătită, mărturisi ea.

— Trebuie să fie.

Nu mai puteau aștepta. Urmă un clic la celălalt capăt al liniei, apoi Eleanor puse receptorul în furcă. Merse pe vârfuri înapoi la dormitorul fetelor.

Josie era ghemuită ca un copil, cu degetul mare aproape de gură, un obicei la care sigur renunțase cu ani de zile în urmă. Eleanor se simți dintr-odată cuprinsă de un sentiment protector, amintindu-și de sora pe care o pierduse cu atâția ani în urmă. Le-ar putea proteja pe aceste fete așa cum nu reușise cu propria soră. Avea nevoie de ele pentru o treabă periculoasă, potențial letală, și apoi avea nevoie de ele să se întoarcă acasă în siguranță. Acestea erau singurele două lucruri care contau pentru ea. Le putea gestiona pe amândouă?

Pe buzele lui Josie apăruse un zâmbet subtil, iar Eleanor se întrebă ce visa. Doar o tânără cu visele unei tinere. Eleanor își propuse să o lase să rămână așa – cel puțin pentru încă câteva ore.

Ieși din cameră în vârful picioarelor, închizând ușor ușa în urma ei.

Capitolul 7

MARIE

Scoția, 1944

Marie încă ura să alerge.

Era la Arisaig House de aproape șase săptămâni și în fiecare dimineață era la fel: cinci mile dus-întors, o parte în jurul lacului și pe o pantă îngrozitoare cunoscută între fete ca Punctul. Călcâiele îi erau crăpate și sângerau, iar bășicile de pe tălpi apărute din cauza tuturor traseelor epuizante păreau tot timpul pe punctul de a se infecta. Doar gândul să o ia de la capăt îi provoca durere până în măduva oaselor.

Dar, se gândea ea în timp ce se îndrepta spre micul dejun, dându-și cu niște apă pe față să se împrospăteze, nu mai alerga în spatele grupului. În săptămânile de când se afla acolo, căpătase o viteză și o rezistență pe care nu-și imaginase că le-ar fi putut avea. Îi plăcea să țină pasul cu Josie, să poată vorbi în timp ce alergau. Nu o conversație adevărată, doar câteva cuvinte din când în când. Josie, care își petrecuse o mare parte din verile copilăriei în munții din Cumbria, îi descria imagini din peisajul scoțian sau îi spunea povești pe care le auzise despre război.

Marie ajunsese să o cunoască bine pe Josie în timpul săptămânilor de antrenament. Nu doar de la cursuri sau la masă; petreceau nopți întregi stând de vorbă, Josie împărtășind povești despre copilăria ei pe străzile din Leeds, împreună cu fratele ei, înfruntându-i pe ticăloșii care voiau să profite de niște copii fără apărare. Marie își povestise și ea propriul trecut și despre cum Richard o lăsase fără bani. Se simțea totuși ca o proastă să se plângă, după câte suportase Josie de la o vârstă atât de fragedă. Propria ei copilărie

fusese crudă, dar era un răsfăț absolut comparativ cu experiența lui Josie pe străzi când era copil. Cele două nu s-ar fi cunoscut niciodată în alte circumstanțe. Și totuși, ele au devenit rapid prietene.

În sala de mese, stăteau la locurile lor obișnuite de la masa femeilor, Josie în capătul mesei, Marie și Brya în câte o parte a ei. Marie și-a desfăcut cu atenție șervetul, l-a pus în poală și a început să mănânce imediat, conștientă că doamna Poirot le supraveghea, ca întotdeauna. Mesele făceau mereu parte din pregătire. Francezii își înmoaie pâinea în sos, aflase curând după sosire. Și nu cer niciodată unt – nu mai au de unde. Chiar și în timpul mesei, fetele păreau să fie analizate. Cea mai mică greșeală putea să te coste.

Marie își amintea de o seară imediat după ce ajunsese la Arisaig House, când li se servise un vin foarte bun la cină.

— Nu beți, șoptise Josie. Mâna lui Marie se oprise deasupra paharului. Este o capcană.

Pentru o secundă crezuse că Josie voia să spună că băutura fusese otrăvită. Marie ridicase paharul cu vin și îl dusese la nas, mirosind pentru a depista vreun iz de sulf, dar nu se simțea nimic. Privise în jur și observase că fetelor li se umplea un al doilea pahar, apoi al treilea pahar. Fetele se înroșiseră în obraji și discutau ca și când nu aveau nicio grijă. Marie înțelesese atunci că testul era pentru a vedea dacă deveneau imprudente după ce ar fi băut prea mult.

— Te grăbești îngrozitor, observă Josie în timp ce luau micul dejun. Ai o întâlnire „fierbinte”?

— Foarte amuzant. Trebuie să dau restanța la cursul de codificare.

Josie dădu din cap înțelegător. Marie picase deja de două ori testul pentru capitolul anterior la cursul de operatori radio. Nu mai exista o a treia șansă. Dacă nu-l lua astăzi, să demonstreze că putea face o transmisiune, era trimisă acasă.

Ce ar fi fost atât de rău în asta? se gândea Marie în timp ce mânca. Acest mod de viață ciudat și dificil nu era ceea ce visase și o mică parte din ea își dorea să pice, să se ducă acasă și să o vadă pe Tess.

De când sosise la Arisaig House, se antrenase intens de dimineața până seara. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea în fața unui aparat de radio, studiind pentru a fi radiotelegrafist (se numeau TFF-iști). Dar învățase și alte lucruri, pe care nu și le-ar fi putut imagina: cum să organizeze schimburi de scrisori inactive sau active și diferența dintre cele două (prima fiind o locație convenită anterior în care un agent putea lăsa un mesaj pentru un altul, iar cea din urmă, o întâlnire față în față, clandestină), cum să identifice un loc de întâlnire potrivit, unde ar fi putut exista și alte motive pentru a se afla o femeie.

Dar dacă alergatul devenise mai ușor, cu restul pregătirii nu se întâmpla același lucru. În ciuda a tot ceea ce învățase, nu era niciodată suficient. Nu putea să pregătească o încărcătură explozibilă fără să-i tremure degetele și era fără speranță la luptă și tras cu arma. Poate că, cel mai îngrijorător, nu putea să mintă și să-și mențină acoperirea. Dacă nu putea face asta la un interogatoriu fals, când mijloacele de constrângere erau limitate, cum ar fi putut vreodată să facă acest lucru pe teren? Singurul capitol la care excela era franceza, la care oricum era mai bună decât oricare dintre fetele dinainte să sosească acolo. La toate celelalte capitole eșua.

Lui Marie i se făcuse dintr-odată dor de casă. Faptul că semnase acordul fusese o greșeală. Ar fi putut să-și scoată uniforma și să o dea înapoi, să promită că nu va spune nimic și să plece acasă la Tess. Aceste îndoieli nu erau ceva nou; o copleșeau în timpul cursurilor, noaptea când studia și dormea. Nu le împărtășea altcuiva, bineînțeles. Celelalte fete nu aveau îndoieli sau, dacă aveau, le

păstrau pentru ele. Erau hotărâte, concentrate și își înțelegeau bine rostul și așa ar fi trebuit să fie și ea dacă spera să rămână. Nu-și putea permite să-și arate frica.

— Au venit de la Sediul central, anunță Josie brusc. Sigur se întâmplă ceva.

Marie îi urmări privirea, îndreptată spre un balcon cu vedere spre sala de mese, unde stătea o femeie înaltă care privea în jos spre ele. *Eleanor.* Marie nu o mai văzuse pe femeia care o recrutase din acea noapte, din urmă cu peste șase săptămâni. Se gândise însă de multe ori la ea în timpul acestor săptămâni lungi și solitare de antrenament. Oare ce o făcuse pe Eleanor să creadă că ar fi putut fi potrivită pentru această misiune nenorocită sau că și-ar dori asta?

Marie se ridică și salută în direcția lui Eleanor, ca și când ar fi văzut un prieten vechi. Dar Eleanor o privi cu răceală, fără să dea vreun semn că ar fi recunoscut-o. Oare Eleanor își aducea aminte de întâlnirea lor din toaletă sau Marie era doar una dintre atâtea fete fără chip pe care le recrutase? La început, o usturară obrajii ca și când ar fi primit o palmă. Apoi, înțelese: nu trebuia să-și amintească de viața ei anterioară sau de orice persoană pe care o cunoscuse înainte. Un alt test eșuat. Se așeză la loc.

— Ai întâlnit-o? o întrebă pe Josie.

Josie confirmă din cap.

— Când m-a recrutat. Era în Leeds, pentru o conferință, spuse ea.

— Și pe mine m-a găsit, adăugă Brya. Într-un birou de dactilografie din Essex.

Părea că toate fuseseră selectate personal de Eleanor.

— Eleanor a creat programul nostru de pregătire, spuse Josie cu voce joasă. Și ea decide unde vom merge și care ar putea fi misiunea noastră.

Atâta putere, gândi Marie. Amintindu-și cât de rece și de disprețuitoare păruse Eleanor în timpul primei lor întâlniri din Londra, Marie se întreba dacă acest lucru nu era de rău augur pentru ea.

— Îmi place de ea, spuse Marie.

În ciuda răcelii indiscutabile a lui Eleanor, avea o putere pe care Marie o admira foarte mult.

— Mie nu, replică Brya. E atât de rece și se crede cu mult mai bună decât noi. De ce nu se îmbracă în uniformă și nu pleacă în Franța, dacă poate să se descurce mai bine?

— A încercat, spuse Josie încet. Ea a cerut să meargă de nenumărate ori sau, cel puțin, așa am auzit.

Josie avea o rețea nesfârșită de conexiuni și surse. Se împrietenise cu toată lumea, de la personalul de la bucătărie până la instructori și acele relații îi ofereau informații prețioase.

— Dar răspunsul este întotdeauna același. Trebuie să rămână la sediu deoarece adevărata ei valoare este aici, să ne pregătească pe noi.

Privind-o pe Eleanor cum stătea la balcon, părând că se afla într-o poziție incomodă și aproape stingheră, Marie se întrebă dacă se simțea singură acolo și dacă uneori și-ar fi dorit să fie una dintre ele.

Fetele și-au terminat rapid micul dejun. Cincisprezece minute mai târziu, au intrat în sala de lectură. Douăsprezece birouri erau aliniate câte trei pe patru rânduri, cu câte un set radio pe fiecare. Instructorul le dăduse tema să decodeze și să transmită un mesaj complex. Marie observă că Eleanor se afla într-un colț al camerei.

Marie se așeză în fața unui aparat de radio și își puse căștile. Era o mașinărie ciudată, care semăna cu radiourile la care se asculta muzică sau știrile BBC, doar că era foarte plat, fixat în interiorul unei valize, și avea mai multe butoane și cadrane. În partea de sus a setului era un mic sistem pentru emisie și altul dedesubt, pentru recepție. Priza

pentru adaptorul de alimentare se afla în partea dreaptă și mai era o trusă cu piese de schimb într-un buzunar în stânga. Buzunarul respectiv conținea, de asemenea, patru cristale, fiecare dintre acestea putând fi introduse într-un slot de pe aparatul de radio pentru a face posibilă transmisia pe o frecvență diferită.

În timp ce celelalte începuseră să lucreze la mesajul de pe tablă, Marie citea hârtia pe care i-o lăsase instructorul pentru retestare. Era un text dintr-o poezie de Shakespeare:

De astăzi până la sfârșitul lumii,
Să nu fim prăznuiți noi, cei puțini;
Puțini și norocoși, legați ca frații;
Că toți ce-și varsă sângele cu mine
Sunt frații mei; și-nnobilați vor fi,
Oricât de-umili, de-această zi:
Blestem numi-vor lipsa lor de-aici
Și-a lor noblețe lucru de nimic
Când vor spune unii c-au luptat
Alături de noi, de Sân-Crispian.[6]

Mesajul trebuia mai întâi criptat printr-un cod. Codurile se aflau într-un săculeț, fiecare imprimat separat pe o bucată pătrată de mătase, cu latura de doi centimetri și jumătate. Fiecare pătrat conținea ceea ce se numea „cheia de rezolvare”, un cod tipărit o singură dată, care schimba fiecare literă în alta (de exemplu, în această cheie, *a* devenea m și

o devenea *w)* până când întregul mesaj nu mai avea sens deloc pentru cineva care l-ar fi citit. Fiecare cod era folosit pentru a cripta mesajul, apoi era aruncat. Marie schimbă literele din mesaj în codul dat pentru criptare și scrise mesajul codificat. Aprinse un băț de chibrit și arse bucata de mătase pe care era scris codul, așa cum fusese instruită.

Apoi începu să tasteze mesajul folosind butoanele telegrafului. Îi luase săptămâni întregi să învețe să tasteze litere în codul Morse și petrecuse atât de mult timp exersând, încât începuse să-l viseze și noaptea. Dar încă făcea eforturi să tasteze repede și clar, să nu facă greșeli, așa cum trebuia pe teren.

Folosirea aparatului de radio fără fir era mai mult decât o simplă chestiune de codificare și transmitere în Morse. În prima ei săptămână de pregătire, instructorul TFF, un tânăr locotenent care fusese detașat la DOS de la Bletchley Park, o luase deoparte.

— Trebuie să-ți înregistrăm amprenta personală și să-ți dăm verificările de securitate.

— Nu înțeleg.

— Vezi tu, aparatele radio sunt interschimbabile – dacă cineva are bobinele și cristalele pentru a seta frecvența, transmisia va funcționa. Oricine pune mâna pe acest aparat poate folosi radioul pentru a transmite. Singurul lucru care anunță sediul central că ești cu adevărat tu sunt verificările tale de securitate și amprenta personală.

Instructorul continuase:

— Mai întâi, amprenta personală. Tastează un mesaj despre vreme.

— Necriptat?

— Da, doar tastează.

Deși lui Marie i se păruse o solicitare ciudată, făcuse asta fără să mai pună întrebări, scriind un rând despre cât de schimbătoare era vremea acolo,

cu furtuni care izbucneau din senin și cum apoi apărea brusc soarele. Își ridică privirea.

— Continuă. Chiar poți să scrii despre orice, cu excepția informațiilor personale. Mesajul trebuie să aibă mai multe rânduri pentru ca noi să îți descifrăm amprenta personală.

Uimită, Marie se conformase.

— Poftim, spusese ea când umpluse pagina cu prostii, o poveste despre un viscol neașteptat din primăvara precedentă, care acoperise cu zăpadă narcisele înflorite.

Transmisia era tipărită pe un teleimprimator aflat în fața camerei. Instructorul luă hârtia și o privi.

— Vezi, asta este amprenta ta personală, mai apăsat în prima parte a fiecărui cuvânt, cu o pauză lungă între propoziții.

— Poți spune asta dintr-o singură transmisie?

— Da, deși avem și celelalte transmisii ale tale de la cursul de pregătire pentru a le compara.

Deși avea logică, Marie nu se gândise până atunci că ar fi putut avea un dosar despre ea.

— Dar, serios, nu se schimbă de la oră la oră. Vezi tu, amprenta personală este ca scrisul de mână sau semnătura, un stil personal care identifică transmisia ca fiind doar a ta. Cât de tare apeși butonul de transmisie, timpul și spațiul dintre litere. Fiecare agent radio are propria amprentă personală. Aceasta este una dintre modalitățile care ne confirmă că ești tu.

— Pot să-mi schimb amprenta personală, ca un fel de semnal dacă ceva e în neregulă?

— Nu, este foarte greu să comunici diferit de cum o faci în mod natural. Gândește-te – nu îți alegi conștient felul în care scrii de mână. Pur și simplu scrii. Dacă ai vrea să scrii într-un mod diferit, ar putea fi nevoie să o faci cu cealaltă mână. Același lucru se întâmplă și cu amprenta pumnului – este vorba de subconștient și nu îl poți schimba, în schimb, dacă ceva nu este în regulă,

trebuie să ne comunici altfel. Pentru asta sunt verificările de securitate.

Instructorul continuase să explice că fiecare agent avea o verificare de securitate, o caracteristică inclusă în modul de tastare pe care cititorul o recunoștea ca aparținând unui anumit operator. În ceea ce o privea pe Marie, aceasta era să facă întotdeauna o „greșeală" și să tasteze *p* ca a treizeci și cincea literă din mesaj. Mai exista și o a doua verificare de securitate, înlocuirea lui *k* unde ar fi trebuit să fie *e* la fiecare a doua oară când apărea *k* în mesaj.

— Prima verificare de securitate este cunoscută ca „verificarea-cacealma". Vezi tu, nemții știu că avem verificări și vor încerca să o afle pe a ta de la tine. Poți să dai verificarea-cacealma dacă ești interogată. Imaginându-și asta, Marie se cutremură. Dar cea de a doua, cea reală, verifică într-adevăr mesajul. Nu trebuie să o divulgi sub nicio formă.

Marie încheiase retestarea acum, asigurându-se că indusese atât cacealmaua, cât și verificările adevărate. Se uită în spatele ei. Eleanor era încă acolo și părea că o privea în mod special. Ținându-și în frâu neliniștea, Marie începu să rezolve tema de pe tablă, devenind din ce în ce mai rapidă în timp ce lucra la mesajul mai lung, cu un nou cod scris pe bucata de mătase. Câteva minute mai târziu, Marie termină de tastat mesajul. Își ridică privirea, simțindu-se mulțumită.

Dar Eleanor smulse cablul de transmisie din teleimprimator și veni spre ea cu o privire încruntată.

— Nu, nu! spuse ea frustrată.

Marie era înmărmurită. Tastase mesajul corect.

— Nu este suficient să tastezi ca la pian. Trebuie să comunici prin aparatul de radio și să „vorbești" în mod natural, astfel încât să se vadă amprenta personală.

Marie voia să protesteze că făcuse asta sau cel puțin să o întrebe pe Eleanor ce însemna. Dar înainte să facă asta, Eleanor ajunse lângă ea și scoase cheia telegrafului din aparat.

— Ce naiba! strigă Marie.

Eleanor nu răspunse, ci luă o șurubelniță și continuă să demonteze aparatul, desfăcându-l în bucăți cu o asemenea forță încât șuruburile și niturile se împrăștiară pe podea, dispărând sub mese. Celelalte fete priveau înmărmurite în tăcere. Chiar și instructorul părea surprins.

— O! strigă Marie, încercând să adune piesele.

În acel moment își dădu seama că simțea un fel de legătură cu mașina în sine, aceeași la care lucrase încă de la sosire.

— Nu este suficient doar să fii capabilă să folosești aparatul, spuse Eleanor disprețuitor. Trebuie să-l poți repara, să-l construiești de la început. Ai zece minute să-l faci la loc.

Eleanor plecă. Furia lui Marie creștea. Asta era mai mult decât o simplă răzbunare pentru ieșirea ei de mai devreme; Eleanor voia ca ea să pice testul.

Marie se uită la piesele dezmembrate ale aparatului de radio. Încercă să-și amintească ce scria în manualul pe care-l studiase la începutul cursului de TFF, încercând să-și imagineze mental interiorul aparatului de radio. Dar îi era imposibil.

Josie veni lângă ea.

— Începe de aici, spuse ea, îndreptând o bucată din baza mașinii, care căzuse pe o parte, și ținând-o astfel încât Marie să poată repoziționa placa de bază.

În timp ce lucra, fetele celelalte se ridicară și începură s-o ajute să strângă piesele care se risipiseră, sprijinindu-se în mâini și stând în genunchi pentru a căuta niturile lipsă.

— Aici, spuse Josie, dându-i un buton care intrase în emițător.

Cu degetele ei mici, rapide și abile Josie reuși să strângă un șurub cu care se chinuia Marie, apoi îi

indică un loc în care nu introdusese corect un nit.

În sfârșit, mașinăria era reasamblată. Dar oare mai transmitea? Marie tastă cheia telegrafului și așteptă. Se auzi un clic încet, o înregistrare a codului pe care îl introdusese. Radioul funcționa din nou.

Marie își ridică privirea de la opera ei, dorind să-i vadă reacția lui Eleanor. Dar ea plecase deja.

— De ce te urăște atât de mult? șopti Josie când celelalte se întorceau la locurile lor.

Marie nu răspunse. Îi înțepenise spatele. Nesinchisindu-se să ceară permisiunea, Marie se năpusti pe hol, uitându-se spre uși, până când o găsi pe Eleanor într-un birou gol, analizând un dosar.

— De ce ești atât de dură cu mine? Mă urăști? întrebă Marie, repetând întrebarea lui Josie. Ai venit aici să mă termini?

Eleanor își ridică privirea.

— Nu este nimic personal. Fie ai calitățile necesare, fie nu le ai.

— Și tu crezi că nu le am.

— Nu contează ce cred eu. Am citit dosarul tău. Până în acel moment, Marie nu se gândise la ce ar fi putut spune despre ea. Tu singură te descalifici.

— Franceza mea este la fel de bună ca a oricăreia dintre celelalte, chiar și dintre bărbați.

— Pur și simplu nu este suficient să fii la fel de bună ca bărbații. Ei nu cred că noi putem face acest lucru și trebuie să fim mai bune.

Marie continuă:

— Tastez la aparat din ce în ce mai rapid și codurile mele…

— Nu este vorba de abilitățile tehnice, interveni Eleanor. E vorba de starea de spirit. Aparatul tău radio, de exemplu. Nu este doar o mașină, ci este o extensie a ta.

Eleanor se aplecă să ia o geantă aflată la picioarele ei, pe care Marie nu o observase înainte, și i-o întinse. Înăuntru erau lucrurile lui Marie cu

care venise aici în acea primă noapte, hainele de stradă și chiar și colierul de la Tess. Lucrurile ei, cele pe care le depozitase în dulapul de lângă pat, fuseseră scoase și împachetate.

— Ai totul aici, spuse Eleanor. Îți poți schimba hainele. Te va aștepta o mașină în față într-o oră, pregătită să te ducă înapoi la Londra.

— Mă dai afară? întrebă Marie, nevenindu-i să creadă.

Se simțea mai dezamăgită decât și-ar fi putut imagina.

— Nu, îți dau posibilitatea de a pleca.

Marie își dădu seama că ar fi putut pleca oricând; nu era ca și cum ar fi fost înrolată. Dar Eleanor îi lăsa posibilitatea de a alege. Invitând-o să plece.

Marie se întreba dacă era un fel de test. Dar chipul lui Eleanor era sincer. Chiar îi dădea lui Marie această șansă. Oare trebuia să accepte? Ar putea să se întoarcă mâine la Londra, să fie cu Tess în weekend.

Dar curiozitatea nu-i dădea pace.

— Pot să-ți pun o întrebare?

Eleanor încuviință din cap.

— Una singură, spuse ea rezervată.

— Dacă aș rămâne, ce aș face acolo, de fapt?

Cu toată pregătirea, misiunea reală pe teren era încă foarte dificil de prevăzut.

— Răspunsul pe scurt este că trebuie să folosești un radio, să transmiți mesaje la Londra pentru rețea despre operațiunile de pe teren și să primești mesaje despre livrările de personal și provizii.

Marie dădu din cap; asta știa și de la pregătire.

— Știi, încercăm să facem lucrurile cât mai dificile posibil pentru nemți, să le încetinim producția de muniție și să distrugem liniile de cale ferată. Orice putem face să ușurăm misiunea trupelor noastre atunci când va veni invazia. Transmisiile voastre au o importanță crucială pentru a menține comunicarea deschisă între

Londra și rețelele din Europa, astfel încât acestea să-și facă treaba. Dar puteți fi folosite în alte nenumărate moduri. De aceea, trebuie să vă pregătim pentru orice situație.

Marie se aplecă spre geantă, dar ceva o opri.

— Am montat la loc aparatul de radio. M-au ajutat destul de mult și fetele celelalte, adăugă ea repede.

— Asta e foarte bine. Fața lui Eleanor păru să se îmbuneze puțin. Și felicitări și pentru faza cu șobolanul de la cursul de explozibili. Marie nu știuse că Eleanor văzuse scena. Celelalte s-au speriat. Tu nu.

Marie ridică din umeri.

— Aveam o grămadă în casa din Londra.

Eleanor o privi fără să aibă nicio reacție.

— M-aș fi gândit că soțul tău se ocupa de ei.

— A făcut-o, adică… Marie ezită. Soțul meu m-a părăsit. A plecat când s-a născut fiica noastră.

Eleanor nu arăta surprinsă și Marie se întreba dacă aflase adevărul în timpul procesului de recrutare și deja știa. Nu credea că i-ar fi spus Josie.

— Aș spune că îmi pare rău, dar dacă este atât de ticălos, cred că ți-e mai bine fără el.

Acest gând îi trecuse prin cap lui Marie de mai multe ori. În momentele în care se simțea singură, în nopțile în care era chinuită de neîncredere în forțele proprii, se întreba ce făcuse de îl împinsese să plece și cum avea să supraviețuiască. Dar, în momentele de liniște din timpul nopții, în timp ce o alăpta pe Tess, simțea cum căpăta încredere și știa că nu se putea baza decât pe ea însăși.

— Se pare că da. Îmi pare rău că nu am spus nimic mai demult.

— Se pare că, spuse Eleanor sec, până la urmă, poți să-ți menții acoperirea. Toți avem secretele noastre, adăugă ea, dar pe mine nu trebuie să mă minți niciodată. Doar știind totul te pot ține în siguranță. Totuși, presupun că nu contează. Parcă

plecai, nu? Îi întinse geanta cu haine. Du-te și schimbă-te cu hainele tale înainte să sosească mașina.

Se întoarse la dosarul pe care îl studia și Marie înțelese că se încheiase conversația.

Când Marie se întoarse la dormitor, cursul de TFF se încheiase, iar celelalte erau în pauză. Josie o aștepta, împachetând haine pe patul aranjat perfect.

— Cum te simți? întrebă ea cu o undă de simpatie în voce.

Marie ridică din umeri, neștiind cum să răspundă.

— Eleanor mi-a spus că pot să plec dacă vreau.

— Și ce ai de gând să faci?

Marie se așeză pe marginea patului, cu umerii aplecați.

— O să plec, presupun. N-am avut niciodată ce căuta aici.

— N-ai avut niciodată un motiv bun ca să fi aici, o corectă Josie cu răceală, împachetând în continuare hainele.

Cuvintele ei, ca un ecou al celor spuse de Eleanor, o dură pe Marie.

— Trebuie să existe un *de ce.* Adică, eu, de exemplu. N-am avut niciodată un loc unde să mă simt acasă. Mie mi-e bine aici. Asta vor ei, știi, adăugă Josie. Să renunțăm. Nu Eleanor, desigur, ci bărbații. Vor să dovedim că au dreptate, că femeile nu sunt potrivite.

— Poate că *au* dreptate, răspunse Marie.

Josie nu spuse nimic, ci scoase o valiză mică de sub pat.

— Ce faci? întrebă ea brusc alarmată.

Desigur, lui Josie, cea mai bună dintre ele, nu i se ceruse să părăsească programul de pregătire DOS. Dar Josie își așeza hainele împachetate în valiză.

— Au nevoie de mine să merg mai devreme, spuse Josie. Nu am timp să termin programul de

pregătire. Plec direct pe teren.

Marie era uluită.

— Nu, spuse ea.

— Ba da, e adevărat. Plec mâine-dimineață, la prima oră. Nu este un lucru rău. De asta am venit aici, la urma urmei.

Marie aprobă din cap. Mai plecaseră și altele pe teren. Dar Josie fusese piatra lor de temelie. Cum se vor descurca fără ea?

— Nu este ca și când aș muri, știi, adăugă Josie cu un zâmbet ironic.

— Este atât de repede.

Prea repede. Deși Josie nu putea să spună nimic despre misiune, Marie își dădea seama de urgența care o adusese pe Eleanor de la Londra pentru a o trimite pe teren.

Amintindu-și, Marie căută în cufărul ei.

— Poftim, îi spuse ea lui Josie. Scoase o brioșă pe care o făcuse una dintre bucătărese, după ce o mituise. Ți-am făcut-o pentru ziua ta. Josie împlinea optsprezece ani peste două zile. Doar că atunci nu va mai fi aici. Este cu scorțișoară, așa cum ziceai că-ți aducea fratele tău de ziua ta.

Josie nu spuse nimic timp de câteva secunde. Ochii i se umplură de lacrimi și una singură îi alunecă pe obraz. Marie se întrebă dacă nu cumva gestul ei fusese o greșeală.

— După ce a plecat el, nu m-am gândit că-și va mai aminti cineva de ziua mea. Josie zâmbi ușor. Mulțumesc.

Rupse brioșa în două și îi dădu o bucată lui Marie.

— Vezi, nu poți să pleci, spuse Josie, ștergându-și firimiturile de la gură. Trebuie să rămâi să ai grijă de fetele astea.

Făcu semn spre paturile goale. Marie nu răspunse, dar era un sâmbure de adevăr în gluma lui Josie. Trei dintre fete erau mai noi decât ea, înlocuind unele dintre agentele care fuseseră deja trimise pe teren.

— O să-mi ia locul o fată nouă.

Gândul era aproape insuportabil. Dar Josie avea dreptate; oricine ar fi venit ulterior avea nevoie de ajutorul ei pentru a se descurca în acest loc dificil, așa cum Josie și celelalte făcuseră când sosise Marie.

— Fetele au nevoie de tine acum mai mult ca niciodată. Nu este vorba doar de cât timp ai fost aici, adăugă Josie. Ai făcut progrese mari din acea zi când te-ai împiedicat și nu ai putut să alergi până la The Point sau să-ți ascunzi obiectele englezești de contrabandă. Zâmbiră amândouă, amintindu-și aceste întâmplări. Poți să te descurci, spuse ferm Josie. Ești mai tare decât crezi. Acum, hai la cursul de explozibili. De-abia aștept să văd ce dracu' mai aruncă în aer profesorul Digglesby astăzi.

Josie plecă din dormitor. Nu o așteptă și nici nu o întrebă pe Marie dacă vine. În acel moment, era ca și când deja plecase.

Marie stătea nemișcată pe pat, privind apele întunecate ale lacului, în spatele dealurilor bătute de vânt, cerul era o mare cenușie. Își imagina că, dacă nu s-ar mișca, nu s-ar schimba nimic. Josie nu ar mai fi trimisă pe teren, iar ea n-ar mai trebui să aleagă dacă să rămână sau să plece. Creaseră un fel de lume separată aici, unde, în ciuda programului de instrucție, era aproape posibil să uite de pericolele și de necazurile de afară. Doar că acum acea lume se sfârșea.

Se uită în jos la lucrurile din geantă, relicve dintr-o altă epocă. Ar fi putut să revină la vechea ei viață, așa cum visase de săptămâni întregi. Dar făcea parte din ceva mai mare acum, își dădu seama privind în jurul ei prin dormitor. Zilele de antrenament și de luptă alături de celelalte fete le împletise într-un fel de țesătură din care nu se putea rupe.

Își retrase mâna.

— Încă nu, șopti ea.

Închise geanta, apoi plecă și li se alătură celorlalte.

Capitolul 8

GRACE

New York, 1946

Valiza dispăruse.

Grace stătea nemișcată în Gara Grand Central, în timp ce mulțimea de oameni care se perindau la sfârșitul zilei se învârtea în jurul ei, și privea țintă sub banca unde găsise valiza de dimineață. Pentru un moment, se gândi că poate își imaginase. Dar fotografiile pe care le luase din valiză erau acolo, un pachet gros în mâna ei. Nu, cineva o luase sau o mutase în orele cât ea fusese la serviciu.

Nu ar fi trebuit s-o surprindă faptul că valiza nu mai era sub bancă. Aparținea cuiva și trecuseră câteva ore de când o găsise. Era normal să fi venit cineva să o revendice. Dar acum că dispăruse, devenise cu atât mai interesant misterul valizei și al fotografiilor. Grace privea fotografiile pe care le ținea în mână, simțindu-se prost încă din momentul când le luase.

— Scuză-mă, abordă Grace un hamal care trecea pe lângă ea.

Omul se opri, înclinându-și șapca roșie în direcția ei.

— Doamnă?

— Caut o valiză.

— Dacă este la bagajele depozitate, pot să v-o aduc. Întinse mâna. Îmi dați bonul?

— Nu, nu înțelegi. Nu e valiza mea. Era lăsată sub bancă mai devreme, în această dimineață. Chiar aici. Îi indică locul. Încerc să aflu unde a dispărut. Maro, cu o inscripție într-o parte.

Hamalul părea mirat.

— Dacă nu este valiza dumneavoastră, de ce o căutați?

Bună întrebare, se gândi Grace. Intenționă să spună ceva despre fotografii, dar s-a hotărât să nu facă asta.

— Încerc să-i găsesc proprietarul, spuse ea până la urmă.

— Nu pot să vă ajut fără un bon. Ați putea întreba la bagaje pierdute, răspunse el.

Biroul de bagaje pierdute era la un nivel mai jos al gării, într-un colț retras și igrasios, care părea rupt de lumea din jur. Un om mai în vârstă, cu favoriți albi, care purta o șapcă cu cozoroc și o vestă, citea un ziar în spatele ghișeului.

— Caut o valiză maro pe care scrie ceva cu cretă.

Funcționarul își mută țigara pe care o mesteca în colțul gurii.

— Când ați pierdut-o?

— Astăzi, spuse ea, simțind că era adevărat, într-un fel.

Bărbatul dispăru într-o cameră din spate și îl auzi răscolind printre cutii. Apoi reapăru dând din cap.

— Nimic.

— Sunteți sigur?

Se uită peste umărul lui, întinzându-și gâtul și încercând să vadă grămezile de genți și bunuri pierdute care se aflau pe partea cealaltă a peretelui.

— Da. Scoase un registru din spatele tejghelei și îl deschise. Tot ce primim este înregistrat aici. Azi nu a venit nicio valiză.

Atunci, de ce, se întreba ea, se deranjase să caute în spate.

— Este ceva neobișnuit să piardă cineva un obiect atât de mare?

— Ați fi surprinsă să vedeți ce uită lumea, răspunse el. Genți, cutii. Biciclete. Chiar și câței.

— Și ajung toate aici?

— Cu excepția cățeilor. Aceia sunt duși la adăpost. Puteți să vă lăsați numele și datele de contact, adăugă el.

— Grace Flemming, spuse ea, folosind numele de domnișoară, din reflex.

Se opri dintr-odată, rușinată. Deja îl ștergea de tot pe Tom din viața ei, ca și când nu fuseseră niciodată căsătoriți?

Grăbită, scrise adresa pensiunii unde avea camera închiriată în rubrica indicată de funcționar. Apoi se îndepărtă de ghișeu și începu să urce pe scări. Când ajunse la nivelul principal, traversă gara, se îndreptă spre bancă, unde se opri, uitându-se spre locul unde fusese valiza. Poate proprietara se întorsese să o ia, până la urmă. O cuprinse un sentiment de vinovăție imaginându-și o femeie care deschidea valiza și observa că dispăruseră fotografiile.

Grace se ridică în picioare, ținând nehotărâtă fotografiile fără proprietar. Le-ar fi putut lăsa la biroul de bagaje pierdute. Chiar nu erau problema ei. Atunci s-ar fi lepădat de această chestiune. Dar le simțea grele în mână, ca niște pietre de moară. Era responsabilă că le scosese din valiză. Proprietara se întreba, probabil, unde îi dispăruseră fotografiile. Poate că era chiar supărată că le pierduse. Nu, Grace luase fotografiile și era responsabilitatea ei să le returneze.

Dar cum? Valiza dispăruse și Grace nu avea idee cine era proprietara sau cine ar fi putut-o lua. Sau aproape nicio idee, se corectă ea, amintindu-și acel nume care era scris cu creta pe valiză: *Trigg.* Își aduse aminte, de asemenea, că pe fotografii era un nume filigranat. Deschise pe furiș plicul, ca și când ar fi privit-o cineva. Numele filigranat era: *O'Neill's, Londra.* Valiza era din Anglia, sau cel puțin fotografiile. Poate că ar fi trebuit să le ducă la Consulatul Britanic.

Dar ceasul din mijlocul gării arăta cinci și jumătate, iar mulțimea de navetiști de la ora de vârf începea să se subțieze. Consulatul era închis acum. Grace se simți dintr-odată obosită.

Voia să meargă acasă, în camera ei de la pensiune – pe care nu o văzuse de aproape două zile – să facă o baie fierbinte și să uite de toate astea.

O rodea stomacul de foame. Ieși din gară și se îndreptă spre cafeneaua de vizavi. Se numea Ruth's, dar *th*-ul din reclama luminoasă de deasupra nu se mai aprindea. Fără cină în vreun restaurant luxos în seara asta. Chiar nu trebuia să mai ia masa în oraș, ci să cumpere doar niște alimente pe care să le prepare simplu, în bucătăria casei unde locuia și să mai economisească niște bani. Austeritatea nu era o obișnuință din copilărie, ci o abilitate pe care și-o perfecționase în aceste ultime luni, locuind la oraș și trăgând de puținii bani care-i mai rămăseseră.

Ea se așeză la cea mai apropiată masă liberă.

— Un sandviș cu brânză la grătar și un Pepsi, te rog, îi spuse ea chelneriței cu părul blond, după ce-și numărase în minte mărunțișul pe care îl avea în geantă și se hotărâse că era suficient.

În timp ce chelnerița lua băutura de la aparat, ochii lui Grace se îndreptară spre televizorul de deasupra tejghelei. Se vedea pe ecran o imagine a Gării Grand Central. Vorbeau despre femeia care fusese lovită de o mașină și ucisă în fața gării în dimineața aceea.

— Dă-l mai tare, spuse ea brusc, în graba ei uitând de politețe. Crainicul continuă: „Accidentul a avut loc la 9:10 a.m…" Asta era cu doar câteva minute înainte să treacă ea pe acolo. Apoi, apăruse pe ecran imaginea unei femei cu părul închis la culoare, prins într-un coc la spate, cu o figură serioasă. „Victima", spunea crainicul, „a fost identificată ca fiind Eleanor Trigg, de cetățenie britanică".

Amintindu-și numele care fusese scris cu creta pe valiză, Grace a înghețat. Femeia ale cărei fotografii le luase Grace era chiar cea care fusese ucisă în accident.

Capitolul 9

MARIE

Anglia, 1944

Marie stătea în camera ei din cazarma de la Tangmere Airfield încercând să nu transpire în costumul de călătorie din lână, deoarece era sigură că trebuia să-l poarte mai multe zile. În timp ce aștepta acolo singură, își verifică documentele: cartea de identitate și cartela pentru rație, biletele de călătorie și permisele de muncă. Toate erau false – și fiecare trebuia să fie perfect.

Nu era prima dată când Marie se pregătea să plece. Cu trei nopți înainte, în timp ce aștepta, văzuse ceața venind în vălătuci, joasă și amenințătoare. Știuse că nu va mai fi niciun zbor în acea noapte. Totuși, urmase procedura, își luase geanta și se dusese conștiincioasă afară, la mașină. Ajunsese la avion când misiunea fusese anulată.

Acum, Marie aștepta din nou în camera ei, sperând ca ploaia pe care o simțea venind în aerul nocturn să nu fie suficientă pentru a opri zborul. Trecuse aproape o lună din acea zi de la Arisaig House, când Eleanor îi dăduse posibilitatea de a renunța și de a pleca acasă. Adesea se întrebase dacă făcuse alegerea potrivită. În fiecare seară, înainte de culcare, își spunea că ar putea întreba a doua zi dacă oferta de a pleca mai era valabilă. Dar era ceva din strălucirea acelor dimineți din Scottish Highlands, ceața care se ridica deasupra dealurilor, în timp ce fetele alergau în jurul lacului, care îi intrase în suflet. Aici trebuia să se afle și nu exista cale de întoarcere.

Ceea ce o ținea acolo era mai mult decât simpla frumusețe a peisajului scoțian pe care urma să îl lase, inevitabil, în urmă. Și nu mai era vorba nici despre bani. După ce Josie fusese trimisă pe teren,

ceva se schimbase în sufletul lui Marie. Se cufundase în antrenament. Se străduia să-și învețe codurile radio din ce în ce mai repede.

— S-ar putea să fii nevoită să transmiți dintr-o toaletă atât de repede încât nimeni să nu suspecteze nimic altceva decât o vizită la baie pentru nevoile fiziologice, îi explicase instructorul la un moment dat.

Încheiase o misiune de trei zile în afară, fără mâncare, obligată să pună capcane sau să caute de-ale gurii prin gunoaie sau tufișuri. Simțea că fetele celelalte o considerau un lider și o urmau. Era ca și când i-ar fi luat locul lui Josie. Se concentra atât de tare asupra rolului ei încât uitase să-i mai fie frică.

Apoi, cu o săptămână în urmă, fusese chemată la biroul din Arisaig House înainte de alergarea de dimineață și i se spusese să-și împacheteze lucrurile. Plecarea ei fusese atât de bruscă încât nici nu mai avusese timp să-și ia rămas-bun de la celelalte. Nu existase nicio explicație, doar un sedan negru cu un șofer care nu vorbise deloc. În timp ce peisajul aspru al coastei se estompa în spatele ei, se întrebă dacă era trimisă acasă. În schimb, o aduseseră la aerodromul militar dintr-o zonă rurală în West Sussex pentru a pune la punct ultimele detalii. Era o hârțogărie nesfârșită de rezolvat, ceea ce părea ciudat pentru o sarcină și o misiune care nici nu trebuia să existe.

În dimineața următoare sosirii la baza aeriană, cineva îi bătuse la ușă.

— Eleanor.

Marie nu o mai văzuse de la vizita ei la Arisaig House. Eleanor, își dăduse ea seama, era mult mai mult decât un simplu ofițer de recrutare, cum pretinsese la prima lor întâlnire. De fapt, ea coordona tot ce ținea de activitatea diviziei de femei din DOS.

Eleanor îi spusese să o urmeze și o condusese pe Marie într-un birou retras dintr-o clădire nu departe de cazarma de la aerodrom unde fusese

cazată Marie. Scoase o sticlă de vin. Părea ciudat să bea alcool în mijlocul zilei.

Dar Eleanor nu intenționa să bea vin de data aceasta; în schimb, rupse ziarul care acoperea sticla și începu să citească prima pagină.

— Ah, se schimbă cartelele de raționalizare în Lyon!

Știrile, nu băutura din sticlă, erau de interes pentru Eleanor, care continuă:

— Trebuie să fii la curent tot timpul cu ceea ce se întâmplă. Informațiile depășite sunt mai periculoase decât lipsa informațiilor și te vor deconspira de două ori mai repede. Și nu trebuie să neglijezi niciodată importanța informațiilor din surse deschise, continuă Eleanor. Marie își înclină capul. Informații pe care le poți afla și sunt disponibile public, din ziare, de la localnici. Se numește metoda *flotsam*[7], de culegere de informații. Mici fragmente de informații culese din cele mai banale surse. Lucruri pe care le poți observa cu proprii ochi, cum ar fi mișcările trenurilor și ale soldaților. Ca de exemplu, atunci când vezi o grămadă de soldați germani care își încasează plata, știi că sunt pe punctul de a fi trimiși pe teren.

Eleanor își ridică privirea din ziar.

— Ești Renee Demare, o vânzătoare din Épernay, un oraș de la sud de Reims, începu ea fără nicio introducere.

Marie înțelese atunci că i se dădea povestea personală pentru activitatea sub acoperire. Inima îi bătea de emoție și frică.

— Deci, până la urmă, mă trimiteți pe teren?

— Ăsta a fost întotdeauna planul. Trebuia doar să fiu sigură, spuse simplu Eleanor.

— În ceea ce mă privește?

Eleanor confirmă din cap. Marie voia să o întrebe dacă era sigură, dar chiar și acum se temea de răspuns.

— Deci, povestea ta… spuse Eleanor.

Emoția lui Marie fusese rapid înlocuită de nervozitate. Povestea era ultimul pas înainte de a fi trimis pe teren. Când învățase asta în timpul programului de pregătire, Marie fusese surprinsă. I se părea mai logic să știe povestea dinainte și să înceapă să o poarte ca pe o a doua piele. Ei nu voiau ca agenții să vorbească despre acoperirea lor în timpul antrenamentului la școala DOS, să nu afle detalii pe care nu ar fi trebuit să le știe unii despre alții.

— Trebuie să spui că familia ta a fost ucisă în timpul unuia dintre primele raiduri aeriene, explică Eleanor. Și că ai venit să locuiești într-un apartament care îi aparține unei mătuși care a murit.

— Dar dacă verifică registrele din Épernay…

— Imposibil. Primăria a fost distrusă de foc. Locul a fost ales deliberat pentru lipsa registrelor disponibile de la primărie. Ne-am gândit la detalii. Dacă ești capturată, trebuie să-ți menții această identitate. Dacă este imposibil, îți poți dezvălui doar numele și funcția, nimic mai mult. Trebuie să reziști patruzeci și opt de ore. Asta le va da celorlalți timp să compenseze daunele.

— Și apoi?

— Și apoi te vor face să cedezi. Regiunea în care mergi este controlată parțial de un ofițer german superior, pe nume Hans Kriegler, care conduce serviciul german de informații Sicherheitsdienst sau SD. Sunt nemiloși și dedicați în mod absolut să ne vâneze agenții până la ultimul. Să nu te aștepți să fii tratată diferit pentru că ești femeie. Dacă ești prinsă, te vor tortura și, odată ce vor afla tot ce cred că știi, vei fi probabil ucisă. Trebuie să te sinucizi înainte de a se ajunge aici.

Eleanor o privi calm, fără să clipească. Marie se străduia să nu i se citească emoția pe față. Deși fusese avertizată în legătură cu pericolul și înainte,

nu era niciodată ușor să audă asta. Eleanor continuă:

— Vei fi dusă acolo cu Lysander.

— Dar pregătirea pentru saltul cu parașuta? întrebă Marie.

Auzise că așa fuseseră trimise unele dintre fete.

Eleanor clătină din cap.

— Nu e timp. E nevoie de noi mai repede pe teren.

Și Josie plecase în grabă, își aminti Marie. Oare ce determinase această nevoie subită?

— Vei fi operator radio în rețeaua Vesper. Vesper este unul dintre cele mai importante circuite ale noastre pentru că acoperă Parisul, precum și o mare parte din aria pe care va trebui să o traverseze Aliații după invazie. Rețeaua este implicată într-o campanie foarte agresivă de sabotaj, și au nevoie în mod frecvent de comunicare radio. În același timp, funcționează într-una dintre regiunile cele mai populate de forțele de ocupație din Franța. Va trebui să eviți să fii detectată atât de SD, cât și de poliție. Vocea lui Eleanor era tăioasă și intensă, iar pupilele i se îngustaseră din cauza concentrării. Înțelegi?

Marie dădu din cap, înregistrând toate informațiile. Dar simțea un gol în stomac. Asta era tot ce aflase despre misiunea ei. Într-un fel, îi fusese mai ușor să nu știe.

— Vei lucra chiar pentru Vesper, spuse Eleanor. A luptat în Marsilia, a supraviețuit multor bătălii. Este un comandant excelent. Se va aștepta la ce e mai bun de la tine.

— Ca și altcineva, spuse Marie, dându-și seama de greșeală prea târziu.

Nu glumise cu Eleanor niciodată și se aștepta ca aceasta să fie iritată de familiaritatea ei. Dar femeia mai în vârstă zâmbi.

— Presupun că ar trebui să o iau ca pe un compliment.

Marie văzu că Eleanor nu era nici nepoliticoasă, nici răutăcioasă. Fusese dură cu fetele pentru că nu-și puteau permite un accident care ar fi putut costa viața lor sau a altora.

Se auzi o bătaie în ușă care îi întrerupse lui Marie amintirea conversației cu Eleanor din urmă cu câteva zile.

— Da?

Se ridică, dar înainte de a ajunge la ușă, se deschise ușor.

— A venit Hearse, se auzi o voce de bărbat.

Marie se înfioră auzind că o aștepta mașina care urma să o ducă la avion. Bărbatul intră în cameră și ridică în brațe cutia în care se afla radioul, care fusese adusă din Scoția împreună cu ea.

Eleanor aștepta în fața cazărmii, în întuneric. Marie fu surprinsă să vadă vârful unei țigări strălucind chiar deasupra mâinii ei. Eleanor nu spuse nimic, dar făcu semn spre Vauxhall-ul negru. Marie o urmă, dându-i gențile șoferului. Ea și Eleanor urcară pe bancheta din spate a mașinii.

— Ora stingerii în Paris a fost mutată la nouă treizeci, spuse Eleanor în timp ce mergeau prin baza militară în întuneric.

Marie simți aerul nopții gâdilând-o la nas și strănută. Băgă mâna într-un buzunar. Mâna ei atinse ceva necunoscut. Scoase un bon de la o croitorie și un cotor de la un bilet de cinema, ambele în franceză. Detalii destinate să dea impresia de autenticitate.

— Poftim.

Eleanor îi înmână lui Marie o poșetă. În interior se aflau o pudrieră, un ruj și un portofel. Marie își dădu seama că acestea nu erau simple produse cosmetice, ci dispozitive precum cele pe care le văzuse în atelierul profesorului Digglesby de la Arisaig House în timpul pregătirii, instrumente de care ar fi avut nevoie ca să supraviețuiască odată ce ajungea pe teren.

Trecură de o santinelă RAF care ținea o lanternă și se opriră la marginea aerodromului. Marie coborî din mașină și se îndreptă spre portbagaj, unde șoferul descărca bagajele. Ridică valiza cu aparatul de radio, dar Eleanor veni spre ea și o opri.

— Nu înțeleg…

— Radioul este prea greu pentru Lysander. Va fi adus separat.

— Dar…

Marie era îngrozită. Se obișnuise să aibă radioul cu ea în aceste ultime câteva luni, se simțea atașată de el. Era ca un fel de armură fără de care se simțea expusă. Lăsă radioul fără tragere de inimă, apoi se uită spre pistă la micuțul Lysander. Cum se putea ca un avion să nu poată căra un aparat de radio de șaisprezece kilograme, dar să o transporte pe ea în siguranță în Franța?

— Va fi adus cu un zbor separat, îi promise Eleanor.

— Cum o să-l găsesc? întrebă Marie, suspicioasă.

— Ți-l aduc ei, o asigură Eleanor. Nu-ți face griji. Sunt foarte buni.

Oricine or fi fost acești „ei”, se gândi Marie. Tot ce auzise era un nume de cod: Vesper. Nu cunoștea pe nimeni.

Stăteau pe marginea aerodromului, iar ciorapii lui Marie se udaseră la glezne din cauza umezelii ierbii. Mirosul prea dulceag al florilor roz de măceș timpurii plutea deasupra câmpului. Eleanor îi controlă manșetele lui Marie pentru a verifica dacă fuseseră îndoite corect. Era la fel de calmă ca întotdeauna, impasibilă. Dar mâna îi tremura ușor, în timp ce îi aranja gulerul lui Marie, iar pe buza superioară se observa o dâră fină de transpirație – mici semne de nervozitate pe care Marie și-ar fi dorit să nu le fi văzut pentru că o speriau mai mult decât orice altceva.

În cele din urmă, Eleanor o conduse spre avion. Cuvintele *ordinea de bătaie* erau scrise cu creta pe o laterală a avionului, urmate de niște nume care-i erau necunoscute.

— Ce-i asta? întrebă Marie.

— Ordinea priorității persoanelor care urmează să fie extrase dacă se află la locul de aterizare. Putem lua doar trei, iar avionul nu poate aștepta mai mult de un minut.

Marie se albi la față. Chiar în momentul în care ea mergea acolo, erau nenumărați alții care încercau să scape. Se întrebă când se va afla în avionul care să o aducă acasă, la Tess. Trebuia să creadă că asta se va întâmpla în final sau nu va mai pleca deloc.

— Poftim. Eleanor îi dădu un teanc de franci, prins cu o bandă de cauciuc. Jumătate din plată va fi în numerar atunci când te vei afla pe teren să-i folosești pentru ce ai nevoie. Restul îți va fi plătit în lire sterline când te întorci. Și încă un lucru, spuse Eleanor.

Întinse mâna, cu palma deschisă. Marie știa că aștepta să-i dea colierul cu fluturaș, care îi amintea de Tess și pe care îl purta în secret. Fără nicio tragere de inimă, Marie și-l scoase de la gât. Apoi ezită. Era singura mică amintire din vechea ei viață care îi dăduse putere lui Marie în aceste luni solitare de antrenament. Acum îi era luată. Dar știa că nu avea de ales; era timpul să renunțe la ea.

— O să ți-l păstrez în siguranță, spuse Eleanor, vocea ei sunând ca și când ar fi fost vorba despre ceva mult mai important.

Marie o lăsă să-i ia colierul.

— În schimb, o să ai nevoie de ăsta.

Eleanor scoase un colier cu un pandant de argint în formă de pasăre.

Marie rămase surprinsă. Dar nu era un cadou; Eleanor răsuci pandantul și îl deșurubă pentru a dezvălui o capsulă de cianură.

— Ultimul prieten, spuse Eleanor. Trebuie să o mesteci repede, pentru că nemții știu mirosul și vor încerca să te facă să o scuipi afară.

Marie se cutremură. Fusese pregătită pentru asta, bineînțeles. Dacă era capturată și îi era imposibil să nu vorbească, trebuia să-și ia viața. Dar nu se putea imagina chiar făcând asta.

Marie privi pentru ultima oară spre Eleanor.

— Mulțumesc.

Eleanor se încordă, singurul răspuns fiind o ușoară mișcare a bărbiei.

— Mulțumește-mi făcându-ți treaba.

O luă pe Marie de mână și o ținu un pic mai mult decât era necesar. Apoi se întoarse și se îndreptă peste câmp.

Marie se apropie cu precauție de avion. Nu mai zburase niciodată și chiar și acest mic avion, o mașinărie din fier cu o cupolă de sticlă în partea de sus, părea ciudat și intimidant.

Un bărbat stătea în cabină. Îi făcu semn nerăbdător să urce la bord. Se așteptase la un pilot militar, dar părul bărbatului era destul de lung, căzând în cârlionți pe gulerul jachetei maro de pilot, model american. Avea fața încadrată de favoriți. Acesta era omul care trebuia să o ducă în Franța? În timp ce se strecura pe ușa îngustă a avionului, Marie se uită în spate după Eleanor. Dar femeia deja dispăruse dincolo de aerodrom.

Marie se așeză pe locul îngust din spatele pilotului și căută centura de siguranță, dar nu o găsi. De-abia se așezase când echipajul de la sol închise ușa pe afară.

— Schimbare de plan, anunță pilotul fără nicio introducere, simțindu-i-se accentul irlandez.

Lui Marie i se făcu pielea de găină.

— Ce e?

— O să aterizezi în orb.

Se întoarse spre panoul de comandă cu zeci de cadrane și manometre necunoscute. Prin parbriz,

Marie văzu că elicea fixată pe botul avionului începea să se învârtă.

Avionul mergea înainte, zdruncinând-o în timp ce trecea peste terenul denivelat.

— În orb? repetă ea înainte să înțeleagă sensul cuvintelor.

Asta însemna că va fi pe cont propriu, iar comitetul de întâmpinare obișnuit nu o va aștepta și nu o va ajuta să se integreze în rețea.

— Dar trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

Pilotul ridică din umeri.

— Pe teren, nimic nu merge așa cum este planificat. Trebuie să se fi întâmplat ceva și nu ar fi în siguranță să vină.

Atunci, se întrebă, cum putea ea să ajungă în siguranță? Pentru un moment, își dori să-i ceară să se întoarcă și să anuleze misiunea. Dar avionul prindea viteză, iar zgomotul motorului crescuse în intensitate devenind asurzitor. Se abținea să nu strige, în timp ce pământul părea să alunece de sub ea. Simțind acea senzație ciudată pentru prima oară, aproape uitase să-i fie frică. Se uită pe fereastră, sperând să o mai vadă pe Eleanor. Dar ea și Vauxhall-ul deja dispăruseră. Distanța dintre Marie și Anglia devenea din ce în ce mai mare. Nu mai exista cale de întoarcere.

Când avionul se înălță, înclinându-se foarte mult, Marie își simți stomacul dat peste cap și se gândi pentru prima oară dacă nu cumva avea rău de avion. Respirând cu pauze scurte, așa cum fuseseră instruite în timpul programului de pregătire, se uită la casele de jos, estompate de întuneric. Își imagina că, dacă ar fi privit destul de departe spre nord, ar fi putut vedea vechea casă parohială din East Anglia, unde Tess dormea sub o plapumă groasă în camera de la mansardă cu tavanul înclinat.

Nici Marie, nici pilotul nu mai spuseră nimic, nefiind nicio șansă să te auzi din cauza zgomotului continuu al motorului care făcea ca dinții lui Marie

să clănțăne dureros. Aerul din interiorul avionului se răcise și era aproape înghețat. Dedesubt, pământul era de un negru perfect. O panglică de argint apăru ca un far călăuzitor, apele Canalului luminate de scânteierea lunii, cu o strălucire pe care nici regulile, nici întunericul nu o puteau estompa.

Avionul coborî brusc, apoi se înclină dintr-odată spre stânga. Marie strânse cu putere scaunul, pentru a evita să fie aruncată de o zdruncinătură neașteptată. Nu-și imaginase zborul atât de dur. Încerca să-și ascundă nervozitatea, dar, dintr-odată, își simți corpul acoperit de o transpirație rece.

— S-a întâmplat ceva? strigă Marie.

Încercă să vadă fața pilotului, căutând un semn de panică.

El clătină din cap, fără să-și ia privirea de la tabloul de comandă.

— Simți fiecare smucitură în drăcia asta. Asta-i problema cu Lysander-ul – e mic și lent și un neamț l-ar putea nimeri cu o praștie. Mângâie tabloul de comandă. Dar pot să-l pun să aterizeze pe fundul unui țânțar sau în cinci sute de metri de rahat.

Marie se jenă la exprimarea lui directă, dar el nu se sinchisi să-și ceară scuze.

În timp ce se apropiau de coasta franceză, pilotul apăsa din ce în ce mai ușor pe accelerator. Avionul cobora și o ceață groasă părea să îl înconjoare. Pilotul privi pe fereastră, încercând să-și facă o idee mai bună despre terenul de dedesubt. Cu siguranță, se gândi Marie, trebuie să existe o metodă mai bună de pilotat.

— Este posibil să fie nevoie să ne întoarcem, spuse el.

— Nu putem să așteptăm până se limpezește? întrebă Marie, ușurată și dezamăgită în același timp.

El dădu din cap.

— Trebuie să ne asigurăm că ne întoarcem în spațiul aliat înainte să se lumineze de ziuă. Dacă suntem reperați deasupra Franței, nu putem zbura suficient de sus sau de repede ca să scăpăm de focul inamicului.

Lui Marie se făcu pielea de găină de frică. Ar putea să moară chiar înainte de a ateriza. Pilotul își încruntă sprâncenele în timp ce studia terenul de dedesubt.

— Totuși, cred că suntem în locul potrivit sau destul de aproape. O să fac o încercare.

— Asta nu prea inspiră încredere, răspunse ea, înainte să se gândească mai bine.

El se întoarse și îi aruncă o privire ironică.

— Ține-te bine.

Avionul cobora, lăsându-se mai întâi cu botul în jos, într-un unghi ascuțit, atât de neașteptat și abrupt, încât Marie se gândi că probabil se puteau prăbuși. Pământul se apropia de ei cu o viteză alarmantă. Se agăță de scaun, închizându-și ochii și așteptându-se la ce era mai rău.

Marie se pregăti pentru o izbitură puternică în timp ce se apropia de pământ, așa cum li se spusese la antrenament. Dar pilotul aterizâ în ultimul moment și așeză avionul la sol ușor, cu îndemânare, alunecând deasupra câmpului denivelat, astfel încât, dacă nu ar fi privit afară și nu ar fi văzut pământul, nu i-ar fi venit să creadă că aterizaseră.

Frânele scoaseră un scrâșnet puternic când avionul se opri. Cu siguranță că cineva ar fi putut auzi zgomotul aterizării, care ar fi trebuit să fie secretă. Dar atmosfera de afară era liniștită. Pilotul deschise ușa și privi în întuneric.

— Nu e nimeni de luat la întoarcere.

Amintindu-și explicația lui Eleanor cu privire la numele scrise cu creta pe laterala avionului, Marie se întrebă dacă nu cumva era un semn rău. El continuă:

— Ca să ajungi la gară, trebuie să mergi spre est. Păstrează liniștea, mișcă-te repede și rămâi ascunsă printre copaci. Ar trebui să fie o bicicletă albastră legată în spatele gării, din acea cu coș de cumpărături. Găsești instrucțiuni suplimentare în interiorul ghidonului.

— Ar trebui? repetă Marie, întrebându-se cum putea să știe asta. Și dacă nu este acolo, atunci ce?

— Aceasta este rețeaua lui Vesper, răspunse ferm. Totul va fi în ordine.

Dacă lucrurile ar fi stat așa, vru să spună Marie, atunci cineva ar fi fost aici să se întâlnească cu ea. Dar nu spuse nimic, simțind că ar fi mers prea departe.

Marie ezită, înfricoșată de perspectiva de a merge singură prin zona aceea rurală ciudată. Totuși, pilotul o privea nerăbdător, așteptând să plece, și nu avea de ales decât să iasă din avion.

— Aș veni cu tine dacă aș putea, spuse el scuzându-se, în timp ce ea stătea în picioare. Dar Lysander-ul…

— Înțeleg.

Cu fiecare minut în care avionul stătea pe câmp expus, riscul de a fi detectat era mai mare.

— Mult noroc… spuse el încet.

Nu-și cunoșteau numele unul altuia. Era prima regulă pe care o învățase, să nu-și dezvăluie niciodată identitatea pentru a nu se compromite unul pe celălalt. Era un fel de test?

— Renee, spuse ea în cele din urmă, încercând numele nou pe care i-l dăduse Eleanor.

Pilotul clipi de două ori, de parcă nu era convins. Prima ei tentativă de subterfugiu fusese un eșec.

— Eu sunt William. Mi se spune Will, spuse el, și ea simți din sinceritatea vocii că era numele lui adevărat. Poate că erau reguli diferite pentru piloți – sau, pur și simplu, avea mai puțin de pierdut. Îi făcu semn spre copaci cu capul. Ar fi cazul să pleci, acum.

— Da, bineînțeles.

Coborâse din avion și, în timp ce se îndepărta, îi simți privirea în spate. Când se întoarse din nou, ușa avionului era deja închisă. Motorul Lysander-ului repornise și avionul mergea înainte, mărind viteza. Stătuse la sol trei minute.

Marie mergea peste câmp în întuneric, căutând protecția copacilor. Mirosul dulce al narciselor o întâmpina deasupra pământului umed și, pentru o clipă, se simți ca și când se reîntorsese în copilărie, când se juca la țară în Franța când era doar o fetiță. Dar trebuia să se miște repede, după cum îi spusese pilotul. Se uită în toate direcțiile, încercând să-și amintească încotro mai exact îi indicase că era estul. Întinse mâna să scoată lanterna. Apoi, amintindu-și ce li se spusese la pregătire, se gândi mai bine. În schimb, scoase pudriera echipată cu o busolă în partea de jos și o ridică, încercând să vadă la lumina lunii. Dar era imposibil. Căută în poșetă, găsi o brichetă și o aprinse, ținând-o deasupra busolei, suficient de mult pentru a vedea *nordul* pe ea.

Orientându-se spre est, Marie începu să meargă printre copaci. Se împiedică de o piatră și durerea din gleznă îi aminti de alergarea din acea dimineață de la Arisaig House când căzuse. Dacă ar fi fost Josie aici să o ajute acum, așa cum fusese în acea zi! Marie se îndreptă și continuă să meargă.

— Stai! îi ordonă o voce în franceză. Marie îngheță, convinsă că era arestată.

Nu avea cum să știe dacă erau nemții sau poliția franceză care simpatiza cu ei. În ambele cazuri, era la fel de rău. Ar trebui să ia capsula de cianură? se întrebă ea. Nu-și imaginase să aibă nevoie de ea atât de repede.

Se întoarse și văzu un bărbat înalt și impunător ieșind din tufișuri, îngheță, văzându-i arma îndreptată spre ea.

— Nesăbuita! spuse el în engleză, pe un ton răstit. Nu trebuia să faci niciodată ce am spus. Fugi

sau lupți, dar, pentru Dumnezeu, nu te supui!

Înainte ca ea să poată răspunde, bărbatul o apucă de cot și începu să o conducă brutal prin pădure. Instinctiv, ea se trase înapoi, fiindu-i imposibil să suporte atingerea străinului.

— Vino! porunci el, de parcă i-ar fi comandat unui catâr. Sau poți să stai aici și să te găsească *miliția.*

Ea ezită pentru o clipă. Nu fusese informată că trebuia să se întâlnească cu cineva. De fapt, pilotul îi spusese că nu o va aștepta nimeni. Oare bărbatul acesta era, într-adevăr, de-al lor sau era un fel de capcană?

Dar el o îndemna să meargă înainte și Marie simți că nu avea de ales decât să-l urmeze. Mergeau tiptil prin pădurea luminată de lună fără să vorbească, silueta lui proiectându-se pe cerul de deasupra.

Ajunseră la un luminiș care părea a fi la marginea unei ferme. Era o magazie de grădină mică, fără ferestre.

— Asta e a ta, spuse el. Marie se uită la el, neînțelegând. Trebuie să stai aici în seara asta.

— Dar am fost instruită să merg la gară și să găsesc o bicicletă. Și unde este Vesper? Mi s-a spus că voi lucra cu el.

— Liniște! ordonă bărbatul furios. Avea sprâncenele stufoase și ochii de un albastru intens. Niciodată să nu pronunți numele ăsta – sau al oricui altcuiva – cu voce tare.

Neținând cont de asta, Marie continuă:

— Trebuie să vorbesc cu el. Și trebuie să-mi găsesc aparatul de radio.

— Ordinele tale sunt să stai aici. Ridică mâna, oprind alte întrebări. Cineva va veni după ține de dimineață.

Deschise încuietoarea de la ușă, apoi o lăsă să intre. Nu era lumină și aerul cald era sufocant. Când intră, simți în nări un miros puternic de îngrășăminte. Nu era niciun pat și nici toaletă.

Fără să mai spună altceva, bărbatul se îndepărtă de magazie și închise ușa. Pe partea cealaltă, ea auzi o cheie răsucită în broască, încuind-o înăuntru.

— Mă încui? strigă ea prin ușă, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla.

Atunci, și-a dat seama că nu-i cunoștea numele. Ar putea fi oricine. Să-și pună viața în mâinile unui străin – cum putuse să fie atât de naivă?

— Dacă tu crezi că voi fi închisă de un curier, te înșeli. Cer să vorbesc imediat cu Vesper! insistă ea, ignorând avertismentul lui de a nu folosi nume.

— Este spre binele tău, în cazul în care ar veni cineva. Rămâi jos ca să nu fii văzută. Și, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!

Îi auzi pașii din ce în ce mai încet pe cealaltă parte și apoi se lăsă liniștea.

În timp ce se întorcea de la ușă, Marie auzi ceva aproape de ea, în întuneric. Un șoarece sau un șobolan? se gândi la capcana pe care aproape că o distrusese la antrenament, în urmă cu câteva săptămâni, cum ea și Josie râseseră după aceea. Dacă ar fi fost Josie aici! Se lăsă pe podea, simțindu-se mai singură ca niciodată.

Capitolul 10

GRACE

New York, 1946

Grace se trezi și, pentru o clipă, totul i se păru la fel ca în orice altă zi. Lumina strălucitoare a soarelui se strecura prin singura fereastră a camerei micuțe de la etajul patru, proiectând umbre pe tavanul înclinat. Clădirea cu camere de închiriat era chiar la marginea Hell's Kitchen, o zonă prea apropiată de râul Hudson pentru o femeie respectabilă, dar nu o zonă periculoasă. Grace obținuse ieftin camera fiindcă se eliberase brusc, când murise bătrânul care locuia acolo, cu o săptămână în urmă. Curățase camera înainte să se mute, încercând fără succes să înlăture mirosul persistent de fum de pipă care era îmbibat în pereți și senzația că altcineva încă mai trăia acolo. În afară de asta, nu mai făcuse nimic să facă locul mai familiar, pentru că asta ar fi însemnat să accepte că ar putea să rămână în oraș pentru totdeauna – și crudul adevăr că nu voia să se întoarcă.

Grace se întoarse pe partea cealaltă și văzu plicul cu fotografii pe noptiera de lângă patul îngust, lângă fotografia lui Tom, în uniformă, de la absolvirea cursului de pregătire de bază. Noaptea trecută venise ca o lovitură: știrile despre femeia (Eleanor Trigg; acum avea un nume) care fusese ucisă în accidentul de mașină, și confirmarea că valiza pe care o găsise Grace îi aparținuse. Grace se întreba dacă seria de evenimente bizare ar fi putut fi un vis. Dar fotografiile stăteau cuminți pe noptiera ei, amintindu-i că nu era așa.

După ce auzise știrile de la televizor la cafenea în seara precedentă, Grace fusese atât de șocată încât plecase fără să-și aștepte sandvișul cu brânză

la grătar. Chemă un taxi, prea surprinsă să se mai gândească la costuri. În timp ce taxiul își croia periculos drum prin traficul din oraș, încercase să înțeleagă ce se întâmplase. Cum se putea ca femeia prin valiza căreia scotocise să fie exact cea care murise în accidentul de pe stradă?

Totuși, nu ar fi trebuit să fie chiar o surpriză, se gândi Grace acum. Faptul că Eleanor Trigg murise explica de ce nu se întorsese nimeni după valiză și de ce stătea acolo abandonată, de la început. Dar de ce o lăsase în mijlocul Gării Grand Central? Faptul că femeia era englezoaică părea să potențeze misterul.

Mai ciudat era faptul că valiza dispăruse ulterior. Desigur, era posibil ca cineva să o fi furat, pur și simplu, după ce văzuse că stătuse nesupravegheată mult timp și se hotărâse să o revendice. Dar ceva îi spunea lui Grace că era vorba despre ceva mai mult decât de un simplu furt – și că persoana care venise și luase valiza știa ceva despre Eleanor Trigg și fetele din fotografiile ei.

Destul, Grace aproape că o auzea spunând pe mama ei. Grace avusese întotdeauna o imaginație hiperactivă, alimentată de Nancy Drew și de celelalte romane polițiste pe care îi plăcea să le citească în copilărie. Tatăl ei, un expert în literatura științifico-fantastică, ar fi considerat poveștile lui Grace amuzante. Dar ar fi spus că, în acest caz, explicația cea mai simplă era cea mai plauzibilă: Eleanor Trigg ar fi putut foarte bine călători cu o rudă sau cu altcineva, care îi recuperase valiza după accident.

Grace se ridică în picioare. Fotografiile stăteau pe noptieră, părând să o strige. Le luase din valiză și acum trebuia să facă ceva cu ele. Se spălă și se îmbrăcă, apoi coborî pe scări. Pe peretele din hol era un telefon, iar pe Harriet, proprietara, nu o deranja ca din când în când să-l folosească și chiriașii. Din impuls, Grace ridică receptorul și-i

ceru operatoarei legătura cu cea mai apropiată secție de poliție de Gara Grand Central. Dacă Eleanor călătorise împreună cu cineva, probabil că poliția ar fi putut să o pună pe Grace în contact cu persoana respectivă pentru a-i putea returna fotografiile.

Câteva secunde, pe linie urmă o tăcere, apoi se auzi o voce de bărbat.

— Secția de poliție, spuse el, de parcă ar fi mestecat ceva.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva despre femeia care a fost lovită ieri de o mașină lângă Gara Grand Central.

Grace vorbea încet, să nu o audă proprietara care locuia chiar în camera de lângă hol.

— MacDougal se ocupă de caz, răspunse polițistul. MacDougal! strigă atât de tare în receptor, încât Grace îndepărtă receptorul de la ureche.

— Ce doriți? se auzi o voce diferită, cu un accent puternic de Brooklyn.

— Femeia care a fost lovită în afara stației, Eleanor Trigg. Era însoțită de cineva?

— Nu, încă îi mai căutăm rudele, răspunse MacDougal. Sunteți rudă?

Grace îi ignoră întrebarea, insistând cu ce o interesa pe ea.

— I-a recuperat cineva bunurile, de exemplu o valiză?

— Nu avea nicio valiză. Cine e la telefon? Aceasta este o investigație în derulare și, dacă puneți întrebări, voi avea nevoie de numele dumneavoastră…

Grace închise și puse receptorul înapoi în furcă. Poliția nu avea valiza lui Eleanor și nici nu știa de vreo rudă căreia Grace să-i poată returna fotografiile. Consulatul Britanic, varianta la care se gândise în seara precedentă, era cea mai bună opțiune. O oprire la consulat însemna să plece mai

devreme spre muncă, însă trebuia să se grăbească, să nu riște să întârzie din nou.

O oră mai târziu, Grace se apropia de Consulatul Britanic, o clădire de birouri aglomerată pe Third Avenue, jenant de aproape de hotelul unde se dusese cu Mark cu două nopți în urmă. La colț, un băiat îmbrăcat cu niște pantaloni uzați și șapcă vindea ziare. Îi amintea de Sammy, despre care spera că o ducea bine la vărul lui. Cumpără un *The Post* și îi plăti băiatului. Titlul de pe prima pagină era *Truman avertizează asupra amenințării sovietice în est.* Cu niciun an în urmă, toată lumea încă se temea de Hitler. Dar acum Stalin răspândea comunismul în țări încă prea slăbite de război pentru a rezista și împărțea Europa într-un mod cu totul nou.

Grace răsfoi ziarul. Pe pagina a noua, o poză a lui Eleanor Trigg, aceeași prezentată la știri în seara precedentă, era afișată în partea de jos. Mai era o a doua fotografie, o poză neclară și nesemnificativă a străzii, nu scena cu accidentul oribil, din fericire. Grace parcurse articolul, dar nu conținea nimic mai mult decât știa deja.

Nu era, își spuse Grace, problema ei. Își aranjă fusta, apoi intră în Consulat, dornică să scape de fotografii și să-și vadă de drum, spre muncă.

Holul Consulatului Britanic nu avea nimic spectaculos, erau doar câteva scaune cu spătar tare și o masă joasă cu o plantă care se uscase cu săptămâni în urmă. Un singur bărbat, în costum și cu melon, stătea pe unul dintre scaune, arătând de parcă mai degrabă și-ar fi dorit să se afle în altă parte. Recepționera, o femeie mai în vârstă cu părul grizonant, coafat într-un coc înalt și cu ochelari de citit cocoțați pe vârful nasului, tasta la un Remington.

— Da? întrebă femeia.

Nu-și ridicase privirea de la mașina de scris când se apropiase Grace.

Se gândea cum arăta situația – o femeie necunoscută care sosise neanunțată. Era un nimeni.

Dar Grace învățase multe în lunile de când lucra cu Frankie pentru a ajuta imigranții să răzbească prin birocrația guvernamentală, obținând ceea ce-și dorea de la funcționarii publici obosiți. Ținându-se tare, ridică plicul.

— Am găsit aceste fotografii și cred că aparțin unui cetățean britanic. *Au aparţinut,* se corectă ea în gând.

— Și *ce* vreți să facem noi cu ele, mai exact? Femeia, cu accentul ei englezesc rece și tăios, nu aștepta să-i răspundă și nici nu se obosi să-și ascundă nerăbdarea. Mii de cetățeni britanici vin în fiecare zi în New York. Foarte puțini dintre ei vin vreodată la Consulat.

— Ei bine, această persoană nu va veni deloc la consulat, răspunse Grace, pe un ton mai iritat decât intenționase. Ridică ziarul. Fotografiile îi aparțineau lui Eleanor Trigg, femeia care a fost lovită ieri de o mașină în fața Gării Grand Central. Era britanică. Mă gândeam că dacă ar exista un membru mai apropiat al familiei sau o rudă, și-ar putea dori aceste fotografii.

— Nu pot să comentez problemele personale ale cetățenilor britanici, răspunse recepționera pe un ton oficial. Dacă vreți să le lăsați aici, putem să le păstrăm și să vedem dacă vine cineva să le revendice.

Recepționera întinse mâna cu nerăbdare. Grace ezită. Acesta era momentul ei și putea pur și simplu să lase fotografiile și să termine povestea. Dar acum se simțea legată de ele printr-un sentiment de proprietate. Nu putea să i le dea cuiva care nu era interesat câtuși de puțin. Își retrase mâna.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva. Poate cu consulul.

— Sir Meacham nu este aici.

Și nu te-ar primi nici dacă ar fi, părea să spună tonul recepționerei.

— Atunci, pot să-mi fac o programare?

Chiar înainte de a termina de vorbit, Grace știa că va fi refuzată.

— Consulul este un om foarte ocupat. Nu se implică în astfel de chestiuni. Dacă nu vreți să lăsați fotografiile, puteți lăsa datele dumneavoastră de contact în cazul în care cineva întreabă de ele.

Grace luă creionul oferit de recepționeră și notă adresa și numărul de telefon de la casa unde stătea cu chirie. Practic, putea să audă zgomotul făcut de hârtia aruncată la coșul de gunoi după plecarea ei.

Ei bine, asta nu-i ieșise, se gândi Grace îndreptându-se spre ușa consulatului. Ridică plicul cu fotografii ca să caute alte indicii. Apoi se uită spre ceasul de pe clădirea de peste stradă. Nouă și jumătate. Iar întârzia la muncă. Poate dacă i-ar fi spus lui Frankie ce se întâmplase, i-ar putea da o idee despre ce ar trebui să facă în continuare.

În timp ce cobora treptele consulatului, un bărbat mai în vârstă, cu o mustață dată cu pomadă și purtând un costum cu dungi fine, trecu pe lângă ea îndreptându-se în direcția opusă și intră în clădire.

— Scuzați-mă? spuse Grace impulsiv. Sunteți Sir Meacham?

Confuzia se citea pe fața bărbatului, ca și când nu era nici el sigur.

— Eu sunt, spuse el. Expresia lui se schimbase în enervare. Ce doriți?

— Dacă ați avea un moment, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Îmi pare rău, dar nu prea am timp. Am întârziat la o întâlnire. Dacă faceți o programare la recepție, sunt sigur că viceconsulul va…

Grace nu a așteptat să termine.

— E vorba de Eleanor Trigg.

El își drese vocea, ca și când l-ar fi apucat tusea. În mod clar, o auzise.

— Presupun că ați văzut povestea la știri. Foarte trist. Ați fost prietena ei?

— Nu chiar. Dar am ceva care i-a aparținut.

Consulul îi făcu semn grăbit să intre înapoi în clădire.

— Am două minute, spuse el, conducând-o prin hol.

Văzând-o pe Grace împreună cu consulul, ochii recepționerei se măriră de uimire.

Consulul o conduse într-o încăpere în care se intra din holul principal, frumos amenajată, cu scaune din piele maro dispuse în jurul meselor de stejar brun și draperii de catifea roșu-intens, prinse cu șnur auriu. Un fel de bar sau club, momentan închis.

— Cum pot să vă ajut? întrebă Sir Meacham, fără să se sinchisească să-și ascundă enervarea din voce.

— Eleanor Trigg era cetățean britanic, nu-i așa?

— Într-adevăr. Am primit un telefon aseară de la poliție. Aflaseră din pașaportul ei că era britanică. Încercăm să găsim un membru al familiei pentru revendicarea corpului.

Grace ura felul rece și impersonal în care sunase afirmația.

— O cunoșteați?

— Nu personal, nu. Am auzit despre ea. S-a întâmplat să fiu detașat la Whitehall[18] în timpul războiului. A lucrat pentru guvernul nostru, a desfășurat o activitate administrativă pentru una dintre secțiile DOS, adică Direcția de Operațiuni Speciale.

Grace nu mai auzise niciodată de Direcția de Operațiuni Speciale și intenționa să-l întrebe pe consul despre ce era vorba. Dar el se uita nerăbdător la pendula din colț. Nu mai avea mult timp la dispoziție.

— Am găsit niște fotografii, spuse Grace, exprimându-se în mod intenționat vag în legătură cu circumstanțele. Le scoase din plic și le etală în

fața consulului ca pe o mână de cărți de joc. Le-am adus la consulat în această dimineață deoarece cred că i-au aparținut doamnei Trigg. Știți cine sunt aceste femei?

Consulul își puse ochelarii de citit ca să studieze fotografiile. Apoi își mută privirea.

— Nu le-am mai văzut până acum. Pe niciuna dintre ele. Probabil erau niște prietene de-ale ei sau chiar rude.

— Dar unele dintre ele sunt în uniformă, observă ea.

Consulul dădu nepăsător din mâini.

— Probabil sunt doar FANY, membre ale diviziei de asistență medicală.

Grace clătină din cap. Ceva din atitudinea solemnă a fetelor, din expresiile lor serioase, sugera mai mult.

Consulul își ridică privirea.

— Ce anume vreți de la mine?

Grace ezită. Venise aici doar pentru a returna fotografiile. Dar acum își dădea seama că dorea răspunsuri.

— Sunt curioasă cine sunt aceste fete – și ce legătură aveau cu Eleanor Trigg.

— N-am idee, răspunse ferm Sir Meacham.

— Ați putea adresa niște întrebări la Londra și să încercați să aflați, îl provocă Grace.

— De fapt, nu pot, răspunse consulul cu răceală. Când DOS a fost închisă, dosarele lor au fost expediate la Departamentul de Război din Washington. Unde, adăugă el, sunt convins că sunt sigilate.

Se ridică în picioare.

— Mi-e teamă că trebuie să plec.

Grace se ridică și ea.

— Ce făcea la New York? continuă ea.

— N-am nicio idee, răspunse Sir Meacham. După cum am spus, domnișoara Trigg nu mai era afiliată guvernului britanic. Era treaba ei unde

călătorea și ce făcea. Acesta este un aspect privat. Nu cred că este treaba dumneavoastră.

— Și dacă nu vor găsi pe nimeni? întrebă Grace. Să o revendice pe Eleanor, vreau să spun.

— Presupun că primăria o va îngropa într-un cimitir al săracilor. Consulatul nu are fonduri pentru astfel de lucruri.

O femeie care v-a servit țara – chiar și ca secretară – ar merita mai mult, intenționă Grace să spună. Dar strânse doar fotografiile și le puse în plic.

Consulul întinse mâinile.

— Acum, dacă vreți să-mi dați fotografiile ei, sunt sigur că le putem pune laolaltă cu celelalte bunuri care i-au aparținut, spuse consulul.

Grace făcu gestul să i le înmâneze, dar apoi se opri.

— Cum?

Sir Meacham își ridică sprâncenele pe deasupra ochelarilor.

— Poftim?

— Dacă nu există nicio rudă apropiată, cum să le înapoiați?

Consulul se înfurie, nefiind obișnuit să fie contrazis.

— O să le păstrăm, o să facem cercetări.

Grace știa din tonul lui că nu se va întâmpla nimic de felul ăsta.

— Nu vă privește pe dumneavoastră.

Întinse mâna după fotografii.

Grace ezită. O parte din ea voia să scape de poze, să i le dea și să-și vadă de drum. Dar nu le putea abandona. Trebuia să facă mai mult.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse ea calm, am să le păstrez.

Se pregătea să plece.

— Dar chiar nu cred că… murmură consulul. Erați atât de nerăbdătoare să le predați. De aceea ați venit la consulat, nu-i așa? Nu aș vrea să fie o problemă pentru dumneavoastră.

— Chiar nu e nicio problemă. Grace reuși să zâmbească printre dinți. Eu le-am găsit. Sunt ale mele.

— De fapt, răspunse consulul, cu o voce glaciară, sunt ale lui Eleanor.

Se priviră unul pe celălalt timp de câteva secunde, fără să clipească. Apoi Grace se întoarse și ieși din consulat.

Afară, se opri pentru a studia încă o dată fotografiile. Nu le lăsase, până la urmă, și încă nu știa ce să facă cu ele. Dar se putea gândi mai târziu; acum era timpul să meargă la muncă.

Încă ținând fotografiile în mână, se îndreptă spre trotuar, integrându-se în șirul de navetiști care urca pe Third Avenue.

— Grace, o strigă o voce de bărbat.

Ea se opri, fiind convinsă că era o greșeală. Nimeni nu o cunoștea aici. Pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva venise Sir Meacham după ea, pentru a insista să lase fotografiile. Dar accentul era american, nu englezesc.

Se auzi încă o dată, mai insistent:

— Grace, așteaptă!

Se întoarse în direcția de unde se auzise vocea și, în acel moment, se lovi de un om de afaceri care trecea pe lângă ea, împrăștiind fotografiile pe jos. Îngenunche și se apucă să le adune de pe jos.

— Nu am vrut să te sperii. Vocea bărbătească îi era familiară. Lasă-mă să te ajut.

Grace își ridică privirea, uimită să-l vadă pe cel pe care fusese sigură că nu îl va mai vedea niciodată.

— Mark.

Amintirile o copleșiră: o frântură de cearșaf alb imaculat de hotel înfășurat printre membrele ei, senzația că plutea în aer, deasupra patului. Niște mâini de bărbat care o atingeau și care nu erau ale lui Tom.

Și, totuși, era acolo. Mark o ajută să se ridice în picioare, zgâriindu-i brațul cu mâneca hainei gri

din lână. Grace îl privi. Părea să zâmbească cu toată fața, iar ochii cu irizații verzui străluceau de bucurie. O singură șuviță din părul brunet și cârlionțat îi ieșea de sub pălărie. A sărutat-o pe obraz ca și când ar fi fost prieteni vechi, iar mirosul parfumului său o trimise cu două nopți în urmă și în toate locurile unde nu ar fi trebuit să se afle vreodată.

Amintindu-și de fotografii, Grace se grăbi să le adune de pe trotuar.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Mark din nou.

Se simțea și el ciudat, oare, se întrebă ea, că se culcase cu soția celui mai bun prieten al lui care era mort? Ea îl refuză.

— Mă descurc.

Nu voia să vadă fetele și să-i pună întrebări. Dar el se îndreptă spre bordură, apucând una dintre fotografii înainte să alunece în canal.

După ce a strâns toate fotografiile, Grace s-a ridicat.

— Ce faci aici? îi scăpă, simțind cum i se înroșesc obrajii.

Noaptea trecută spusese că era ultima în care se afla în oraș. Și totuși, era acolo.

— Am fost reținut cu afaceri, răspunse el, dar nu-i oferi mai multe detalii.

Rămaseră pe loc, jenați, timp de câteva secunde, iar ochii ei păreau să-i urmărească linia unde gulerul hainei de tweed îi atingea pielea proaspăt rasă de pe gât. Nu mai era nimic de spus.

— Trebuie să plec.

Ea făcu un pas să se îndepărteze de el, dar mișcarea era mai dificilă decât și-ar fi putut imagina.

— Așteaptă. O prinse de braț, atingerea ușoară amintindu-i prea mult din noaptea pe care o petrecuseră împreună. Speram să ne putem face planuri să ne întâlnim din nou. Numai că, atunci când m-am trezit…

— Mai încet! îl certă ea, îngrijorată.

Era destul de rău că se întâmplase; cu siguranță nu dorea ca și altcineva să audă despre asta.

— Îmi pare rău. Oricum, acum că ne-am întâlnit, pot să sper că o să te mai văd din nou?

Încheiase pe un ton ascendent, ca o întrebare.

Pentru ce, se întreba Grace, o altă noapte? Puțin probabil să poată fi ceva mai mult între ei.

— N-aș putea…

— Măcar lasă-mă să-ți fac cinste cu micul dejun, spuse el.

— Trebuie să ajung la muncă.

Băgă plicul înapoi în geantă.

— Lucrezi?

Auzind surprinderea din vocea lui, îi crescu iritarea. De ce să nu aibă o slujbă? Nu era atât de neobișnuit, deși odată cu bărbații care se întorceau din Europa, multe femei încetaseră să mai lucreze, fie la alegerea lor, fie pentru că fuseseră obligate de la locul de muncă. Dar el nu o subestima, își dădu ea seama. Doar că vorbiseră atât de puțin despre ei înșiși în noaptea petrecută împreună. Fusese mai confortabil așa; vorbiseră despre război, despre Tom. Dar sufletul și realitățile lumii ei rămăseseră protejate. Mark nu o cunoștea deloc.

Iar ea și-ar fi dorit să rămână așa.

— Chiar lucrez, spuse ea. Și am întârziat. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

— Măcar o cafea? a continuat el.

— Chiar nu pot.

Încercă din nou să plece.

— Gracie, o strigă el.

Ea se întoarse.

— Nu m-ai auzit când am spus *nu*?

Dar el ținea o hârtie în mână, una dintre fotografiile care îi căzuseră pe jos.

— Ți-a căzut asta. Drăguță fata, comentă el privind fotografia.

— Îmi pare rău. Am fost nepoliticoasă, spuse Grace, îmblânzindu-se.

Luă fotografia și o ascunse.

— Ai fost, recunoscu el și chicotiră amândoi.

— Chiar nu ai timp de o cafea? întrebă el, cu o figură imploratoare.

I-ar fi prins bine o ceașcă de cafea, își dădu seama Grace. Și Mark era foarte drăguț. Dar întâlnirea cu consulul o întârziase. Se gândea cât de tare s-ar fi enervat Frankie, apoi se hotărî că mai poate sta puțin.

— Am cincisprezece minute, spuse ea.

Mark zâmbi larg.

— Mă mulțumesc cu ce mi se oferă.

Îl urmă la Woolworths, în următoarea clădire. Găsiră două locuri la capătul tejghelei din plastic laminat.

— Nu trebuie să stăm chiar într-un separeu, remarcă el.

Ignorându-l, ea se urcă pe unul dintre scaunele înalte. Pe peretele din spatele tejghelei, niște postere strălucitoare îi îndemnau să încerce Coca-Cola și țigările Chesterfield.

— Două cafele, te rog, îi spuse Mark chelneriței. Se întoarse spre Grace. Vrei ceva de mâncare? Ea dădu din cap. Deși i-ar fi prins bine să ia micul dejun, nu voia să stea atât de mult. De cât timp ești în New York? o întrebă el, când cănile aburinde apărură pe tejghea în fața lor.

— De aproape un an.

Ea își dădu seama că se apropia aniversarea datei, iar vremea era similară celei din acea zi.

— De când a murit Tom, remarcă el.

Ea încercă să bea o gură de cafea, dar lichidul prea fierbinte îi fripse buzele, așa că o lăsă jos încă o dată.

— Mai mult sau mai puțin. Venisem aici să-l întâlnesc pentru un weekend prelungit când am primit vestea.

— Și ai rămas.

Ea dădu din cap.

— Cam așa ceva.

Practic, nu era adevărat; se întorsese la Boston pentru înmormântare, apoi la casa familiei ei din Wesptort. Dar privirile prea îngrijorate o copleșeau și murmurele de simpatie o făceau să-i vină să strige. Plecase la locuința Marciei în Hamptons după mai puțin de o săptămână.

— Ai spus că ai fost reținut la New York cu munca? întrebă ea, schimbând în mod intenționat subiectul.

— Da, sunt avocat. Audierea pe care am început-o continuă, așa că mi-am prelungit ședera la The James.

Ea se înroși, amintindu-și camera frumos amenajată.

— Deci, acele fotografii, continuă el, înainte ca ea să poată întreba despre domeniul juridic în care profesa și ce făcea el de fapt. El făcu un semn din cap spre geanta în care ea băgase încă o dată plicul la adăpost. Au legătură cu slujba ta?

Grace ezită. Chiar și-ar fi dorit să vorbească cu cineva despre fotografii, să o ajute să-și dea seama ce să facă. Și era ceva în ochii cu irizații verzui ai lui Mark, curiozitatea și îngrijorarea pe care le afișa în timp ce-i studia fața, care o făceau să simtă că ar fi putut avea încredere în el. Respiră adânc.

— Ai auzit de femeia care a fost lovită de o mașină lângă Gara Grand Central? întrebă ea cu voce joasă.

El dădu afirmativ din cap.

— Tocmai am citit despre asta în ziar.

— Ei bine, eu am văzut-o.

— Ai văzut când a fost lovită?

— Nu chiar. Dar am trecut pe acolo imediat după aceea, când erau acolo poliția și o ambulanță.

— Trebuie să fi fost groaznic.

— Așa e. Și mai e ceva.

Grace se trezi spunându-i lui Mark cum își deviase traseul prin Gara Grand Central și găsise o valiză. El își odihnea cotul pe tejghea și bărbia în palmă, ascultând cu atenție.

— Când am căutat înăuntru acte de identitate, am găsit aceste lucruri, adăugă ea, încercând să-și găsească o explicație pentru curiozitatea ei. Scoase fotografiile și i le arătă. Am încercat să le pun înapoi, dar valiza dispăruse. Apoi am aflat că-i aparținea femeii care fusese ucisă. Era englezoaică. La început, am vrut doar să găsesc o modalitate de a returna fotografiile proprietarului lor. De aceea m-am dus la Consulatul Britanic.

— Dar nu ai lăsat fotografiile la consulat. De ce?

Grace se aplecă.

— Nu știu. Voiam să mă asigur că ajung în mâinile potrivite. Am vorbit cu consulul, totuși. Nu știa cine sunt fetele, dar a spus că Eleanor a lucrat pentru guvernul britanic în timpul războiului. La Direcția de Operațiuni Speciale.

— Chiar am auzit de ea. DOS cred că îi spunea.

— Așa a numit-o și el.

— A fost o agenție britanică care a trimis agenți în Europa în timpul războiului pentru misiuni secrete, sabotaj și altele asemenea. Ce făcea Eleanor la DOS?

— Ceva administrativ, a spus consulul. Chiar nu știa mai multe despre asta, cu excepția faptului că dosarele agenției au fost trimise la Departamentul de Război de la Washington după război. Asta tot nu-mi explică cine sunt fetele și nici nu mă aduce mai aproape de a returna fotografiile.

— Și ce-ai de gând să faci acum? întrebă Mark.

— Nu sunt sigură, mărturisi Grace. Poate să dau un anunț în *Times.*

Ca și când ar fi avut bani de așa ceva. Îl văzuse pe Frankie făcând asta când una dintre cliente își căuta soțul de care fusese separată în timpul războiului.

— Acum chiar trebuie să mă duc la lucru. Am întârziat foarte mult. Cu siguranță ai și tu treabă.

— Sunt așteptat să mă întorc la Washington în această după-amiază, recunoscu el, lăsând câteva

monede pe tejghea și urmând-o spre ușa cafenelei. Cazul meu a fost rezolvat.

— O, spuse ea, cu un sentiment neașteptat de dezamăgire.

Afară, stătură amândoi câteva secunde fără să vorbească, niciunul dintre ei nefiind gata să se despartă.

— Consulul a zis că dosarele sunt la Departamentul de Război, spuse Mark brusc. S-ar putea să am pe cineva acolo. Aș putea să fac niște verificări pentru tine dacă vrei.

— Nu, spuse ea brusc. Adică, mulțumesc. Este foarte amabil din partea ta. Dar asta e problema mea și deja i-ai dedicat suficient timp.

— Sau, a continuat el zâmbind, ai putea să vii să verifici personal.

— Eu?

Grace îl privi surprinsă. Și venirea la New York singură, după ce îl pierduse pe Tom, fusese o aventură. Dar să meargă tocmai până la Washington suna absurd.

— N-aș putea.

— De ce nu? o provocă el. Ai ajuns într-un punct mort în demersul cu consulatul. Nu mai ai ce afla aici. Altfel, nu ai decât fotografiile. De ce să nu riscăm și să vedem ce putem afla?

Noi. Grace se întoarse.

— De ce faci asta? întrebă ea.

— Poate că sunt și eu sunt curios. Sau poate că nu sunt gata să-mi iau rămas-bun de la tine, îi scăpă.

Grace era surprinsă. Îl plăcuse pe Mark destul de mult de puținele ori când îl întâlnise înainte, mai ales pentru că Tom îl îndrăgea și asta era suficient pentru ea. Asta, sentimentul de singurătate și o anumită cantitate de alcool o făcuseră să se culce cu el în noaptea aceea. Dar acum sugera că pentru el era ceva mai mult decât intenționase ea.

Își retrase mâna.

— Nu mă cunoști atât de bine.

— Iată o situație pe care aș vrea să o îndrept, spuse el. Haide, o zi în Washington. Vrei să afli despre Eleanor și despre fete sau nu?

— Da, sigur.

Grace nu ar fi trebuit să urce într-un tren spre Washington pentru a ancheta un caz ciudat, ci să-și dea seama ce vrea să facă cu viața ei, dacă să rămână la New York sau să meargă acasă.

— Deci, te bagi?

O privea în ochi, adânc și convingător. Grace voia să se îndepărteze de el, de fete, de toate. Dar, mai mult, își dorea să dezlege misterul.

— Când?

— Astăzi.

— Am o slujbă.

— Atunci, mâine. Ia-ți o zi liberă, dacă poți, sau spune că ești bolnavă. Este vorba doar despre o zi. Ce înseamnă asta în schimbul răspunsurilor pe care le dorești? Fără să aștepte vreun răspuns, continuă. Îți spun eu cum facem – îți aranjezi lucrurile și vorbești cu șeful tău. Eu trebuie să mă întorc astăzi la ora două, dar este un tren mâine de dimineață, la ora șapte. Ia-l pe acela. Te aștept pe peronul de la Gara Union și sper să vii. Își ridică pălăria. Ne vedem acolo.

Vorbea ca și când ea fusese deja de acord să-l întâlnească, aceasta fiind concluzia unei discuții anterioare.

Privindu-l cum se îndepărta, îndoiala lui Grace se intensifică. Nu ar trebui să o deranjeze atât de mult plecarea lui. Ar trebui să fie bucuroasă că a plecat, să poată uita de greșeala din noaptea trecută și să se întoarcă să-și vadă de viața ei de aici. Să-l vadă din nou ar fi o greșeală și să-l însoțească la Washington o greșeală și mai mare.

Acesta fiind exact motivul pentru care trebuia să spună da.

Capitolul 11

MARIE

Franța, 1944

În liniștea de dinainte de răsărit se auzi un râcâit în afara magaziei. Marie se ridică, îngrozită și epuizată. Își petrecuse jumătate din noapte stând în fund și jumătate întinsă lângă un perete dur de lemn. O dureau oasele din cauza pământului rece și tare și avea o pată udă pe rochie, unde umezeala pătrunsese prin material.

Zgomotul se auzi din nou, asemănător cu foșnetul căprioarelor care se plimbau prin grădină în fiecare vară pe care ea și mama ei o petrecuseră lângă Concarneau în vremea copilăriei. Totuși, aceasta nu era o căprioară; pașii erau mai grei, iar crengile se auzeau trosnind sub greutatea lor. Marie sări în picioare, imaginându-și un neamț de partea cealaltă a ușii. Încercă să-și amintească ce învățase să facă în timpul antrenamentului. I se făcu pielea de găină.

Dar apoi auzi o cheie întorcându-se în broască și ușa se deschise. Era bărbatul cel înalt și furios, care o adusese acolo în noaptea precedentă. Marie își aranjă fusta, jenată de mirosul din magazie care venea din colțul pe care încercase, discret, să-l folosească drept toaletă. Nu ar fi vrut, dar cu ușa încuiată și fără facilități, nu avusese de ales.

Bărbatul nu spuse nimic, dar îi făcu semn să îl urmeze. Ea se supuse, strângându-și părul blond închis într-un coc, în timp ce ieșea din magazie. Avea gura amară și o durea stomacul de foame. Afară, cerul era roz-sângeriu la orizont, iar aerul umed. De vreme ce el o adusese în șopron în miez de noapte, nu putea să fi fost acolo de mai mult de câteva ore. Dar timpul în care așteptase și își făcuse griji despre momentul când el avea să

revină și ce s-ar fi făcut ea dacă nu venea, i se păruse mult mai lung.

Acum putea vedea că magazia era scufundată într-o râpă din spatele unui rând de plopi.

— Te-ai descurcat? o întrebă bărbatul în engleză când urcau dealul, cu o voce atât de scăzută, încât de-abia îl auzi.

— Da. Nu mulțumită ție, adăugă ea, prea tare, izbucnind enervată din cauza felului în care fusese tratată.

El se întoarse spre ea.

— Liniște! îi ordonă el cu voce scăzută, gravă, apucând-o de încheietură atât de tare încât simți durere.

— Nu mă atinge!

Marie încercă să-și tragă mâna, dar el o ținea într-o strânsoare de fier.

Ochii lui străluceau.

— N-o să fiu eu arestat pentru că tu nu ești în stare să-ți ții gura.

S-au uitat unul la celălalt timp de câteva secunde, fără să-și vorbească.

Bărbatul porni încă o dată la drum, conducând-o prin pădure într-o direcție care părea diferită de cea în care o adusese în noaptea precedentă, deși nu-și dădea seama prea bine. În timp ce mergeau, ea îl studia cu coada ochiului. Avea părul tuns scurt și maxilarul pătrat. Deși purta pantaloni și o cămașă de țăran francez, postura dreaptă și felul în care mergea sugerau că era sau fusese militar.

Copacii făcură loc unei poienițe și, pe latura mai îndepărtată, apăru o gară mică, nemarcată, puțin mai mare decât coliba în care fusese forțată să doarmă cu o seară înainte. Bărbatul cerceta ambele direcții cu ochi de expert, ca unul care petrecuse mult timp asigurându-se că nu fusese detectat sau urmărit. Apoi o apucă din nou de braț. Marie se îndepărtă.

— Nu mă mai atinge!

Mâinile nedorite ale unor bărbați străini o purtau întotdeauna în copilărie, când, în momentul în care tatăl ei o înșfăca dureros de braț, întotdeauna urma o palmă sau o lovitură.

Acum aștepta să fie certată de curier. În schimb, el consimți dând ușor din cap.

— Atunci, stai aproape. Traversă poiana și merse în spatele gării, unde se afla o bicicletă. Urcă-te pe ea, spuse el, făcând un gest către cadru.

Ea ezită. Soarele de dimineață se ridicase mult peste copaci acum. Să meargă cu bicicleta la vedere peste câmp în mediul rural francez părea o nebunie și sigur ar atrage atenția. Să refuze ar însemna să-l supere și mai tare pe bărbat și nu cunoștea nimic în țara asta, decât pe el și acea magazie mizerabilă. El ținu bicicleta în timp ce ea încălecă pe cadru, apoi se așeză și el pe șa, înconjurând-o cu brațele lungi și largi pentru a ajunge la ghidon. Se mișcă, jenată să se afle atât de aproape de un bărbat necunoscut. El începu să pedaleze peste pământul denivelat, pe o potecă îngustă.

Când ajunseră la marginea poienii, poteca se transformă într-un drum de țară, flancat pe ambele părți de un mic zid din pietre sfărâmate. O vale se deschidea sub ei, un covor de câmpuri luxuriante verzi și îngrijite, punctate de căsuțe cu acoperișuri roșii și câte un conac ocazional. Din pământ, se ridica un parfum bogat de mentă sălbatică umedă. Se aflau în regiunea Île-de-France, își dădu ea seama după dealurile care se rostogoleau ușor și traseul pe care Lysander-ul îl făcuse în seara precedentă, undeva în nord-vestul Parisului și adânc în inima teritoriului ocupat de naziști.

Trecură pe lângă o fermă, unde o tânără atârna haine în curte la uscat. Pe Marie o cuprinse teama. Până în acest moment, fusese la adăpostul întunericului. Acum, erau la vedere. Cu siguranță, ceva îi va da de gol. Dar femeia pur și simplu

zâmbi, gândindu-se că erau un cuplu care ieșise la o plimbare cu bicicleta de dimineață.

Câteva minute mai târziu, bărbatul întoarse bicicleta de pe drumul principal atât de brusc, încât Marie aproape căzu. Se apucă strâns de ghidon în momentul în care el opri în fața unui conac.

— Ce facem aici? se încumetă să întrebe.

— Una dintre casele noastre conspirative, explică el.

Privind spre casa impunătoare, cu acoperișul foarte înclinat și ferestrele verticale, Marie rămase surprinsă; se așteptase la peșteri și păduri sau, cel mult, la o magazie ca aceea în care își petrecuse noaptea.

— Casa e abandonată. Și nemții ar fi luat-o dacă nu ar fi fost asta.

Arătă spre un obiect așezat între două bucăți de pavaj din fața ei.

O piesă de artilerie, recunoscu ea, amintindu-și de la orele de antrenament. O bombă care fusese aruncată de nemți înainte de ocupație, – dar care nu detonase.

— Mai sunt încă o jumătate de duzină în grădină.

În interior, conacul părea neatins, cu lenjeria fină și vesela intacte, iar mobilierul nu era acoperit. În sala de mese din stânga, Marie putea vedea o masă pregătită, ca și când erau așteptați oaspeți în orice moment. Cine locuise aici plecase fără niciun avertisment, se gândi ea, amintindu-și *l'exode,* când milioane de cetățeni din nordul Franței părăsiseră țara pe calea aerului cu patru ani în urmă, înainte de venirea armatei germane. Stratul subțire de praf de pe toate obiectele era singurul semn că această casă era nelocuită.

De sus se auzeau niște zgomote și chicoteli. Bărbatul urcă treptele late câte două de-odată, fără să o aștepte, iar ea se grăbi să-l urmeze. El deschise ușa unei camere care fusese cândva birou. Câțiva bărbați, cam de vârsta ei, erau strânși în

jurul unei mese masive de stejar, pe care acum se servea cina. Perdelele grele erau trase și câteva lumânări erau aprinse pe masă. Câteva rafturi pline cu cărți urcau până în tavan.

Într-un fotoliu lângă fereastră stătea Will, pilotul care o adusese aici noaptea trecută. Marie era surprinsă să-l vadă și se întreba ce îl împiedicase să plece din Franța după ce Lysander-ul decolase. Era singura față cunoscută din cameră și se îndreptă spre el. Dar când se apropie, observă că avea ochii închiși și ațipise.

Marie ezită în pragul ușii. Probabil că grupul se adunase la etajul superior al vilei abandonate ca să rămână ascuns vederii. Cu toate acestea, râdeau și glumeau cu aceeași ușurință ca și când ar fi fost într-o cafenea din Paris. Aerul era cald și se simțea o aromă delicioasă de cafea și ouă. Amintindu-și de magazia rece și întunecată unde petrecuse ultimele câteva ore, Marie se enervă dintr-odată. Se uită în direcția curierului, care stătea acum în partea cealaltă a camerei, lângă fereastră. Ar fi putut să o aducă aici seara trecută. Dar nu o făcuse. Poate că fusese un fel de test.

Atunci, unul dintre bărbați păru s-o observe.

— Vino, vino, spuse el cu un accent pe care îl recunoscu drept galez. Avea o mustață bogată, nepotrivită pentru a se integra printre francezi. Nu aștepta să fii invitată. Pune-ți niște jambon până nu se termină.

Marie era sigură că înțelesese greșit. Acasă, nu mai găsise jambon de dinainte de război. Dar iată că era o bucată groasă și crocantă pe o farfurie aproape goală, care o îndemna. Bărbatul îi întinse farfuria.

— Îndrăznește. Nu mâncăm așa ceva în fiecare zi. Unul dintre flăcăi a reușit să cumpere o felie de pe piața neagră de lângă Chartres și trebuie să dispară toată. Nu avem unde să o depozităm și nu putem risca să o luăm cu noi.

Ea se apropie. Pe masă era un amestec ciudat de feluri de mâncare care în alte circumstanțe nu ar fi fost puse laolaltă: un pic de fasole albă cu roșii *(prea englezesc,* putea să audă critica lui Eleanor) și niște pâine, brânză și fructe.

Stomacul lui Marie chiorăi, amintindu-i că nu mâncase din ziua anterioară. Luă bucata de jambon pe care i-o întindea bărbatul. Căută o furculiță, dar, cum nu găsi niciuna, băgă bucata în gură cât de elegant reuși.

Bărbatul cu mustața îi turnă cafea.

— Eu sunt Albert, spuse el, întinzându-i mâna.

Ea i-o strânse, conștientă că avea degetele pline de grăsime.

Dar Albert îi luă mâna lui Marie și i-o sărută. Ea se înroși.

— *Bonjour,* îi răspunse, întrebându-se dacă flirtează cu ea și nefiind sigură cum să răspundă. *Enchanté.*

El își ridică sprâncenele și ea se întrebă dacă făcuse ceva greșit.

— Accentul tău este perfect. Ești franțuzoaică?

— Jumătate, din partea mamei, răspunse Marie. Am fost crescută în Anglia, dar mi-am petrecut verile în Bretania când eram mică.

— Ne va fi de folos. Cei mai mulți dintre noi vorbim franceza înfiorător.

— Vorbește pentru tine, replică băiatul cu părul roșcat de lângă Albert, care nu se prezentase.

— Vei fi curier? întrebă Albert, ignorându-l.

— *Non!* izbucni ea, alarmată. O speria ideea de a face pe mesagerul prin toată regiunea rurală a Franței, riscând mereu să fie arestată. Operator radio.

— Ah, pianistă.

Termenul suna ciudat. Dar își aminti de cineva care, odată, în timpul antrenamentului, se referise la aparatul de radio ca la un pian.

— Cu abilitățile tale lingvistice, să stai la adăpost pare o pierdere, se lamentă el. Dar

presupun că Vesper știe ce face.

— Vorbind despre Vesper, mă întrebam dacă îmi poți spune unde e, spuse Marie. Albert ridică din sprâncene. Aș vrea să-i vorbesc despre curierul cu care m-am întâlnit aseară și care m-a adus aici azi-dimineață, continuă ea pe un ton scăzut, astfel încât să nu o audă curierul.

— Curier? Albert își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot atât de puternic de râs, încât conversația din jurul mesei încetă. Curier? Își înclină capul în direcția bărbatului de la fereastră. O, iubire, el *este* Vesper!

Ceilalți i se alăturară, râzând de greșeala ei. Bărbatul care o lăsase în magazie și o adusese aici nu era nici pe departe doar un curier, ci chiar Vesper, legendarul lider al rețelei, despre care îi vorbise Eleanor. Se uită în direcția curierului despre care acum știa că este Vesper, convinsă că auzise schimbul de replici. Jenată din cauza gafei pe care o făcuse, Marie își simți obrajii arzând. Dar de unde să știe dacă nu-i spusese?

— Șșș! șuieră Vesper brusc, ridicând o mână.

Veselia lor încetă și Marie auzi un zgomot ascuțit și strident care venea din afara conacului. Sirene. Agenții se uitară unul la altul, căpătând brusc o expresie întunecată de îngrijorare.

Doar Albert părea relaxat, dând din mână nepăsător.

— Când o să vină Kriegler și bătăușii lui după noi, spuse el calm, nu se vor anunța cu sirene.

Câțiva dintre bărbați râseră, încordați. Sirenele se auzeau mai tare pe măsură ce se apropiau. Trecu o secundă, apoi încă una. În cele din urmă, începură să scadă în intensitate, în timp ce mașina poliției trecu de castel, urmărind altă victimă.

— Am auzit că a avut loc o arestare în Picardia, explică unul dintre bărbați când sirenele se îndepărtară. Doi agenți, ridicați din casa lor conspirativă.

Marie se cutremură. Picardia, regiunea situată în nord, nu era departe de aici. Se întrebă dacă arestarea avusese loc într-o casă conspirativă foarte drăguță, ca aceasta, și dacă agenții râdeau și se bucurau unul de compania celuilalt chiar înainte de a se întâmpla.

Albert dădu din mână.

— Nu vorbiți despre astfel de lucruri.

De parcă ghinionul ar fi fost contagios și l-ar fi putut atrage asupra lor.

Dar celălalt bărbat insistă.

— Trebuie să fi fost neglijenți.

Ceilalți dădeau aprobator din cap, dorind să se diferențieze și să se distanțeze de cei cărora li se întâmplase asta.

— Nu fi prea sigur, spuse Vesper brusc.

Marie spera să infirme zvonul arestării, dar nu o făcu. Se încruntă, având o expresie gravă.

— Erau unii dintre cei mai buni agenți pe care îi aveam. Ea își putea da seama din voce că pierderea era personală și grea pentru el. I se poate întâmpla oricui, oricând. Nu lăsați niciodată garda jos.

Vesper se întoarse către ceilalți, care stăteau acum în jurul mesei tăcuți și serioși. Unul dintre bărbați își aprinse o țigară și fumul ei neplăcut se simți în aer.

Dintr-odată, se auzi un zdrăngănit la ușă. Albert sări în picioare și, în partea cealaltă a camerei, Vesper își îndreptă mâna instinctiv spre brâu, ca și când ar fi căutat o armă. Marie încremeni, amintindu-și avertismentul din urmă cu câteva secunde, că arestarea ar putea veni oricând.

Ușa se deschise și în cameră intră o femeie îmbrăcată elegant, cu o armă Sten, pe care o ținea liniștită sub braț, ca pe o poșetă. Era Josie.

La vederea prietenei sale, inima lui Marie începu să bată cu putere. Nu se așteptase să o mai vadă pe Josie din nou vreodată și, cu siguranță, nu atât de repede. Înainte să strige, Marie își aminti că nu ar fi trebuit.

— La dracu', ne-ai speriat! exclamă Albert. Nu ne așteptam să te întorci decât peste două zile.

— Am primit informații că terenurile de pregătire al Maquis din pădure au fost compromise, spuse Josie. Nu mai era sigur. A trebuit să ne împrăștiem.

Marie se grăbi spre Josie, care începuse să-și demonteze arma pe o masă joasă de lângă ușă. Se simțea un miros slab de praf de pușcă ars și Marie se întrebă de ce se trăsese cu arma.

— Josie.

— Bună. Josie ridică privirea și-i zâmbi cu căldură. O sărută pe Marie pe obraz. Mă bucur că ai ajuns în siguranță, spuse Josie. Strâmbă din nas. Există o toaletă dacă vrei să te speli puțin.

Marie se simți jenată, dar se apără: bineînțeles că arăta îngrozitor – cum putea fi altfel, când își petrecuse noaptea în acea magazie îngrozitoare? Însă Josie era pe teren de câteva săptămâni și avea părul aranjat și rochia călcată impecabil. Avea pantofi decupați la călcâi, fără nicio urmă de praf sau uzură. Chiar și unghiile ovale de un roz pal erau perfecte.

— Trebuie să arăți corespunzător înainte de a ieși, adăugă Josie.

Unde trebuia să plece? se întrebă Marie.

La toaletă, Marie își pieptănă părul cât de bine reuși și se spălă pe față, observând cu nemulțumire că săpunul cu miros puternic de camfor îi înroșise obrajii. Călătoria și noaptea în magazie îi făcuseră pielea pământie și avea cearcăne întunecate sub ochi.

Când Marie se întoarse din baie, Josie terminase de dezasamblat arma și curăța ca un expert piesele cu o cârpă albă moale. Marie își analiză prietena.

— Ești bine?

— Mai bine ca niciodată. Josie arăta înviorată. Avea o culoare sănătoasă în obraji și ochii strălucitori. Am călătorit prin zona rurală, am

înarmat partizanii și i-am învățat cum să folosească armele noastre.

— Atunci, nu folosești radioul?

Josie se pricepea atât de bine să transmită la cursurile de la Arisaig House; ar fi fost o pierdere să nu folosească unul. Desigur, fusese bună la toate celelalte. Marie își dădu seama atunci ce trebuia să fie prietena ei pentru circuit și-și simți propriile defecte crescând, prin comparație.

— Uneori da, răspunse Josie. Dar totul este mai fluid pe teren. Trebuie să facem ce este nevoie.

Josie părea cu ani buni mai în vârstă de când o văzuse Marie ultima oară, mai sigură pe ea ca niciodată. Activitatea de aici clar i se potrivea. Marie nu era deloc sigură că ea va simți la fel.

— Ești marți-joi în program, spuse Josie.

Asta însemna zilele în care Marie trebuia să transmită și să-și trimită mesajele la Londra.

Marie și-o imagina pe Eleanor așteptând să le primească și spera că transmisiunile ei vor fi suficient de bune și de clare. Se întreba ce i se va cere să transmită.

— Transmit de aici?

Josie clătină din cap.

— De oriunde vei locui. Va trebui să-l întrebi pe Vesper.

Ochii lui Marie se îndreptară spre locul unde se afla Vesper, studiindu-l îndeaproape. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât restul, presupunea ea, cu pomeții înalți și ochii albaștri ca cerul. Unii ar fi putut spune că arăta bine, inclusiv ea, dacă nu i-ar fi displăcut încă de la început.

— El controlează tot ce e legat de operațiunea din Paris și nordul Franței, zeci și zeci de agenți și poate o sută de contacte locale.

Marie era uimită. Învățaseră în timpul antrenamentului că activitatea în Franța consta din grupuri mici de agenți, care lucrau de obicei în trei, un conducător de circuit, un operator de radio și un curier. Erau despărțiți, pentru ca, dacă unul ar

fi fost descoperit, să nu-i compromită și pe restul. Dar aici Vesper era responsabil de toate. Era, într-adevăr, sigur ca un singur om să știe atât de mult?

În partea cealaltă a camerei, se auzeau voci ridicate. La masă, Vesper studia o hartă împreună cu Albert și Will, care se trezise în timpul agitației provocate de sosirea lui Josie. Între bărbați apăruse un dezacord, și vorbeau cu voci ridicate, astfel încât îi putea auzi toată lumea.

— Sunt veri, spuse Josie, indicând din cap în direcția lui Vesper și Will.

Marie era surprinsă, deoarece arătau și se comportau atât de diferit. Stilul neglijent și atitudinea prietenoasă a lui Will păreau în contrast puternic cu severitatea vărului său.

— Nu te-ai fi gândit, știu. Fii atentă la ăla, adăugă ea dând din cap spre Will. Nu este deloc urât și e un afemeiat, fii sigură. A avut peste tot femei, se zice, inclusiv într-un bordel din Paris.

— Josie!

Marie își duse mâna la gură, surprinsă.

Prietena ei ridică din umeri.

— Sunt multe luni lungi și însingurate aici și se întâmplă tot felul de lucruri. Doar ține-ți capul pe umeri și nu te lăsa distrasă.

— Am crezut că Will s-a întors în Anglia.

Josie clătină din cap.

— A avut probleme mecanice după decolare. Așa că a trebuit să aterizeze pe un alt teren de-al nostru. Am remorcat avionul la unul dintre locurile noastre conspirative pentru reparații.

Marie se cutremură, recunoscătoare că aterizaseră în siguranță înainte ca avionul să se defecteze.

Bărbații de la masă deveniseră mai gălăgioși.

— Trebuie să găsim o altă casă conspirativă lângă Mantes-la-Jolie, spuse Vesper.

Will clătină din cap.

— Este mult prea curând. După ultimele arestări, nu le mai putem cere localnicilor să rișt e.

Trebuie să strângem rândurile și să stăm retrași pentru un timp.

— Imposibil! izbucni Vesper. Avem ordine să distrugem podul într-o lună. Trebuie să fim pregătiți.

— Atunci, măcar să-i avertizăm pe localnici despre ce urmează să se întâmple pentru a-și putea pune familiile la adăpost, insistă Will.

— Și să riscăm să se afle despre operațiune? contracară Vesper.

Marie se întoarse spre Josie.

— De ce se ceartă?

Josie ridică din umeri.

— Ăștia doi se împung mereu. Cel mai bine e să nu te implici.

Dar Marie se apropie, prea curioasă pentru a se abține.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, surprinsă de propria-i îndrăzneală.

Vesper se uită spre ea, în mod clar enervat.

— Fără întrebări. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine pentru tine – și pentru noi toți.

Dar Will răspunse.

— În acest moment, construim o rețea de case conspirative și locuri pentru schimburi de mesaje între locul unde ne aflăm acum și Mantes-la-Jolie. Urmează o operațiune periculoasă, iar agenții care o vor întreprinde vor avea nevoie de locuri unde să se ascundă pentru a putea fugi după aceea. Dar localnicii au început să se ferească să ne ajute. Într-un alt orășel, Neuilly-sur-Seine, au fost represalii în masă împotriva celor care i-au ajutat pe partizani. La ordinul șefului SD german, Kriegler, bărbații au fost împușcați, iar femeile și copiii au fost închiși într-o biserică pe care au incendiat-o. Marie își înăbuși un strigăt. Toți locuitorii orașului au fost uciși.

— De aceea am plecat eu însumi să găsesc noi locații, explică Vesper. Avem șanse mari dacă localnicii mă ascultă.

— Dar franceza ta, spuse Albert, plescăind din limbă. Nu poți merge singur.

— Pot să merg cu tine, se aventură Marie, regretând imediat.

Vesper părea la fel de surprins ca și ea de această ofertă. Apoi se încruntă.

— Imposibil! se răsti el. De-abia ai sosit. Ai zero experiență pe teren. Este prea periculos.

— Franceza ei este genială – și a ta inexistentă, adăugă Albert pe un ton de reproș.

Marie se întreba cum era posibil ca liderul circuitului să acționeze în Franța fără să vorbească limba.

Vesper nu răspunse, dar se uită la ea, gândindu-se. Prefera să călătorească singur sau, pur și simplu, nu o voia pe ea? În oricare dintre situații, el ar refuza-o, se gândi ea cu un amestec de dezamăgire și ușurare.

— Doar până la Mantes-la-Jolie, aprobă el, în cele din urmă, iar ea citi pe fețele celor din jur că erau surprinși că el acceptase. Vino.

În timp ce Vesper se îndrepta spre ușă, Marie privi înapoi spre Josie. Se reîntâlniseră pentru un timp atât de scurt și cine știe când se vor vedea din nou? Voia să alerge spre Josie, să-și ia la revedere și să vadă dacă avea să-i spună ceva sau să-i dea vreun sfat. Dar Josie ridică pur și simplu mâna pentru a-și lua rămas-bun, iar Marie știa că nu avea de ales decât să plece.

O luă la fugă pe scări și ieși pe ușa din față a vilei să-l prindă pe Vesper din urmă, încetinind doar când trecu pe lângă bomba neexplodată din grădină. Vesper nu luase bicicleta cu care călătoriseră mai devreme, ci pornise pe jos, peste câmpul din fața casei. Niciunul dintre ei nu spunea nimic. El făcea pași mari, iar ea aproape că trebuia să alerge pentru a ține ritmul. Își simțea pielea neplăcut de umedă sub rochie.

Au mers un timp, fără să spună nimic. În depărtare, clopotele bisericii băteau ora zece.

— Te miști încet, spuse el acuzator un moment mai târziu, când câmpul dădu într-un drum de țară.

— La ce te așteptai? răspunse ea ofensată, cuprinsă de toată mânia și frica din ultimele zile. M-ai lăsat într-o magazie, singură și înghețată peste noapte, fără mâncare sau apă. Sunt epuizată.

— Eu nu am dormit o noapte întreagă în două săptămâni, răspunse el. Asta ne este activitatea, mereu în mișcare. Dar o să ai parte de odihnă și mâncare imediat ce aranjăm să stai undeva împreună cu aparatul de radio. Sunt surprins că ai vrut să însoțești un simplu curier, adăugă el, schimbând subiectul.

Marie se înroși.

— Habar n-aveam că îl întâlnisem pe faimosul Vesper, răspunse ea, încercând să-și explice gafa. Ce onoare!

Părea surprins, de parcă nimeni nu mai glumise cu el vreodată.

— Ai putea să o spui ca și când ar fi adevărat, răspunse el aspru. Mă mai cheamă și Julian.

— Cum te descurci fără să vorbești franceza? începu ea, înainte să și-o imagineze pe Eleanor certând-o pentru că punea prea multe întrebări.

— Ca lider de circuit, interacționez foarte rar cu localnicii. Ar fi prea periculos dacă aș fi prins. Așa că stau în umbră și acționez prin intermediul celorlalți bărbați.

— Și femei, accentuă ea. Sau crezi că nu ar trebui să fim aici?

— Cred că femeile pot fi folositoare operațiunii dacă sunt suficient de bune – și dedicate cauzei.

Această ultimă parte părea îndreptată – și direcționată – către ea.

O nelămurire părea să se întrevadă printre vorbele lui, reamintindu-i de propriile îndoieli.

Se hotărî să o ignore.

— Ai spus că ne îndreptăm spre Mantes-la-Jolie?

— De fapt, într-un orășel din apropiere, Rosny-sur-Seine. În acest moment, nu avem nicio casă conspirativă în regiune, în afară de vilă, care este prea mare și vizibilă pentru a ascunde un agent fugar. Încercăm să găsim una, dar nu putem, pur și simplu, să mergem în oraș și să întrebăm cine este dispus să-și rișteviața ascunzând agenți fugari. Așa că începem cu ceva mai puțin, să găsim un localnic care va găzdui schimburi de mesaje, înainte de a-i întreba dacă vor să ascundă oameni.

Înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un huruit de după colț. Apăru un camion militar maroniu, care se deplasa către ei. Marie se încordă și porni din nou spre copaci. Julian o apucă de braț, dar de data asta era prea îngrozită pentru a protesta.

— Ușor, spuse el cu voce joasă. Suntem doar un cuplu francez care a ieșit pentru o plimbare de dimineață.

Ea făcea eforturi să continue să meargă normal, ținându-și ochii în pământ. O clipă mai târziu, când camionul dispăruse după colț, el îi dădu brusc drumul la braț.

— Știi că acoperirea ta este că ești franțuzoaică?

— Da, desigur.

— Atunci, comportă-te ca atare.

Ea își lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău. Dacă vrei să mă întorc la vilă, poți să iei pe altcineva. Poate pe Josie…

— E prea târziu, spuse el, în timp ce se apropiau de un orășel cu multe case văruite și un canal care șerpuia într-o parte. Am ajuns.

Marie era surprinsă că destinația lor era atât de aproape de vilă; nu merseseră mai mult de câțiva kilometri. El se opri în fața unui pod de piatră care trecea pe deasupra canalului.

— În această regiune nu avem prea multe contacte cu localnicii. Orășelul este nou pentru noi, dar ni s-a spus că este posibil să fie locuitori care simpatizează cu rezistența și dispuși să ajute.

Trebuie să găsim o casă sau o cafenea unde să putem lăsa mesaje – și unde unul dintre agenții noștri s-ar putea ascunde pentru o noapte, dacă ar fi nevoie.

— Nu o cafenea, răspunse Marie.

Privirea ei urmărea drumul principal din oraș, o stradă pietruită întortocheată, care dădea într-o mică piață.

— O librărie, adăugă ea încet, ideea cristalizându-i-se în timp ce vorbea. Mesajele ar putea fi schimbate în timp ce citești o carte sau poate chiar lăsate într-un anumit volum. Dacă e vreuna.

— O librărie, repetă Julian, întorcând ideea pe toate părțile în minte. Genial! O privea aprobator acum. Ea simți cum i se înroșeau obrajii. Este o librărie, chiar după ce treci de piață. Nemții nu ar merge niciodată acolo fiindcă detestă cărțile. Apoi, zâmbetul lui se estompă. Trebuie să încerci tu – să-l convingi pe patron.

— Eu singură? întrebă Marie.

Era pe teren de mai puțin de douăsprezece ore.

— Da. Un bărbat care intră într-un magazin la amiază ar ridica prea multe întrebări.

Marie aprobă din cap. Oamenii s-ar întreba de ce nu era la război.

— Dar am venit cu tine doar ca să traduc. Ai văzut ce greu m-am descurcat să rămân calmă când a trecut pe lângă noi camionul armatei.

— Ești aici ca să-ți face treaba sau nu? se răsti el.

Treaba ei, voia să-i răspundă Marie, era să utilizeze aparatul de radio de undeva, ascunsă. Dar, cumva, în primele douăzeci și patru de ore pe teren, devenise mai întâi translator și acum agent operativ. Își aminti apoi cum Eleanor spunea că agenții trebuie să fie bine pregătiți în toate aspectele meseriei, deoarece ar putea fi chemați să facă orice în orice moment, precum și comentariul

lui Josie că trebuia să facă tot ce era necesar. Asta era misiunea ei, sau o parte din ea, cel puțin.

— Știu că ai emoții, spuse Julian, cu vocea înduplecată. Frica este întotdeauna primul instinct – și pe bună dreptate. Este ceea ce ne ține în gardă – și în viață. Dar trebuie să o antrenăm, să o stăpânim. Acum du-te. Întreabă-l pe proprietar dacă are *Odiseea* de Homer în original.

— Cum va funcționa asta ca semnal?

— Există o serie de întrebări bine elaborate pe care le folosim pentru a testa dacă cineva simpatizează cu rezistența. Am putea întreba un pescar dacă este sezonul egrefinului sau un vânzător de flori despre lalele. De obicei, întrebi despre ceva ce este în afara sezonului sau greu de obținut. Pufni nerăbdător. Chiar nu am timp să-ți explic mai mult. Dacă a mai acordat ajutor și până acum, va înțelege mesajul.

Marie porni spre orășel, trecând pe lângă o școală unde copiii erau în pauză și se jucau în curte. Librăria se afla chiar la nord de piață, având o vitrină care nu se remarca prin nimic sub un balcon cu o jardinieră cu maci ofiliți aflată între obloanele deschise de un albastru-cicoare. Pe fundalul vopsit în galben-pal al plăcuței de la intrare scria *Librairie des Marne.* Înăuntru, micuțul magazin era tăcut, cu excepția unui băiat care căuta ceva pe un raft cu benzi desenate. Aerul era încărcat de mirosul de hârtie veche.

Marie așteptă până când băiatul plăti și plecă, apoi se apropie de vânzătorul de la tejgheaua din spatele magazinului. Era un bărbat zbârcit, cu un inel de păr alb în jurul unui cap chel și ochelari care păreau să se sprijine direct pe mustața stufoasă. Apoi observă o decorație din Primul Război Mondial pe perete. Bibliotecarul era veteran – poate și patriot.

— *Bonjour.* Caut o carte.

— O? Vânzătorul părea surprins. Atât de puțini mai citesc în ziua de azi. Cei mai mulți vor cărțile

mele doar să facă focul.

Vânzătorul părea atât de încântat de perspectiva unei adevărate afaceri, încât Marie ezita să-l dezamăgească.

— Un volum din *Iliada* în original.

Se întoarse spre raftul din spatele lui și începu să caute printre cărți.

— Adică, *Odiseea*, se corectă ea grăbită.

Vânzătorul se întoarse încet.

— De fapt, dumneavoastră nu vreți cartea, nu-i așa?

— Nu.

El făcu ochii mari. În mod clar, cunoștea semnul.

— Puteți accepta un pachet? întrebă ea.

El dădu vehement din cap.

— Nu.

Privirea lui se îndreptă spre strada pietruită și îngustă până la o cafenea. Câțiva membri SS se aflau la o masă în spatele ferestrei și luau micul dejun.

— Am vecini noi. Îmi pare rău.

Inima lui Marie bătea cu putere. Cu siguranță nemții o văzuseră intrând în librărie.

Învingându-și frica, încercă din nou.

— Domnule, ar fi ceva foarte discret. Doar un schimb de mesaje într-una dintre cărți. Nici măcar nu ați observa.

Ea nu menționă perspectiva ca agenții să fie nevoiți să se ascundă în magazinul lui, știind că ar fi prea mult.

— Mademoiselle, fiica mea locuiește la etaj cu fiul ei, care încă nu a împlinit un an. Pentru mine și chiar pentru soția mea, nu mi-ar păsa deloc. Dar trebuie să mă gândesc la nepotul meu.

Marie se gândi la Tess, aflată acasă în East Anglia. Să lași un copil undeva și să pleci era un lucru, dar să fie chiar în mijlocul pericolului ar fi insuportabil. Nu avea niciun drept să-i ceară asta bietului om. Ea porni spre ușă. Apoi și-l imagină

pe Vesper așteptând-o la marginea orașului. Nu putea da greș.

— Domnule, avem sincer nevoie de asistența dumneavoastră.

O notă de disperare i se strecură în voce.

Vânzătorul clătină din cap, apoi ieși din spatele tejghelei, se îndreptă spre intrarea în magazin și întoarse semnul pe partea cu *închis.*

— *Adieu, mademoiselle.*

Dispăru pe ușa din spatele magazinului.

Marie se opri, gândindu-se dacă ar trebui să meargă după el. Dar dacă nu îl convingea și atrăgea atenția asupra ei, putea înrăutăți lucrurile. Ieși în stradă, descurajată. Eșuase.

Marie plecă de la magazin, întorcându-se spre ieșirea din orășel pe același drum pe care venise și traversă micul pod. Dar când ajunse în locul unde îl lăsase pe Julian, nu-l văzu. O abandonase? Pentru o clipă, se simți aproape ușurată; nu trebuia să-i spună despre eșecul ei. Dar, fără el, nu avea unde să se ducă.

Îl observă apoi cu coada ochiului pe Julian, pe jumătate ascuns printre copaci. Urcă digul pentru a ajunge la el.

— Cum a mers?

Marie clătină din cap.

— Nu a fost de acord.

Aștepta ca Vesper să o certe.

— Nu mă surprinde, răspunse el, în schimb. Au fost multe represalii în regiune. Toți sunt speriați să ne acorde ajutor acum.

— Poate un alt magazin din oraș, sugeră ea.

— Nu ne putem permite să mai întrebăm pe nimeni astăzi. Deja am agitat spiritele cu librarul și, dacă punem prea multe întrebări prin oraș, oamenii vor începe să vorbească.

— Acum ce facem?

— Te duc unde vei locui. Trebuia să vină alt agent la apartament cu tine, dar, dacă tot suntem

aici, te conduc eu. Ne putem regrupa să facem un nou plan.

Marie era dezamăgită. Sperase să se întoarcă în casa conspirativă și să o vadă din nou pe Josie.

— Vino.

Marie se așteptase să meargă înapoi în pădure. Îl privea surprinsă cum se îndrepta spre orășelul din care ea tocmai se întorsese.

— Am crezut că ai spus că nu poți fi văzut aici, spuse ea, fără să-l urmeze.

El se întoarse.

— Mereu pui atât de multe întrebări? Frustrarea din vocea lui era evidentă. Am spus că *nu ar trebui* să fiu văzut aici. Și dacă mă urmezi în tăcere, nu voi fi.

El o conduse încă o dată în orășel, mergând pe o stradă și apoi alta, ocolind piața.

— Apartamentul din care vei transmite este tot în acest orășel, șopti el. Locuind aici, ar trebui să-ți poți da seama pe cine am mai putea aborda referitor la casa conspirativă.

— Nu poate fi folosit drept casă conspirativă chiar apartamentul?

Julian clătină din cap.

— Prea vizibil. Nu ar fi sigur să ascundem acolo agenți fugari.

Atunci, se întrebă Marie, cum ar putea să fie suficient de sigur pentru ea?

— Există tipuri diferite de case conspirative, cu scopuri diferite, explică el. Mesaje, operatori radio, agenți fugari. Fiecare are un anumit obiectiv, separat de restul.

El o conduse pe o alee și se opri în spatele uneia dintre case.

— Aici.

Scoase o cheie multifuncțională și descuie o ușă, apoi începu să urce niște scări abrupte.

Când au ajuns la capătul scărilor, deschise o ușă atât de joasă încât trebui să se aplece să aibă loc. Camera era o mansardă cu acoperiș înclinat. Avea

un pat, o chiuvetă și cam atât. Totuși, era mult mai bine decât magazia în care își petrecuse noaptea anterioară.

— Presupun că este al tău.

Îi făcu semn din cap spre colțul camerei, unde se afla o valiză cunoscută.

— Radioul meu!

Marie traversă camera nerăbdătoare. Întinse mâna spre cutia cu aparatul de radio și o deschise, pipăind mașina cu degetele. Se simți ușurată să observe că nu fusese grav avariat în urma aterizării. Bobina antenelor era un pic îndoită, dar a putut să o îndrepte cu degetul. Și cheia telegrafului juca. Nu mai stătea fix de când Eleanor dezmembrase mașina și părea să se fi slăbit și mai mult în timpul transportului. Dar o putea repara.

— Ai lipici? întrebă ea.

— Nu, dar am să-ți trimit.

Marie se gândea cum să facă rost de niște sevă de pin sau smoală în cazul în care nu primea lipiciul. Acum înțelese că Eleanor dezmembrase radioul la Arisaig House să o pregătească exact pentru o situație ca asta.

— Va trebui să-ți întinzi firul pe fereastră ca să transmiți, spuse el.

Ea privi pe fereastră, unde el îi arăta un plop cu mugurii gata să înflorească. Apoi observă ceva cunoscut peste stradă. Librăria. Simți o durere bruscă de stomac. Apartamentul ei se afla chiar deasupra cafenelei unde îi văzuse pe reprezentanții SS.

— Dar SS-ul… începu ea. Cum poate fi sigur locul?

— Nu s-ar aștepta niciodată să fii aici.

— Și dacă află?

— N-o să afle dacă ești discretă. Ți-e foame? întrebă el.

— Da, recunoscu ea.

Micul dejun pe care îl savurase alături de Albert și de ceilalți era o amintire îndepărtată. Julian se duse la bufet și scoase o jumătate de pâine și niște brânză învelită în hârtie. Marie se întreba dacă el aprovizionase cămara sau mai avea și altcineva o cheie.

Aduse mâncarea pe masă și se întoarse după două pahare cu apă. Mâna îi tremura în timp ce îi întindea unul dintre ele, împroșcând apa.

— Ești bine? întrebă ea.

— Din cauza oboselii, spuse el încercând să zâmbească. Faptul că dormi într-un loc diferit în fiecare seară, ești singur săptămâni întregi… își lasă amprenta asupra ta.

Dar mâinile nu îți tremură doar pentru că ești obosit.

— De cât timp ți se întâmplă asta?

Zâmbetul lui păli.

— De ani întregi, leziunea unui nerv cauzată de o bucată de șrapnel la începutul războiului. În ultimele luni s-a înrăutățit. Te rog să nu spui nimic. Dacă ar ști ceilalți…

— Promit.

— Mulțumesc.

Au mâncat în tăcere. Aerul se răcise.

— Este în regulă dacă aprind focul în sobă? întrebă ea, temându-se că ar trebui să stea în frig și întuneric așa cum fusese în magazie.

El aprobă din cap.

— Da. Nu este un secret că apartamentul este ocupat.

În timp ce ea se îndreptă spre sobă să aprindă focul, el se lăsă pe spate și își întinse picioarele, punându-și ghetele una peste alta. Nu-l mai văzuse niciodată atât de relaxat.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă ea.

— O să rămâi aici și o să primești mesaje pe care să le transmiți. Îți vor fi aduse de curieri sau de Will, pilotul cu care ai ajuns aici.

Julian nu menționă că Will era vărul lui, iar Marie se întreba dacă omisiunea era intenționată sau dacă, în lumea lui concisă, această informație era irelevantă.

— Este ofițerul care se ocupă de manevrele aeriene, dar ajută atât la coordonarea transmisiunilor, cât și a zborurilor. Cel mai probabil nu voi fi eu, adăugă el. Oamenii mei – și femeile, adăugă el, de data aceasta corectându-se, sunt împrăștiați pe două sute de mile din nordul Franței. Mă deplasez în permanență de la unul la altul pentru a mă asigura că fac ceea ce trebuie.

Ea înțelese atunci responsabilitatea pe care o purta pe umeri.

— Încă ceva – fii atentă când transmiți. Cei de la SD au devenit din ce în ce mai conștienți de ceea ce facem și caută locurile de unde se transmite.

Eleanor îi spusese același lucru chiar înainte să plece, își aminti Marie.

— Nu transmite prea mult timp și fii atentă la dubele de detectare a semnalului radio sau alte semne că ai putea fi urmărită.

Marie încuviință din cap. Auzise despre vehiculele care patrulau pe străzi, echipate special pentru detectarea surselor de semnal radio. Era greu de imaginat că poliția dispunea de astfel de echipamente în acest orășel liniștit.

— Totuși, nu poți înceta să transmiți, continuă Julian aspru. Trebuie să primești mesajele. Informațiile pe care le transmitem la Londra sunt esențiale. Trebuie să știe că facem totul ca nemților să le fie cât mai greu când va avea loc invazia.

— Când va fi asta?

Era întrebarea decisivă și, când i-o adresă, chiar și ei i se păru un gest de curaj.

— Nu știu, recunoscu el, cu frustrare în glas. Dar așa trebuie să fie. Știi numai ce e nevoie să știi, îți amintești? E mai sigur pentru toată lumea.

Invazia se apropie. Asta e clar. Iar noi suntem aici ca să ne asigurăm că va fi un succes.

Tonul lui nu era arogant, ci clar și hotărât, chiar posesiv. Marie observă atunci că intensitatea lui nu venea din aroganță sau răutate, ci din faptul că purta întreaga greutate a operațiunii pe umeri. Atunci, îl văzu într-o lumină nouă, admirându-i forța. Se întrebă din nou dacă era înțelept ca o singură persoană să aibă atât de multă responsabilitate.

— Asta e tot ce trebuie să știi tu – sau oricine altcineva.

Își riscau viața, se gândi Marie. I se părea că aveau dreptul să știe mai multe.

El se ridică de pe scaun.

— Trebuie să plec. Va trebui să rămâi aici, să te comporți normal și să transmiți mesajele pe care ți le aduc curierii conform unui program.

Marie se ridică.

— Așteaptă.

Nu îi plăcea în mod special de Julian; îl considera țepos, prost crescut și prea intens. Dar era unul dintre puținii pe care îi cunoștea aici și nu era nerăbdătoare să rămână singură în acest apartament ciudat, înconjurată de nemți.

Totuși, nu putea face nimic în acest sens; el mergea la treaba lui, iar ea rămânea cu a ei.

— La revedere, Marie, spuse el și ieși pe ușă, lăsând-o din nou singură.

Capitolul 12

GRACE

Washington, 1946

A doua zi dimineață, Grace se afla într-un tren care se îndrepta spre sud, spre Washington.

După ce se despărțise de Mark în ziua anterioară, se dusese direct la serviciu, încă gândindu-se la întâlnirea cu consulul. La început, nu dorise decât să pună fotografiile la loc în valiză. Dar, după ce aflase că valiza îi aparținuse lui Eleanor și că aceasta lucrase pentru guvernul britanic, întrebările lui Grace se înmulțiseră: cine erau fetele din fotografii și care era legătura lor cu Eleanor? Era posibil ca răspunsurile să fie în niște dosare la Washington? Probabilitatea de a găsi ceva părea tot mai îndepărtată, iar îndoielile ei privind o posibilă întâlnire cu Mark deveneau tot mai puternice pe măsură ce treceau orele.

Până la sfârșitul zilei, nu-i spusese lui Frankie că avea nevoie de o zi liberă.

— Este totul în regulă? întrebase el când îi adresase cererea, în cele din urmă.

Liniile de pe frunte i se adânciseră de îngrijorare. Grace îi înțelese reacția; nu lipsise nici măcar o zi de când lucra pentru el.

— Totul e în regulă, îl asigurase ea. Doar o problemă de familie, adăugase cu o fermitate care spera să înlăture orice alte întrebări.

— Știi că dacă muncești și ești tot timpul ocupată e cel mai bun lucru, insistase el.

Grace se simțea din ce în ce mai vinovată. El crezuse că își lua liber fiindcă suferea pentru pierderea lui Tom. În schimb, ea pleca din oraș ca să urmărească o enigmă care nu era treaba ei, împreună cu un bărbat pe care nu ar trebui să-l mai vadă niciodată.

— Te întorci mâine? întrebase Frankie.

Era în același timp o întrebare, și o rugăminte.

— Așa sper.

Nu prevedea să dureze mai mult de atât călătoria.

— Bine, zâmbise el. Pentru că m-am obișnuit să te am în preajmă.

Grace zâmbise în sinea ei la gândul că Frankie recunoscuse cu greu că ajunsese să depindă de ea.

— Mulțumesc, răspunsese ea.

Îi mulțumea pentru ceva mai mult decât pentru ziua liberă pentru care îi era recunoscătoare. Pentru faptul că îi făcuse loc aici și i-l păstra. Pentru că o înțelegea.

— Am să mă grăbesc să mă întorc. Promit.

Trenul, un Congressional Limited albastru și elegant, traversa întinderile vaste din regiunea Chesapeake. Grace se uită în jurul ei în vagon. Scaunele aveau spătarul drept, dar erau confecționate dintr-o piele confortabilă. Geamurile din sticlă securizată ofereau o priveliște splendidă a apei sărutate de soare. Un băiat veni cu căruciorul, vânzând cafea și gustări. Grace clătină din cap; era prudentă cu banii, neștiind cât o putea costa călătoria. În schimb, scoase sandvișul cu salată de ou pe care și-l pregătise.

În timp ce-și desfăcea sandvișul, Grace aruncă o privire pe geam spre o suburbie din Maryland, case rural elegante construite în fundături îngrijite. Orașe fabricate ca acesta păreau să răsară ca niște buruieni peste tot de când bărbații se întorseseră acasă din război și cuplurile se mutaseră în afara aglomerațiilor urbane pentru a-și întemeia familii. Grace își imagina femei în fiecare casă, făcând mâncare și îndreptându-se de spate după ce copiii plecau la școală. Avea un sentiment amestecat, cantități egale de vină, nostalgie și ușurare că nu era una dintre ele.

Când își termină sandvișul, Grace strânse hârtia cerată. Scoase fotografiile fetelor, studiind misterul

pe care păreau acum să-l ascundă privirile lor. Fiecare avea un nume pe spate scris în același stil cursiv. *Josie. Brya.* Grace se întreba dacă era scrisul de mână al lui Eleanor sau al altcuiva.

Era trecut de unsprezece când trenul a intrat în Gara Union. Mark o aștepta pe peron, proaspăt bărbierit, într-o cămașă foarte albă și o haină sport; ținând o pălărie gri, elegantă, în mână, nu pe cap. Văzând-o, păru aproape surprins. Se gândise că era posibil să nu vină, își dădu ea seama, în timp ce el o săruta pe obraz cu un gest care era în același timp prea familiar și totuși nu suficient de intim. Ea nu se putu stăpâni să nu-i savureze parfumul atât de cunoscut al aftershave-ului.

— Ai călătorit bine? întrebă el.

Ea confirmă din cap, îndepărtându-se de el cu greu.

— Deci, ce plan avem? îl întrebă ea în timp ce o conducea prin vastul hol din marmură al gării.

Se minuna de tavanul înalt arcuit, decorat cu un model octogonal, cu frunze aurii în centrul fiecărei secțiuni.

— Am făcut verificări în privința dosarelor DOS, răspunse el.

Au ieșit din clădirea gării. Aerul era puțin mai cald decât în New York. Pe deasupra unui pâlc de copaci golași, Grace observă cupola clădirii Capitoliului. O văzuse o singură dată înainte, când era copil, într-o călătorie cu familia. Făcu o pauză acum, admirându-i grandoarea imperturbabilă.

El o conduse spre un taxi care aștepta și-i ținu portiera.

— Spune-mi, zise ea după ce se urcă și închise ușa în spatele lui.

— Îți amintești că am discutat că DOS era o agenție britanică care a trimis oameni în Europa sub acoperire în timpul războiului?

— Da. De ce au fost trimiși în Europa? Erau spioni?

— Nu chiar. Au fost trimiși să ajute partizanii francezi, să le furnizeze arme, să saboteze operațiunile germane, cam așa ceva.

Și ce putea avea Eleanor de-a face cu asta? se întrebă Grace.

Mark continuă:

— Oricum, am făcut câteva verificări. Un vechi coleg de armată de-al meu, Tony, are o soră care lucrează la Pentagon. Ea a confirmat ceea ce a spus consulul – unele dintre dosarele DOS au fost transferate aici după război.

— Asta pare ciudat.

El ridică din umeri.

— S-au întâmplat multe lucruri care nu aveau sens imediat după încheierea războiului. Dar poate că este ceva despre Eleanor în acele dosare.

— Sau despre fetele din fotografii, adăugă Grace. Poate că și ele au avut de-a face cu DOS.

Acum, întreaga chestiune devenise mult mai serioasă decât simpla poveste a lui Eleanor. Scoase fotografiile din geantă.

El se apropie pentru a arunca o privire.

— Îmi dai voie?

Ea îi întinse fotografiile.

— Dacă am afla cine au fost…

Îndoielile nu-i dădeau pace.

— Dar cum putem avea acces la dosare? Cu siguranță nu ne vor lăsa să intrăm, pur și simplu…

Ea inspiră brusc, umflându-și nările și respirând zgomotos.

Mark zâmbi.

— Îmi place când faci asta.

Grace simți cum i se înroșeau obrajii. Era vorba despre Eleanor și despre fete, își reaminti ea cu severitate. Altfel, nu ar fi venit deloc aici.

— Nu, este adevărat că dosarele nu au fost făcute publice, continuă el. Dar Tony a spus că sora lui ne poate ajuta să avem acces.

— Crezi că poate face asta?

— Vom afla.

Taxiul se deplasa prin piața circulară din fața Gării Union, trecând printre mașini, și ajunse într-o stradă mai largă. Deși războiul se încheiase de luni întregi, semnele din jurul orașului erau încă vizibile, de la saci de nisip stivuiți la baza unei clădiri, până la bucăți de bandă neagră care încă atârnau la ferestre. Bărbații în costume uzate fumau pe bordurile din fața unor clădiri guvernamentale oarecare. Erau băieți în haine de iarnă care jucau baseball în zona întinsă a Mall-ului[9], turiști care se plimbau prin muzee – mici indicii că orașul revenea la viață.

Taxiul începu să urce pe un pod lung peste Potomac, ducându-i spre Virginia. Se observa clădirea Pentagonului. Grace văzuse imagini cu ea doar în ziar, construită pentru a adăposti vastul Departament al Apărării care se dezvoltase în urma războiului. Pe măsură ce se apropiau, era copleșită de imensitatea ei absolută: fiecare laterală avea lungimea mai multor blocuri din oraș. O macara încă se învârtea deasupra schelelor într-o parte a clădirii. Chiar aveau cu adevărat nevoie de toate astea acum, când se terminase războiul?

Taxiul intră prin parcarea imensă și se opri aproape de o intrare laterală a Pentagonului. Mark îi plăti șoferului și coborî din mașină. Uitându-se în sus spre steagul american fluturând deasupra intrării, Grace începu să șovăie; nu avea ce să caute aici. Dar Mark se apropie și-i deschise portiera.

— Vrei să afli sau nu despre Eleanor Trigg?

Avea o încredere în el și o siguranță care o făceau să se simtă mai sigură de ea însăși. Coborî din mașină.

Înăuntru, Mark își scoase pălăria și își spuse numele soldatului care stătea în spatele biroului. Grace privea în jur, observând protocolul de acces și întrebându-se dacă vor fi dați afară.

Însă câteva minute mai târziu, apăru o brunetă arătoasă, îmbrăcată într-o fustă-creion. Poate cu un

an sau doi mai tânără decât Grace, era incredibil de șic, într-un fel în care Grace nu reușea niciodată. Avea părul brunet tuns bob, coafura cea mai la modă. Gura ei era un arc roșu perfect. O Ava Gardner cu forme mai voluptuoase. Când trecu pe lângă Grace pentru a da mâna cu Mark, se simți o aromă discretă de iasomie.

— Eu sunt Raquel. Tu trebuie să fii Mark.

— Vinovat, glumi el, cu aceeași sclipire în ochi pe care Grace o văzuse în noaptea în care se întâlniseră. Tony mi-a spus atâtea despre tine.

— Minte, răspunse Raquel tot printr-o glumă.

Dumnezeule, se gândi Grace, simțind un fior de gelozie pe care nu avea dreptul să o simtă. Flirta chiar de față cu ea?

— Tu trebuie să fii Grace, adăugă Raquel, ca și cum abia atunci o descoperise.

Dar, cel puțin Raquel o aștepta și pe ea. Înainte ca Grace să poată răspunde, Raquel se întoarse spre Mark.

— Urmați-mă.

Se întoarse, învârtindu-se pe un picior. Tocurile ei țăcăneau pe podea în timp ce-i conducea pe un hol, de-a lungul unui rând nesfârșit de uși identice. Trecură pe lângă câțiva bărbați în uniformă, cu expresii grave și cu pieptul plin de insigne și medalii. Tom ar fi fost impresionat de toate astea, gândi Grace, cu o notă de tristețe. Dintr-odată i se făcu dor de New York și de dezordinea din micuțul birou al lui Frankie.

— Nu avem mult timp, spuse Raquel cu o voce joasă după ce bărbații îi depășiră și rămaseră din nou singuri pe coridor. Brian – el este cel de la arhivă – a ieșit să ia prânzul. Avem poate o oră, cel mult, înainte să se întoarcă.

Grace ezită. Nu se gândise că se vor furișa. Dar acum era prea târziu să mai dea înapoi. Raquel deschisese o ușă și îi conduse pe o scară din spate.

— Dosarele nu sunt secrete? întrebă Mark.

Raquel clătină din cap.

— Nu sunt chiar publice.

Consulul spusese că dosarele erau sigilate, își aminti Grace, întrebându-se dacă erau cele corecte.

— Brian a spus că au ajuns fără înștiințare de la Londra, la începutul acestui an. Nu crede că le-a verificat cineva.

— De ce au fost aduse dosarele aici? întrebă Grace, în timp ce ajungeau la un palier și începeau să coboare o a doua scară.

Era întrebarea care nu-i dădea pace. De ce expediaseră documente britanice peste Atlantic?

— N-am idee, răspunse Raquel.

Când ajunseră la parter, îi duse într-o cameră de depozitare cu cutii îngrămădite în spatele unei porți din sârmă.

— Cele pe care le căutați ar trebui să fie undeva pe acolo.

Raquel făcu un gest vag spre partea dreaptă a camerei, unde erau stivuite pe rafturi aproximativ o duzină de cutii.

— Doar asigurați-vă că puneți totul la loc așa cum ați găsit. Voi reveni peste o jumătate de oră.

Raquel se întoarse și plecă, lăsându-i singuri în camera plină de cutii.

Grace îl privi pe Mark întrebător.

— Nu e nicio șansă să trecem tot în revistă într-un timp atât de scurt. Cum să începem?

Mark își trecu mâna peste una dintre cutii, ștergând praful de pe ea.

— O să luăm fiecare o jumătate. Trebuie doar să ne dăm seama cum sunt organizate.

Ea studie laturile cutiilor. Pe fiecare era o singură literă, scrisă de mână și încercuită.

— Ce crezi că înseamnă asta?

El ridică din umeri. Atunci, ea se gândi la fotografiile din geantă. Le scoase repede. Pe partea de jos a fiecărei poze era o notiță.

— Consulul a spus ceva despre Eleanor că lucra pentru o secție din DOS, îmi amintesc.

Evident, pe partea de jos a fiecărei fotografii se afla o mică inscripție cu *Secția F.*

Mark era deja înaintea ei, făcându-și loc printre cutii și stive, spre un loc de pe un raft.

— Aici.

Ea îl urmă și privi în sus. Cel puțin cinci dintre cutii erau marcate cu un *F.*

— Aceeași literă ca pe cutie, remarcă ea. Mă întreb ce înseamnă.

Mark scoase două cutii de pe raft și le așeză pe jos. În timp ce îngenunchea să deschidă una dintre ele, lui Grace i se opri privirea pe locul unde gulerul lăsa să se vadă o porțiune de piele palidă, peste care cădea părul castaniu buclat. *Oprește-te,* se certă în sinea ei. Orice nebunie se întâmplase între ei la New York, era totul în trecut. El era prietenul lui Tom, și-i făcea o favoare ajutând-o să aibă acces la dosare. Asta era tot.

Grace îngenunche în fața celeilalte cutii de pe jos, ștergând praful și tușind. O deschise. Erau dosare, fiecare purtând un nume de familie pe etichetă. Deschise primul dosar. Conținea o fotografie alb-negru ca acelea pe care le avea Eleanor, doar că aceasta era a unui bărbat. Dosarul detalia locurile și misiunile din Europa ocupată pe care probabil că agentul le desfășurase pentru DOS.

— *F* este pentru secția franceză, spuse Mark. Se pare că au fost multe persoane trimise în Franța în timpul războiului.

Ea trecu la următorul dosar, apoi la altul.

— Dar la mine sunt toți bărbați.

— Și la mine la fel.

Avea sens, se gândi Grace. Genul de muncă pe care o descrisese Mark la DOS ar fi trebuit făcută de bărbați. Și, cu excepția literei *F* de pe cutii și fotografii, nu părea să existe vreo altă legătură cu Eleanor. Grace se întrebă pentru o secundă dacă deplasarea la Washington fusese degeaba. Trebuia

să ia un tren înapoi spre New York în această seară și să se întoarcă la serviciu de dimineață.

— Iată! strigă Mark întrerupându-i gândurile. Ea se ridică în picioare și se îndreptă spre locul unde el stătea lângă raft, în timp ce scoase o grămadă groasă de dosare dintr-una dintre cutii. Regina Angell, citi cu voce tare de pe prima pagină a dosarului. Apoi frunzări altul. Tracy Edmonds. Stephanie Turnow.

Ea luă unul dintre dosarele de la Mark și îl deschise. Înăuntru era o fotografie asemănătoare cu cele pe care le avea Eleanor. Numele de sub imagine era scris cu același scris de mână îngrijit pe care Grace îl recunoscu, fiind același ca acela de pe fotografiile lui Eleanor. Unii dintre agenții DOS fuseseră femei, până la urmă.

Dar niciunul dintre numele de pe dosare nu semăna cu cele de pe fotografii, își dădu seama Grace în timp ce căuta cu rapiditate prin cutie. Umerii îi căzură brusc din cauza dezamăgirii.

— Numele nu se potrivesc. Nu sunt bune. Mă întreb câte fete au lucrat pentru DOS.

— Sunt vreo treizeci aici, răspunse Grace, răsfoind dosarele. Plus încă o duzină în cazul în care cele din fotografiile lui Eleanor au lucrat, de asemenea, pentru DOS.

Era surprinsă că existaseră atât de mulți agenți femei. Ridică unul dintre dosare. Sally Rider, scria pe etichetă. În interior, era un dosar personal, o pagină de fundal cu o fotografie, apoi informații despre pregătire. Detaliile erau impresionante, rând după rând, referindu-se la diferitele școli pe care le urmase fata, cum se descurcase la diverse teste și antrenamente, toate scrise cu același scris de mână.

Grace studie dosarul. Născută în Herefordshire, se preciza. Conținea un ultim detaliu de contact cunoscut, nu în Anglia, ci în America. Din impuls, Grace scoase un creion și o bucată de hârtie și notă numărul de telefon din dosar. Apoi urma o listă de

localități: Paris, Lille. Femeile fuseseră trimise de DOS pentru a întreprinde diverse misiuni în Europa ocupată. Ultima intrare fusese în Chartres în 1944. Nimic după aceea.

Grace închise dosarul și începu să le frunzărească pe celelalte. Fiecare conținea aceleași informații de bază, orașul natal, informații de contact. Mai interesantă era lista localităților: Amiens, Beauvais. Misiunile le duseseră în toate colțurile Franței.

Mai observă și altceva: multe dintre rânduri se întrerupeau.

— Cineva a redactat la greu, observă Mark peste umăr.

— Poate dosarele fetelor din fotografii sunt într-o altă cutie?

Dar Mark clătină din cap.

— Sunt șapte cutii cu Secția F în total. Dosarele din celelalte sunt cu bărbați. Veni lângă Grace să se uite în cutia prin care căutase ea. Ce e asta? Scoase un dosar subțire de culoare galbenă care fusese prins între două dintre dosarele de personal. Ciudat, remarcă el, frunzărindu-l.

— Ce sunt?

— Transmisiuni radio. Niște circulare și telegrame. Dar nu pare să-și aibă locul în această cutie cu dosarele de personal. Cineva trebuie să-l fi pus acolo din greșeală.

Grace luă dosarul, întrebându-se dacă ar aduce clarificări în ceea ce le privea pe fetele din fotografii. Observă că mai multe documente erau emise cu același antet: De la Biroul Ofițerului pentru Recrutare și Logistică, E. Trigg.

Eleanor nu fusese doar o secretară. Ea coordona întreaga activitate.

La ușa arhivei se auzi un zgomot. Grace se întoarse și o văzu pe Raquel în prag.

— Raquel, spuse Mark. Nu te așteptam așa curând. Nu se poate să fi stat în arhivă mai mult de cincisprezece minute.

— L-am văzut pe Brian trecând prin parcare, se bâlbâi Raquel.

Funcționarul de la arhivă probabil se întorcea devreme de la masa de prânz.

— Veniți repede.

Îi conduse pe o ușă din spate, apoi urcară alte scări. Câteva minute mai târziu, îi scoase pe o platformă de încărcare.

— Vă chem un taxi. Niciodată nu ar fi trebuit să vă las aici. Mi-aș putea pierde locul de muncă.

— Mulțumesc, începu Mark, punându-și încă o dată pălăria pe cap. Spune-i lui Tony…

Dar Raquel închisese ușa și deja plecase.

— Îmi pare rău că nu a fost mai util, spuse Mark câteva minute mai târziu, când se aflau în taxi. O călătorie la DC pentru câteva minute în arhivă. Ne-ar fi trebuit câteva ore întregi acolo.

— De acord. Dar cel puțin avem asta.

Ea se căută în haină și scoase plicul subțire care conținea transmisiunile radio. El o privi, uluit de îndrăzneala ei.

— L-ai luat.

— L-am împrumutat, să spunem. N-am vrut să fac asta. Am fost doar mirată când Raquel s-a întors devreme și am făcut-o înainte să mă gândesc prea mult.

Ca și cu fotografiile din gară. Nu crease oare deja destule probleme luând ceva ce nu era al ei?

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

Prietenul lui le facilitase accesul la dosare și spera ca el să nu fie îngrozitor de supărat. Dar el zâmbi.

— Ai avut tupeu. Sunt impresionat. Pot să văd?

Veni mai aproape de ea. Ea îi înmână plicul. Sări peste primele câteva pagini pe care le văzuse când se aflau în arhivă.

— Numele lui Eleanor este pe toate documentele acestea, remarcă el. Se pare că ea conducea operațiunea sau ceva de genul ăsta.

— Nu era deloc simpla funcționară pe care a descris-o consulul, răspunse Grace.

Se întreba în legătură cu ce altceva ar fi putut să fi greșit – sau mințit Sir Meacham.

— Dar încă mă întreb ce s-a întâmplat cu fetele din fotografii. Dacă nu le-am găsit dosarele, ar putea, totuși, să fi fost și ele agenți?

Mark scoase două pagini care erau capsate împreună și începu să le citească.

— Aceasta este o listă completă a tuturor agenților femei sau, cel puțin, pare a fi.

— Sunt și fetele din fotografii acolo?

El aprobă din cap și indică unul dintre numele cunoscute, Eileen Nearne, apoi încă unul, Josie Watkins. Acum aveau și nume de familie, deveniseră oameni întregi.

— Deci, erau pe listă, dar nu existau dosare personale pentru ele, spuse ea. Mă întreb ce înseamnă asta.

Exista o mică observație lângă aproximativ o duzină dintre nume – aceeași care era și pe fotografii: *NN.*

— Ce înseamnă asta?

Mark se întoarse a doua pagină, unde exista o mică legendă.

— *Nacht und Nebel*[10], citi el. *Noapte și ceață.*

— Dar ce înseamnă?

— A fost un program german, conceput pentru a face oamenii să dispară, pur și simplu.

Închise dosarul. Apoi se întoarse spre Grace, cu o expresie întunecată.

— Îmi pare rău, Grace, spuse el cu blândețe, înconjurându-i umerii cu brațul. Dar asta înseamnă că toate fetele din fotografii sunt moarte.

Capitolul 13

ELEANOR

Londra, 1944

Primul lucru care ar fi trebuit să o avertizeze pe Eleanor era lipsa greșelilor.

Era singură în biroul ei de la Norgeby House, frunzărind pachetul de fișe iar și iar, ca și când derula un film pe care îl văzuse de o mie de ori. Fiecare fișă de trei pe cinci îndosariată conținea detalii pentru câte una dintre fete, trecutul, punctele tari și punctele slabe, ultima locație cunoscută. Nu făcea eforturi să le citească; le știa pe toate pe dinafară. Nu încerca să-și amintească toate detaliile. Mai degrabă, odată ce vedea un amănunt despre un agent sau o veste din Franța, i se întipărea pentru totdeauna în minte.

Eleanor se frecă la ochi, apoi privi în jurul ei, prin birou. Era un termen generos pentru o fostă debara pentru materiale de curățenie, fără ferestre. Era singurul loc disponibil, susținuse funcționarul responsabil atunci când ea se prezentase la biroul administrativ de la sediul central, cu nota de la Director prin care solicita un spațiu pentru unitatea ei. Deși Eleanor se îndoia că era adevărat, nu avea cum s-o dovedească și acceptase spațiul din pivniță, care era suficient de mare doar pentru un birou. Aerul era atât de încărcat de mirosul substanțelor pentru curățenie, încât uneori avea senzația că nu mai putea rezista. Dar era bine amplasat, aproape de camera de transmisiuni radio unde se emiteau și se primeau mesaje. Zgomotul permanent al teleprinterului din fundal era acum ca un cântec de leagăn familiar, pe care era predestinată să-l audă chiar și în vis.

Sau ar fi trebuit, dacă ar fi dormit vreodată. Eleanor locuise practic în biroul de la Norgeby

House în lunile de când începuse să trimită fete pe teren, mergând acasă doar la fiecare câteva zile, pentru a-și schimba hainele și a-și liniști mama. Belle Tottenberg, care, când venise din Pinsk cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă, își schimbase numele de familie în Trigg ca să se poată integra în cercurile englezești cărora aspira să li se alăture, nu fusese niciodată de acord cu ceea ce considera „nesemnificativa și plictisitoarea slujbă de birou a fiicei ei”. Dacă Eleanor trebuia să lucreze, spunea ea adesea, la fel de bine ar fi putut să o facă la Harrods sau Selfridges. Eleanor se gândise de mai multe ori să-i povestească despre fetele pe care le recrutase și felul în care îi aminteau de Tatiana. Dar chiar dacă ar fi putut împărtăși astfel de probleme, Eleanor știa că își pierdeau sensul pentru mama ei, care își îngropase durerea într-un vârtej de întâlniri la ceai și piese de teatru, lăsând în urmă anii întunecați pe care Eleanor însăși nu părea să reușească să-i depășească.

Eleanor rămăsese la Norgeby House aproape zi și noapte la alegerea ei, ațipind în scurte reprize la birou, între momentele în care erau programate transmisiunile și așteptau mesaje de pe teren. Nu era obligatoriu să stea; transmisiunile radio, care veneau aproape întotdeauna noaptea, ar fi fost sortate și decodate și i s-ar fi înmânat dimineața. Dar îi plăcea să studieze mesajele pe măsură ce veneau, să recunoască particularitățile din text și modul în care transmiteau fetele. Primind mesajele în timp real, avea senzația că fetele îi vorbeau direct.

Eleanor se ridică de la birou și porni spre camera de transmisiuni radio. Pe hol, doi bărbați în uniformă discutau cu voce scăzută. Când trecu pe lângă ei, își întoarseră privirea în partea opusă. Ofițerii care își exprimaseră scepticismul ca ea să conducă divizia de femei nu o simpatizau. Se simți o ezitare când intră în birou pentru informarea de

dimineață, aproape ca o șoaptă. Atâta timp cât nu o împiedicau să-și desfășoare activitatea și să aibă grijă de fete, lui Eleanor nu-i păsa.

Eleanor intră în camera de transmisiuni radio. Aerul era încărcat cu miros de cafea arsă și fum de țigară. Vreo șase operatoare, toate femei mai tinere decât ea, redactau mesaje sau studiau hârtii, decodând semnale electrice de pe teren, care fuseseră primite la stația de transmisie de la Grendon Underwood, apoi trimise la Norgeby House prin teleprinter. Femeile de la sediul din Londra erau denumite de agenții de pe teren zânele protectoare. Fiecăreia îi era atribuit un anumit agent sau trei sau cinci, iar ele așteptau fidel transmisiunea, ca un cățel care-și aștepta stăpânul să vină acasă.

Eleanor analiza tabla care acoperea peretele din față al camerei, citind numele scrise cu creta pentru fetele ei. Transmisiunile radio erau programate de două ori pe săptămână la intervale regulate, schimburi în care Londra putea să transmită informații despre livrări de personal sau echipament și să recepționeze corespondența de pe teren. Puteau să vină mai des, dacă exista o problemă urgentă, sau mai rar dacă nu era sigur pentru un operator să transmită. Erau de serviciu Ruth, pe care o luaseră de la spărgătorii de coduri de la Bletchley Park, și Hannah, care își pierduse un copil în timpul bombardamentului.

Numele lui Marie era pe tablă, de asemenea, anunțând că se aștepta o transmisiune în această seară. Trecuse o săptămână de când Marie aterizase în orb pe acel câmp din nordul Parisului. Existase o comunicare inițială de la un alt TFF dintr-un circuit vecin care le transmisese că Marie aterizase. Marie ratase prima ei transmisiune programată cu trei zile în urmă. O întârziere a transmisiunii cu câteva ore nu era ceva neobișnuit. Era posibil ca nemții să-i fi izolat semnalul și să-l

fi blocat. Dar trei zile puteau însemna o problemă mai mare.

Eleanor simți cum îi creștea starea de panică, apoi și-o controlă până când ajunse doar o preocupare vagă. La început, învățase să nu se atașeze de fete. Le cunoștea pe fiecare personal, le știa trecutul și istoria, punctele forte și punctele slabe. Își aminti când o trimisese pe teren pentru prima oară pe una dintre fete, o tânără scoțiancă pe nume Angie, care urma să aterizeze în Alsacia-Lorena. În acel moment, tot ceea ce planificaseră și pregătiseră se punea în mișcare, toate planurile și munca ei erau puse în practică. Atunci, Eleanor își dăduse seama de realitate: fata nu mai era sub controlul ei. Eleanor devenise nervoasă, aproape intrase în panică și fusese pe punctul de a anula misiunea. Era ceva mai presus de ea, un sentiment de protecție. Ar fi putut să-l numească instinct matern dacă ar fi avut idee ce însemna asta. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a trimite fata.

Exercițiul de trimitere a fetelor pe teren nu devenise mai ușor cu timpul. Avea un sentiment de proprietate, răspundea de bunăstarea lor. Totuși, cunoștea statisticile, faptul că existau șanse foarte mari ca unele dintre ele să nu supraviețuiască. Realitatea era că unele dintre ele era posibil să nu se mai întoarcă. Sentimentalismele doar i-ar fi întunecat judecata.

— Doamnă? spuse una dintre fete, o operatoare serioasă, cu părul roșcat, pe nume Jane.

Eleanor își ridică privirea.

— E o transmisiune. De la Marie.

Eleanor sări în picioare și se grăbi spre stația lui Jane. În partea de jos a paginii se afla numele de cod al lui Marie, Angel. Lui Eleanor nu-i plăcuse niciodată pentru că i se părea prevestitor de moarte. Intenționase să-l schimbe, dar lucrurile se precipitaseră și nu avusese timp.

— Ai cheia de rezolvare?

Jane încuviință, apoi îi înmână lui Eleanor o bucată de hârtie care conținea cifrul pe care Marie l-ar fi folosit pentru a cripta mesajul pe teren.

În timp ce începuse să decodeze mesajul, Eleanor se întreba dacă ar fi putut fi distorsionat, așa cum erau adesea transmisiunile fetelor, din cauza vremii care interfera cu semnalele radio sau circumstanțele care forțau TFF-urile să se grăbească. Dar mesajul era îngrijit și curat, „În cuibul Cardinalului. Ouăle sunt în siguranță". Eleanor își trecu degetele peste pagină, auzindu-i vocea lui Marie prin textul scris de-a lungul paginii. „Cardinalul" se referea la Vesper, iar „ouă" însemna că radioul ei ajunsese intact.

Textul era obișnuit și clar, fără semne distinctive. Ar fi putut fi scris de oricine. Accentuarea lui Marie pe prima literă, semnul distinctiv al amprentei ei personale, era mai ușoară decât de obicei.

Eleanor analiză mesajul pentru verificările de securitate ale lui Marie, greșelile pe care fusese instruită să le includă pentru a i se verifica identitatea. Știa că verificarea-cacealma a lui Marie era să înlocuiască de fiecare dată cu p cea de-a treizeci și cincea literă, dar mesajul nu era suficient de lung. Nici nu conținea vreun *e,* pe care ar fi trebuit să-l înlocuiască cu *k,* verificarea ei reală. Eleanor îl blestemă pe instructorul de cod care, în încercarea de a crea verificări unice care să nu fie detectate cu ușurință, devenise prea sofisticat și nu reușise să-i dea lui Marie verificări care să fie utilizabile în orice transmisiune.

Eleanor analiză încă o dată documentul. Ceva nu era în regulă. Se întoarse spre Jane.

— Tu ce crezi?

Jane citi mesajul prin ochelarii cu rame de baga o dată, apoi încă o dată.

— Nu sunt sigură, spuse ea încet.

Dar Eleanor putea spune după fața ei că și Jane era îngrijorată.

— E ea? insistă Eleanor.

Și-o aminti pe Marie în seara aceea la Tangmere. Părea nervoasă, de parcă ar fi avut îndoieli, observase Eleanor. Dar cu toatele aveau îndoieli chiar înainte de plecare. Dumnezeule, cum ar fi putut să nu aibă?

— Cred că da, spuse Jane, cu voce mai degrabă optimistă decât categorică. Mesajul este atât de scurt. Poate că doar s-a grăbit.

— Poate, repetă Eleanor fără convingere.

În afară de amprenta personală care era mai ușoară, nu mai era nimic altceva care să o neliniștească. Și, totuși, asta era senzația ei.

— Ce vrei să faci? întrebă Jane, întorcându-se la biroul ei.

Aveau cel mult câteva minute să-i răspundă lui Marie. Eleanor avea nevoie de Jane pentru a-i transmite un mesaj lui Marie despre livrarea armelor, programată pentru marțea următoare, pentru ca rețeaua Vesper să poată organiza un comitet de primire, format din localnici care să primească muniția și să o depoziteze pentru partizani.

Dar dacă Marie fusese cumva compromisă, informația ar cădea în mâna cui nu trebuia.

Trebuie să-i transmit un mesaj personal, se gândi Eleanor. Ceva despre care doar Marie ar ști. Ezită. Timpul de transmisie era rar și prețios și era riscant să ții un operator să transmită mai mult decât era absolut necesar. Dar trebuia să confirme că era cu adevărat Marie – și că nu se întâmplase nimic rău.

— Spune-i că am grijă de fluturaș.

Era o referire voalată la pandantul cu lănțișor al lui Marie, cel pe care i-l confiscase în noaptea în care plecase pe teren. Deși nu era foarte sigură, simțise că acel colier însemna foarte mult pentru Marie. Ceva ce avea legătură cu fiica ei, poate. Cu siguranță, mesajul presupunea un răspuns personal.

Eleanor își ținu răsuflarea în timp ce Jane cripta și trimitea mesajul. Trecură două minute, apoi trei. Și-o imagina pe Marie primindu-l și-și dori ca fata să spună ceva pentru a le asigura că ea era.

Mesajul veni: „Mulțumesc pentru informații". Nicio recunoaștere a referinței personale, nimic să confirme că era cu adevărat Marie. Inima lui Eleanor îngheță.

Dar amprenta personală îi era familiară acum, accentuată pe primul cuvânt, cum era cea a lui Marie.

— De data asta pare că este ea, nu-i așa? spuse Jane, căutând o asigurare.

— Da, răspunse ea.

Lui Marie i se spusese de multe ori în timpul programului de pregătire să nu vorbească despre ea însăși sau despre trecutul ei și să nu transmită informații personale. Poate că, răspunzând generic mesajului lui Eleanor, urma doar ordinele.

— Deci, ce facem?

Jane se uita nesigură la Eleanor, întrebându-se dacă să transmită informațiile despre următorul transport de armament.

Eleanor ezită. Le antrenase pe fete, le sprijinise cu tot ce puteau. Dar acum era extrem de prudentă și nu prea era stilul ei. Trebuia să creadă că își făceau treaba și luau deciziile corecte. În caz contrar, nimic nu ar funcționa și totul s-ar destrăma.

Eleanor trebuia să ia o decizie. Se uită la radio, ca și când ar fi putut să-i audă vocea lui Marie și să-i ofere o certitudine. Eleanor era de părere că, în ciuda dificultăților lui Marie din timpul antrenamentului de la Arisaig House, fata era suficient de puternică și de deșteaptă și căpătase în urma instrucției aptitudini suficient de bune pentru a se ridica la nivelul provocărilor de pe teren; altfel, nu ar fi trimis-o niciodată într-un teritoriu atât de periculos. Trebuia să aibă încredere acum că Marie nu va lăsa niciodată să se întâmple nimic

cu aparatul ei radio. Și oprirea transmisiei ar însemna întârzierea operațiunii. Era acum sau niciodată.

Își ridică bărbia sfidător.

— Trimite-l, îi ordonă lui Jane.

Apoi ieși din cameră.

Capitolul 14

MARIE

Franța, 1944

Marie stătea singură în camera de la mansardă, așteptând să treacă orele pentru a putea transmite, încercând să nu se gândească la nemții aflați de cealaltă parte a peretelui.

Trecuse mai mult de o săptămână de când Julian o adusese în Rosny-sur-Seine. Nu o mai vizitase deloc și se întreba unde dispăruse în zilele de când o lăsase acolo. Micul apartament era destul de plăcut, cu două ferestre, una cu vedere în partea din față, spre stradă, și o alta în spate, spre canal. Lumina de după-amiază târzie strălucea acum prin cea de a doua, desenând forme amuzante pe plapuma uzată de pe pat.

Se dovedise că nemții nu doar frecventau cafeneaua de la parter. Erau încartiruiți în aceeași clădire, inclusiv într-unul dintre apartamentele alăturate, care ocupa cealaltă jumătate a etajului și altele de dedesubt. Când Marie descoperise acest lucru, într-o incursiune noaptea târziu la toaleta de pe hol, se gândise că Julian era nebun. Sau poate că, pur și simplu, nu-i păsa dacă era prinsă. Dar ajunsese la concluzia că era casa conspirativă perfectă, pentru că niciodată ei nu s-ar fi așteptat să fie atât de aproape. Și avea o satisfacție specială să facă transmisiuni chiar de sub nasul nemților.

Marie își ridică privirea spre ceas. Cinci și un sfert. Era aproape ora să transmită mesajul pe care i-l adusese mai devreme un curier pe care nu-l recunoscuse. Așteptarea era cea mai grea – și partea despre care nimeni nu-i spusese la antrenament. În fiecare zi aștepta instrucțiuni pentru a transmite. Noaptea asculta la radio, sperând că transmisiunea BBC ar putea conține în

final mesaje despre personal, prin care să se semnaleze sosirea unui agent sau poate să se anunțe în secret că urma să aibă loc invazia. Părăsise apartamentul o dată pentru a merge marți la un magazin din piață și încă o dată la patiserie, mici incursiuni, astfel încât localnicii să nu aibă suspiciuni legate de acea femeie ciudată închisă într-un apartament de pe Rue Anton. Ieșise din casă de atât de puține ori încât, cu excepția câtorva scurte întâlniri cu proprietara, nu avusese nevoie să-și folosească povestea de acoperire.

Privind pe fereastra care dădea spre pajiștile scăldate în lumina blândă, se gândea cu dor la Tess și spera că vremea era destul de plăcută în East Anglia pentru a profita de zilele lungi și a se juca afară după cină. Măcar dacă i s-ar fi permis să ia cu ea o fotografie a lui Tess. Imaginea copilei îi era clară încă în minte, deși probabil că se schimbase de când o văzuse Marie ultima oară.

Marie își mută scaunul aproape de măsuța joasă din colțul unde se afla aparatul ei de radio, camuflat sub aparența unui gramofon, cu un capac care se întorcea pentru a acoperi rapid dispozitivul. Își scoase din furou hârtiuța pe care i-o livrase mai devreme curierul, cu scrisul de mână de-acum familiar al lui Vesper. Mai întâi trebui să cripteze mesajul. Simțea în căptușeala pantofului codul de rezolvare, o bucățică de mătase cu un cifru pe ea. Marie de-abia înțelegea textul, plin de termeni și mesaje criptate care nu aveau sens decât pentru Vesper și, spera ea, pentru oricine îl primea de la Norgeby Elouse. Se întreba dacă Eleanor era acolo. Marie citi de mai multe ori mesajul codat pe care urma să-l transmită, pentru a se asigura că îl înțelesese exact. Apoi distruse mesajul original, necodat, arzându-l la flacăra lumânării din fața ei și aruncând rămășițele ca să nu se ardă la degete.

Scoase din buzunarul cu piese de schimb cristalul care îi permitea să transmită pe frecvența potrivită. După introducerea cristalului, începu să

tasteze mesajul pe care îl codificase. Se auzea satisfăcător zgomotul tastelor aparatului sub degetele ei. Stilul în care își atingea aparatul de radio era ușor și abil. Observase că și-l îmbunătățise în timpul scurt de când era pe teren, asemenea unei limbi străine învățate cândva la școală care devine fluentă când trăiești în țara respectivă. Putea să construiască rapid un mesaj fără să irosească un singur cuvânt.

Un hohot puternic de râs și un cântec se auziră de jos, făcând-o pe Marie să se oprească. Se ridică și se îndreptă spre geamul din spate al apartamentului. Zgomotul nu venise din exterior, ci dinspre cafeneaua de jos. Totuși, când se uită pe fereastră, observă că firul aerian pe care îl agățase în secret în noaptea în care sosise se desprinsese din locul unde îl fixase printre crengi. Fără să fie plasat în mod corespunzător, era posibil ca semnalul să nu fie transmis. Deschise fereastra și se aplecă în exterior.

Apoi îngheță, cu mâna suspendată în aer. Pe balconul camerei de dedesubt stătea un soldat german, urmărind-o cu interes.

Marie reuși să zâmbească, întinzând mâna ca și când, pur și simplu, întindea rufe.

— *Bonsoir,* strigă ea, încercând să-și păstreze vocea calmă.

Își retrase brațul, apoi închise geamul cu mâinile tremurând.

Știa că ar fi trebuit să se oprească din tastat. Neamțul nu părea să bănuiască nimic, dar putea să o raporteze chiar în acel moment. Totuși, trebuia să încheie acel mesaj și mai avea doar câteva taste de apăsat. Tastă cu furie, apoi se opri, cu inima bătându-i mai tare decât tastele. Întoarse partea superioară a radioului pentru a-l camufla în gramofon, sperând că nu era prea târziu.

Marie auzi pași pe scări. Venea cineva. Să fi fost detectată transmisiunea ei? *Distrugeți radioul și, dacă nu puteți, atunci cel puțin cristalele.* Îi

treceau rapid prin minte instrucțiunile primite în timpul antrenamentului, dar era incapabilă să le urmeze. Stătea ca un animal prins în lumina farurilor.

Pașii se auzeau din ce în ce mai tare. Oare vor dărâma ușa sau vor bate, forțând-o să răspundă? Strângea în mână colierul cu capsula de cianură. *Să o mesteci repede,* îi spusese Eleanor. Și-o imagina pe Tess, orfană de ambii părinți la cinci ani. Vina pe care Marie o îngropase în toate aceste luni apăru la suprafață. Era mama unui copil mic care avea nevoie de ea și care ar fi avut de suferit dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva. A fi aici era, pur și simplu, un act iresponsabil.

Pașii se opriră în fața ușii ei. Marie numără: *șapte, opt, nouă.* Se auzi o bătaie în ușă.

Marie era disperată, dorindu-și să existe o altă cale de scăpare. Era imposibil să se ascundă în micuțul apartament. Se auzi o nouă bătaie în ușă. Se îndreptă fără tragere de inimă spre ușă și o deschise.

Rămase surprinsă să-l vadă pe pilotul Will stând în fața ei.

— M-ai speriat de moarte, spuse ea.

El avea o figură serioasă.

— Atunci, trebuia să te oprești din transmisiune mai devreme. Am auzit zgomotul tastelor de jos, din hol. Accentul lui irlandez părea mai puternic acum, apăsând pe *rs.* Nu i-ai face nici unuia dintre noi vreun bine dacă ai fi prinsă. Apoi, ochii lui căprui se îmblânziră. Cum ești?

Plictisită, singură și nervoasă pentru că trăiesc înconjurată de nemți, voia să spună. Dar i se părea meschin să se plângă.

— Ce cauți aici? îl întrebă, în schimb, după ce-i trecu sperietura. Nu sunt programată să transmit din nou până joi.

— Nu am venit să-ți aduc un mesaj.

— Atunci pentru ce?

— Julian are nevoie de ajutorul tău.

Simți cum îi țiuie urechile.

— Să fac din nou translație?

El clătină din cap.

— Ceva diferit.

Amintindu-și de ultima misiune eșuată pentru Julian de la librărie, deveni brusc nervoasă.

— Ce vrea?

— Ajunge cu întrebările, spuse el. Vino.

Marie îmbrăcă în grabă haina și pălăria, apoi își luă poșeta. Dar nu se putu abține să mai pună încă o întrebare.

— Dacă Julian are nevoie de mine, de ce nu a venit personal?

— Nu ar fi fost în siguranță.

Nu era în siguranță. Îi creștea îngrijorarea gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla. În calitate de lider al Secției F, Julian era una dintre cele mai vizibile ținte din nordul Franței. Nemții ar fi făcut orice să-l găsească. Pericolele din afară păreau cu atât mai reale. Dintr-odată, să stea acolo și să se plictisească nu mai părea cel mai rău lucru din lume.

Will o conduse pe Marie pe scările din față spre un Peugeot parcat lângă bordură și-i deschise portiera.

— Urcă.

Pe stradă, magazinele se închideau pentru noapte. Vânzătorul de la librărie își ridică privirea în timp ce trăgea obloanele, dar nu o recunoscu. Cafeneaua de sub apartamentul ei începea să se aglomereze, nemții înghesuindu-se în jurul barului și a meselor. Spera să nu o observe.

Will porni mașina și începu să conducă spre ieșirea din orășel fără să vorbească. Ea îl studia cu coada ochiului.

— Julian mi-a spus că ești ofițerul responsabil cu traficul aerian.

El chicoti.

— Este o denumire foarte pompoasă pentru ceea ce fac eu.

Dar, într-adevăr, ea știa că activitatea lui era vastă. Era șeful Moon Squadron, grupul eterogen de piloți care, împreună cu RAF, realizau livrările în Franța ocupată. El controla când soseau avioanele și unde aterizau, cine se afla la bord și cine pleca. Și se ocupa, practic, de toată corespondența dintre Secția F și Londra.

— Vărul meu exagerează, adăugă el.

— Josie mi-a spus că sunteți rude.

— Am fost crescuți ca frații la ferma familiei lui Julian din Cornwall, explică el. Mama mea era singură.

Ca și mine, se gândi Marie, deși nu era pregătită să-i spună acest lucru lui Will.

— Mă lăsa cu sora ei pentru perioade lungi de timp deoarece trebuia să muncească. Și a murit de gripă când aveam unsprezece ani. Will vorbea cu ușurință, spre deosebire de felul în care erau instruiți agenții să fie necomunicativi. Așa că, eu și Julian am crescut împreună. Și acum am rămas doar noi.

— Nu ai familie acasă?

Will clătină din cap.

— Am fost întotdeauna singur. Julian este al tuturor și al nimănui. Cu toate acestea, a fost căsătorit, spuse el, mutând atenția dinspre el. Fața lui se întunecă. Soția și copiii lui erau pe o navă de pasageri, *Athenia,* care a fost distrusă de nemți. Nu au existat supraviețuitori.

— O, Doamne, spuse Marie.

Nu-și imaginase că Julian ascundea o asemenea durere sub intensitatea și determinarea pe care le afișa. Era uimită că încă era în viață și-și putea desfășura activitatea. Se gândea la Tess și simțea un junghi în inimă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu fiica ei, nu ar mai fi putut trăi să vadă soarele răsărind a doua zi.

— Așa că, suntem doar noi doi acum și aș face orice pentru el. Chiar dacă uneori greșește îngrozitor.

— Te referi la avertizarea localnicilor? întrebă ea, amintindu-și dezacordul cu Julian din dimineața în care sosise.

El încuviință din cap.

— Sunt oameni din toate colțurile Franței care ne-au venit în ajutor. Tipul de la curățătorie care folosește solvenții pentru a face documente false. Proprietara unui bordel de pe Rue Malebranche din Paris, care ne ascunde când nimeni altcineva nu o face. Și membrii *Maquis*[III]. Acești oameni vor plăti cu propriile vieți pentru ceea ce facem noi. Merită să știe ce urmează, pentru a putea încerca să se protejeze pe ei și familiile lor.

El opri în fața micuței gări de unde ea și Julian luaseră bicicleta în dimineața de după sosirea ei.

— Iar mă „livrezi", spuse ea.

Will zâmbi.

— Se pare că asta e menirea mea.

Poate că într-o zi o va „livra" acasă. Acest gând îi era prea drag pentru a-l rosti cu voce tare.

— Trenul tău sosește în zece minute.

— Trenul meu? Ea încercă un sentiment de dezamăgire. Când Will îi spusese că Julian avea nevoie de ea, crezuse că o să-l vadă și că vor merge undeva împreună. Nu înțeleg. Unde merg? Și unde este Julian?

— Te vei întâlni cu el după aceea, răspunse Will.

După ce? se întrebă Marie. Dar înainte să poată întreba, Will scoase o bucată de hârtie.

— Memorează această adresă.

Ea citi: 273 Rue Hermel, Montmartre.

Se întoarse spre el neîncrezător.

— Montmartre?

— Da. Julian mi-a zis să-ți spun că este timpul să vizitezi Parisul.

∵

Trei ore mai târziu, Marie ieșea din stația de metrou de la Clignancourt și urca pe panta abruptă de pe strada Montmartre. Burnița mărunt, iar

pavajul umed strălucea în lumina lunii. Cupola albă a Bazilicii Sacré Cœur se ridica deasupra, spre sud, proiectându-se sfidătoare și impresionantă pe cerul nopții. Din canalizare ieșea miros de umezeală.

Ea urmașe instrucțiunile lui Will și luase trenul de noapte până la Gare du Nord, de acolo mersese până în zona de nord a Parisului, o grămadă de străzi pietruite înguste, pe marginea cărora se aflau cafenele pline de viață și galerii de artă.

Să se ducă la adresa pe care o memorase, îi spusese el și să întrebe de Andreas; să ia pachetul pe care urma să i-l dea și să se întâlnească cu Julian la Gare Saint-Lazare înainte de ultimul tren de la ora unsprezece.

— Pachetul este absolut esențial pentru misiune, spusese el.

Atunci, ce naiba îl determinase pe Julian să o trimită pe ea, un operator de radio fără experiență care se afla în țară de doar o săptămână, drept curier?

— Adresa pe care o cauți este a unei cafenele și va avea colivia unui canar în vitrină. Dacă nu este nicio pasăre în colivie, asta înseamnă că nu este sigur să te apropii.

Adresa pe care i-o dăduse Will era a unui șir de case în pantă, cu o cafenea la parter. *L'ambassadeur,* scria pe plăcuța din lemn noduros care se vedea de la fereastră sub o copertină în dungi. Se uită după colivie, dar nu o văzu. Începu să se panicheze. O colivie goală însemna că nu era sigur să intre, spusese Will. Dar nu-i spusese ce să facă în cazul în care nu vedea nicio colivie.

Neavând nicio altă opțiune, Marie intră în cafenea. Era aproape goală, cu excepția unui grup de bărbați care jucau cărți în spate. Se auzea vocea legendarei cântărețe Marie Dubas dintr-un gramofon nevăzut, cântând *Mon Légionnaire.* În spatele barului cu oglinzi, un bărbat cu șorț alb

ștergea paharele. Nu-și ridicase deloc privirea. Ce era de făcut?

Se așeză la una dintre mese și-și puse mănușile deasupra ziarului, cu degetele orientate spre exterior, un semnal al rezistenței pe care îl învățase în timpul antrenamentului. Câteva minute mai târziu, un chelner veni și-i puse un meniu în față. Marie ezită, confuză. Will nu-i spusese nimic despre această parte a planului. Deschise meniul, iar înăuntru descoperi o micuță cheie multifuncțională. Privi spre ospătar. El făcu un gest ușor cu capul spre spatele restaurantului.

În mod clar, îi indica să meargă acolo. Și apoi? Ascunzând cheia în palmă, Marie se ridică și trecu agitată pe lângă bărbații care jucau cărți. Unul dintre aceștia îi aruncă o privire rapidă, iar ea își ținu respirația în timp ce trecea, așteptându-se să spună ceva. Dar el de-abia o observase, evaluând-o într-un fel specific francezilor. Fără să-i întâlnească privirea, ea continuă să se îndrepte spre un coridor scurt, trecând pe lângă bucătărie și toalete. Se trezi într-o magazie cu niște scări înguste în spate. Simțea că o lasă nervii; era un fel de capcană? Privi în spate, dar nu-l văzu pe chelnerul care o trimisese aici.

Îmbărbătându-se singură, urcă scările. Ușa din capătul lor era încuiată. Folosi cheia pe care i-o dăduse chelnerul. Se potrivi în lacăt, se învârti, dar nu funcționă. În cele din urmă, reuși, iar ușa se deschise.

De cealaltă parte, era o cameră îngustă, întunecată, podul unui depozit sau ceva de genul ăsta. În spate, un bărbat în vârstă stătea la lumina unei lămpi de birou, cu capul aplecat sub o vizieră. Deasupra lui plutea un nor de fum de țigară. De ce nu o lăsase să intre, pur și simplu?

Apropiindu-se, văzu că lucra la un fel de dispozitiv, conectând meticulos niște fire. Nu o salută, iar ea se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva. Știa de la antrenament să nu-și dea numele

fals decât dacă era nevoie. Trecu un minut, apoi încă unul. În cele din urmă, bărbatul își ridică privirea.

— Ridică-ți cămașa.

— Scuzați-mă? răspunse ea indignată.

Bărbatul scoase un pachet învelit în hârtie maro, de dimensiunea unui plic cu grosimea de un inch. Apoi scoase o rolă de bandă adezivă.

— Trebuie să lipesc ăsta pe tine.

Ea își ridică brațele și cămașa. Apoi își întoarse capul, simțindu-se îngrozitor de umilită. El avea o atitudine profesionistă totuși, având grijă să nu atingă mai mult decât era necesar, pe măsură ce îl lipea de corpul ei.

— Ar fi de preferat să te miști încet, spuse el. Nu-l lăsa să se ude sau nu va funcționa. Și, orice ai face, nu te împiedica.

— De ce?

— Pentru că te vei sinucide și vei omorî și pe oricine altcineva din jurul tău. Pachetul conține TNT.

Marie îngheță, amintindu-și cât de ușor aveau loc detonările de la Casa Arisaig. Existau zvonuri despre un agent de la cursul de pregătire care fusese neatent și își pierduse un deget. Nu era cu putință ca Julian să se aștepte ca ea să transporte dinamită din Paris.

Bărbatul trase cu putere din țigară, ceea ce părea în mod clar o idee proastă în apropierea explozibilului.

— Du-te, spuse el, încheind conversația.

În depărtare, un ceas anunța ora zece. Trebuia să plece acum dacă voia să se întâlnească cu Julian la timp și să iasă din oraș înainte de ora stingerii.

Marie făcu un pas, ținându-și respirația, apoi un altul, ieșind din cameră, ca și când s-ar fi îndepărtat de un animal periculos. Începu să coboare scările, simțind fiecare pas de parcă ar fi fost ultimul. Făcu un efort să traverseze cu calm cafeneaua, pe lângă bărbații de acolo, îi curgea

transpirația pe tot corpul și încerca să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă se umezea TNT-ul.

Pe stradă, se împiedică și aproape căzu. Se pregăti, așteptând explozia care ar fi însemnat sfârșitul ei. Dar pachetul rămăsese nemișcat.

Treizeci de minute mai târziu, stătea la intrarea în Gara Saint-Lazare. Călătoria durase mai mult decât ar fi trebuit, cu pachetul periculos pe care nu îndrăznea să-l atingă sau să-l scape. Chiar și la acea oră târzie, gara era plină de călători, familii cu copii adormiți și cu prea multe bagaje, soldați care treceau printre ei cu un aer de superioritate. Marie verifică tabela cu informații și văzu că următorul tren pleca înapoi în cincisprezece minute de la peronul opt. Porni în acea direcție.

Scrută mulțimea, căutându-l pe Julian, nerăbdătoare să-i dea pachetul și să scape de el. În cele din urmă, îl văzu, poate la douăzeci de metri în față, așteptând-o pe peron. Ea ridică mâna să-i atragă atenția. Privirile li se întâlniră, dar el nu zâmbi. Fața îi rămase serioasă, în fine, ea înțelese de ce: poliția franceză stătea între ei, controlând fiecare pasager, pe măsură ce se apropia de peron.

Marie intră în panică. În spatele ei era o mulțime de pasageri, care se agitau așteptând la coadă pentru a fi verificați de poliție. Nu putea ieși din rând fără să fie observată. Dar pachetul era voluminos, imposibil de ascuns sau de acoperit dacă cineva îi atingea talia. Văzu un coș de gunoi și-și dori să poată depozita pachetul acolo. Sau poate la toaletă. Dar rândul înaintase acum și era aproape de punctul de control. Nu exista nicio modalitate să îndepărteze TNT-ul.

Ajunse în față.

— Documentele, ordonă un polițist, iar ea întârzie, incapabilă să-și desfacă haina și să ajungă la poșetă fără să descopere pachetul.

Călătorii care așteptau în spate începură să bombăne din cauza întârzierii.

— Ieși din rând! strigă polițistul, pierzându-și răbdarea.

O trimise la un alt ofițer care lucea inspecții mai amănunțite.

— Toaleta? întrebă ea disperată, așteptând ca al doilea ofițer să o refuze. *Les regles,* spuse ea, gesticulând în jos și folosind termenul francez pentru menstruație.

Spera ca referința directă să o ajute, cel puțin, să evite un control amănunțit. Ofițerul păru oripilat și îi indică repede o toaletă pentru femei din apropiere. Înăuntru, Marie își scoase cămașa, știind că avea doar câteva secunde să stea la toaletă fără a atrage atenția. Desprinse TNT-ul cu grijă, făcând eforturi să nu strige din cauza rănilor sângerânde lăsate pe piele de banda adezivă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să lase pachetul la toaletă mai degrabă decât să riște să fie prinsă cu el. Dar Will îi spusese că era esențial pentru misiune. În schimb, îl ascunse într-un compartiment secret din partea de jos a poșetei, apăsând marginile foarte strâns pentru a-i face loc.

Ieși din baie și se așeză din nou la coadă pentru a fi controlată, simțind privirea lui Julian îndreptată spre ea. Câteva minute mai târziu, ajunse în față. Ofițerul de poliție se pregătea să o percheziționeze și ea făcea eforturi să nu riposteze. Rezistența doar ar fi înrăutățit lucrurile. Mâinile bărbatului erau pe corpul ei, în toate locurile unde nu ar fi trebuit să fie, readucându-i în minte coșmarurile copilăriei, mai rău decât loviturile și bătăile, pe care crezuse că le îngropase pentru totdeauna. Strânse din dinți, dorindu-și să nu simtă atingerea rece și invazivă care îi invada ființa. Nu conta câtuși de puțin, își spunea ea, atât timp cât îl ținea departe de geantă.

Julian urmărea asaltul din partea opusă a punctului de control. Fața îi clocotea de furie și avea pumnii încleștați. Îl văzu punând mâna pe pistol. Îl rugă din priviri să stea liniștit și să nu

reacționeze. Ar distruge misiunea și ar însemna arestarea sau ceva și mai rău pentru amândoi.

După un timp care păru o eternitate, polițistul își luă mâinile murdare de pe corpul ei. Luă geanta și se uită în compartimentul principal. Căutarea lui era minuțioasă, hotărâtă. Într-o clipă, cu siguranță ar fi găsit pachetul ascuns.

— Draga mea! Julian se apropie înainte ca polițistul să-l poată opri, așezându-se între acesta și Marie. Soția mea este însărcinată, spuse el, încălcându-și propria regulă de a nu încerca să-și folosească franceza lamentabilă.

Își găsi într-un fel cuvintele, dar accentul lui era îngrozitor. Marie îngheță. Cu doar o secundă în urmă îi spusese pazniculuică îi venise menstruația; Julian nu o auzise și povestea lui o contrazicea în mod direct pe a ei. Aștepta ca polițistul să-și dea seama de minciună.

— Mă simt rău, interveni ea, chircindu-se.

Polițistul făcu un pas înapoi.

— Du-te! ordonă el.

Julian își ținea documentele, conducând-o spre poartă.

— Continuă să mergi, murmură Julian, ceea ce ea și făcu, fără să privească în urmă, îngrozită că puteau fi opriți în orice moment.

În tren, el o ajută să se așeze, apoi își puse un braț protector în jurul ei. Inima îi bătea atât de tare, încât se întreba dacă el o putea simți prin spatele rochiei. Își ținea respirația, așteptând ca poliția să intre în vagon și să îi aresteze. Trenul rămase nemișcat pentru o perioadă care păru o eternitate, iar ea se rugă să pornească. În cele din urmă, începu să se târască și părăsi gara. Niciunul dintre ei nu se mișcă în timp ce trenul ieșea.

Nu erau lumini în tren și, pe măsură ce Parisul rămânea în urma lor, întunericul din zona rurală părea să învăluie vagonul. Marie privi în sus spre Julian, al cărui chip abia era vizibil în lumina palidă a lunii. El privi în jos, spre ea. Ochii lui

transmiteau un amestec de îngrijorare și ușurare, și probabil ceva mai mult, deși era posibil să fie doar în imaginația ei. Ea îi susținu privirea când se uitară unul la altul. Voia cu disperare să-i vorbească, dar nu îndrăzneau să discute în engleză, în cele din urmă, când nu mai putu suporta, își desprinse privirea de a lui și se uită în altă parte. El își ținea brațul în jurul ei, iar ea își lăsă capul să se sprijine pe umărul lui.

Era aproape de ora două dimineața când trenul ajunse în aceeași gară unde o lăsase Will mai devreme. Mașina pe care o condusese fusese lăsată acolo, iar Julian găsi locul unde vărul său ascunsese cheia. Conducea ca un profesionist pe drumurile întunecate spre sat. Niciunul dintre ei nu scoase încă nicio vorbă, de parcă s-ar fi temut că cineva i-ar fi putut asculta.

În cele din urmă, ajunseră în apartamentul lui Marie.

— Slavă Domnului! Credeam că s-a terminat, spuse Julian cu voce joasă, temându-se de nemți.

— Pentru că ai decis să-mi legi o bombă de mijloc, fără să-mi spui? spuse Marie, sentimentul de ușurare transformându-se în furie.

Scoase pachetul de TNT din compartimentul de jos al poșetei și i-l întinse.

— Eram îngrijorat că dacă ți-aș fi spus, ți-ar fi fost prea frică să o faci. Te-ai descurcat genial.

Laudele îi picară bine.

— Nu sunt un copil. Dacă îmi riști viața, cel puțin merit să știu pentru ce.

— Îmi pare rău. El ridică mâinile. Nu mai fac niciodată, bine? Îți promit. Lasă-mă să-ți explic totul acum. Vom arunca în aer podul feroviar chiar la sud de Mantes-la-Jolie, spuse el cu voce joasă.

Îi câștigase încrederea, așa că îi prezentă, în cele din urmă, întregul mod de aplicare a planului. Scoase o hartă din haină și o întinse pe masă în fața lor.

— Podul este aici. El indică o fâșie îngustă de râu. Este un punct de tranzit esențial pentru tancurile germane, iar distrugerea lui le va afecta capacitatea de a-și consolida apărarea în Normandia. Dar nu o putem face prea curând sau vor avea timp să-l repare. Sincronizarea părea cel mai important lucru. Deci, adunăm explozibil. Ce ai adus tu în această seară este doar o parte dintr-o cantitate mai mare de care avem nevoie. Toată munca de până acum, toate acțiunile de înarmare și sabotaj nu reprezintă nimic în comparație cu această misiune.

— În ce sens?

— Amploarea operațiunii, potențialul rezultat – și pericolul. Odată ce va funcționa, dacă va funcționa, nu vom mai putea să stăm în umbră.

— Și ce se întâmplă după aceea? El își clătină capul, părând să nu înțeleagă. Dacă vom fi ieșit din umbră, vom fi la vedere, atunci cum ne vom continua activitatea? Se termină?

— Nu se termină niciodată, răspunse el ferm, distrugându-i speranța. Stăm ascunși câteva săptămâni, dispărem, ne ascundem în casele conspirative, departe de această regiune. Ne mutăm baza de operațiuni în alte locații.

Îi admiră încăpățânarea și hotărârea.

— Asta nu poate continua la infinit, spuse ea cu blândețe.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse el repede. Nimeni nu poate merge la infinit pe teren.

Ea se întreba dacă el chiar credea asta.

— Dar dacă noi suntem prinși, atunci vor veni alte zeci să ne înlocuiască.

— Atunci, când se va termina?

— Când se va câștiga războiul.

Fața lui era hotărâtă. În mintea lui, nu se putea altfel.

— Aș fi putut muri, spuse ea, revenindu-i furia.

— E un risc pe care ți l-ai asumat când te-ai înrolat, nu-i așa?

Marie își mușcă buza, simțind că greșea, dar nu era foarte sigură în ce fel.

— Acest tip de TNT este destul de stabil, adăugă el.

— Puteai să-mi fi spus din timp, adăugă ea, relaxându-se oarecum.

— Știu și-mi pare rău. Oricum, faptul că te-am trimis pe teren mi-a dat șansa să te văd din nou, spuse el.

Căldura afirmației lui o prinse cu garda jos. Se simțea atrasă neașteptat de el. Văzându-l pe Julian, își dădu seama că îi fusese dor de el în zilele care trecuseră de la ultima lor întâlnire, ceea ce părea ciudat, deoarece la început nu-l plăcuse deloc.

— A fost o pauză bine-venită, să ieși din rând chiar înainte de inspecție, remarcă el, schimbând brusc subiectul. Cum ai gestionat-o?

— I-am spus că mi-a venit ciclul, recunoscu ea jenată. Josie m-a învățat asta la pregătire. Mi-a zis că Eleanor i-a spus că cea mai sigură modalitate de a-l face pe un bărbat să te lase în pace este să menționezi acea perioadă a lunii.

— Ingenios, spuse el, cu admirație în voce. Am auzit destul de multe despre Eleanor. Trebuie să fie foarte bună la ceea ce face.

— Da. Ne-a recrutat pe Josie și pe mine. Este foarte severă. Nu toate fetele o plac.

— Dar tu?

— Probabil că o admir. M-a selecționat și vreau să-i demonstrez că sunt pregătită pentru misiune.

Marie își scoase haina și se duse să o agațe în cuier.

— Sângerezi, spuse Julian apropiindu-se.

Ea se uită în jos și văzu sângele care-i trecuse prin bluză.

— De unde am smuls banda adezivă, spuse ea.

El se duse spre chiuvetă și udă o cârpă, apoi se apropie de ea.

— Trebuie curățat. Îmi dai voie?

Ea încuviință din cap, apoi își ridică ușor cămașa și se uită în altă parte. El îi spălă rana cu delicatețe, atingându-și buricele calde ale degetelor, aproape fierbinți, de pielea ei.

— Asta are nevoie să fie pansată, spuse el îngrijorat. Altfel s-ar putea infecta.

Mâna îi tremura mai rău decât înainte, în timp ce o îngrijea.

— Tremuratul tău…

— Se înrăutățește când sunt obosit, explică el.

— Atunci, odihnește-te.

— E mai ușor de spus decât de făcut. El clătină din cap. Trebuie să plec.

— Odihnește-te aici, spuse ea cu voce fermă, sperând că va înlătura orice comentariu.

Bineînțeles, nu s-a întâmplat asta.

— Trebuie să plec. Sunt așteptat la aerodrom în zori.

Ea se întreba de ce; nu existase nicio transmisiune radio care să anunțe o livrare. Dar nu voia să-l obosească cu mai multe întrebări.

— Mai sunt câteva ore până atunci. Acum dormi, spuse cu severitate.

Arătă spre pat.

El zâmbi.

— Da, să trăiți! Dar se așeză pe scaunul de lângă pat, lăsându-se pe spate și sprijinindu-și capul de perete. Doar puțin.

— Nu-i faci nimănui vreun bine dacă ai să mori de epuizare.

Ea își dorise să facă o glumă, dar cuvintele rămăseseră suspendate între ei, fiind prea aproape de adevăr. Moartea, fie din cauza gripei, fie arestați de nemți, era întotdeauna la câțiva doar pași în spatele lor, urmărindu-i. Ea îi întinse pătura.

— Mi-e teamă că asta e tot ce am.

El o dădu la o parte.

— Am dormit în locuri mult mai rele, te asigur. Bărci cu vâsle și paturi în mlaștină. Odată chiar

într-o canalizare. Noaptea trecută mi-am petrecut-o într-un hambar la țară.

Ea stinse lampa și se întinse pe pat. Voia cu disperare să meargă să-și facă baie și să șteargă amintirea acelei zile, dar nu îndrăznea să pornească apa la ora aceea și să riște să atragă atenția nemților încartiruiți în clădire. Niciunul dintre ei nu vorbi timp de câteva secunde.

— Nu te saturi de asta? întrebă ea. Să te tot deplasezi.

— Nu mă deranjează prea mult. Nu am neapărat o casă a mea.

În vocea lui se simțea o tristețe evidentă.

— Will mi-a povestit despre familia ta, spuse ea, sperând că nu-l ofensase. Îmi pare foarte rău.

— Am întâlnit-o pe Reba la 16 ani. Nu am iubit niciodată o altă femeie. Eu i-am pus pe acel vapor, spuse el pe un ton răgușit. Locuiau în Guernsey. M-am gândit că era mai bine să-i scot din Europa din cauza activității pe care o desfășuram. Așa că am aranjat să plece cu sora ei în Canada. Acolo mergeau când vaporul s-a scufundat. I-am trimis la moarte.

— Nu te poți învinovăți. Încercai să-i ții în siguranță.

— Nu contează până la urmă, nu? Sunt morți – la fel de sigur ca și când ar fi fost duși în lagăr. Îmi place să-mi imaginez că au fost împreună la sfârșit, Reba ținându-i pe băieți. Dar nu voi ști niciodată sigur.

Marie făcea eforturi să găsească cuvintele potrivite, dar nu-i venea niciunul. El își drese vocea.

— Și tu? Ce părere are soțul tău că te-ai angajat în asta?

— Nu sunt căsătorită, răspunse ea. Adică, știu că dosarele spun că sunt, dar adevărul este că soțul meu nu e dispărut în misiune. A plecat în urmă cu cinci ani, după ce s-a născut fiica noastră, Tess.

Ea îi studie fața aflată în penumbră pentru a vedea dacă era supărat din cauza minciunii.

— Ai crescut-o singură în tot acest timp? întrebă el. Ea încuviință din cap. Atunci, misiunea asta ar trebui să fie floare la ureche.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, îl auzea glumind. Apoi se întinse și-i atinse mâna.

— Fiica ta va fi foarte mândră când va fi suficient de mare pentru a înțelege.

Degetele lui care le mângâiau pe ale ei se opriră. El își lăsă capul pe spate și închise ochii. Respirația îi deveni mai profundă și egală. Privindu-l cum se odihnea, cu fața calmă și pașnică, simți un sentiment de tandrețe. Se opri, surprinsă. Nu putea avea sentimente pentru el.

Își îngropase acea parte din ea cu mult timp în urmă, când plecase Richard. Și-și petrecuse ani întregi ținând-o doar pentru ea, să nu i se mai poată întâmpla așa ceva. Dar, în timp ce stătea întinsă aproape de Julian, cu mâna lui caldă atingând-o pe a ei în întuneric, știa că ceea ce simțea era real și de necontestat.

Își amintea atunci de felul în care o privise cu drag în tren. Era posibil ca atracția pe care o simțea pentru Julian să fie reciprocă? Era vorba doar despre singurătate, își spuse, de săptămânile și lunile pe care le petrecuse de unul singur pe teren. Nu ar putea fi mai mult. Josie glumise despre „lucrurile care se întâmplă pe teren”. Cu toate acestea, nu se referise la Julian. El se concentra doar pe misiune. Nu ar lăsa nimic să intervină.

Nici ea, se gândi Marie, aproape adormită. Era aici să-și facă treaba și să se întoarcă la Tess. Nu-și putea permite să lase să intervină nimic. Se gândi să-și retragă mâna din cea a lui Julian, apoi se hotărî să nu o facă. În schimb, liniștită de confortul cald al atingerii lui, se lăsă cuprinsă de somn.

Ceva mai târziu, deschise ochii. Prin fereastră, culoarea cerului se transforma din gri în roz. Marie

se ridică, ocărându-se că adormise când Julian îi spusese că trebuia să plece înainte de răsăritul soarelui. Se întreba dacă și el dormise prea mult. Dar când își ridică privirea, el era treaz, privind-o. Se uitară unul la altul și ea îi susținu privirea, la fel ca în tren. Dar acum, la lumina zilei, sentimentele lor erau dezvăluite și ieșeau la suprafață.

Ea se forță să privească în altă parte.

— Cât e ceasul?

— Se crapă de ziuă, spuse el, interpretând ora în funcție de culoarea cerului.

— N-ar fi trebuit să adorm, spuse Marie sărind din pat.

El era deja în picioare.

— E în regulă.

Se trezise și ar fi putut pleca mai devreme. Dar n-o făcuse.

— Asta este pentru prima oară când am adormit de câteva săptămâni.

Se auzi un zgomot la ușă. Când Marie o deschise, îl descoperi pe Will, părând jenat și privind lung distanța dintre ei. Simțea și el, își dădu ea seama, intensitatea atracției dintre vărul lui și Marie.

— Nu ai venit la aerodrom, îi spuse lui Julian. Eram îngrijorat. Trebuie să plecăm acum.

Ea se întoarse spre Julian.

— Unde să pleci?

— Am fost chemat înapoi în Anglia.

Ea tresări involuntar.

— Când?

— Plec în această dimineață. Îmi pare rău că nu ți-am spus, zise el repede, părând să-și amintească promisiunea din seara precedentă de a nu mai avea secrete față de ea. Doar că nimeni nu trebuie să știe. Este doar pentru câteva zile, adăugă el grăbit. Cel mult o săptămână.

În vocea lui se simțea o notă de neliniște…

— Și podul?

— Detonarea este programată abia peste două săptămâni. Mă întorc până atunci.

Vocea îi era nesigură, iar ea nu-și dădea seama dacă el într-adevăr credea asta. Știind că pleacă, sentimentele pe care încercase să le ignore în noaptea precedentă amenințau să explodeze.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă ea cu voce joasă, știind deja răspunsul.

— Va trebui să încercăm o decolare la lumina zilei în acest moment, interveni Will înainte ca Julian să poată răspunde. Trebuie să ne grăbim.

— Pot să vin cu tine la aerodrom? întrebă ea, încercând să găsească un motiv pentru care era nevoie de ea acolo.

Dar Julian clătină din cap.

— Cu cât suntem mai puțini, cu atât mai bine, spuse el. Mai ales când nu este întuneric.

Era adevărat. Nu ar fi suportat să vadă Lysander-ul zburând și luându-l din lumea lor.

— Ai grijă de tine până mă întorc.

Se întoarse spre vărul lui.

— Ai grijă de ea.

Will încuviință solemn. Marie voia să protesteze că nu avea nevoie de nimeni să aibă grijă de ea. Era agent, pentru numele lui Dumnezeu, nu o proprietate sau fata cuiva. Dar era o legătură solemnă între cei doi și părea să fie vorba despre ceva mai presus de ea.

Deodată, o cuprinse un sentiment de neliniște, că el nu ar fi trebuit să plece.

— Chiar trebuie să pleci? Adică, să zbori și apoi să te întorci? Este atât de periculos.

— Nu există altă cale, răspunse el, pe picior de plecare. Mă întorc peste o săptămână, promise el, apoi ieși din cameră.

Dar, în timp ce ea îl privea cum se îndepărta alături de vărul lui, simți că îl pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 15

GRACE

Washington, 1946

— Fetele sunt moarte, repetă Grace cu voce tare, în timp ce taxiul traversa podul înapoi spre Washington.

Ideea era de neconceput. Nu aveau mai mult de douăzeci-douăzeci și cinci de ani cel mult, fiecare. Ar trebui să fie măritate, cu copii mici sau să petreacă alături de prieteni în Londra, după război. Nu să fie moarte.

— Cum?

— *Nacht und Nebel,* spuse Mark, înseamnă *Noapte și ceață.* A fost un program al nemților să facă oamenii să dispară fără urmă.

— De unde știi atât de multe despre asta?

El păru stânjenit.

— Am petrecut ceva timp lucrând pentru procuratură la Tribunalul pentru Crimele de Război anul trecut, imediat după încheierea războiului.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum? Așa se explica faptul că știa atât de multe despre DOS. Mark, asta este o muncă foarte importantă.

— Activitatea mea acolo nu s-a încheiat prea bine. Deși tonul lui era neutru, se simțea durerea răzbătând din cuvintele lui. Aș prefera să nu vorbesc despre asta – cel puțin nu acum.

— Bine, spuse ea. Spune-mi mai multe despre *Noapte și ceață.*

— A fost un program dubios, foarte secret. În mod normal, nemții păstrau evidențe foarte stricte. În acest caz, naziștii doreau să facă oamenii să dispară fără urmă, spuse Mark.

— Inclusiv fetele.

El încuviință din cap.

— Hitler personal a emis un ordin prin care agenții capturați urmau să fie *uciși până la ultimul.*

Sau *ultima,* se gândi Grace.

— Nu dorea să rămână nicio dovadă a existenței lor. Îmi pare rău că n-am aflat vești mai bune. Ce altceva mai este în dosar?

Ea scoase documentele rămase, cam o jumătate de duzină în total, dactilografiate cu litere mari. Fiecare purta antetul în partea de sus: *DOS, Secția F.*

— Ce e asta?

— Corespondența între birourile de la sediul central.

El îi indică o pagină care conținea un tabel cu numele fetelor în dreptul cărora erau date și ore.

— Pare că au de-a face cu un fel de transmisiuni.

Când și-a retras mâna, degetele lor s-au atins ușor.

— Și acum ce facem? întrebă ea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Cred că am aflat tot ce s-a putut.

— Din contră, răspunse Grace. Adică, știm că fetele din fotografii au lucrat cu Eleanor la DOS și că au murit. Dar încă nu avem idee de ce dosarele personale ale acestor fete nu se aflau în cutii împreună cu celelalte. Și încă nu avem idee de ce a venit Eleanor la New York.

Toate acestea se învârteau în mintea lui Grace și formau un nod uriaș pe care nu-l putea desface.

— Am ajuns într-un punct mort, recunoscu Mark.

Dar Grace încă nu era pregătită să renunțe. Taxiul își făcea drum prin Capitol Hill, îndreptându-se spre Gara Union și spre trenul care avea să o ducă înapoi la New York. Scoase bucata de hârtie pe care își notase ceva când studiase dosarele.

— Unele dosare aveau informații de contact ale fetelor sau ale familiilor lor. Am notat ce am putut.

— Foarte inteligent. Trebuia să fi făcut la fel. Dar, Grace, aceste informații ar putea să nu mai fie de actualitate. Iar datele lor de contact ar fi fost la Londra sau în străinătate.

— Nu toate. Unul dintre ele era un număr din Maryland. Poate că dacă sun, aș putea vorbi cu cineva, posibil chiar și cu una dintre fetele care au supraviețuit războiului.

— Cu siguranță poți încerca. Hai să mergem acasă la mine să dai telefon, sugeră el.

Grace ezită, brusc devenind conștientă de apropierea dintre ei. Nu era sigură că era o idee bună. Dar Mark deja îi spunea șoferului adresa lui. Taxiul întoarse brusc spre stânga, pornind într-o direcție nouă.

Taxiul continua să treacă prin zone necunoscute pentru Grace, clădirile mari din granit făcând loc cartierelor cu case și magazine.

— Georgetown, explică el, în timp ce drumul urca ușor. Locuiesc chiar la șosea, nu departe de Potomac.

Grace dădu din cap ca și când asta ar fi însemnat ceva pentru ea.

Câteva minute mai târziu, taxiul intră pe o stradă luxoasă și se opri în fața unei case înguste din cărămidă dintr-un șir de clădiri. Mark îi plăti șoferului, apoi îi deschise ușa.

Interiorul casei era ordonat, cu podea de stejar și fără fotografii sau alte obiecte personale, cu excepția unui gramofon de modă veche într-un colț. Grace căută dovezi ale existenței unei femei, dar nu găsi niciuna. Nu părea că Mark petrecea prea mult timp acolo. El o conduse într-o cameră unde se afla un telefon prins în perete.

— Mă duc să fac niște cafea, spuse el înainte să o lase singură.

Grace se îndreptă spre birou, apoi scoase bucata de hârtie unde își notase numărul de telefon.

Formă numărul centralei și i-l dictă operatoarei. Radiatorul din spatele biroului lui Mark șuiera încet în timp ce ea aștepta legătura.

Sună o dată, apoi încă o dată. Nu va funcționa, se gândi Grace, cu un sentiment de deznădejde, în timp ce telefonul suna. Intenționa să închidă. Însă, înainte să așeze receptorul în furcă, se auzi un zgomot la celălalt capăt al firului. Grace îl puse repede la ureche.

— Alo? Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Annie Rider.

— Un moment.

S-a auzit un fâsâit ca și când receptorul fusese pus jos sau scăpat, apoi un zgomot de pași, mai puternic la început, apoi scăzând în intensitate. Grace își imagina o casă cu camere de închiriat asemănătoare cu cea în care stătea ea la New York și o proprietară care o chema pe chiriașă la telefon.

— Da? se auzi vocea unei alte femei, de data aceasta stridentă și în mod clar cu accent englezesc.

— Domnișoara Rider?

— Cine întreabă?

Grace își drese vocea.

— Mă numesc Grace Healey. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar încerc să o găsesc pe Sally Rider. Annie Rider era dată ca persoană de contact.

— Sally? Femeia părea surprinsă. Ce e cu ea?

— Încercam să dau de ea. Mă gândeam că poate știți unde este.

— Sally a fost sora mea.

A fost.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că a murit. Sally nu fusese printre fetele care erau date dispărute în dosarul *Nacht und Nebel. A* fost ucisă în timpul războiului?

— Nu. A murit după război, într-un accident de mașină.

Ca și Tom. Grace simți un nod în stomac.

Grace făcea eforturi să se concentreze asupra conversației telefonice.

— Îmi pare rău să vă deranjez. Am câteva întrebări despre activitatea pe care a desfășurat-o sora dumneavoastră în timpul războiului. Făcu o pauză. Mi se pare o chestiune prea delicată să discutăm la telefon. Mă aflu în Washington, nu foarte departe de dumneavoastră. Credeți că ne-am putea întâlni?

— Nu știu…

Vocea femeii era ezitantă.

— Vă rog, este foarte important. Pot să vin la dumneavoastră dacă vă este mai ușor.

— Nu, spuse femeia repede, ca și când intruziunea în casa ei nu ar fi fost bine-venită. Trebuie să fiu la The Willard în seara asta. Dacă doriți, ne putem întâlni în bar la ora șapte.

Grace ezită. Să o întâlnească în această seară însemna să piardă ultimul tren înapoi spre New York și să rămână peste noapte – ceva ce nu luase în calcul deloc. Dar era singura ei opțiune dacă voia să afle mai multe despre fete.

— Mulțumesc. Voi fi acolo.

În timp ce închidea telefonul, Grace se simțea stânjenită gândindu-se la Frankie și la faptul că urma să lipsească încă o zi de la muncă. Se gândi să-l întrebe pe Mark dacă mai poate da încă un telefon, apoi se hotărî că nu-l va deranja și formă din nou numărul centralei. Frankie era posibil să fie plecat toată ziua, își dădu seama, în timp ce telefonul din birou sună de două ori fără niciun răspuns. Dar, o clipă mai târziu, vocea lui s-a auzit pe fir.

— *Bleeker & Sons.*

— Frankie, sunt eu.

Nu era nevoie să-și spună numele.

— Puștoaico, ce faci?

Vocea lui suna distant. Pronunția ușor împleticită a cuvintelor o făcu să se întrebe dacă băuse.

— Frankie, nu pari prea bine. Ce s-a întâmplat?

Urmă o pauză, un moment de tăcere.

— Este vorba despre Sammy. S-a întors. Unde locuiește vărul lui, era un copil mai mare care a încercat să-i ia banii pe care i-am dat. Sammy a ripostat și a fost bătut.

— O, nu! Și e bine?

— Da, are un ochi vânăt și buza spartă. O să supraviețuiască.

Simți o strângere de inimă la ideea că micuțului băiat, care trecuse prin atâtea, i se întâmplase și asta.

— Dar nu se poate întoarce acolo. Aveai dreptate, puștoaico. Nu se poate descurca singur atât de devreme. Depun actele pentru a-l introduce în sistemul de stat.

Până la urmă, bietul Sammy va ajunge într-un orfelinat.

— Îmi pare rău, Frankie. Este atât de greu să te implici. Poate găsim altă soluție.

— Cred că nu avem alte opțiuni în acest caz. Dar putem vorbi despre asta mâine, când te vei întoarce.

Ea ezită.

— Că veni vorba… mai am nevoie de o zi liberă.

Se auzi un oftat la capătul celălalt al firului și aproape că îi putea vedea figura dezamăgită.

— Unde ești, puștoaico? Cred că merit să știu.

Și ea a credea același lucru.

— Sunt la Washington, îi mărturisi ea.

— Ce naiba cauți acolo?

— Încerc să aflu niște informații despre o femeie pe nume Eleanor Trigg. Este cea care a fost recent lovită de mașină în fața Gării Grand Central.

— De ce? O cunoșteai?

— Nu.

— Atunci ce legătură are cu tine?

Bună întrebare, se gândi Grace.

— E complicat, Frankie. Am găsit o valiză care îi aparținea cu fotografiile a vreo duzină de tinere. Am luat fotografiile și când m-am dus să le returnez, valiza nu mai era. Încerc să-mi dau seama cine era și cine erau fetele, să returnez fotografiile. Mă întorc mâine și promit că-ți explic mai multe, bine? Îmi pare rău că nu ți-am spus despre călătorie, adăugă ea spăsită.

Frankie fusese atât de bun cu ea; ar fi trebuit să-i spună tot de la bun început.

— Lasă, e în regulă, spuse el, iertând-o instantaneu. Dacă ai nevoie de ajutor, aș putea veni acolo. Mă pricep să mă descurc cu birocrații.

Ea zâmbi.

— Știu, spuse, apreciindu-i oferta.

Totuși, trebuia să facă asta singură.

— Dar clienții noștri au mai mare nevoie de tine acolo. Lui Grace îi veni brusc o idee. Dar poți să faci ceva. Eleanor a venit din Anglia la New York la un moment dat, înainte de accident. Poți să-i rogi pe prietenii tăi să verifice la departamentul de imigrație și la vamă și să vezi dacă au vreo informație despre ea? Știi tu, când a ajuns acolo, ce a scris în formulare, chestii de-astea.

Avea tupeu, își dădea seama, să ceară încă o favoare pe lângă ziua liberă. Dar Frankie nu ar refuza-o.

— Nicio problemă, puștoaico. Consider-o ca și rezolvată. Doar grăbește-te să te întorci – și ai grijă.

Grace puse receptorul înapoi în furcă, apoi se întoarse în sufragerie.

— Am stabilit o întâlnire cu sora uneia dintre fete în seara asta.

Mark zâmbi și îi întinse o cană cu cafea caldă.

— Deci, rămâi până mâine?

Ea luă o înghițitură.

— Cel mai probabil. Nu cred că va mai fi niciun tren la ora aceea. Am să găsesc un hotel să stau o noapte.

Încerca să calculeze în minte cam cât ar fi putut costa.

— Stai aici. Pot înțelege de ce, după ce s-a întâmplat, s-ar putea să nu vrei, adăugă el rapid. Dar am o cameră de oaspeți, așa că totul este foarte respectabil.

Ea îl studie pe Mark, întrebându-se dacă avea alte intenții.

— Asta nu ar fi prea potrivit.

El își ridică brațele.

— Este decizia ta, dar este o cameră foarte bună. Am închiriat-o în timpul războiului, când erau mulți funcționari guvernamentali și puține locuințe. Doar dacă crezi că te vei putea abține.

— Pot… începu ea, înainte să-și dea seama că o tachina. Ea se îmbujora la față. Ar fi minunat. Mulțumesc.

Seara, la șapte, coborâră dintr-un taxi în fața barului The Willard. Vizavi de parcul Lafayette, cerul din spatele Casei Albe era întunecat. Mark o ajută să coboare din mașină, punându-și mâna caldă și sigură pe mijlocul ei. În interior, holul era opulent. Pardoseala era un mozaic de rozete, iar tavanul avea reprezentate emblemele tuturor celor cincizeci de state. Coloane de marmură urcau din podea până în tavan. Candelabrele erau niște globuri fantastice, înconjurate fiecare de patru figuri feminine din bronz. Scaunele erau tapițate cu piele fină și, din loc în loc, erau ghivece cu palmieri supradimensionați. Grace își dorea să se fi îmbrăcat cu o rochie mai drăguță.

La intrarea în bar se opri, cercetând nesigură încăperea. Era o mare de bărbați în costume de afaceri, pufăind trabucuri sau țigări, și doar câteva femei printre ei. Era oare Annie una dintre ele? Nu se gândise să-i ceară o descriere.

Grace observă barul dintr-un colț îndepărtat al holului și porni în acea direcție. Mark o urmă. Ea se întoarse spre el.

— Mark, îți sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce faci, dar…

— Vrei să vorbești singură cu Annie, termină el ideea.

— Te deranjează?

El zâmbi.

— Deloc. Adică, sunt curios în acest moment, dar înțeleg.

— Cred doar că este mai probabil să-mi vorbească dacă sunt singură.

El încuviință din cap.

— De acord. Se așează pe unul dintre fotoliile luxoase din piele. Te aștept aici.

Grace se îndreptă din nou spre bar, fiind conștientă că Mark o urmărea cu privirea în timp ce mergea. Simți cum o inundă o căldură prin tot corpul. Cum reușea să aibă acest efect asupra ei? Nu-i stătea în fire să fie atât de impresionată și trebuia să înceteze. Grace se îndreptă spre manager, întrebându-se dacă Annie avea o rezervare.

— O caut pe Annie Rider.

El îi făcu semn spre bar fără ezitare.

— Este acolo, la barul rotund Round Robin Bar.

Aflată între doi bărbați, observă o femeie în ținută de chelneriță. Annie nu era clientă la The Willard. Lucra aici. Grace se simți jenată că gândise altceva. Dar de unde ar fi putut să știe?

Barul era plin de bărbați și de fum de țigară și, pentru o clipă, își dori să-i fi acceptat oferta lui Mark de a veni cu ea.

Dar își continuă singură drumul.

— Scuzați-mă, spuse ea și un bărbat robust se dădu la o parte pentru a-i face loc.

Ridică mâna, iar Annie veni spre ea.

— Sunt Grace Healey. Am vorbit la telefon.

Annie nu putea avea mai mult de treizeci de ani. Dar văzând-o mai de aproape acum, chipul ei era frământat de griji, cu riduri adânci sub machiaj și sprâncenele creionate.

Păru brusc stânjenită, iar Grace se întrebă dacă era posibil să se fi hotărât să nu vorbească cu ea.

— Lasă-mă câteva minute până când îmi pot lua pauza. Poți să mă aștepți acolo.

Arătă spre o ușă dintr-o laterală a barului. Grace intră pe acolo. Ajunse într-o cămară, chiar lângă bucătărie, unde se aflau rafturi ticsite cu alimente și câteva scaune din lemn. Observând un șoarece alergând printre cutii, Grace își propuse să țină minte să nu mănânce la The Willard dacă ar fi avut vreodată ocazia.

O clipă mai târziu, apăru și Annie. Se așeză pe unul dintre scaune și-i făcu semn lui Grace să facă același lucru

— Ai spus că vrei să mă întrebi despre sora mea.

— Da. Și despre o femeie cu care a lucrat – Eleanor Trigg.

Ochii lui Annie se îngustară, sprâncenele apropiindu-se ca un semn de punctuație ciudat.

— *Pentru care* a lucrat, o corectă ea. Eleanor coordona tot.

Se ridică, de parcă s-ar fi pregătit să plece.

— Așteaptă! spuse Grace. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

Annie se așeză înapoi încet.

— Nenorocita de Eleanor, mormăi ea.

Grace se întrebă cu ce anume o supărase Eleanor, dar decise că era mai bine să schimbe subiectul. Scoase fotografiile din geantă.

— O cunoști pe vreuna dintre aceste femei? întrebă Grace.

— Am văzut câteva dintre ele când eram la DOS.

— Și tu ai lucrat la DOS?

— Da, ca funcționară. Am vrut să plec și eu ca agent, dar Eleanor a spus că nu am calitățile necesare. Annie zâmbi cu amărăciune. Avea dreptate. Pe cele mai multe fete din teren le știam

după nume. Arătă spre fotografii. Acestea erau unele dintre fetele lui Eleanor.

— Cum adică ale ei? întrebă Grace, revenind asupra subiectului sensibil.

Annie scoase din geantă un pachet de țigări.

— Eleanor a condus operațiunea femeilor din DOS. Au trimis femei în Europa, știi. Erau curieri și operatori de radio. Annie își aprinse țigara și trase din ea. Întinse mâna liberă spre fotografii. Ei îi spuneau Josie. Avea doar șaptesprezece ani când a început.

Grace se imagina pe ea la șaptesprezece ani – era preocupată de petreceri și să-și petreacă vara la plajă. Pe vremea aceea, nici nu putea merge până în Manhattan. Cu toate acestea, acele fete erau singure în Franța luptându-se cu naziștii. Simți un amestec de admirație și neadecvare în același timp.

— Cam câte agente erau?

— Câteva zeci, răspunse Annie. Nu mai mult de cincizeci, cred.

— Atunci de ce în aceste fotografii sunt doar douăsprezece? întrebă Grace.

— Ele nu s-au mai întors.

— Cum au murit?

— Într-un mod cu adevărat îngrozitor. Execuții. Injecții.

Femeile ar fi trebuit să fie tratate ca prizonieri de război. În schimb, fuseseră ucise.

Dar, prin Nacht und Nebel, nemții voiau să nu afle nimeni ce se întâmplase cu fetele.

— Cum ai aflat?

— Se vorbea despre asta la sediul central, răspunse Annie.

Expiră brusc, scoțând un nor de fum.

— Nu era ceva oficial, în cele mai multe dintre cazuri. Doar ce auziseră de la alți agenți care o văzuseră pe vreuna dintre fete într-un lagăr sau auzise ceva. Până la sfârșitul războiului, nu mai era un secret că fuseseră ucise.

Un ceas din holul hotelului anunță ora opt; pauza lui Annie cu siguranță se apropia de final.

— Spune-mi mai multe despre Eleanor, spuse Grace timid. Cine era ea?

— Nu era ca celelalte, spuse Annie. Era mai în vârstă. Străină. Din Rusia sau Polonia poate, de undeva din est.

Numele *Trigg* nu sugera asta, remarcă Grace. Oare și-l schimbase intenționat?

— Se angajase la DOS ca secretară, adăugă Annie.

— Cu toate acestea, a sfârșit prin a conduce un departament din DOS, interveni Grace. Trebuie să fi fost foarte bună.

— Cea mai bună. Eleanor avea o minte ca o enciclopedie, știa istoria fiecăreia și detalii despre ele pe dinafară. Putea să citească oamenii, să spună de la început dacă cineva era bun pentru o anumită activitate. Eleanor era diferită, precaută. Întotdeauna aveai senzația că avea un secret. Presupun că doar își făcea treaba.

— Îți plăcea de ea? întrebă Grace.

Annie clătină din cap cu emfază.

— Nimănui nu-i plăcea de Eleanor. Dar cu toții am respectat-o. Era persoana care ai fi vrut să aibă grijă de tine dacă erai pe teren. Nu era cineva cu care ți-ai fi dorit să bei ceva, dacă înțelegi ce spun. Era ciudată, stângace, severă, nu era ușor de discutat cu ea. Mă întreb ce mai face acum.

Grace își drese vocea.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar a murit. Se hotărî să o scutească pe Annie de detaliile sumbre. Cu câteva zile în urmă, la New York.

— New York? repetă Annie, părând mai mult surprinsă decât afectată. Ce căuta în State?

— Speram să știi tu, răspunse ea. Reprezentantul consulatului a spus că încearcă să-i găsească familia, pe cineva care să-i revendice trupul lui Eleanor.

Annie își stinse țigara într-o scrumieră, așezată pe marginea unuia dintre rafturi, lăsând un inel perfect de ruj în jurul ei.

— Nu vor găsi pe nimeni. Eleanor era singură, cel puțin după ce a murit mama ei. Nu avea pe nimeni.

— Dar viața ei personală?

— Nu avea așa ceva. Nu socializa și nu discuta prea multe. Nu părea interesată de bărbați și nu vreau să insinuez nimic. Nici de femei nu era interesată. Doar de muncă. Era doar ea. Foarte secretoasă. Ai fi putut avea senzația că… ascundea ceva mai mult decât lăsa să se vadă.

— Spune-mi mai multe despre Operațiunile Speciale.

— Au fost probleme încă de la început, răspunse Annie. Nu poți să iei un grup de fete tinere, fără experiență și să crezi că, pentru că le-ai pus să alerge în sus și în jos prin munții din Scoția timp de câteva săptămâni și le-ai arătat cum să tragă cu arma, se vor descurca într-o zonă de război. Durează ani de zile pentru a-ți dezvolta instinctul și curajul de a supraviețui. Asta nu se poate preda la școală.

Annie continuă:

— Și mai era și dimensiunea. Toată lumea știe că o operațiune secretă care implică trei persoane este mai puțin sigură decât una care implică două. Să luăm rețeaua Vesper, de exemplu. A fost cel mai mare circuit, unitatea care funcționa în Paris și în jurul orașului. Era condus de Vesper sau Cardinalul, cum îl numeau în limbajul codificat. Probabil că a avut zeci, poate sute de agenți sub controlul lui. Cu cât rețeaua este mai mare, cu atât mai mare este riscul de trădare și scurgeri de informații.

— Îmi pare rău, spuse Grace. Ce vrei să spui prin trădare?

— Trădarea fetelor, desigur.

Camera părea să se miște ușor sub picioarele lui Grace.

— Doar nu ai crezut că atât de multe dintre ele au fost arestate pur și simplu, nu? Nu, spuse Annie, răspunzându-și propriei întrebări. Cineva trebuie să le fi trădat.

Deși Grace era surprinsă, reuși să-și stăpânească reacția de uimire; nu voia ca Annie să se oprească.

— Au fost prinse de SD, de Sicherheitsdienst, sau Direcția germană de informații, în special în săptămânile chiar de dinainte de Ziua Z. Și nu doar în Paris, ci în întreaga Franță. Cineva le-a turnat. Cel puțin la asta s-a gândit Eleanor.

— Eleanor? De unde știi?

— Am văzut-o o dată, după război. A venit să o vadă pe Sally și a cerut să-i vorbească în particular. Nu aveam voie să fiu în cameră, dar am ascultat. Trebuia să am grijă de sora mea, înțelegi. Sally s-a întors din război într-o stare atât de fragilă și nu avea nevoie ca Eleanor să-i facă din nou probleme. Avea zeci de întrebări despre fetele care dispăruseră în timpul războiului. Cam ca tine.

Lui Grace îi creștea sentimentul de vinovăție; să vorbească despre război și despre activitatea pe care o desfășurase sora ei nu putea fi ceva ușor pentru Annie.

— O săptămână mai târziu, sora mea a fost ucisă într-un accident.

— Așadar, Eleanor a vrut să-i vorbească despre ce s-a întâmplat cu fetele? întrebă Grace.

— Nu ce s-a întâmplat, ci cum. Doar despre asta vorbea. A spus că era ceva legat de aparatele radio, cineva care transmitea și se prefăcea că era unul dintre operatorii radio. Voia să știe dacă Sally știa ceva despre asta. Sally nu știa, bineînțeles. Eleanor era hotărâtă să afle ce se întâmplase cu fetele – și cine le-a trădat.

Grace era surprinsă de ultima parte. Ar fi fost posibil ca acesta să fi fost motivul care o adusese pe Eleanor la New York?

— Trebuie să mă întorc la muncă, spuse Annie, ridicându-se în picioare.

— Mulțumesc, răspunse Grace. Știu că nu ți-a fost ușor să vorbești despre asta.

— Nu a fost. Dar dacă vei afla ceva mai mult, a meritat. Să-mi spui, bine? întrebă Annie.

Grace aprobă din cap.

— Așa am să fac. Promit.

— Mulțumesc. Fetele acelea erau ca niște surori pentru Sally.

Ea era cea care ar trebui să-i mulțumească lui Annie, se gândi Grace, și nu invers. Dar, înainte ca Grace să poată face asta, Annie îi strânse mâna cu fermitate și se întoarse la treaba ei din spatele barului.

Capitolul 16

ELEANOR

Londra, 1944

Eleanor stătea în pragul ușii biroului Directorului, strângând o foaie de hârtie în mână.

— Domnule, ceva nu e în regulă.

Cu zece minute în urmă, sosise un mesaj.

— Este Marie, spusese operatoarea Jane.

Eleanor traversase camera grăbită în timp ce Jane decoda mesajul.

Nu era din cauză că mesajul lui Marie era întârziat, așa cum se întâmplase încă de la sosirea ei. Fata transmisese în mod regulat – în unele cazuri, mai des decât se aștepta. Iar unele dintre mesajele ei sunaseră bine. Dar acel prim mesaj, care păruse cumva în neregulă, încă o irita. Eleanor încercase să-și spună că era vorba doar de lipsa de experiență a lui Marie pe teren, nervozitatea făcând ca stilul ei de a tasta să fie mai puțin șlefuit. Nu se putea, n-aveau cum să fie alte probleme.

Dar, în timp ce studia hârtia acum, simți că îi stă inima. Mesajul se presupunea a fi de la Angel. Dar conținutul era greșit: *Aşteptăm arme pentru Maquis. Vă rugăm să ne daţi indicaţii privind locaţia următoarei livrări.* Mesajul, prea lipsit de protecție și direct, nu era formulat așa cum ar fi trebuit de către un operator instruit.

Și nu era vorba doar despre conținutul mesajului; ștampila din partea de sus a mesajului, *Aprobarea verificării de securitate,* care ar fi semnalat că verificarea-cacealma și verificarea reală ale lui Marie erau ambele prezente în transmisiunea codificată, lipsea.

— La dracu'! înjurase Eleanor, mototolind hârtia cu mesajul.

Jane tresărise la ieșirea neobișnuită a lui Eleanor. Problema nu era doar că era îngrijorată pentru Marie; dar un aparat radio compromis ar fi putut însemna o scurgere sau o breșă mult mai mare.

Eleanor intenționase să arunce hârtia. Apoi, gândindu-se mai bine, o netezise și pornise spre biroul Directorului.

Când se apropie de ușa Directorului, își dădu seama din felul în care stătea aplecat că nu era un moment bun și că intrarea ei nu va fi bine-venită. Dar asta n-o va face să se întoarcă din drum. Directorul își ridică privirea obosită din raportul pe care-l citea și își lăsă jos pipa.

— Trigg?

— Este vorba despre una dintre fete, domnule. Desigur, problemele ei erau întotdeauna legate de fete. Adică despre transmisiunile ei radio.

Eleanor, de obicei, ura să îl abordeze inutil pe Director și să riște ca acesta să-și piardă răbdarea. Își dorea să fie independentă, capabilă să conducă unitatea pe care o crease. Dar acum era prea îngrijorată să-i mai pese de asta.

— Uitați aici, spuse ea, apropiindu-se de birou și punându-i hârtia în față.

— Este de la Roux, observă el. În urmă cu câteva săptămâni erai îngrijorată că nu transmitea. Asta este o veste bună, nu-i așa?

— Mi-e teamă că nu, domnule. Eleanor puse degetul pe ultimul rând al mesajului: *Vă rugăm să ne indicați locația următoarei livrări.* Marie nu ar întreba niciodată asta direct, nici Vesper, nici altcineva pentru care ea ar putea transmite.

Directorul își ridică privirea sceptic.

— Întotdeauna ai spus că fata era necoaptă. Poate că a făcut o greșeală sau s-a grăbit.

— Am spus că era inocentă, poate chiar naivă. Nu neglijentă. Este mai mult decât atât, domnule.

El o privea nerăbdător în timp ce ea încerca să găsească mai multe dovezi în sprijinul afirmației

pe care o făcuse.

— Ceva nu este în regulă. Acest mesaj nu are niciun sens. Și verificările ei de securitate nu există.

— Dar transmisiunile celorlalte fete? E ceva în neregulă cu ele?

— Doar cu ale ei. Eleanor ezită. Restul par bune. Dar dacă ceva nu este în regulă cu Marie, ar putea afecta întregul circuit. Ar fi posibil ca informațiile să nu se primească sau să nu ajungă acolo. Ar putea exista un fel de întrerupere, chiar o scurgere.

— Poate că este din cauza aparatului, spuse Directorul. Dacă trimitem ordine pentru recalibrare…

— Nu are cum să fie asta, domnule. Transmisiile sunt bune din punct de vedere tehnic. Este vorba despre mesajele în sine. *Felul* în care transmite fata.

— Ce o să faci în privința asta?

— Sincer, nu știu. Eleanor ura să pară nesigură. Fie că transmite în condiții grele, fie sub amenințare, fie… începu să se bâlbâie, cuvintele fiind aproape de neconceput pentru a fi pronunțate. Sau nu este Marie cea care transmite, de fapt. Trase aer adânc în piept. Sunt îngrijorată, domnule, că am fost compromiși.

El făcu ochii mari.

— Cum este posibil așa ceva? Am derulat acel scenariu de o sută de ori în configurarea aparatelor radio. Chiar dacă unul dintre ele ar fi capturat, nemții ar avea nevoie de cristale, coduri și verificări de securitate. Niciun agent care-și merită banii nu le-ar divulga.

Sau banii ei, se gândi Eleanor, sperând că avea dreptate.

— Oricine ar fi, nu poate avea verificările de securitate, dacă acest mesaj este un indiciu. Dar dacă ar avea și aparatul de radio, și cristalele, ar fi o posibilitate reală.

— Încerci să ghicești în cafea, Trigg. Trebuie să rămânem la fapte, la ceea ce știm.

Eleanor își dorea deseori să aibă un glob de cristal ca acela pe care îl avea vrăjitoarea în filmul american *Vrăjitorul din Oz,* pentru a vedea ce se întâmpla pe teren. Odată chiar visase că avea unul, dar era acoperit de nori și întunecat.

Directorul se lăsă pe spătarul scaunului, pufăind din pipă.

— Chiar dacă ai dreptate, ce vrei să fac? Sugerezi să oprim transmiterea mesajelor?

Eleanor ezită. Să facă asta însemna să lase agenții din teren fără nicio legătură sau mijloc de comunicare cu sediul central – singuri.

— Nu, domnule.

— Atunci ce?

— Cred că aparatul de radio al lui Marie ar trebui să fie închis până când poate fi verificat detaliat.

— Dar ea transmite pentru rețeaua Vesper, care este cea mai mare din țară. Am fi paralizați. S-ar stopa operațiunile.

Eleanor remarcă cu o oarecare mândrie că femeile deveniseră o parte esențială în luptă într-un timp atât de scurt. În urmă cu un an, bărbații se îndoiau că femeile ar fi putut fi de ajutor – acum, nu mai puteau funcționa fără ele.

În vocea lui se simțea o notă acuzatoare. Și bărbații au făcut greșeli, vru Eleanor să remarce; din această cauză a fost nevoie de crearea diviziei de femei încă de la început. Dar femeile preluaseră sarcinile de operatori radio din ce în ce mai mult în ultimul an, ceea ce făcea să pară că problema era la ele.

— Au fost, domnule. Adică sunt.

Pentru prima dată de când își putea aminti, Eleanor se simțea nesigură.

— Nu este vina fetelor. Ceva nu este în regulă acolo.

Directorul continuă:

— Veștile despre divizia ta au ajuns la Churchill, știi. Este foarte încântat.

Venind din partea prim-ministrului, asta este o mare onoare. Dar nu făcea să dispară problema.

— Domnule, în situația actuală, nu avem cum să știm dacă informațiile pe care le trimitem sunt, de fapt, preluate de agenții noștri. Dacă nu le putem închide pentru a face verificări, atunci cred că cineva ar trebui să meargă acolo și să cerceteze situația. Să meargă personal pe teren.

— Presupun că părerea ta este că tu ar trebui să mergi.

— Vreau să merg, recunoscu Eleanor.

— Am mai avut discuția asta, Trigg, șopti Directorul. Cu solicitarea ta pentru reînnoirea cetățeniei în așteptare, nu-ți pot obține documentele. Chiar dacă aș putea, nu te-aș trimite pe teren. Știi prea multe.

— Trimiteți-mă oricum, insistă Eleanor din nou.

Directorul fu surprins. Eleanor era de obicei rațională și detașată. Acum se simțea o notă de disperare în vocea ei. Avea nevoie să vadă ce se întâmpla cu adevărat acolo, dacă fetele erau bine sau nu. Își dăduse seama de propria greșeală. Se apropiase prea mult – și fie și doar din acest motiv, o refuză.

— Nu se pune problema, spuse el ferm.

— Trebuie să văd ce a mers prost. Dacă nu mă trimiteți, măcar închideți-i aparatul până când putem verifica problema. El nu răspunse. Când am preluat această activitate, mi-ați promis control complet.

— Peste fetele tale, da. Dar nu peste acest război nenorocit. Asta este parte din ceva mult mai mare. Invazia se apropie și fiecare zi cu lună plină în care nu livrăm personal și provizii este o oportunitate ratată.

— Dar, domnule, dacă informațiile despre parașutări sunt transmise printr-un aparat de radio compromis, agenții și proviziile noastre ar putea

ajunge în mâinile cui nu trebuie. Trebuie să oprim asta!

Ridică vocea, dar în final reveni la un ton mai scăzut.

— Nu pot să opresc întreaga operațiune pentru un caz neconfirmat, replică el. Întreaga activitate trebuie să continue. Se aplecă, adăugând cu voce joasă: Invazia este la câteva săptămâni – nu, la câteva zile – distanță. Nu putem permite să ne distragă ceva.

Frustrarea lui Eleanor atinsese cote maxime, dar se străduia să-și păstreze calmul.

— Voi merge la Departamentul de Război, amenință ea, prea târziu să se abțină.

Directorul se înroși la față.

— M-ai raporta mai sus?

Pentru el, aceasta ar fi fost trădarea finală. Apoi expresia lui se îmblânzi.

— N-ai face asta.

Ea mergea la cacealma, iar el știa asta.

— Te-am susținut, Trigg, în mai multe feluri.

Și eu v-am susținut, voia ea să spună. Dar se abținu. Nu ar putea risca să pornească un război împotriva lui. Să implice Whitehall ar fi însemnat să-i amestece pe cei care crezuseră încă de la început că fetele nu ar fi fost potrivite pentru această activitate, să le dovedească faptul că îndoielile lor fuseseră corecte. Era în joc ceva mai mult decât mândria ei. Solicitarea ei pentru cetățenie – de care ea avea atâta nevoie – depindea de Director.

Nu putea face altceva decât să privească și să aștepte.

Eleanor ieși intempestiv din biroul Directorului, fără să mai spună ceva. Se uită înapoi, dorindu-și să se întoarcă acolo încă o dată și să îl roage să intervină, să-i ceară să-i ia în considerare îngrijorările. Dar știa că era neclintit. O blocase de tot. Parcă nu era el. Își pierdea încrederea în ea? Cel mai probabil nu, era sigură de asta. Mai

degrabă, era presat să intensifice operațiunile. Încetinirea lor din orice motiv era de neconceput.

În loc să se întoarcă în biroul ei, ieși pe aleea din spate a Norgeby House. Voia să ia aer, dar clădirile înalte și înguste care o înconjurau păreau să se aplece prea mult spre ea. Se îndreptă spre scara de incendiu și începu să urce un etaj, apoi altul.

Ajunse pe acoperișul plat. Deși nu era suficient de înalt pentru o panoramă satisfăcătoare a Londrei, putea vedea vârful cupolei catedralei St. Paul și un pic din London Bridge. Coșurile acoperite cu funingine care apăreau în prim plan ca un candelabru nesfârșit păreau să aprindă apusul neobișnuit de incandescent.

Eleanor trase adânc aer în piept. Aerul umed degaja o căldură cu miros amestecat de cărbune și petrol care era întotdeauna prezent. Simțea cum tremura de furie și neputință, adrenalina acumulată în urma dezacordului cu Directorul eliberându-se acum. Ceva nu era în regulă; o știa. Fetele ei erau pierdute și singure și ea dăduse greș, la fel cum făcuse și cu sora ei. Dar nimeni, nici chiar Directorul, nu o asculta.

Apoi se auzi un foșnet în spatele ei, un zgomot de pași. Eleanor sări și se întoarse. În colțul cel mai îndepărtat al acoperișului, stătea un bărbat, întors pe jumătate către partea sudică a Londrei. Observându-l, profilul i se păru oarecum familiar, dar nu-și dădu seama imediat de unde. Apoi își înăbuși un strigăt.

— Vesper.

El nu încuviință din cap și nici nu-și declină identitatea în alt mod, dar tăcerea lui însemna o recunoaștere. Îl cunoștea pe Vesper doar după reputație, auzindu-i numele și actele de eroism șoptite pe holurile din Baker Street încă din ziua în care sosise. Văzuse o singură fotografie cu el în dosarul de personal și, deși arăta diferit acum și căpătase o asprime a feței, îi reținuse trăsăturile dure. Îl studia pe bărbatul despre care auzise atât

de multe. Era înalt și impunător, cu o linie puternică a maxilarului și umeri lați, suficient de puternici pentru tot ce avea de susținut. Totuși, era mult mai tânăr decât își imaginase pentru cineva cu un asemenea renume.

Cea mai apropiată legătură directă cu una dintre fetele ei stătea chiar în fața ei. Nu-i venea să creadă.

Eleanor se apropie.

— Ce faci aici? întrebă ea înainte să-și dea seama de greșeală.

Nu avea niciun motiv să-i răspundă unui străin.

— Sunt Eleanor Trigg. Ea îi studie figura, întrebându-se dacă îi recunoștea numele. Dar expresia lui nu se schimbă. Sunt coordonatoarea diviziei de femei.

— Știu. Marie vorbește foarte mult despre tine.

Eleanor se rușină imaginându-și-o pe Marie vorbind prea mult și încălcând protocolul. În același timp, Eleanor nu se putea abține să nu simtă un sentiment de mândrie. Deși fusese dură cu Marie din motive întemeiate, Eleanor se îngrijora adesea că asta o va face pe fată să o urască. S-ar putea să fi fost pentru prima oară în viața ei când își făcea griji pentru așa ceva.

— Ce face?

El zâmbi reticent.

— Sclipitoare. Fermecătoare. Furioasă.

Eleanor se abținu să nu râdă, amintindu-și de fata care punea întrebări întruna la antrenament. Totuși, ea întrebase despre activitatea lui Marie, însă răspunsul lui Vesper sugerase cu totul altceva. Reputația lui Vesper pe teren era aceea a unui lup singuratic, care se izolase oarecum de agenții lui pentru a-i conduce. Se întreba dacă avea sentimente pentru Marie.

— Și celelalte?

— Doar câteva dintre fetele tale sunt în rețeaua mea. Eleanor dădu din cap. Josie este de neoprit. Este pe teren chiar acum cu membrii Maquis. Îi

spun *La Petite. Micuța.* Dar cred că le e teamă de ea. Ea îi poate depăși pe oricare dintre ei. Au încredere în ea mai mult decât în majoritatea bărbaților în acest moment.

— Ce cauți în Londra? întrebă Eleanor.

Își lăsase agenții singuri pe teren să vină aici; trebuie să fi fost ceva esențial. Era amărâtă, dar nu surprinsă de faptul că nu fusese înștiințată de venirea lui. Oare Directorul nu-i spusese intenționat despre vizita lui Vesper? Sau poate că nici el nu știa.

— Nu aici, spuse el, îndreptându-se după colț, pe partea fără ferestre a acoperișului, de unde alții ar fi putea auzi. Ea îl urmă. Am fost chemat la sediu să raportez, continuă el, revenind la întrebarea inițială referitoare la scopul vizitei lui.

— De ce?

— Chiar nu pot să vorbesc despre asta.

Nu era domeniul ei de responsabilitate; el nu îi raporta ei și nu trebuia să știe.

Dar ea insistă, oricum.

— Marie și fetele celelalte sunt ale mele. Adică le-am recrutat și le-am instruit. Trebuie să știu ce se întâmplă. Vesper încuviință din cap, respectând-o ca egalul lui, totuși nespunându-i nimic. Cum se desfășoară operațiunile? întrebă ea, încercând o abordare diferită.

— Cred că lucrurile merg bine. Nu este perfect, desigur, dar cât de bine ne putem aștepta.

Ea se întrebă dacă era chiar adevărat sau dacă era o prezentare cosmetizată pentru sediul central.

— Am avut o întârziere cu sabotarea unui depozit iarna trecută, dar ne-am revenit. În acest moment, ne concentrăm atenția să aruncăm în aer podul de la Mantes-la-Jolie.

Eleanor dădu din cap. Auzise despre asta în informările lor zilnice de la sediu; pregătirile în acest scop fuseseră motivul pentru care fusese de acord să o trimită mai devreme pe Josie. Podul era un punct cheie pentru a bloca deplasarea tancurilor

germane spre coastă pentru invazie. Dar era periculos să-l arunce în aer și ar fi periclitat întreaga rețea.

— Aveți ce vă trebuie pentru a face asta?

— Ne lipseau explozibilii. Dar un agent din Marsilia a reușit să stabilească un contact acum câteva săptămâni. Și a putut să ne facă rost de ce avem nevoie, mai mult TNT în schimbul unor depozite de muniții. Ne descurcăm.

— Este posibil să fiți compromiși? întrebă ea brusc.

Întrebarea era prea abruptă și neașteptată, dar asta își dorea să știe cel mai mult pentru a înțelege ce se întâmpla cu transmisiunile lui Marie și nu avea niciun rost să o ascundă.

El păru iritat.

— Deloc, răspunse el prea rapid.

Dar nu păruse chiar atât de surprins la această sugestie cum s-ar fi așteptat Eleanor.

— Dar ai luat în calcul această posibilitate, nu-i așa?

— Este întotdeauna o posibilitate, ripostă el, nedorind să recunoască mai mult

Apoi, toată îngrijorarea ei din săptămânile anterioare cu privire la neconcordanțele transmisiunilor ei și la faptul că nu păreau să-i aparțină lui Marie reveni.

— Transmisiunile ei, se aventură Eleanor. Unele dintre mesaje nu sună ca fiind ale lui Marie.

— Sunt sigur că este doar starea de nervozitate, noutatea de a fi pe teren, răspunse el. E bine – sau cel puțin era când am văzut-o ultima dată, acum câteva zile.

În glasul lui se simțea o căldură când vorbea despre faptul că o văzuse pe Marie care răspundea la întrebarea lui Eleanor despre sentimentele lui pentru fată. Se întrebă dacă Marie simțea același lucru și dacă se înfiripase ceva între ei.

— A preluat un pachet pentru mine de la Montmartre, adăugă el.

Paris.

— Dumnezeule! Nu o folosești ca și curier, nu?

Marie avea abilități lingvistice, dar era atât de neexperimentată! Capacitățile ei conspirative, cum să se ascundă și să nu facă genul de greșeli pentru a nu fi prinsă, erau pur și simplu neexersate.

— Este mai bună decât crezi.

— Poate.

Eleanor se enervă la ideea că era cineva care le cunoștea pe fetele ei mai bine decât ea.

— Oricum, trebuie să fim flexibili pe teren, să trimitem oamenii acolo unde este nevoie.

Eleanor se întoarse din nou la întrebarea care o urmărea.

— Dar transmisiunile ei au fost neregulate. Ce se întâmplă cu adevărat acolo?

El privi în jos, nerăspunzând imediat.

— Nu știu. Marie este bine. Dar este ceva diferit cu această misiune. Ceva nu e în regulă.

— Le-ai spus celor de la sediul central?

— Nu mă ascultă. Ei cred că m-am țicnit de la atâta stat pe teren, că mi-a afectat judecata. Tot ce am putut face a fost să-i conving să mă lase să mă întorc. Dar știi și tu. Tu de ce nu ai spus nimic?

— Am încercat. Dar nici pe mine nu mă ascultă.

În acel moment, i se dezvălui întreaga neputință și frustrarea răbufni la suprafață. Cei aflați la putere erau interesați de un singur lucru acum: invazia. Nu voiau să asculte de nimeni care ar fi putut să o încetinească sau să se interpună – incluzând siguranța agenților. Eleanor își dădu seama atunci că fetele ei erau într-un pericol mult mai mare decât își imaginase.

— Și acum? întrebă ea.

— Mă întorc în Franța și încerc să-mi dau seama singur.

— Ați putea opri misiunea.

Pentru o secundă, își recăpătase speranța. Anulează totul, extrage fetele și adu-le înapoi în

siguranță. Nu ar fi chiar un eșec, ci doar o întârziere.

— Vă puteți regrupa. Să încercați din nou.

— Nu pot.

Bineînțeles că nu putea. Era prea aproape momentul invaziei – așa cum spusese și Directorul.

— E ca un tren de marfă prea rapid și prea puternic să-l mai oprească ceva. Și dacă eu nu o fac, nimeni altcineva nu o va face.

El se întoarse să traverseze acoperișul.

— Trebuie să mă întorc cât mai repede în Franța.

— Pot să te ajut cu asta, strigă ea după el. El se întoarse. Dacă ordinele tale de călătorie sunt pregătite, m-aș bucura să mă ocup personal de călătoria ta.

Eleanor se putea folosi de poziția ei pentru a sări peste șirul de mesaje și pentru a aranja ca Vesper să plece imediat.

— Mulțumesc.

Totuși, nu o făcea doar pentru el. Agenții din teren aveau nevoie ca el să supraviețuiască.

— Așteaptă! strigă ea când el intenționă să plece.

Voia să le transmită un mesaj fetelor, ceva care să le ajute să supraviețuiască oricărei nenorociri cu care se confruntau, sau cel puțin să le spună că ea lucrează neobosit la sediul central pentru ca ele să se întoarcă în siguranță. Că nu renunțase la ele. Se străduia să găsească o formulă care să cuprindă tot, grija, atenția și îngrijorarea, aprecierea și sfaturile ei. Dar nu-și găsea cuvintele.

— Spune-i lui Marie… începu ea.

Dintre toate fetele, cel mai probabil pe ea o va întâlni.

— Spune-i lui Marie că sunt îngrijorată că transmisiunile ei nu par în regulă. Ei nu-mi dau voie să le opresc, dar spune-i că sunt îngrijorată.

Încerca să-și aleagă cuvintele, nu doar pentru a o avertiza, ci și pentru a-i da sfaturi care să o ajute pe fată să supraviețuiască în orice situație s-ar fi putut afla. Dar nu mai era nimic de spus. Iar Vesper deja plecase.

Capitolul 17

MARIE

Franța, 1944

Julian îi părăsise. O săptămână, spusese el. Dar trecuseră zece zile. Ar fi putut fi pentru totdeauna.

Marie se cuprinse cu brațele, tremurând deși era cald, aerul umed dând mai degrabă senzația de vară timpurie decât de primăvară. Cerul era neobișnuit de cenușiu, norii întunecați prevestind furtuna. Și-o imagina pe Tess la vechea casă parohială și spera ca bucuriile primăverii din ținutul mlaștinilor să o ajute să se gândească mai puțin la săptămânile în care nu venise mămica ei.

Privea spre câmpul care se întindea în spatele casei conspirative, își dorea ca silueta solidă a lui Julian să apară la orizont. Dar el încă se afla la o țară distanță. Încerca să-și imagineze ce făcea chiar în acel moment la Londra. Cu câteva nopți în urmă, visase că se plimba pe Kensington High Street și îl văzuse, dar el nu o recunoscuse. Sentimentele pe care făcuse eforturi să le ignore atunci când el se afla acolo păreau să o copleșească în timpul absenței lui, și știa că nu le va mai putea nega când el avea să se întoarcă.

Marie aștepta devotată lângă aparatul de radio o transmisiune de la Londra și asculta emisiunea BBC la radioul obișnuit în fiecare seară pentru mesajele personale codificate, care erau uneori folosite ca mijloc alternativ pentru a anunța vreo livrare, rugându-se să primească un semnal care indica venirea unui Lysander. Nimic. Privi cu atenție spre cer, gândindu-se dacă era lună plină sau dacă mai dura încă o noapte până să atingă apogeul. Șapte zile înainte sau după ar fi fost suficient de senine pentru zbor. Dacă Julian nu

venea, trebuia să aștepte până luna următoare. Acest gând era insuportabil.

Nu era singura care îi simțea lipsa. Absența lui Julian lăsase un gol în rețea. Putea să o simtă din mesajele pe care i le aduceau curierii să le transmită, mai puține ca număr și formulate mai puțin clar. Era liderul lor și nu puteau funcționa la capacitate maximă fără el. Absența lui Julian nu era singura problemă. Lucrurile se înrăutățeau în toată zona de nord a Franței. Existau zvonuri transmise de agenții care îi aduceau instrucțiuni: încă o arestare în Auvergne. Un curier care nu mai apăruse. Mici fragmente care, puse laolaltă, sugerau că lucrurile se înrăutățeau, că Sicherheitsdienst ajungea din ce în ce mai aproape, că se strângea lațul. Și toate astea exact când ei erau pe cale să inițieze cea mai periculoasă acțiune de până atunci: să arunce podul în aer.

Se auzi un zgomot de jos. Marie se ridică în picioare, uitându-se prin apartament pentru a se asigura că totul era ascuns și că aparatul de radio era camuflat în gramofon, în caz că ar fi venit poliția. Deschise ușa, dar nu era nimeni pe hol.

O clipă mai târziu, capul lui Will se ivi peste balustradă. Era surprinsă să-l vadă; nu mai venise personal din dimineața în care îl luase pe Julian să-l ducă la avion. Acum intră în apartament neinvitat și închise ușa. Expresia lui era neobișnuit de sobră, iar ea își ținu respirația, așteptându-se la vești proaste. Oare era vorba despre Julian sau despre altceva?

— Va avea loc o parașutare de personal în seara asta, spuse el fără să salute.

Ochii lui căprui erau serioși.

Ea sări în picioare nerăbdătoare. Nu auzise nimic la radio despre vreo livrare.

— De unde știi?

— Mesajul a fost transmis printr-un curier din rețeaua Acolyte.

Era ciudat că mesajul venise printr-o rețea de agenți din est și nu prin aparatul ei de radio.

— Este vorba despre Julian?

Will își încruntă sprâncenele cu incertitudine.

— Au spus că mesajul a fost confuz, dar el este singurul pe care îl așteptăm. Trebuie să fie el. Dacă l-aș fi adus eu, aș fi știut.

— Ai cerut să-l aduci tu?

— Bineînțeles. De mai multe ori. Solicitarea mea a fost respinsă.

Will se încruntă. Probabil că așa se explica starea lui proastă.

— Au spus că este nevoie de mine aici, pe teren, cât timp Julian se află la Londra, adăugă el.

Will ajunsese cumva locțiitorul lui Julian, ocupând poziția de lider cât timp vărul lui era plecat. În general, era un lup singuratic și nu se simțea bine în acest rol.

— Ei bine, Julian vine în seara asta, iar tu o să te poți întoarce la zboruri, spuse ea vesel.

Dar expresia lui rămase gravă.

— Marie, mai e ceva. Vocea lui era sobră. Tu știi despre podul de cale ferată, nu?

Ea încuviință din cap.

— Bineînțeles.

Tot ce făcuseră ei, inclusiv excursia care-i pusese viața în pericol la întoarcerea din Montmartre cu TNT-ul, fusese destinat acestei misiuni.

— Detonarea este stabilită pentru mâine-seară.

— Atât de repede?

— Am primit un mesaj că un mare convoi german ar trebui să-l traverseze poimâine. Așa că trebuie să ne grăbim.

— Dar Julian a spus să nu acționăm în lipsa lui.

— Nu o vom face. Fixăm încărcătura de explozibil, apoi îl luăm de la terenul de aterizare înainte să explodeze. N-ar trebui să fie o problemă.

Ea nu înțelegea de ce avea un tot atât de grav.

— Atunci, care este problema?

El ezită.

— Agenta care trebuia să fixeze încărcătura pe pod mâine este dată dispărută.

Ea. Era o singură femeie în rețea capabilă să preia o astfel de sarcină. Marie se lăsă pe marginea patului, rugându-se să-l fi înțeles greșit.

— Will, spuse ea încet, cine e?

— Josie este dată dispărută, confirmă el tranșant, așezându-se lângă ea. Ea, Albert și unul dintre partizani au dispărut acum patru zile. Nu știm sigur dacă au fost arestați, adăugă el rapid. E posibil doar să se ascundă.

— Sau să fie răniți sau morți, spuse Marie, posibilitățile groaznice venindu-i automat în minte. Au verificat locația ultimei ei transmisiuni? Dar orașul unde a fost văzută ultima oară? Trebuie să transmitem un mesaj la sediul central… Dacă ar ști Julian, ar putea face verificări la Londra.

— Am trecut deja prin toate astea. Și o echipă de recunoaștere face tot ce poate.

Marie știa din tonul vocii lui că era în zadar. Dacă Josie era bine, ar fi găsit un mod de a se întoarce sau de a lua legătura cu ei. Nu, singurul lucru care o putea ține departe pe Josie de îndeplinirea misiunii era să fi fost arestată – sau ucisă.

Și-o imagină pe Josie la Arisaig House, atât de puternică și de sfidătoare. Ochii lui Marie se umplură de lacrimi, în timp ce se întorcea spre Will.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

I se lăsă în brațe și plânse la pieptul lui. Nu o jelea doar pe Josie, ci pe ei toți. Josie fusese invincibilă. Dacă nemții o prinseseră pe ea, ce șanse aveau Marie sau restul?

Se simțea paralizată de durere, gata să renunțe atunci și acolo. Dar Josie nu ar fi suportat să o vadă atât de distrusă. Făcu eforturi să se calmeze și să-și oprească suspinele. Câteva minute mai târziu, își îndreptă spatele și și-și șterse ochii.

— Nu avem ce face decât să așteptăm, adăugă Will.

— Și să distrugem podul, reuși ea să spună, făcând eforturi să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut. Julian spusese că operațiunea trebuia să aibă loc indiferent de costuri. Cine va fixa încărcătura acum?

— Nu știu. Am să merg la câteva dintre casele conspirative să văd cine dintre cei de prin apropiere ar fi potrivit pentru treaba asta. În cel mai rău caz, o fac eu.

— Nu, o fac eu.

Cuvintele îi ieșiseră din gură fără să-și dea seama. Ce naiba o apucase? El o privi câteva secunde, ca și când nu ar fi înțeles.

— Să fixez încărcătura. Pot să o fac.

— Marie, nu. Nu ești pregătită pentru asta. Tu ești operator radio.

La Arisaig House făcuse doar o pregătire superficială în materie de explozibili. Să fixeze în realitate încărcătura pentru întreaga explozie era cu totul altceva.

— Julian nu ar fi niciodată de acord, adăugă el.

— De ce?

Will ridică din umeri.

— Este foarte protector.

Cu mine, intenționă ea să întrebe, *sau cu toate agentele?* Nu avusese nimic împotrivă să o lase pe Marie să-și riște viața în excursia la Paris pentru a aduce explozibilul. Ce se schimbase? Își aminti de apropierea dintre ei în noaptea de dinainte de plecarea lui la Londra. Se întreba dacă Will o sesizase în dimineața următoare. Sau poate Julian îi spusese ceva despre ea vărului său înainte de plecare.

Dar asta nu avea nimic de-a face cu situația actuală.

— Julian nu este aici acum. Și nu are cine să o facă. Tu trebuie să fii la terenul de aterizare. Mergi să-l întâmpini, continuă ea, făcând un plan în

minte. Am să fixez încărcătura și mă întâlnesc cu tine. Julian știe cum să găsească traseele subterane din regiune. Îl luăm pe Julian și, până în momentul în care încărcătura va fi detonată, vom fi demult plecați.

Will ezită. Julian s-ar fi gândit la asta ca la ultima soluție și amândoi o știau. Dar pilotul părea să înceapă să cedeze, dându-și seama că ea avea dreptate. Și chiar dacă ar fi greșit, nu mai era timp să găsească o altă variantă.

— Foarte bine. Repede, urmează-mă.

Ieșiră din apartament și coborâră scările, traversând orașul, de această dată pe jos. Era la fel de greu să ții pasul cu Will ca și cu vărul lui; deși avea picioarele mai scurte, mergea extrem de repede.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea. Adică, după ce fixez încărcătura.

— Va trebui să traversezi podul ca să ajungi la locul de întâlnire. Urmezi malul râului spre sud până la cotul pe care o să ți-l arăt pe hartă, apoi spre est către terenul unde te-am lăsat în noaptea în care ai venit. Făcea ca totul să pară ușor. Poți să-l găsești.

Ea încuviință din cap. Apoi se lăsă tăcerea.

— Ce făceai înainte de război? întrebă ea, în cele din urmă.

Se aștepta să o certe, cum ar fi făcut Julian, pentru că vorbea fără să fie nevoie și risca să fie detectați.

— Participam la curse.

— Mașini? întrebă ea surprinsă.

— Motociclete, de fapt.

Cumva, ținând cont de dragostea lui pentru zbor, era de înțeles. Adrenalina pe care o presupuneau cele două activități era asemănătoare.

— De-a dreptul frivol, știu. Dar adevărat.

Ea își dădea seama că toți fuseseră niște persoane atât de diferite înainte de război.

Curând, pădurea începuse să se rărească. În față se vedea un pod de cale ferată care semăna cu un schelet imens. Inima lui Marie începu să bată cu putere. Era mult mai mare decât își imaginase.

— Avem destul explozibil să-l distrugem?

— Sunt pachete de TNT așezate în cel puțin o duzină de locuri de-a lungul podului, spuse el. Nu trebuie să-l distrugem pe tot, doar cât să nu mai poată fi traversat. Îți amintești de la antrenament cum să fixezi încărcătura?

— Da… ezită Marie.

Nu dăduse atenție cursului despre explozibili așa cum ar fi trebuit. Fusese trimisă ca operator radio; nu se așteptase să arunce chestii în aer.

— Nu e prea târziu să te răzgândești, spuse el, părând să-i citească gândurile.

Ea își ridică bărbia hotărâtă.

— Sunt în stare să fac asta.

El scoase detonatorul din geantă, apoi indică spre colțul podului.

— Va trebui să-l fixezi la îmbinare. Așteaptă până se întunecă de tot. Aș vrea să o pot face în locul tău, adăugă el.

Ea clătină din cap. Era mai mică și mai greu de observat. Iar franceza ei i-ar fi fost de ajutor dacă era prinsă.

— Tu trebuie să mergi să pregătești terenul de aterizare pentru Julian.

El se îngrijoră, văzând toată slăbiciunea planului lor pregătit în grabă.

— Imediat ce aterizează avionul, trebuie să luăm torțele și să fugim.

— Știu. Ea își puse mâinile pe umerii lui privindu-l drept în ochi. O să fiu acolo.

— Să faci bine să fii, bombăni el. Văru-meu m-ar omorî dacă ți s-ar întâmpla ceva.

— Will…

Simțea că ar fi trebuit să-și ceară scuze sau cel puțin să recunoască ceea ce părea să se fi înfiripat

între ea și Julian. Dar cum putea să explice ceva ce nici măcar ea nu înțelegea?

El dădu din mână.

— Nu contează. Vocea lui suna ciudat. Tu fă-ți treaba.

— Am să o fac. Ai încredere în mine, spuse ea cu fermitate. Acum pleacă.

După ce Will dispăru în întunericul pădurii, încrederea lui Marie scăzu. Ce naiba căuta ea acolo? Avea senzația că vedea proiectate pe cer imaginile celor care se îndoiseră de ea toată viața, în primul rând tatăl ei, apoi Richard. Cei care o făcuseră să creadă că nu va reuși niciodată prin propriile puteri. Înlăturându-și îndoielile, și-l imagină în schimb pe Julian la bordul lui Lysander, nerăbdător să se întoarcă la agenții lui. Nu-i venea să creadă că urma să-l vadă peste câteva ore.

Așteptarea căderii întunericului păru o eternitate, amurgul întârziind chiar mai mult decât de obicei. Când noaptea se lăsă, în sfârșit, Marie se furișă din ascunzișul ei și se mișcă încet și fără zgomot de-a lungul râului care șerpuia ușor. Malurile lui adormite nu indicau în niciun fel importanța pe care o avea pentru război.

Pe măsură ce se apropia, Marie mulțumi în gând că nu trebuia să mai transporte TNT din nou. Bineînțeles, nici să fixeze încărcătura nu era un lucru ușor. Îmbinarea unde îi spusese Will să o plaseze se afla la aproape șapte metri deasupra ei. Pentru Josie, care escaladase dealuri și urcase stânci cu atâta ușurință la Arisaig, asta n-ar fi fost o problemă, dar pentru Marie părea ditamai muntele. Se târî sub pod, în locul pe care i-l indicase Will, aproape de una dintre îmbinările principale. Apa rece a râului îi pătrunse în ghete în mod neplăcut. Pipăi niturile nefinisate care ieșeau din structura de oțel, formând un perete de cățărare ocazional. Băgă detonatorul în sân și începu să urce.

Când ajunse la îmbinarea cea mai de sus, piciorul îi alunecă și metalul ascuțit o tăie la gleznă. Nu-și putu stăpâni un strigăt de durere, sunetul străpungând aerul tăcut. Mușcându-și buzele, se chinui să ajungă din nou sus fără să mai cadă.

În sfârșit, ajunse la locul de sub podul de cale ferată unde se făcea îmbinarea. Ținându-se strâns cu o mână de pod, reuși să scoată detonatorul din sân. Îl studie, încercând să-și amintească tot ce învățase despre detonatori la pregătire. Cu mâinile tremurânde, îi conectă firele. Se rugă în gând să fi făcut totul corect și să funcționeze.

Introduse încărcătura la locul ei. În timp ce făcea asta, simți un huruit la distanță. Un raid aerian, se gândi, amintindu-și de anii de teroare din Londra. Dar, pe măsură ce sunetul devenea mai puternic și podul începu să vibreze, își dădu seama că venea un tren. Nu mai avea timp să coboare. Se apropia acum, zguduind tot podul și amenințând să miște detonatorul de la locul lui. Marie apucă strâns aparatul cu o mână și un nit cu cealaltă, încercând cu disperare să nu le dea drumul. Pentru prima dată în viață nu va fugi și nu-i va fi frică. Trenul trecu duduind pe deasupra capului ei. Închise ochii strâns, rugându-se să reziste.

În sfârșit, trenul traversă podul și vibrația scăzu în intensitate. Marie verifică încă o dată că detonatorul era în siguranță și coborî cu picioarele tremurându-i. Se uită în ambele direcții și porni să traverseze podul. Trebuia să meargă încet, știa, să stea în umbra pilonilor, ca să evite să fie văzută. Totuși, nu exista drum pentru pietoni și oricând putea veni un tren. Alergă de-a lungul șinei, simțindu-se dezgolită și expusă, grăbindu-se să ajungă pe cealaltă parte.

∵

Sosi la timp la terenul de aterizare.

Când Marie ajunse la fâșia de pământ plată și stearpă, locul părea pustiu și se întrebă dacă

întârziase prea mult, iar Will îl recuperase deja pe Julian și plecaseră fără ea. Dar în pământ erau înfipte mici torțe, gata să fie aprinse imediat ce avionul s-ar fi apropiat. Îl văzu pe Will la adăpostul copacilor.

— Vreun semn? întrebă ea când se apropie.

Will dădu din cap. Ea era cuprinsă de dezamăgire. Julian ar fi trebuit să fi ajuns. Marie încercă să-și înghită nodul din gât. Câteva ore nu însemnau nimic. Era o fereastră când avionul putea ateriza. Probabil că pilotul întârziase sau se învârtea în apropiere din cauza ceții sau de teamă să nu fie detectat.

— Trebuie să așteptăm în afara razei vizuale.

O conduse din zona de câmp deschis. Un copac era căzut și în spatele lui pământul era scobit, formând o mică râpă. El se ascunse acolo și-i făcu semn să facă la fel.

Aerul era răcoros, iar ea se înfioră, simțind umezeala apei care i se infiltrase în ghete. Își dorea să stea lângă un foc, dar, bineînțeles, acest lucru era imposibil. Se apropie mai mult de Will, fără să-i pese dacă s-ar fi supărat. Ea privea peste câmpul întunecat, dorindu-și să apară Julian. Dar nu era acolo. Aproape că-i putea vedea silueta apărând din umbră, cu un zâmbet tainic, chiar dacă privirea i-ar fi fost concisă și vigilentă. Dar era un miraj, o plăsmuire a minții ei. Trecură zece minute, apoi cincisprezece, iar speranța se transformă în dezamăgire, apoi în îngrijorare.

Se sprijini de copac și-și închise ochii, prea agitată să doarmă. Apoi se ridică cu o tresărire, când auzi un zgomot de deasupra, ceva ușor părând să cadă din cerul nopții.

O parașută!

Sări în picioare și alergă pe câmp fără să-i pese. Probabil că-l parașutaseră pentru că nu era sigur să aterizeze. Când parașuta se apropie, ea se dădu într-o parte pentru a nu fi strivită.

— Ți-am spus că mă întorc, îi spunea Julian.

Un bâzâit care se auzi deasupra o trezi brusc. Deschise ochii. Încă dormea în întunericul pădurii. Reîntâlnirea fusese doar un vis. Nici urmă de Julian. Alunecase ușor de pe trunchiul copacului și se lăsase pe umărul lui Will. El își pusese brațul în jurul ei să o încălzească. Se îndepărtară rapid unul de celălalt.

— Vreun semn?

El clătină din cap. Cerul nopții era încă întunecat, dar începea să devină rozaliu la orizont. Era prea târziu de-acum. Avionul lui Julian nu avea să apară.

Ea privi la vidul de deasupra, căutând răspunsuri în legătură cu ceea ce se întâmplase.

— Este posibil ca informațiile despre aterizare să fi fost eronate? întrebă ea.

— N-am avut impresia asta niciun moment. Erau foarte sigure.

Deși nu mai spuse altceva, teama din privirea lui era evidentă. Julian ar fi trebuit să fie acolo. Se întâmplase ceva îngrozitor.

Marie privea spre cer, care devenea cenușiu odată cu apropierea zorilor, dorindu-și ca totul să fi fost doar un vis urât.

— Poate că avionul totuși va veni, spuse ea prefăcându-se optimistă.

Dar, cunoscând protocolul și nedorindu-și să se prefacă, Will clătină din cap.

— Nu e destul combustibil. Prea aproape de răsărit.

Enumeră rapid motivele pentru care ar fi fost imposibil.

— Ai spus că livrarea a fost confirmată. Ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu știu. Oricum, nu mai putem aștepta. Dacă nu a fost prudent ca el să aterizeze, atunci sigur nu e prudent nici ca noi să stăm aici.

Marie simți cum i se făcea pielea de găină.

— Trebuie să plecăm.

Tonul vocii lui Will era insistent.

El se ridică în picioare și porni în direcția copacilor. *Pleacă și revino în următoarea zi la aceeași oră;* acesta era protocolul când o parașutare planificată sau o aterizare nu avea loc. Marie mai zăbovi un moment. În ciuda pericolului, nu voia să părăsească locul care era cea mai bună – și probabil singura – speranță de a-l reîntâlni pe Julian. Orele până când ar putea să încerce din nou se desfășurau în fața ei întunecate și agonizante. Will avea dreptate, totuși. Cu fiecare secundă petrecută acolo riscau să fie capturați și uciși, nu doar ei, dar și ceilalți agenți și localnici care-i ajutau.

— Poate a primit ordin să rămână, sugeră Marie, când îl prinse din urmă pe Will în pădure.

— Asta nu l-ar fi oprit pe Julian, răspunse Will cu fermitate. Vărul meu se întoarce mereu.

Numai că nu se întorsese. Asta putea însemna doar că se întâmplase ceva foarte, foarte rău.

— O să vină la o a doua parașutare, spuse Will, încercând să adopte un ton încrezător.

— Dar nu putem aștepta, își dădu seama Marie. Podul. Este stabilit să fie aruncat în aer în seara asta.

Observă panica din privirea lui Will. Ea setase cronometrul pe explozibil, așa cum fusese instruită, să fie detonat la zece seara, după lăsarea nopții. Planul fusese să-l recupereze pe Julian, iar el să-i coordoneze să se ascundă.

Numai că acum acest lucru era imposibil. Nu puteau fugi fără Julian; nu știau atât de multe ca el despre cei în care puteau avea încredere sau unde se puteau ascunde în siguranță.

— Du-te la apartament, o instrui Will, părând să construiască un plan în timp ce-i vorbea. Fă să pară ca și când nu ai locuit niciodată acolo. Distruge tot ce nu poți ascunde sau căra.

— De ce?

— Pentru că te scot din Franța în noaptea asta cu avionul.

— Dar nu putem pleca, pur și simplu, protestă ea. Trebuie să fim aici să-l întâmpinăm pe Julian.

— Marie, el nu mai vine, spuse Will, recunoscând adevărul față de el însuși în timp ce o spunea cu voce tare.

— Ar putea… insistă ea.

El se opri și se întoarse spre ea, apoi o prinse strâns de umeri.

— Nu ne putem permite să așteptăm. Odată ce podul sare în aer, niciunul dintre noi nu va mai fi în siguranță. S-a terminat, Marie. Ți-ai făcut datoria și chiar mai mult de atât. Este timpul să te întorci la fiica ta cât încă mai poți.

— Dar cum? întrebă ea nepăsătoare, depășită de situație.

— Rețeaua Juggler are un Lysander la sol lângă Versailles care a suferit pagube în timpul unei aterizări cu câteva luni în urmă și au lucrat pe ascuns la el să-l repare. Dacă pot ajunge acolo să-l fac să decoleze, putem pleca în noaptea asta.

Indică în direcția opusă, printre copaci.

— Mai este un teren de aterizare cam la cinci kilometri spre est. Dacă mergi spre est prin pădure, ajungi la el. Stai ascunsă lângă terenul de aterizare până mă vezi pe mine. Ne întâlnim la nouă și jumătate și vom decola înainte de explozie.

El făcea ca totul să pară simplu.

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse și plecă. *Așteaptă,* își dorea ea să strige. Voia să protesteze din nou, să susțină că nu puteau pleca din țară cât încă mai exista o șansă ca Julian să se întoarcă. Dar știa că nu ajungea nicăieri cu discuția. Și era cel mai bine pentru Will să plece acum, știa și ea, sub adăpostul întunericului care mai rămăsese, îl privi cum dispărea în pădure.

În acea seară, după amurg, Marie stătea în ușa apartamentului. Ziua trecuse greu. Ignorând ce-i spusese Will, se hotărâse să nu-și împacheteze cele câteva lucruri. Cel mai bine era ca, în cazul în care ar fi venit cineva să o caute, să pară că ieșise doar

un pic. Încercase să prindă Londra pe aparat, să anunțe că ea și Will se întorceau și să afle de ce nu venise Julian. Dar nu primise niciun răspuns. Ar fi trebuit să fie un operator la celălalt capăt să primească mesajele, chiar dacă nu era programată. Se întreba dacă nemții reușiseră să-i bruieze semnalul. Sau poate era doar din cauza vremii. Nu conta. Până mâine, vor fi înapoi în Londra. Cu siguranță, Julian îi aștepta și avea să le explice totul.

Ochii ei zăboviră asupra aparatului de radio din colț care era ascuns în interiorul gramofonului. Nu-l putea lua cu ea. Will îi spusese să-l distrugă, știa; asta învățase și la pregătire. Se îndreptă spre el și deschise cutia, apoi căută un obiect dur. Vasul din fier de lângă foc era cea mai bună opțiune. Îl ridică deasupra aparatului radio.

Apoi se opri, ținând vasul la jumătatea distanței, în aer. Îl puse jos. Trebuia să încerce să ia legătura cu Londra încă o dată înainte de a pleca. În grabă, își găsi cutia cu bucăți de mătase și alese cheia de rezolvare pentru a codifica mesajul. Scoase cristalele din buzunar și le introduse în aparatul de radio, ajustând butoanele de comunicare pentru a găsi frecvența corectă.

— *Îngerul* către *Casă,* tastă ea.

Răspunsul veni rapid.

— Aici *Casa.*

Marie începu să tasteze informații despre explozie, dar înainte să reușească, veni un al doilea semnal:

— Confirmă sosirea *Cardinalului.*

Când decodă mesajul, simți o piatră în stomac. Mesajul se referea la Julian. Londra îl trimisese și dorea confirmarea că aterizase.

Numai că nu o făcuse. Își codifică răspunsul în grabă:

— *Cardinalul* nu a sosit. Repet. *Cardinalul* nu a sosit.

Nu mai veni niciun răspuns. Semnalul se pierduse sau fusese bruiat. Nu-și dădea seama dacă mesajul ei ajunsese sau nu la destinație.

Marie se chinuia să-și recapete respirația în timp ce procesa informația. Londra credea că Julian aterizase. Unde era? I se întâmplase ceva în timpul zborului sau după aterizare? Era imposibil să afle, dar un lucru era cert: dacă exista vreo posibilitate ca Julian să fi aterizat, ea nu avea cum să părăsească Franța.

Marie își dorea să aștepte să vadă dacă mai primea vreun răspuns de la Londra, dar nu îndrăznea să-l facă pe Will să stea în avion, la sol, mai mult decât era necesar și să riște să fie capturat. Privi încă o dată spre aparatul de radio. Era singura ei sursă de informare despre Julian acum și nu putea să-și permită să-l distrugă. Oricum, nu-l putea folosi nimeni fără cristale.

Înșfăcând cristalele și bucățile de mătase, se întoarse și părăsi apartamentul pentru a merge să-l întâlnească pe Will.

Afară, Marie făcea eforturi să meargă normal, aranjându-și puloverul în timp ce cobora strada.

— Mademoiselle! strigă după ea o voce de bărbat în șoaptă.

Ea îngheță, convinsă că era poliția sau unul dintre nemți. Totuși, nu era decât librarul, făcându-i semn de peste stradă.

Marie ezită. Nu avea timp să se oprească. Îi făcu cu mâna, sperând să fie suficient. Dar el continua să gesticuleze. Temându-se că i-ar putea vedea altcineva, Marie se îndreptă grăbită spre magazin.

— *Bonsoir,* spuse ea politicos, intrând în librăria goală.

Intrase o dată sau de două ori de la sosire, căutând ceva de citit ca să-i treacă mai repede orele nesfârșite de singurătate. Nu schimbaseră niciodată niciun cuvânt despre acea primă noapte, când ea îi ceruse ajutorul pentru misiune. Oare ce ar fi putut vrea de la ea?

Îi strecură un roman de Rudyard Kipling. Dar înainte ca ea să-și poată exprima confuzia, el îl deschise pentru a dezvălui un compartiment gol. Își oferea ajutorul, până la urmă.

Doar că era prea târziu. Se gândi să-i spună, apoi se răzgândi.

— Va fi de mare ajutor, spuse ea. Fața bătrânului radia și stătea un pic mai drept, părând mândru să ajute. Mulțumesc, domnule.

Ea îi strânse mâna, apoi ieși grăbită din magazin.

Porni spre ieșirea din oraș, traversând podul de peste canal, ca în prima noapte în care o adusese Julian aici. O oră mai târziu ajunse la locul de aterizare. Un avion stătea în mijlocul câmpului și, pentru o clipă, speră că era Julian care se întorsese. Dar în prag stătea Will, cu mâna streașină la ochi, scrutând orizontul în căutarea ei. Se schimbă la față când o văzu, mai întâi de ușurare, apoi de nerăbdare.

— Intră repede. Detonatorul este programat să explodeze în curând. Trebuie să plecăm acum.

El se dădu într-o parte să-i facă loc să urce în avion, dar ea rămase nemișcată, chinuindu-se să-și recapete suflul după ce alergase.

— Will, așteaptă. Am primit un mesaj de la Londra, spunând că Julian a aterizat.

— Dar este imposibil. Expresia feței lui era un amestec de surpriză și consternare. Am fost la locul de aterizare la momentul potrivit.

— Doar că el a aterizat în altă parte.

— Eu însumi am stabilit locația. Cum s-a putut întâmpla asta?

— Nu știu. Cineva trebuie să fi schimbat locația cumva. Dar înseamnă că Julian este în țară. Ar putea fi oriunde, rănit sau arestat sau… Nu-și putu termina gândul. Nu pot pleca până nu aflăm ce s-a întâmplat cu el.

— Adică… El se opri. Nu intenționezi să vii cu mine?

— O să rămân aici și continui să-l caut. Tu du-te la Londra și spune-le că e dispărut. Am încercat să-i avertizez, dar nu știu dacă mesajul s-a transmis sau poate nu m-au crezut.

— Marie, nu va mai fi sigur să rămâi aici după ce podul va fi distrus. Nimănui nu-i pasă de vărul meu mai mult decât mie, dar este o nebunie. Să rămâi aici este o condamnare la moarte!

Marie clătină din cap.

— O să iau următorul transport.

— S-ar putea să nu mai existe un alt transport.

— O să găsești tu o cale să revii. Întotdeauna reușești. Și, cât timp ești plecat, pot continua să-l caut pe Julian. Trebuie să fiu aici când se întoarce, insistă ea. Fără translator și operator radio, nu va avea nimic.

— El este liderul rețelei, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Will. S-a descurcat cu mult timp înainte să vii tu pe teren. O să reușească și acum.

— Nu pot pleca până nu-l găsesc – sau cel puțin până nu aflu ce s-a întâmplat cu el.

— Julian ar vrea ca tu să pleci, insistă Will. N-ar mai putea continua dacă ți s-ar întâmpla ceva. Julian are sentimente pentru tine, adăugă el, spunând cu voce tare ceea ce ea de-abia îndrăznise să recunoască față de ea însăși. Îi pasă de tine într-un fel în care nu i-a mai păsat de nimeni de când și-a pierdut soția.

Julian are sentimente pentru tine. Auzi cuvintele din nou în minte.

— Și ai o fiică la care să te gândești. Ai reușit, Marie. Ai supraviețuit. Nu sunt mulți care pot spune asta. De ce să nu profiți?

— Pentru că nu pot.

Nu putea să plece pur și simplu știind că Julian fusese adus înapoi în Franța. Trebuia să-l găsească. Îi întâlni privirea lui Will.

— Și nici tu nu poți. De aceea o să vii după mine peste o săptămână.

— Dar unde te duci? El se opri, gândindu-se. Bordelul din Cartierul Latin. Ai auzit de el?

— Julian l-a menționat o dată. A spus că femeile de acolo ne ascund agenții.

— Este mai mult decât atât. Adăpostul servește drept sediu central pentru tot felul de informații. Este una dintre cele mai valoroase case conspirative din întreaga Franță ocupată, care nu poate fi folosită decât în situații de extremă urgență.

Aceasta, se gândi Marie, sigur se califica.

— Proprietara, Lisette, cunoaște jumătate din bărbații din Paris, prin prisma activității ei. Dacă poate cineva să facă investigații și să te ajute să-l găsești pe Julian, ea este aceea.

— O să merg imediat acolo, promise ea.

Dar Will privi în zare și se încruntă, încă nemulțumit.

— Nu vor fi mai fi prea multe zboruri după începerea invaziei.

Se întoarse cu disperare spre avion. Ea își dădea seama că era sfâșiat de durere să o lase acolo.

— Știu, răspunse ea. Dar mai este încă o săptămână, cel mult două.

— O săptămână, spuse el ferm. Îl găsești sau nu, vii cu mine. Ascultă emisiunile în cazul în care trebuie să aterizez pe un alt teren. Și orice ai face, nu te întoarce la apartament.

— Trebuie să mă întorc și să văd dacă mai există vreun mesaj de la Londra prin radio despre Julian, insistă ea.

— Nu poți. După ce podul va fi detonat, nu va mai fi în siguranță. Nu-l poți ajuta pe Julian dacă ești arestată. Înțelegi?

Ea încuviință.

— O săptămână, repetă el. Vreau să te văd în avionul ăsta, indiferent de situație. Promiți?

— Promit.

O umbră de îndoială îi întunecă privirea. Oare se gândea că va refuza să plece sau nu credea că va

supraviețui o săptămână?

Dar nu era timp de discuții. Era aproape ora zece. Podul urma să explodeze în orice moment.

Marie îl sărută repede pe obraz și alergă spre adăpostul pădurii.

Capitolul 18

ELEANOR

Londra, 1944

Eleanor înțepeni, apoi se ridică în șezut pe pat, trăgând aer în piept. Căută lampa de veghe pe întuneric și o aprinse, fără să țină cont dacă draperiile erau trase sau nu. Avusese din nou coșmarul în care fugea de ceva. Era ca și când ar fi fost urmărită, iar în fața ei se întindea o mare de întuneric.

O merita, se gândi Eleanor, frecându-se la ochi. Își legănă picioarele deasupra podelei, apoi se întinse ca să-și destindă șoldurile și umerii. Cu câteva ore mai devreme, respectase ordinul Directorului de a se întoarce acasă și de a se odihni după o perioadă neîntreruptă de trei zile petrecută la Norgeby House. Aceasta fusese prima ei greșeală. Coșmarurile nu apăreau niciodată când ațipea la serviciu, deoarece capul îi era prea plin de detalii de organizare a lucrurilor care trebuiau făcute. Numai aici visa accidente și arestări și o zonă unde toate fetele erau într-un loc întunecos și fără nume, strigând după ajutorul ei, dar ea nu putea ajunge la ele.

Ceasul ei interior îi spunea că era trecut de patru. Se ridică și se duse la toaletă, apoi învârti robinetul cu apă caldă pentru baie. Trecuseră cinci zile de când își exprimase îndoielile în fața Directorului, cinci zile de când o refuzase. Nu mai fuseseră alte mesaje de la Marie.

Și totuși, Directorul nu o asculta. Deși părea să nu-i pese deloc de agenți, Eleanor știa că nu era adevărat. Mai degrabă, erau, pur și simplu, victime colaterale ale unui tren care alerga pe șine, prea rapid și prea puternic pentru a se opri. Gândurile îi reveniră asupra conversației de pe acoperiș cu

Vesper, despre îngrijorarea și frustrarea lui. Dacă bărbații aflați la putere nu luau în considerare îngrijorarea celui mai experimentat agent al lor, care fusese martor pe teren la toate încă de la început, ce șanse avea ea să-i convingă?

Îngrijorarea nu ajuta cu nimic. Stăpânindu-și neliniștea, Eleanor intră în cadă. Lăsase apa să curgă prea mult timp, iar acum era cu mult peste cei patru centimetri permiși de reglementările din timpul războiului. Savura excesul cu un amestec de vinovăție și sfidare. Totuși, nu zăbovi mult, ci se spălă repede. Era timpul să se întoarcă la Norgeby House, să aștepte din nou. Nu era îngrijorată doar din cauza lui Marie. Nu mai primise niciun mesaj de la Josie de două săptămâni, iar ultima transmisiune a Bryei fusese și ea slabă. Era ca și când fetele îi alunecau printre degete, vocile lor devenind tot mai firave în întunericul furtunii.

Eleanor ieși din cadă și se uscă, apoi se întinse după halat. Abia începuse să se îmbrace când de jos se auzi o bătaie în ușă. Ascultă să vadă dacă era unul dintre sunetele obișnuite ale dimineții, lăptarul care scotea sticlele sau camioanele care făceau livrări pe stradă. Dar chiar bătuse cineva la ușă. Se auzeau voci, a mamei ei joasă și nedumerită și a unui bărbat, tensionată și insistentă. Era Dodds, majordomul de la sediu, care îndeplinea și funcția de șofer. Venise să o ia cu cel puțin o oră mai devreme față de programul stabilit – și era prima dată când ieșea din mașină pentru a o însoți. Eleanor se îmbrăcă repede, încă încheindu-și nasturii în timp ce cobora pe scări.

Pentru prima dată, Dodds stătea în pragul ușii, părând încurcat și stingher.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eleanor.

Dodds clătină din cap, nevrând să vorbească în fața mamei lui Eleanor care făcuse ochii mari, dându-și seama o dată pentru totdeauna că fiica ei nu lucra la unul dintre magazinele din oraș.

Eleanor își luă geanta din cuierul de lângă ușă și ieși grăbită în urma lui Dodds fără să scoată un cuvânt. Părul îi flutura pe spate și, după ce se așeză pe bancheta din spate a mașinii, începu să și-l ruleze într-un coc.

— Spune-mi.

— Directorul a spus să vă aduc urgent. Ceva legat de transmisiuni.

Inima lui Eleanor se opri în timp ce-și imagina o mie de scenarii diferite, tot ce ar fi putut merge prost. Unul singur îi tot revenea în minte.

— La dracu', înjură ea.

N-ar fi trebuit să părăsească niciodată sediul. Apăsă podeaua cu piciorul, dorindu-și ca Dodds să meargă mai repede, chiar dacă mașina patina pe străzile ude și alunecoase.

Când autoturismul opri în fața Norgeby House, Directorul însuși o aștepta la ușă – un semn mai alarmant decât faptul că o chemase înainte de răsăritul soarelui.

— Este un mesaj pe care nu-l prea înțeleg, spuse el, lăsând la o parte discreția obișnuită și vorbind pe coridor în timp ce se îndreptau spre camera de transmisiuni radio. Din partea uneia dintre rețelele din sud.

Nu de la rețeaua lui Vesper, își dădu ea seama cu un sentiment de ușurare.

— Ceva nu e în regulă.

Îi înmână o bucată de hârtie, un mesaj deja descifrat prin care se solicitau detaliile unei livrări de arme. Dar TFF-ul care îl transmisese era bărbat – nu era de la una dintre fetele ei. Eleanor răsuflă ușurată.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu sunt familiarizată cu acest operator.

Se întreba de ce o chemase Directorul la această oră pentru o transmisiune care nu avea nicio legătură cu fetele ei.

— Dacă doriți, pot să-i scot dosarul și să-l compar cu amprenta personală.

Directorul clătină din cap posomorât.

— Nu este nevoie. Unul dintre operatorii radio a semnalat mesajul deoarece se presupune că este transmis de un agent pe nume Ray Tompkins.

— Tompkins a fost capturat într-o casă conspirativă de lângă Marsilia cu aproape trei săptămâni în urmă, spuse Eleanor, recunoscând numele.

— Exact. Acest mesaj nu poate fi de la el.

Eleanor simți un fior rece pe șira spinării, în timp ce privea încă o dată nota.

— Ar putea fi altcineva din echipa lui, se aventură ea neîncrezătoare, dându-și seama chiar în timp ce vorbea că nu era adevărat.

Directorul clătină din cap.

— Ceilalți doi membri ai acelei rețele care știau să transmită au fost arestați cu câteva zile mai devreme. Nu, mă tem că trebuie să presupunem ce este mai rău – altcineva a pus mâna pe aparatul de radio și îl folosește.

Eleanor conștientiză realitatea. Unul dintre aparatele lor de radio fusese capturat cu săptămâni în urmă, iar cineva (nemții, probabil) intrase în posesia cristalelor și codurilor și continuase să transmită, ca și când ar fi fost încă operațional. Dar oare nemții ar fi îndrăznit într-adevăr să transmită mesaje de pe aparatele de radio ale agenților capturați, știind că era posibil să nu aibă verificările de securitate corecte și să riște să fie descoperiți? Da, pentru că funcționase. Ea își aminti toate transmisiunile nu tocmai în regulă. La început, fuseseră scurte, întrebări de tatonare. Abia după ce răspunsese, începuseră să ceară locațiile livrărilor de arme și alte informații valoroase. Acesta era lucrul de care se temuse cel mai mult, deși nu-l prea înțelesese – sau poate nu voia.

Eleanor analiză mesajul, căutând răspunsuri care nu se aflau pe hârtie. Simțea cum îi creștea frustrarea. Îi semnalase îngrijorările ei Directorului. De ce nu o ascultase?

— Ar putea exista ramificații în toată Secția F, spuse Directorul. Am nevoie de ajutorul tău pentru a evalua daunele și pentru a ne da seama cum să le atenuăm.

Eleanor se gândi furioasă la mesajele pe care Londra era posibil să le fi trimis pe teren prin intermediul acelui aparat de radio în tot acel timp, informații pe care le puseseră fără să vrea în mâinile germanilor. Era posibil să fi dezvăluit case conspirative, depozite de arme – sau și mai rău, chiar identitatea agenților. Rețelele din sud îi erau mai puțin familiare, deoarece niciuna dintre fetele ei nu fusese trimisă acolo. Trebuia să caute prin dosare. Avea să dureze ore întregi – nu, zile.

Îi îngheță sângele în vine când își aminti conversația cu Vesper din noaptea aceea pe acoperiș. El menționase că un agent din Marsilia care contactase rețeaua îi ajutase să obțină TNT. Dacă rețeaua din Marsilia ar fi fost compromisă și ar fi ajuns la Vesper, și rețeaua lui ar putea fi compromisă.

Trebuia să-i avertizeze. Eleanor o luă la fugă.

— Așteaptă… strigă Directorul după ea.

Dar Eleanor nu se opri, alergând pe scări spre camera de transmisiuni radio.

— Marie Roux, ordonă ea. Trebuie să-i transmit un mesaj.

Jane părea nedumerită.

— Nu este programată decât peste douăzeci de minute.

Protocolul interzicea agenților din teren să transmită în afara programului. Dacă agentul nu se afla lângă aparat, nu ar putea primi mesajul deloc.

Dar Eleanor, în disperarea ei, trebuia să încerce.

— Fă-o!

Jane setă aparatul din fața ei, stabili frecvența și cristalele în locul unde o găsea în mod normal pe Marie. Transmise un apel cu ajutorul aparatului, pentru a verifica dacă Marie se afla la celălalt capăt. Nimic.

— Nimic.

— Încearcă din nou. Eleanor își ținu respirația în timp ce Jane încercă o dată, apoi din nou, să o cheme pe Marie la radio.

O clipă mai târziu, se auzi un clic.

— Este acolo, spuse Jane veselă.

Eleanor nu-i împărtășea ușurarea.

— Întreab-o dacă sunt umbrele de soare în Hyde Park.

Mesajul era codul pentru a afla dacă se primise o livrare. Voia să întrebe mai direct despre Vesper și dacă se întorsese în siguranță. Dar având în vedere incertitudinea, nu îndrăznea.

Urmă o pauză, în timp ce Jane folosea cheia de rezolvare pentru a codifica mesajul și a-l transmite, apoi mai multe clicuri. O clipă mai târziu veni răspunsul.

— Mesajul spune *confirm,* spuse Jane încet în timp ce decodifica literele.

— Atât, doar *confirm*?

Jane încuviință.

Răspunsul era alarmant de scurt. Eleanor dorea ceva mai mult pentru a avea confirmarea că era cu adevărat Marie.

— Cum arată amprenta ei personală? întrebă ea.

Jane ridică din umeri.

— Dintr-un mesaj atât de scurt, este absolut imposibil de spus.

Bineînțeles. Eleanor ezită. Avea nevoie să afle mai multe, dar nu îndrăznea să spună prea mult.

— Întreab-o dacă umbrelele erau roșii sau albastre.

Albastru însemna oameni; roșu însemna provizii. Jane codifică mesajul și îl transmise rapid. Urmă o ezitare până la venirea răspunsului și pe Eleanor o cuprinse neliniștea ca un fior rece. Ceva nu era în regulă.

— Va trebui să întrerupem transmisiunea în curând, îi aminti Jane.

Nu era prudent ca agenții să transmită mai mult de câteva minute.

Dar Eleanor nu se putea opri.

— Trimite asta.

Mâzgăli un mesaj pe o bucată de hârtie și i-o dădu lui Jane, care făcu ochii mari.

— Ai văzut-o pe Ariene O'Toole? spunea mesajul.

Folosirea numelor reale în transmisiunile radio era interzisă. Ariene fusese o cursantă care plecase de la Arisaig fără să fi urmat programul de pregătire. Nu se afla pe teren și amândouă știau asta – la fel și Marie.

— Ești sigură? întrebă Jane.

Eleanor încuviință din cap, iar Jane începu să codifice. După ce trimise mesajul, răspunsul veni repede. Eleanor citi peste umărul lui Jane în timp ce aceasta decodifica textul: *Am văzut-o pe Ariene. Totul e bine.*

Eleanor simți cum îi îngheța sângele în vine. Aparatul de radio era folosit de un impostor.

Se uită în spate, unde Directorul stătea în picioare. Privirile li se întâlniră, împărtășind întreaga dimensiune a ororii. Aparatul de radio fusese compromis… dar de cât timp? Eleanor își storcea creierul gândindu-se la mesajele care fuseseră trimise recent în rețeaua Vesper, evaluând pagubele. Câteva livrări de arme, poate. Din fericire, nu fuseseră mulți agenți noi trimiși pe teren.

Doar întoarcerea lui Julian. Reveni la noaptea în care îl văzuse pe acoperișul Norgeby House. După ce îi promisese că va avea ca prioritate transmiterea mesajului cu privire la zborul lui de întoarcere, se dusese direct în camera de transmisiuni radio.

— Trebuie să aranjez o livrare. Spune-i lui Marie, *Romeo o îmbrățișează pe Julieta.*

Era unul dintre codurile stabilite dinainte pentru anunțarea sosirii de personal.

Marie nu fusese la radio în acel moment. Dar, câteva ore mai târziu, venise mesajul de răspuns: *Nu folosiți locul obișnuit. În schimb, aterizați pe câmpul de lângă Les Mureaux. Locația inițială compromisă.* Ea dorise să întrebe ce se întâmplase cu locul inițial. Les Mureaux era mult mai spre vest față de locul unde parașutau de obicei agenții și nu era aproape de nicio casă conspirativă. Dar n-avea cum să facă asta în siguranță sau direct prin aparatul de radio. Julian va afla când se va întoarce.

Eleanor simți cum i se învârtea capul acum, amintindu-și mesajul prin care se anunța schimbarea locului.

— Julian, spuse ea cu voce tare.

Directorul făcu ochii mari când înțelese despre cine era vorba. Nu aveau nicio confirmare că ar fi ajuns în Franța. Oare îl aruncaseră pe Julian literalmente în brațele inamicului?

— Întreabă dacă a aterizat Cardinalul, ordonă ea acum.

Jane o privi întrebătoare. Mesajul nu era suficient de discret, era prea direct. Dar lui Eleanor nu-i păsa.

— Trimite-l!

Jane codifică, apoi transmise mesajul. Nu primi niciun răspuns. Trecu un minut, apoi altul.

— *Casa* către *înger,* scrise ea, trimițând mesajul. *Casa* către *înger.*

Jane tastă din nou și din nou, făcând pauză după fiecare mesaj și ascultând cu atenție. Nu primi niciun răspuns.

Marie, sau cine se dăduse drept ea, dispăruse.

Capitolul 19

MARIE

Paris, 1944

Cinci zile. De atât timp stătea Marie în pivnița bordelului. Se uită în jur, spațiul întunecat și îngust amintindu-i de magazia unde o lăsase Julian în acea primă noapte. Își puse capul pe perna murdară, îmbibată de parfum, prea obosită să-i pese cine folosise înainte salteaua veche. Hainele îi erau murdare și își putea simți propria duhoare pe sub ele. În capătul celălalt al camerei se afla un coș de rufe, unde era aruncată nepăsător deasupra o bustieră cu sfârcurile tăiate. Oare cum ajunsese aici, se întreba Marie?

După ce-l lăsase pe Will la Lysander, pornise înapoi prin pădure. Câteva minute mai târziu, auzise o bubuitură gravă și profundă. Podul. Se întorsese, îndrăznind să se oprească doar pentru o secundă ca să vadă cum explozia lumina cerul nopții. Până la urmă, se produsese. Se simțise mândră pe moment, dar mândria fusese rapid înlocuită de panică. Nemții aveau să vină repede după cei pe care îi considerau responsabili. Ea trebuia să fie în continuă mișcare.

În ciuda promisiunii făcute lui Will, Marie nu se dusese imediat la bordelul din Paris. Verificase zona căutând orice indiciu al prezenței lui Julian. Voia cu disperare să se întoarcă în apartament și să încerce din nou aparatul de radio, dar, amintindu-și avertismentul lui, renunțase. În schimb, se întorsese la casa conspirativă unde o adusese Julian în dimineața după ce aterizase, sperând că l-ar fi putut găsi acolo. Dar conacul era pustiu. Vechea bibliotecă fusese abandonată în grabă, încă mai erau farfurii murdare pe mese și mâncare stricată rămasă afară. În șemineu era o grămadă de

cenușă, semn că cineva arsese niște hârtii. Marie o atinsese cu mâna, sperând să mai fie caldă. Dar focul se stinsese cu zile în urmă. Scaunele erau răsturnate și se întreba dacă avusese loc un raid al nemților. Părea că ceilalți agenți dispăruseră pur și simplu.

Marie plecase apoi la Paris, luând un tren până la marginea orașului. Își petrecu orele dintre căderea întunericului și răsăritul soarelui trează, ascunsă într-o fundătură, pentru a nu fi arestată pentru încălcarea interdicției de a circula după ora stingerii. A doua zi dimineață, făcuse autostopul și călătorise împreună cu un șofer de camion fără dinți care era prea interesat să se holbeze la picioarele ei pentru a pune întrebări.

În cele din urmă, ajunsese pe malul stâng al Senei, o încurcătură de străzi înguste, aglomerate, și de case înalte aplecate, care păreau în sine locul perfect pentru a dispărea. Dacă ar fi avut destui bani, ar fi putut rămâne pe cont propriu și nu s-ar fi dus la bordelul necunoscut, așa cum o instruise Will.

În cele din urmă, ajunsese la casa de pe Rue Malebranche și urcase scările laterale de deasupra bistroului. Răspunsese la ușă o femeie cam de aceeași vârstă cu ea, cu un machiaj atât de strident cum nu văzuse în viața ei.

— Sunt Renee Demare, începuse ea, folosindu-și acoperirea. Will m-a trimis.

Nu avea nicio parolă și spera ca numele lui să fie suficient. În ochii femeii se observase un licăr de recunoaștere.

— El unde este?

— A zburat cu avionul înapoi la Londra.

— Ar fi trebuit să pleci cu el. Este periculos acum, rosti femeia printre dinți. Au venit alți doi agenți la ușa mea ieri.

— Cine erau?

— Agenți din Montreuil care căutau adăpost. A trebuit să-i refuz.

Marie se așteptase să fie trimisă și ea la plimbare.

— Eu sunt Lisette, adăugase ea.

— Am nevoie de un loc în care să stau pentru șase zile, până când se întoarce Will să mă ia.

Marie o văzuse pe femeie cântărind riscurile, punând în balanță loialitatea pe care i-o datora lui Will.

Într-un final, Lisette dăduse din cap aprobator.

— Șase zile. Nu mai mult.

Lisette o condusese spre pivniță.

— Încă ceva, spusese Marie.

Lisette se întorsese spre ea, cu brațele încrucișate.

— Vesper nu s-a întors, așa cum ar fi trebuit. Dar credem că este undeva în țară. Trebuie să-l găsesc.

— Imposibil, se răstise Lisette. Ai idee ce s-a întâmplat pe străzi în ultimele douăzeci și patru de ore? Mai mult de o duzină de agenți au fost arestați și cele mai multe dintre casele conspirative au fost descoperite.

Marie își amintise de vila părăsită. Ceilalți agenți fuseseră arestați acolo? Dacă nemții știau de acea locație, ar fi putut să știe și despre apartamentul ei. Acum regreta că lăsase aparatul de radio intact, în cazul în care ar fi căutat-o și l-ar fi descoperit. Iar localnicii care ofereau ajutorul se speriaseră și începuseră să-i dea în vileag.

— E un miracol că ai ajuns aici, adăugase Lisette. Să începem să punem întrebări acum ar fi un act sinucigaș pentru noi toți.

— Te rog. Din impuls, Marie o atinsese pe Lisette pe braț. Trebuie să înțelegi – nu am plecat cu Will pentru că trebuie să-l găsesc pe Vesper. Nu pot pur și simplu să stau fără să fac nimic.

Dar Lisette dăduse din cap cu emfază.

— Dacă stai aici, trebuie să rămâi ascunsă. Altfel, riști să fie descoperită această locație și îmi pui în pericol fetele.

— Atunci, nu pot rămâne, replicase Marie.

— Bine, spusese Lisette, până la urmă. Am să fac niște cercetări pentru tine. Dar trebuie să stai ascunsă.

Marie voise să argumenteze că trebuia să-l caute ea însăși. Dar ce șanse ar fi avut, fără relații sau legături cu localnicii de aici? Nu, Lisette era cea mai bună, de altfel probabil singura ei șansă de a-l găsi.

— Mulțumesc, spusese ea până la urmă.

— Am să pun niște întrebări pentru tine. Dar nu-ți face speranțe prea mari, spusese Lisette cu precauție. Cu toate arestările, aproape că totul s-a terminat.

Astfel, Marie aștepta neajutorată în pivniță de cinci zile, iar speranțele ei de a-l găsi pe Julian scădeau. În fiecare noapte, Lisette revenea fără nimic. Nicio veste despre unde ar fi putut să se găsească. Marie îi vedea chipul în mod constant și se gândea unde era și dacă era rănit.

Un scârțâit de deasupra o smulse pe Marie din gândurile ei. Erau niște pași prea grei pentru a fi ai lui Lisette. Trecu un minut, apoi altul. Pe urmă, liniște. Pe Marie o cuprinse o transpirație rece. Dar pașii se auziră din nou deasupra, urmați de un zornăit și un pocnet. Se relaxă puțin. Probabil era Anders, barmanul, care așeza paharele curate din noaptea anterioară. Bordelul era liniștit în timpul zilei, făcând pregătiri tăcute pentru seara zgomotoasă care urma întotdeauna.

Urmă un clinchet neașteptat și strident, al clopoțelului de deasupra ușii barului în momentul în care aceasta se deschise. Marie se tensionă din nou. Toate fetele foloseau intrarea discretă din spate și aproape nimeni nu venea aici în timpul zilei. Doi jandarmi intrară în bar.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia aceasta?

Unul dintre polițiști ținea o poză în mână. Expresia feței lui Anders nu se schimbă, dar Marie știa fără urmă de îndoială că o căutau pe ea.

Anders clătină din cap.

— Nu este una dintre fetele noastre.

Marie se ruga ca barmanul să nu o dea de gol.

— Marie Roux, insistă polițistul.

Știau cine era. Dar cum?

— Nu este aici, spuse Anders și scoase o sticlă de coniac scump de sub tejghea. Barul este închis, adăugă el, împingând sticla spre bărbat.

Marie își ținu respirația. Oare funcționa mita?

— Ne întoarcem diseară, spuse polițistul pe un ton lugubru, luând sticla pe care i-o oferise Anders și îndreptându-se spre ușă.

Când ușa se închise în spatele jandarmilor, Marie se prăbuși în prag. Dar „evadarea" ei fu de scurtă durată: se trezi apucată din spate de niște mâini și trasă înapoi, aproape aruncată înapoi în pivniță. Se luptă să scape din strânsoare.

Era Lisette, cu fața stacojie de furie.

— Idioato! se răsti ea cu voce furioasă și scăzută. Ce faci aici, sus? încerci să ne omori pe toți?

Marie căută un răspuns potrivit, dar nu găsi niciunul.

— Poftim.

Lisette îi aruncă o bucată de baghetă întărită.

— Mulțumesc, spuse Marie cu vinovăție, înfulecând pâinea fără să-i pese de bunele maniere.

Voia să ceară apă, dar nu îndrăznea.

— Polițiștii mă căutau pe mine. De unde puteau ști cine sunt sau că mă aflu aici?

Lisette ridică din umeri.

— Par să știe totul zilele astea.

— Și încă nu ai auzit nimic despre Vesper?

— *Non.* Mi-am verificat toate sursele obișnuite. Dar parcă nici n-a aterizat.

Sau, se gândea Marie, poate făcuse cumva să dispară.

— Nu e nici urmă de el nicăieri și ceilalți au dispărut cu toții. Poate că nu a plecat din Londra.

Marie clătină din cap.

— A plecat. A fost o transmisiune care a confirmat.

Cine știa cât din transmisiuni mai puteau fi de încredere? Dar partea aceea, cel puțin, păruse să fie adevărată. Julian se întorsese, dar nu reușise.

— Sunt sigură.

— Îl iubești, nu-i așa? o întrebă Lisette direct.

Marie era prinsă cu garda jos printr-o întrebare personală adresată de o femeie pe care de-abia o cunoștea. Se pregătea să nege. Dar expresia lui Lisette era un amestec de tristețe și înțelegere. Marie se întreba pe cine pierduse fata și dacă se întâmplase înainte să aleagă această viață.

— Da.

Dragoste părea un cuvânt puternic pentru cineva pe care-l cunoștea de atât de puțin timp. Dar auzindu-l pronunțat cu voce tare, știa că ăsta era adevărul.

— Ei bine, oriunde s-ar fi dus, nu e nicio urmă. Lucrurile sunt mai periculoase ca niciodată, spuse Lisette cu voce scăzută. Trei studenți de la universitate au fost arestați ieri. Iar tipul de la curățătorie care ne-a făcut documentele mai demult, a dispărut.

De când venise la bordel, Marie era uimită de dimensiunile rețelei lui Lisette, de modul în care își putea folosi relațiile pentru a obține informații și a ajuta rezistența. Dar implicarea lui Lisette intensifica pericolul. Nemții strângeau lațul și era doar o problemă de timp până să-și dea seama că Marie se ascundea aici.

— Acum, că ai de mâncare, stai jos, ascunsă, îi ordonă Lisette. Sau mai este ceva?

Marie ezită. Lisette observase asta chiar înainte ca ea însăși să-și dea seama.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Să pleci? Dar Lysander-ul vine abia mâine.

— Nu pot să mai rămân. Vă pun în mare pericol pe toți.

— Unde poți să te duci?

— Trebuie să mă întorc la apartament.

— Fată proastă, nu este sigur acum. Și riști viețile tuturor celor care te-au ajutat, dacă ești prinsă.

— N-am de ales. Aparatul meu de radio este încă acolo. Ar fi trebuit să-l distrug înainte să plec, dar când m-am hotărât să rămân și să-l caut pe Julian, l-am lăsat intact pentru cazul în care ar fi venit vreun mesaj de la Londra despre el. Acum, dacă plec pentru totdeauna, trebuie să-l distrug. Aștepta ca Lisette să se opună în continuare, dar nu o făcu. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Lisette o urmă pe scările pivniței.

— Baftă. Și fii atentă. Vesper nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Marie ieși, clipind repede din cauza luminii zilei, cea mai strălucitoare pe care o văzuse de aproape o săptămână. Ezită, gândindu-se dacă ar fi fost mai înțelept să aștepte până după căderea întunericului. Dar să se plimbe pe străzi după ora stingerii era și mai dificil. Și, dacă nu pleca acum, știa că era posibil să nu mai plece niciodată.

Își netezi părul, sperând ca înfățișarea ei neîngrijită să nu atragă atenția. Dar trecătorii din zonă erau studenți și artiști, iar hainele lor erau un amestec eclectic. Apoi porni în jos pe bulevard, observând casele cu acoperișuri înclinate din Cartierul Latin. Trecu pe lângă o catedrală, cu ușile larg deschise. Îi ajunse la nas mirosul familiar de mucegai al pietrei vechi și umede. Mai demult, ea și Tess mergeau de mână, cu devotament, în fiecare duminică, la Saint Thomas More în Swiss Cottage. Acum, intră în biserică și căzu în genunchi, simțind răceala și duritatea pietrei. Se rugă pentru Julian și pentru ceilalți agenți care ar putea fi încă în libertate, pentru familia ei.

Un moment mai târziu, se ridică și se îndreptă spre ușă, dorindu-și să aibă timp să aprindă o lumânare într-unul dintre naosurile întunecate. Dar

faptul că se oprise să se roage fusese un gest suficient de frivol. În schimb, cumva revigorată, plecă mai departe.

Era mijlocul zilei când ajunse la Rosny-sur-Seine. Casele îngrămădite păreau mici și claustrofobice după străzile aglomerate ale Parisului. Dar, pe măsură ce se apropia de casa conspirativă, se simțea inundată de un val de căldură. Cumva, în săptămânile în care locuise acolo, în sat, devenise casa ei.

Nu era timp pentru sentimentalisme, totuși. În timp ce privea cafeneaua de la parterul casei cu obloanele trase, îndoiala lui Marie creștea. Nu ar trebui să fie aici. Se grăbi să treacă strada, salutându-l pe librar prin vitrina magazinului. Își imagina, sau expresia lui era mai neliniștită decât de obicei? Se opri în fața casei conspirative. Cafeneaua de la parter era aproape goală, nemții care o frecventaseră seara dormeau încă după beția din noaptea precedentă. Obloanele de la ferestrele apartamentului proprietarei de la etajul de deasupra, de obicei larg deschise, erau trase. Se plimbă prin spatele casei, apoi se opri din nou.

Ușa din spate era întredeschisă.

Fugi, striga o voce interioară. În schimb, ea studia podeaua. Era o urmă maronie de noroi, în forma tălpii unui pantof bărbătesc, care părea nelalocul ei pe veranda pe care proprietara, Madame Turout, o păstra întotdeauna impecabil de curată. Mizeria era proaspătă; cineva fusese acolo în ultima oră.

Marie se uită în spate. Ar trebui să se întoarcă și să plece, știa. Will avusese dreptate; era prea periculos să se întoarcă. Dar nu putea să abandoneze aparatul de radio și să riște să fie găsit. Urcă pe scări.

Când ajunse în capăt, scoase cheia multifuncțională și o scăpă brusc. Aceasta zornăi cu zgomot când căzu pe podea. Grăbită, o ridică și încercă din nou să o introducă în broască cu

degetele tremurânde. Intră în apartament, întrebându-se dacă era prea târziu.

Apartamentul arăta la fel ca în urmă cu o săptămână, părând neatins. Gramofonul care ascundea aparatul de radio arăta la fel de banal ca un prăjitor de pâine sau alt aparat electrocasnic. Analizând aparatul de radio, îi veni dintr-odată o idee: ar trebui să trimită un ultim mesaj la Londra, să o avertizeze pe Eleanor că Julian încă era dispărut și că ea se întorcea acasă. Marie știa că nu trebuia să mai zăbovească acolo. Dar trebuia să încerce.

Așeză cristalele și încercă tonul. Nimic. O cuprinse transpirația. Nu va merge. Verifică spatele aparatului de radio, gândindu-se dacă îl forțase cineva. Trecu în revistă tot ce știa pentru a repara aparatul de radio. Dar, pur și simplu, nu era timp. Trebuia să plece. Și nu putea să-l ia cu ea fără să atragă atenția. Nu, dacă nu mai putea transmite pentru ultima oară, va distruge aparatul de radio astfel încât să nu mai poată fi folosit de altcineva. Luă vasul de fier cu care intenționase să-l zdrobească în urmă cu o săptămână, și-l ridică deasupra capului.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Marie îngheță. Cineva era acolo.

Se uită din dreptul ușii spre fereastra apartamentului de la etajul patru, dorindu-și ca pomul de afară să fie suficient de rezistent ca s-o susțină. Dar nu era nicio cale de scăpare. Se auzi din nou bătaia.

— Da? reuși ea să spună, punând la loc vasul de fier.

— Domnișoară, se auzi o voce stridentă din partea cealaltă a ușii.

Marie se relaxă, recunoscându-l pe băiatul în vârstă de șapte ani al proprietarei, Claude.

— Aveți un mesaj la parter.

Inima lui Marie bătu cu putere; ar putea fi un mesaj de la Julian?

— *Moment, s'il vous plait,* spuse ea, așezând vasul.

Închise cutia aparatului de radio și o ridică pornind spre ușă.

— Claude, te rog să-i spui mamei tale… începu ea în timp ce deschidea ușa.

Țeava armei unui polițist era îndreptată spre pieptul ei.

— Marie Roux, spuse ofițerul care ținea arma. Ești arestată.

Un al doilea membru al *miliției* o împinse și începu să percheziționeze apartamentul.

Ea ridică o mână să semnalizeze că se predă. Cu cealaltă, încerca să închidă cutia aparatului radio în spatele ușii. Dar al doilea ofițer o lovi cu piciorul.

— Ușor, îl apostrofă colegul lui. Îi zâmbi rece lui Marie. Mi s-a spus că vei avea nevoia de ăsta.

Capitolul 20

GRACE

Washington, 1946

— Vino, spuse Mark, conducând-o afară din barul *The Willard* când întâlnirea cu Annie luă sfârșit.

Afară, Grace inspiră aerul curat, încercând să-și curețe fumul de țigară din plămâni.

Mark se îndreptă spre stația de taxiuri, dar Grace îl atinse pe braț:

— Așteaptă, spuse ea, retrăgându-și mâna. Te superi dacă ne plimbăm puțin pe jos?

Era un obicei pe care-l căpătase la New York, să hoinărească pe străzile mari ale orașului, trecând pe lângă blocuri, când era tristă sau voia să se gândească la diverse lucruri.

El zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere. Ai văzut vreodată monumentele noaptea?

Ea clătină din cap.

— Trebuie.

Grace voia să protesteze – părea prea mult de mers și era târziu. Mai mult decât intenționa. Dar aerul era răcoros și plăcut, iar Washington Monument[12] se vedea atrăgător în depărtare.

— Făceam asta când eram student la Drept, adăugă el, în timp ce treceau pe lângă clădirile guvernamentale întunecate. Dar apoi, cu penele de curent și ora de stingere impusă, nu am mai reușit să o fac ani de zile.

O conduse către sud, pe Fifteenth Street, pe lângă *The Ellipse*[13].

— Ți-a fost de ajutor discuția cu Annie?

— Într-un fel. Mi-a confirmat ce am descoperit în arhivă – Eleanor conducea divizia de femei pentru DOS. Dar mai e ceva. Grace se opri,

întorcându-se spre Mark. A spus că fetele au fost trădate de cineva.

— Trădate cum?

— Nu știa.

— Asta mi se pare incredibil, replică Mark.

— Poate, dar era destul de sigură. Și a spus că Eleanor a venit să o vadă pe sora ei, să-i pună întrebări, fiind convinsă de același lucru. Nu crezi asta?

Mark ridică din umeri.

— Nu știu. Adică, tuturor ne place o teorie bună a conspirației, nu? Pentru cei care și-au pierdut pe cineva drag, ca sora lui Annie sau chiar Eleanor, ar putea fi mai ușor să accepte asta decât adevărul.

— Fetele au dispărut în timpul războiului, medită Grace, formându-i-se o imagine în minte. Iar Eleanor, care le-a recrutat, a pornit în căutare de răspunsuri.

Cu siguranță aflase, ca și ei, că fetele muriseră în urma programului *Nacht und Nebel.* Dar mai aflase și altceva, ce o făcuse să suspecteze o trădare. Asta era piesa care lor le lipsea.

— La New York? întrebă Mark, simțindu-i-se neîncrederea în voce.

Ocoliră zona de clădiri guvernamentale ridicate temporar în partea vestică a Mall-ului, pentru a adăposti numărul mare de funcționari de după război. Mark o prinse de cot pentru a o ajuta să treacă peste o bordură spartă.

— Nu prea pare să fi găsit ce căuta la New York.

— Este aceeași probabilitate pe care o avem și noi să găsim ce căutăm în Washington.

Părea că nimic nu mai era la locul lui.

— Oricum, e posibil să nu fi fost prima ei oprire.

Acum se aflau lângă Mall. Mark o luă de braț, iar ea simți cum o zgâria țesătura aspră a hainei lui. O conduse către dreapta, spre Lincoln Memorial[14].

— Nu vrei să renunți, nu? întrebă el.

Grace clătină din cap.

— Nu pot.

Pe parcurs, curiozitatea se transformase în nevoia de a investiga. Devenise ceva personal.

— Ce anume vrei să știi? Fetele au murit. Nu este suficient?

— Asta este problema. Și Eleanor știa asta și nu era suficient pentru ea. A continuat să caute. Nu voia să afle doar ce li se întâmplase, voia să afle *de ce*.

— Contează *de ce*?

— Fetele acelea nu s-au mai întors niciodată la familiile lor, Mark, spuse Grace cu voce ridicată. Își retrase mâna dintr-a lui. Contează, bineînțeles. Poate că este mai mult decât o poveste, ceva important sau chiar un act de eroism. Dacă am putea să spunem măcar uneia dintre acele familii de ce a murit fiica lor sau că nu și-a pierdut viața degeaba, ei bine, atunci asta ar însemna ceva, ce zici?

— Îți dorești ca asta să fie situația și cu Tom, nu-i așa? întrebă Mark. Să vină cineva și să-ți spună că n-a murit degeaba.

Simțea cum cuvintele lui Mark o tăiau ca un cuțit.

Frustrată, Grace se întoarse și se îndepărtă de el, pășind spre scările de la Lincoln Memorial. Ajunse la statuia impunătoare a președintelui așezată în vârf, părând că veghea capitala și poporul. O dureau plămânii din cauza efortului pe care-l făcuse ca să urce acolo.

O clipă mai târziu, Mark o ajunse din urmă. Grace se întoarse cu spatele, privind panorama cu Mall-ul dedesubt, Reflecting Pool[15], luciul de apă din față care ducea la Washington Monument și spre monumentul lui Jefferson care era mai mic, dar vizibil din partea de sud. Niciunul dintre ei nu vorbea. Mark se apropie de ea din spate, haina lui atingându-se de a ei, și o înconjură ușor cu brațele.

Grace tremura. Dar nu se retrase. Îl plăcea, recunoștea – mai mult decât ar fi trebuit ținând cont de puținul timp pe care-l petrecuseră împreună și mai mult decât își dorea. Îi inspira un calm care părea să o echilibreze. Dar nu avea loc în viața ei pentru așa ceva acum.

— Eram încă în școală în timpul războiului, spuse el în cele din urmă, în timp ce ea îi simțea respirația caldă prin păr. Dar mi-am pierdut doi frați în Normandia.

— O, Mark. Se retrase din îmbrățișare și se întoarse să-l privească, îmi pare atât de rău.

— Așa că știu cât suferi, adăugă el.

— Probabil că da, răspunse ea.

Dar adevărul era că, atunci când e vorba despre durere, fiecare persoană este singură, ca o insulă. Ea aflase asta pe calea cea grea. Încercase să se integreze într-un grup de văduve de război din New York, imediat după ce ajunsese acolo. Spera să găsească o conexiune care să o ajute să treacă de zidul care părea să se fi format în jurul inimii ei, dar, în timp ce stătea printre acele femei triste care se presupunea că știau prin ce trecea ea, nu se simțise niciodată mai singură.

Dar nu dorea să îndrepte conversația asupra ei.

— Sunt epuizată, spuse ea în cele din urmă.

— A fost o zi lungă, îi dădu el dreptate. Și e târziu. Hai să mergem.

O jumătate de oră mai târziu, taxiul pe care-l luaseră de lângă Mall îi lăsa înapoi în fața casei lui Mark din Georgetown. Înăuntru, el tăcu focul în șemineu și turnă pentru fiecare câte un pahar de coniac, exact ca la restaurantul din noaptea în care se întâlniseră.

— Așteaptă aici, spuse el, lăsând-o să se relaxeze.

Se așeză în fotoliul imens din piele și luă o înghițitură mare din băutură, simțind cu plăcere căldura care o inunda.

El reveni peste câteva minute cu două farfurii, pe fiecare dintre ele fiind câte un sandviș cu șuncă și cașcaval.

— Arată delicios, remarcă ea, dându-și seama brusc cât de foame îi era.

— Nimic pretențios, spuse el, dându-i un șervețel. Dar am învățat să le fac cu ce găsesc prin frigider, fiind singur, pe cont propriu.

— Așa ai fost mereu? întrebă ea. Adică singur, vreau să spun.

Întrebarea era prea personală.

El ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puțin. M-am întâlnit cu câteva fete în colegiu și în timp ce studiam la Facultatea de Drept, dar nu m-am îndrăgostit niciodată prea tare de vreuna, așa cum s-a îndrăgostit Tom de tine.

Grace se simțea flatată și tristă în același timp.

— După absolvire, am mers direct la Departamentul pentru Crime de Război și apoi aici. Viața pare să mi se schimbe prea repede ca să mă pot așeza la casa mea și nu am găsit o fată care să țină pasul – cel puțin nu încă. Serios, sunt doar eu și munca mea tot timpul. Zâmbi. Cel puțin așa a fost până acum, adăugă el fără ocolișuri.

Grace privi în altă parte, prinsă cu garda jos de sinceritatea lui. Își dăduse seama, bineînțeles, că Mark avea sentimente pentru ea. Era ceva între ei care trecea dincolo de noaptea pe care o petrecuseră împreună sau chiar peste legătura lor cu Tom. Dar tocmai acea conexiune era greu de acceptat.

De ce acum? se gândea ea. Un an era o perioadă respectabilă pentru o văduvă pentru a reîncepe să se întâlnească cu un bărbat. Tom și-ar fi dorit să meargă mai departe și să fie fericită sau, cel puțin, așa credea ea; el murise atât de tânăr și atât de brusc, iar ei nu avuseseră șansa să discute despre așa ceva. Și el îl aprecia atât de mult pe Mark. Nu, nu amintirea lui Tom o reținea. Își construise micul

ei univers în New York, un fel de fortăreață în care totul depindea doar de ea. Nu era pregătită să primească pe nimeni altcineva acolo.

— Și tu? Tu ce ai făcut în timpul războiului? întrebă el.

Grace se relaxă puțin, tamponându-și gura cu șervețelul.

— Am fost cenzor poștal lângă Wesptort, unde locuiau părinții mei. Ceva să mă țină ocupată cât Tom era plecat în război. Trebuia să ne mutăm la Boston și să cumpărăm o casă când se întorcea.

Acele vise erau atât de îndepărtate, ca un șervețel de hârtie mototolit și aruncat, fără prea mare importanță. Își drese vocea.

— Și acum locuiești la New York.

— Da.

Nu-și imaginase că-i va plăcea atât de mult orașul.

— Familia ta ce părere are?

— Ei nu știu că sunt acolo, recunoscu ea. Cred că sunt cu prietena mea, Marcia, la casa familiei ei din Hamptons, să-mi revin.

Pentru că asta trebuie să facă o văduvă docilă – iar Grace fusese întotdeauna o fată docilă.

— Deci, ai fugit?

— Da.

Nu făcuse nimic rău. Era adultă, nu avea copii de crescut și nici soț. Pur și simplu, se hotărâse și plecase.

— Și nu vreau să privesc în urmă.

— Era atât de rău acasă?

— Nu. De fapt, asta era problema. Nu era deloc rău, serios. Dar nu era bine pentru mine. Am plecat direct de la casa părinților la Tom, fără să mă gândesc vreodată ce mi-ar fi plăcut mie.

Și când Tom murise, ea își dăduse seama, cu un sentiment de vinovăție, că era un nou început.

Dintr-odată, era prea mult pentru ea.

— Chiar sunt obosită. Mă duc la culcare, spuse Grace, îndreptându-se de-a lungul holului către

camera de oaspeți, pe care i-o indicase el mai devreme.

Grace închise ușa și se întinse pe patul necunoscut, încă îmbrăcată, pe cearșafurile reci și apretate. Luminile farurilor de la mașinile care treceau pe stradă reflectau imagini care se mișcau pe tavan. Auzi apa curgând, semn că Mark spăla ceva. Și un scârțâit când se întinse pe pat.

Grace închise ochii și încercă să se odihnească. Apoi îi apăru în minte imaginea lui Eleanor și a fetelor, părând să o strige, parcă dorind să-i spună ceva. Trădare. Așa spusese Annie. Cineva le dăduse nemților informații despre fete. S-ar putea să fi fost un alt agent de pe teren. Dar fetele care fuseseră prinse nu operau toate lângă Paris, în rețeaua Vesper sau în rețele din apropiere. Fuseseră împrăștiate pe întreg teritoriul Franței. Pentru a avea informații despre toate, cineva trebuia să fi fost într-o poziție foarte înaltă – sau chiar să le coordoneze.

Grace se ridică zdruncinată. Sări din pat și începu să se plimbe prin cameră, propulsată de ceva mai presus de ea însăși. O clipă mai târziu, se trezi în fața ușii dormitorului lui Mark. Bătu. *Întoarce-te,* se gândi, intrând în panică. Dar era prea târziu. El deschise ușa și rămase în fața ei, cu cămașa pe jumătate desfăcută la nasturi.

— E totul în regulă? Ai nevoie de ceva?

— Eleanor, spuse ea, intrând direct în subiect. Am presupus tot timpul că ea căuta răspunsuri în legătură cu fetele. Dar dacă știa deja adevărul? Trase aer în piept. Sau dacă îl știa deja pentru că ea era cea care le-a trădat?

El ezită câteva secunde, gândindu-se la această posibilitate.

— Vrei să intri?

Grace dădu din cap.

În dormitorul lui era dezordine. Haine aruncate acopereau canapeaua și se revărsau din dulap. Îi

făcu loc pe un scaun, mutându-și servieta pe canapeaua din față.

— Așadar, tu crezi că Eleanor le-a trădat pe fete? întrebă el în timp ce se așeza.

— Nu știu. Dar dacă a făcut-o, ar fi fost posibil să încerce să ascundă adevărul, mai degrabă decât să-l descopere.

— Este o teorie, nu-i așa? Annie a spus că Eleanor avea un trecut misterios și niciun prieten. Era din Europa de Est. Dacă lucra pentru nemți?

Grace simți că i se învârtea capul. Nu voia să ia în calcul această posibilitate, dar nu putea nici să o excludă.

— E complicat, spuse ea. Dacă Eleanor a fost o trădătoare de la început, trimisă să se infiltreze în DOS? Le-ar fi folosit pe fete ca pe niște piese de șah să-i ajute pe nemți să obțină informații. În loc să le protejeze, le-a trimis la moarte.

Făcu o pauză, încercând să pună toate informațiile cap la cap.

— Dar Annie a spus că Eleanor a venit la sora ei după război, să-i pună întrebări. Dacă ea era cea care le-a trădat pe fete, de ce ar fi făcut asta?

— Cine știe? Poate voia să se asigure că nu o suspecta nimeni.

Dintr-odată, nimic nu mai era ceea ce păruse. Chiar și moartea lui Eleanor, un simplu accident de mașină, părea învăluită în mister. Era posibil ca Eleanor, cuprinsă de remușcări pentru ceea ce făcuse, să se fi aruncat intenționat în fața mașinii?

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că Eleanor le-ar fi putut trăda pe fete, spuse Grace.

Femeia era o străină, totuși; orice era posibil.

— Nu mă mai pot gândi la asta acum. Trebuie să plec, spuse ea istovită.

Dar stătea în continuare acolo.

El o privi înțelegător.

— Uneori, spuse el, pur și simplu nu vrei să fii singur.

Traversă camera și se așeză lângă ea, prea aproape. Se întoarseră cu fața unul către celălalt. Ea închise ochii, convinsă că va încerca să o sărute și aproape dorindu-și să facă asta. Dar nu se întâmplă asta. În schimb, își plimbă un deget de-a lungul obrazului ei, prinzând o lacrimă pe care ea nu o sesizase.

O clipă mai târziu, el se ridică în picioare și se îndreptă spre dulap. Se întoarse cu o cămașă de bumbac pe care i-o întinse. Ea intră la baie să se schimbe, simțind mirosul lui impregnat în material, dincolo de aroma proaspătă de detergent.

Când reveni de la baie, înotând în cămașa de noapte prea mare, el pusese cearșafuri pe fotoliu și pe sofa, iar ea presupuse că le pregătise pentru ca ea să doarmă acolo. Dar el se întinse pe fotoliu, încercând să-și facă loc cât era de lung în spațiul înghesuit.

— Nu pot să-ți ocup patul, protestă ea.

— Insist. Eu pot să dorm oriunde.

Ea stătea pe marginea patului, copleșită de situația inacceptabilă și, totuși, nepăsându-i deloc. Într-un fel, își dorea ca el să se așeze lângă ea.

Se rezemă de tăblia patului.

— Ce am spus mai devreme despre viața mea dinainte de război… l-am iubit pe Tom. Era ciudat să vorbească despre soțul ei aici, în dormitorul celui mai bun prieten al lui, dar simțea că trebuia să explice, încă îl mai iubesc. Doar că, știi, era vorba despre viața de femeie măritată în suburbii. Nu mi s-a potrivit niciodată.

— Înțeleg, răspunse Mark. Așa cum mă simțeam eu la Yale. Grace fu surprinsă; se gândise mereu la Mark ca la unul dintre băieți. Mă aflam acolo cu bursă. Presupun că Tom nu ți-a spus asta niciodată. Grace clătină din cap. Nu, nu ți-ar fi spus, desigur. Munceam tot timpul, serveam în sala de mese, făceam tot ce era nevoie să câștig niște bani în plus și să fac față. Pe Tom nu l-a deranjat niciodată, dar unii dintre colegi făceau tot posibilul

să-mi arate că nu voi fi niciodată unul dintre ei. Nu contează, până la urmă. M-am descurcat bine, adăugă el, arătând în jur. Cerneala de pe diploma mea este aceeași ca și a lor. Dar nu voi uita niciodată acel sentiment.

Grace își scutură capul.

— Era mai mult decât doar un sentiment de nepotrivire. Când Tom a absolvit școala de ofițeri, a vrut să vin în Georgia ca să particip la festivitate și să petrecem câteva zile împreună înainte să plece. Dar nu am făcut-o. Am găsit o scuză că trebuia să rămân în Wesptort pentru serviciu. Dar, în realitate, mi se părea prea mult, deplasarea acolo. Și să fiu printre toți acei ofițeri și soțiile lor, era tot ce uram la viața de femeie măritată și mai mult de atât. Când am spus că nu pot ajunge, Tom a aranjat să vină la New York să mă vadă înainte de a pleca. De aceea se afla în acel jeep. De aceea și-a pierdut viața.

Faptul că nu dorise să meargă în Georgia fusese cea mai gravă greșeală a vieții ei.

Mark se așeză lângă ea și îi cuprinse umerii cu brațul.

— Nu aveai cum să știi, Grace. Niciodată nu știi.

Rămaseră așa, fără să-și vorbească, timp de câteva minute. Într-un final, se întinse lângă ea pe pat. Nu se atingeau, dar el o ținea ferm de mână.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Trecură câteva minute, întrerupte doar de ticăitul unui ceas de pe noptieră. Ea se întoarse să-l privească. Stătea întins la câțiva centimetri de ea, cu picioarele trecându-i peste marginea patului. Avea ochii închiși și respirația îi devenise liniștită și egală, semn că adormise. Ea se simți cuprinsă de dorință. Își retrase mâna, dorindu-și să-l trezească.

Apoi își impuse să se oprească. Ce se întâmplase în New York fusese suficient de rău… dar asta, această dorință era cu totul altceva. Trebuia să înceteze.

Se simți dintr-odată cuprinsă de vinovăție și îndoială. Ce căuta aici? Venise să afle ce putea despre Eleanor și despre fete, iar acum aflase. Nu mai era nimic de descoperit aici. Nu mai avea niciun motiv să rămână. Era timpul să se întoarcă la New York și la munca ei alături de Frankie și să-și pună ordine în viață.

Grace se ridică în liniște și coborî din pat. Se apropie mai mult de Mark, fără să vrea. Mâna ei zăbovi aproape de gâtul lui. Simțind-o acolo, el se mișcă în somn. O cuprinse din nou impulsul de a-l trezi din motive greșite. Nu, trebuia să plece acum.

Încă purtând cămașa lui din bumbac, Grace își luă hainele și părăsi camera în vârful picioarelor. Se schimbă în baie, apoi se duse în birou să cheme un taxi. Poșeta ei era acolo, iar documentele pe care le luase de la Pentagon dedesubt. Ar trebui să le lase acolo, ca Mark să le returneze la arhivă. Dar ridică dosarul și îl deschise.

Documentele, transmisiunile radio și circularele între departamente erau aceleași pe care ea și Mark le studiaseră mai devreme, în taxi, când se întorceau de la Pentagon. Dar acum le vedea cu alți ochi. Era posibil să fie acolo vreo dovadă că Eleanor își trădase fetele?

Era o telegramă primită. *Mulțumim pentru colaborarea dumneavoastră și pentru armele pe care ni le-ați trimis. SD* Grace simți o gheară în piept. SD însemna *Sicherheitsdienst,* Serviciul German de Informații. Mesajul era confirmarea clară că nemții folosiseră unul dintre aparatele de radio și că semnalaseră acest lucru cu tupeu, sau poate din prostie, sediului central din Londra.

Mai era un al doilea document anexat, de la biroul lui E. Trigg. *Mesaj neautentificat*, se spunea. *Continuați transmisiunile radio.* Această circulară era datată 8 mai 1944, aproape în aceeași perioadă în care începuseră arestările fetelor lui Eleanor.

Era dovada negru pe alb că Eleanor știa că transmisiunile radio erau compromise și continuase să transmită informații critice care le permiseseră nemților arestarea fetelor. Grace se holba la document. Era propria confesiune a lui Eleanor, la fel de clar ca și când ar fi fost semnată.

— Nu… murmură Grace.

Cu câteva minute în urmă, posibilitatea că Eleanor trădase fetele păruse imposibilă. Acum dovada de netăgăduit se afla în fața ei.

Se gândi să se ducă la Mark, să-i spună adevărul despre Eleanor. Dar nu avea niciun rost. Suspiciunea ei cea mai neagră în privința lui Eleanor, cea pe care i-o împărtășise mai devreme, era, de fapt, corectă. Atunci, își dori să nu fi venit deloc la Washington, să fi lăsat totul baltă și să nu fi aflat niciodată crudul adevăr. Copleșită de toate acestea, Grace puse dosarul sub braț.

Apoi, fără să privească în urmă, plecă.

Capitolul 21

MARIE

Franța, 1944

Marie nu se opusese arestării.

Cum stătea în dreptul ușii apartamentului, cu țeava armei în coaste, îi veni în minte tot ce învățase la pregătire: *rezistă, luptă, fugi.* Deși nu fusese bună la exercițiile de luptă corp-la-corp, învățase destul exersând cu Josie pentru a ști să lovească în vintre și să zgârie pe față.

Dar micul Claude se afla pe coridor și nu îndrăznea să riște rănirea copilului într-o încăierare. Așa că îi însoți pe polițiști fără să se opună.

O duseră la Paris, nu cu o mașină de poliție sau o dubă acoperită, așa cum își imaginase mereu, ci într-un Renault negru, cu tapițerie din piele. Unul dintre ofițeri se așezase pe locul din spate lângă ea, după ce își întinsese brațul să-i blocheze ușa cu un zgomot de rău augur. În timp ce mergeau în liniște pe străzile din arondismentul XVI, lui Marie îi venea să strige la trecătorii de pe stradă după ajutor, femei care împingeau cărucioare și bărbați care se întorceau de la muncă, care nu știau că ea era prizonieră în mașină. În schimb, memoră traseul pe care îl făcea mașina, sperând să scape din închisoarea unde cu siguranță o duceau.

Spre surpriza ei, mașina se opri în fața unei case mari și elegante din oraș, pe Avenue Foch. Când o însoțiră înăuntru, Marie văzu că odată fusese o casă înstărită, cu mobilă aurită și draperii grena asortate special cu covorul cu model floral. Aerul era încărcat cu miros stătut de fum de țigară. Un corespondent german al Norgeby House, se gândi Marie, privind un curier care alerga între camere și

doi bărbați în uniformă vorbind în spatele unei uși pe jumătate închise.

Polițistul care stătuse lângă ea pe bancheta din spate a mașinii o ținea strâns de cot, în timp ce o conducea să urce un etaj, apoi încă unul. Când ajunseră la ultimul etaj, descuie o ușă spre o cameră mobilată ca un dormitor, cu un tavan mansardat, o jumătate de duzină de paturi de campanie și un raft plin de cărți într-un colț. Tapetul pastelat cu rățuște sugera că acolo fusese odată camera copiilor sau camera de joacă. Polițistul o aruncă în camera goală, pretinsa politețe dispărând acum, că nu-i vedea nimeni. Luată pe nepregătite de brutalitatea neașteptată, Marie se împiedică, lovindu-se la fluierul piciorului de cadrul unuia dintre paturile de campanie. Se frecă la picior să-și aline durerea, apoi privi în jur prin cameră, care mirosea vag a transpirație și fecale. În mod evident, mai fuseseră ținuți și alții aici, prizonieri ca și ea. Dar cine?

Ofițerul trânti ușa, lăsând-o singură. Marie se învârtea prin cameră, căutând o cale de ieșire. Ușa era încuiată. Alergă la fereastră și încercă să o deschidă. Era blocată, bătută în cuie, de parcă așa ar fi fost de ani de zile. Căută prin cameră o altă cale de scăpare, dar nu găsi niciuna. Apoi, se mai duse încă o dată la fereastră și privi vizavi, spre vilele unde încă mai locuiau oameni. În una dintre ele era un cuplu în vârstă și se gândi să încerce să le atragă atenția. Știau că aici erau ținuți prizonieri? Probabil că nici nu le păsa. Printr-o altă fereastră, văzu o tânără, probabil o bonă care le servea cina câtorva fetițe în uniformă care stăteau la o masă lungă. Marie simți un nod în gât gândindu-se dacă își va mai vedea vreodată fiica.

Niște voci de bărbați de dedesubt îi întrerupseră șirul gândurilor, îngenunche și-și apropie urechea de șemineu, încercând să audă sunetele care se ridicau prin țevi. O voce cu accent german întreba

ceva. Ordona. Vocea care răspundea era mai profundă. Vorbea în engleză. Suna cumva familiar.

Inima începu să-i bată mai repede și încercă să se calmeze. Vocea neamțului se auzi din nou, apoi a englezului. Schimbul de replici dintre cei doi bărbați îi amintea lui Marie de jocul de ping-pong, neamțul adresând întrebări și britanicul spunând nu. Marie își ținu respirația în timp ce aștepta din nou vocea englezului. Când se auzi din nou, era disperată și zdrobită, aproape un suspin.

Groaza lui Marie crescu, întrebându-se ce îi făcuse neamțul bărbatului și dacă o aștepta și pe ea aceeași soartă. Alergă spre chepengul podului și trase din nou mânerul, disperată să scape, dar era încuiat, încercă încă o dată fereastra. Atunci, se simți zdrobită de realitatea situației: era prizonieră la sediul serviciului de informații nazist, fără să mai aibă nicio acoperire. Nemții știau cine era și că opera un aparat de radio pentru DOS, probabil și că pusese încărcătura de explozibil. Nimeni din DOS, nici din Paris, nici din Londra, nu știa că se afla aici și nu avea niciun mijloc să ceară ajutor. Își aminti poveștile pe care le auzise la pregătire despre interogatorii și tortură. Cu siguranță o aștepta și pe ea aceeași soartă groaznică ca a bărbatului de dedesubt. Nu va scăpa vie de aici și nu o va mai vedea niciodată pe Tess.

Ușa camerei se deschise brusc, iar Marie se dădu înapoi să nu fie lovită. Un alt bărbat, neamț de data asta, stătea în cadrul ușii.

— Doamna Roux, spuse el cu ironie.

Lui Marie îi îngheță sângele în vine.

Neamțul o conduse jos, pe scări, la etajul de dedesubt. Deschise ușa unui birou, apoi se dădu într-o parte să o lase să intre. Marie scoase un urlet.

Așezat pe un scaun în mijlocul camerei, legat la mâini și la picioare, era Julian.

Marie știa acum de ce nu se întorsese la ei așa cum promisese. Nemții deja îl arestaseră.

— Aveți cinci minute, mârâi neamțul, dezlegându-i mâinile lui Julian înainte să trântească ușa după el.

— Vesper, spuse Marie, neîndrăznind să i se adreseze pe numele adevărat aici.

Ce-i făcuseră? Fața lui era aproape de nerecunoscut de la atâtea bătăi. O tăietură lungă îi brăzda obrazul și nu putea deschide ochiul stâng de cât de umflat era. Nici nasul nu arăta bine, avea o fractură urâtă. Dar îl găsise. Marie alergă spre el, simțind în același timp bucurie și ușurare și groază. Își aruncă brațele în jurul lui cu atâta forță încât aproape că răsturnă scaunul.

El își înclină capul în direcția ei, incapabil să facă mai mult.

— Ești bine? Nu ești rănită, nu-i așa?

— Sunt bine, îl asigură ea, simțindu-se vinovată că el era îngrijorat pentru ea când starea lui era mult mai rea.

— Podul? șopti el. A funcționat?

Ea dădu din cap.

— Aruncat în aer.

El se așeză la loc.

— Slavă Domnului! Încercau să afle de la mine momentul și detaliile. Am rezistat cât de mult am putut, dar nu știam dacă a fost suficient.

Fața lui era o hartă de răni și vânătăi, sacrificiul lui pentru ca misiunea să reușească.

— Operațiunea s-a desfășurat fără probleme. Eu am fixat detonatorul.

În vocea ei răzbătu o undă de mândrie.

— Tu ai făcut ce? Pe fața lui desfigurată se putea citi surpriza, apoi furia. Nenorocitul de Will! Nu ar fi trebuit să-l las niciodată la conducere!

— N-am avut de ales, replică ea. Josie era dată dispărută. Nu aveam nicio veste despre ea.

Ochii lui Marie se umplură de lacrimi.

Dacă ea și Julian fuseseră arestați, era vreo șansă reală ca Josie să fi scăpat cumva?

— Și Will? întrebă Julian.

Îi putea citi în ochi îngrijorarea pentru vărul lui.

— E bine, din câte știu. A plecat la Londra să anunțe sediul central că nu te-ai întors. Ar trebui să vină mâine să mă ia pe mine. Doar că acum nu voi mai fi acolo. A vrut să mă ia cu el, dar eu am rămas.

— N-ar fi trebuit să te lase.

— N-a fost alegerea lui. Eu am insistat.

— De ce?

Ea ezită.

— Trebuia să te găsesc.

Atunci, privirile li se întâlniră. Aici, în ceea ce puteau fi ultimele lor momente împreună, nu mai puteau ascunde ce era între ei. El își înclină încă o dată capul spre ea, oprit de legăturile care îl țineau. Ea se aplecă, atingându-l, iar buzele li se întâlniră. Ea îl sărută ușor, nedorindu-și să-i intensifice durerea provocată de răni, dar lui nu-i păsa.

O clipă mai târziu, ea se retrase.

— Cum te-au prins?

— Mă așteptau la terenul de aterizare. Aveau locația și ora zborului. De ce ați schimbat locul?

— Nu l-am schimbat, spuse ea consternată. De fapt, am primit mesaj de la Londra…

El dădu din cap.

— Londra a spus că au primit mesaj de la tine.

Atunci, își dădură seama. Nemții interceptaseră unul dintre aparatele de radio și transmiteau către Londra, dându-se drept unul dintre agenți.

— Așa se explică faptul că știau. Nu doar despre mine. Au tot, Marie. Mesajele noastre, dosarele noastre.

În acel moment, lui Marie îi deveni totul clar.

— Și Eleanor suspecta ceva. Voia să te avertizez că aparatul de radio este compromis și să fii atentă. Doar că acum e prea târziu.

Ea simțea cum i se învârtea capul.

— Dar dacă au deja tot, atunci ce vor de la mine?

— Vor să…

Înainte să-și încheie răspunsul, se auzi zgomot de pe coridor. Un sunet de pași, urmat de o cheie învârtită în broască. Intrară doi bărbați în uniformă. Cel mai tânăr, care o adusese jos mai devreme, îi dezlegă picioarele lui Julian de scaun și-l târî afară din cameră. Marie voia să strige. Dar, amintindu-și de pregătire, nu o făcu. Se întoarse cu fața spre al doilea bărbat, pe care nu-l mai văzuse înainte. Era mai în vârstă, cu ochelari cu ramă de baga. Avea pieptul uniformei plin de medalii, iar ea se întreba ce făcuse să le primească.

— Sunt Sturmbannführer Kriegler de la Sicherheitsdienst.

Teroarea o cuprinse și mai tare recunoscându-i numele liderului SD, renumit pentru brutalitatea lui.

— Dorești ceva?

Să ne dai drumul, se gândi ea, *apoi să mori.*

— Poate niște ceai? întrebă ea, nevenindu-i să creadă cât de curajos îi suna propria voce.

Își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

El făcu o pauză, apoi se ridică și porni spre ușă și o deschise.

— Ceai, *bitte*[16], strigă la cineva din cealaltă parte.

Kriegler aștepta în ușă. Marie își aruncă privirea prin cameră. Câștigase puțin timp cu cererea pe care o făcuse. Dar, pur și simplu, nu avea unde să se ducă.

O clipă mai târziu, Kriegler se întoarse și-i înmână ceașca cu ceai. Ea o ținea în mână, fără să bea.

— Acum să trecem la treabă, spuse el.

Făcu un gest ca ea să-l urmeze într-o cameră mică din spatele biroului.

Când intră în anexă, simți cum îi îngheață inima. Acolo, așezat pe masă, se afla un aparat de radio.

Dar, pe măsură ce se apropia, observă că nu era radioul pe care îl confiscaseră din apartamentul ei; semnele de pe cutie erau diferite. Se întreba al cui

fusese și de cât timp îl aveau. Nemții transmiseseră mesaje către Londra, dându-se drept unul dintre ei – și Londra îi crezuse. Atunci, totul deveni clar – cum se dăduseră nemții drept agenți și îi păcăliseră pe cei de la Londra să le transmită informații critice. Aparatul de radio, care fusese colacul lor de salvare, acum se dovedea că fusese și pierzania lor.

— Dar deja aveți aparatul de radio, reuși ea să spună. Ce vreți de la mine?

— Vrem să vorbești cu Londra, să autentifici mesajele.

Trebuia să fie ceva legat de transmisiunile lor, își dădu seama Marie, dacă voiau să le valideze. Julian nu ar fi putut face asta, chiar dacă ar fi vrut. Înțelese atunci de ce aveau nevoie de ea. Dacă îi ajuta, ar putea să-și salveze viața – și pe a lui Julian. Dar dacă refuza și Londra își dădea seama că era ceva în neregulă, ar putea să încheie pentru totdeauna jocul radio.

Își imagină figura lui Josie pe cer deasupra ei, prevestitoare, implorând-o să fie puternică. O văzu pe Eleanor, care se aștepta la mai mult.

— Nu, spuse ea cu voce tare.

Nu o va face.

Kriegler trecu prin jurul mesei și se opri în fața ei. Fără să vorbească, o lovi peste gură atât de tare încât ea sări de pe scaun. Căzu pe spate și se lovi de podea, dând cu capul de pământ. Ceașca de ceai se sparse, împrăștiind lichid fierbinte și bucăți de porțelan peste tot.

Dar Kriegler nu știa că nu era pentru prima dată în viață când Marie era lovită. Tatăl lui Marie fusese un bețiv violent. Când venea acasă de la cârciumă, Marie sau mama ei, care se nimerea mai aproape, erau victimele colaterale ale furiei lui. Lovituri și pumni; odată o izbise cu capul de perete. Scăpase de mânia tatălui ei; nu reușise să o învingă și nu avea să-l lase nici pe Kriegler să o învingă acum.

Așa cum stătea întinsă pe podeaua biroului din Avenue Foch, văzându-și tatăl întrupat în acest monstru care se afla în fața ei, forța ei interioară spori. Kriegler era nevoit să o ucidă – pentru că nu avea să vorbească niciodată.

Kriegler îi întinse mâna și, cu o politețe neașteptată, o ajută să se întoarcă pe scaun. Simți cum îi izvora un șuvoi cald din buza spartă.

Când își ridică privirea, Kriegler ținea o listă, pe care i-o înmână. Ea se întoarse, dar el o împinse cu forța, hârtia zgâriindu-i fața. În cele din urmă, nu mai putu să evite să o privească. Documentul conținea nu doar resturi de informații, ci ceea ce părea a fi o listă cu toți agenții din regiune, alias-urile și numele lor reale. Aveau și numele tuturor francezilor care îi ajutau și adresele lor. Casele conspirative și depozitele unde era ascunsă muniția și multe altele.

Se uită la document. Cineva îi trădase; Julian confirmase acest lucru cu puțin timp înainte. Dar dimensiunea trădării, pe care o putea vedea în fața ei pe acea hârtie, era uluitoare. Cine dintre ei ar fi putut să trădeze astfel?

— Avem tot, spuse Kriegler, pe un ton ridicat.

— Atunci cred că, spuse ea, ridicând bărbia sfidător, nu aveți nevoie de mine.

Palma lui Kriegler o lovi din nou. Căzu pe podea, dar de data asta, o ridică trăgând-o de păr. Loviturile veneau mai repede acum, una după alta. Pentru prima dată în viața ei, se ruga să moară repede. Îi apăru chipul lui Tess în minte și se concentră asupra lui, distanțându-se de acest loc oribil. Își ținea respirația și număra, dorindu-și să nu urle.

Kriegler se opri brusc. La fel de brusc cum începuse, bătaia se terminase. Încercă să privească prin ochii umflați, să respire și să se pregătească pentru ce avea să urmeze.

O ușă se deschise și se închise din nou. Un gardian îl aruncă pe Julian în anexă, iar el căzu pe

podea, prea slăbit și bătut să mai stea în picioare.

Văzând chipul ei mutilat, acesta scoase un strigăt de durere. Ea se ridică și încercă să meargă la el. Kriegler se așeză între ei și-i puse lui Julian pistolul la tâmplă.

— Fă-o sau moare.

Ochii lui erau ca de oțel, lipsiți de orice umanitate. Ea știa că-l va ucide pe Julian fără nicio urmă de șovăială.

— Marie, nu… o imploră Julian.

Marie cedă; propria ei viață era un lucru, dar Julian era liderul lor și trebuia să se asigure că nu i se întâmpla nimic. Nu era vorba despre sentimentele ei pentru el. Supraviețuirea rețelei Vesper – sau orice rămăsese din ea – depindea de el.

— Bine, spuse ea, în cele din urmă. Scuipă sângele care i se adunase în gură. O voi face.

Era împotriva a tot ceea ce învățase și pentru ce fusese instruită – dar o va face pentru a-i salva viața.

Gardianul o îndepărtă de Julian și o târî spre aparat. Încercă să ajungă la radio, dar Kriegler o alungă și stabili singur transmisiunea, la fel de profesionist ca oricare operator pregătit cu ea la Arisaig Elouse.

Kriegler scoase cutia cu cheile de rezolvare, pe care le confiscaseră când o arestaseră.

— Trimite un mesaj prin care să anunți că ești tu și totul este în regulă. Apoi trimite asta.

Îi înmână un mesaj și o bucată de mătase cu un cod. Mesajul solicita o altă livrare de provizii într-o anumită locație. Dacă făcea ceea ce îi cerea Kriegler, înșelătoria ar continua. DOS ar continua să trimită agenți și arme direct în mâinile nerăbdătoare ale nemților.

Marie criptă mesajul, apoi își găsi frecvența cu mâinile tremurând, încheie mesajul și i-l arătă lui Kriegler.

— Verificarea de securitate, spuse Kriegler.

Apăsă țeava pistolului în rana de sub maxilarul lui Julian, iar acesta scoase un geamăt, abținându-se să nu urle de durere.

— Care este? întrebă Kriegler.

Marie ezită. Dacă îi dădea informațiile prea ușor, Kriegler ar ști că era o cacealma.

— Să schimb cea de-a treizeci și cincea literă a mesajului în *p,* explică ea încet, arătându-i. Am făcut-o chiar acolo.

Nu menționă cea de-a doua verificare, cea pe care nu o introdusese. Se ruga să nu știe despre asta și să nu observe.

— Trimite-l, mormăi el.

Ajuns la Londra, Eleanor va citi mesajul. Cu siguranță, va observa absența celei de-a doua verificări de securitate și-și va da seama că ceva nu era în regulă.

Veni un mesaj de răspuns, iar ea îl notă. Pe măsură ce îl decripta cu ajutorul bucății de mătase, groaza o cuprinse din ce în ce mai tare. Era cel de care se temea cel mai mult, cel pe care nu se gândise niciodată că l-ar trimite:

— *Lipsește verificarea reală.*

După ce decriptă mesajul, Marie înțepeni de groază. Operatorul din Londra tocmai îi spusese lui Kriegler că ea încercase să-l păcălească. Dar exact asta se presupunea că transmitea a doua verificare, că era ceva în neregulă cu transmisiunea. Cum era posibil ca operatorul din Londra să nu știe asta? Marie era cuprinsă de disperare. În spatele ei, putea simți cum furia lui Kriegler creștea.

— Așteaptă, eu…

Se întoarse spre el încercând să găsească o explicație.

O apucă de ceafă, trăgând-o de păr până când aproape i se desprinse de scalp. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul.

— A doua ta verificare, șuieră Kriegler, ridicând piedica revolverului îndreptat spre capul lui Julian.

— Marie, nu o face! strigă Julian. Oricum ne vor omorî.

Dar îl pierduse deja o dată; nu putea suporta să-l piardă din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

— *K* în loc de *c*, spuse disperată. De fiecare dată.

Acum, nemții aveau exact ceea ce le trebuia pentru a transmite în numele ei fără să fie detectați.

— Repară-l! ordonă Kriegler.

Ea recriptă mesajul și îl transmise din nou. Veni răspunsul, iar ea folosi cheia de verificare pentru a o decripta rapid: *Verificare corectă. Informații viitoare.*

— Iată… începu ea, întorcându-se spre Kriegler. Pistolul era îndreptat spre ea acum. Văzu chipul lui Tess deasupra ei și îi spuse rămas-bun, pregătindu-se să moară.

— Ar fi trebuit să ne ajuți din prima.

Își îndreptă pistolul într-o parte, spre Julian.

— Nu!

Era prea târziu. Se auzi o împușcătură. Julian se zdruncină, apoi se prăbuși pe podea.

— Nu! strigă ea, alergând spre el.

Îngenunche unde căzuse și-l luă în brațe. Kriegler trăsese cu o acuratețe mortală. Glonțul intrase între tâmpla și obrazul lui Julian și rămăsese undeva înăuntru. Partea rațională din ea știa că nu avea cum să supraviețuiască unei asemenea răni. Dar, în inima ei, nu-i venea să creadă.

— Rezistă, Julian, se rugă ea.

Ochii lui erau încă deschiși. Dar lumina începea să dispară din ei.

— Te iubesc, șopti el.

În sfârșit, sentimentele dintre ei ieșiseră la suprafață. Sau poate pur și simplu credea că era Reba, soția lui. Dar el o luă de mână.

— Ar fi trebuit să fim împreună, Marie. Ea auzi în cuvintele lui tot ce ar fi putut fi între ei dacă lucrurile ar fi fost diferite. Te iubesc, repetă el.

— Și eu pe tine, spuse ea, ținându-l strâns.

Nu mai avea cum să nege ce era între ei. Îl sărută din nou, știind că era pentru ultima oară.

Trupul lui deveni inert apoi, iar ea se retrase.

— Îi văd, șopti el. Aproape că nu mai avea voce. Soția și băieții mei.

Întinse mâna spre o imagine invizibilă din fața lui.

— Nu mă părăsi, îl implora ea, simțindu-se egoistă când ar fi trebuit să fie puternică.

Nu știa cum putea să reziste la ceea ce urma fără el. Ăsta nu este sfârșitul. Își aminti ce-i spusese odată despre mulți alții care vor veni să-i înlocuiască. O vedea acum în lumina din ochii lui. Chipul lui se crispă, apoi se relaxă, fața lui căpătând expresia cea mai calmă pe care i-o văzuse vreodată. I se opri respirația. Ea își îngropă fața la pieptul lui.

Apoi se stinse.

Ea îi așeză capul jos cu grijă.

— De ce? strigă ea, sărind spre Kriegler.

Îl zgârie pe față cu unghiile.

— Cățea! înjură el, punându-și mâna pe dâra de sânge pe care i-o lăsase.

Făcu semn gardianului să o ia de acolo.

— Am făcut ce ai vrut! strigă ea, pierzându-și cumpătul acum, în timp ce gardianul o țâra din cameră. Am făcut ce ne-ai cerut! Suntem prizonieri de război conform Convenției de la Geneva. Nu poți face asta!

— Prizonieri de război? râse el cu dispreț. *Fräulein*[17], acolo unde vei merge, nici măcar nu exiști.

Capitolul 22

ELEANOR

Londra, 1944

Eleanor stătea la biroul ei din Norgeby House, absorbită de vechile transmisiuni.

Era încă șocată de adevărul îngrozitor despre compromiterea aparatelor de radio. Încă nu avea nicio veste despre Julian sau Marie. Analiza mesajele anterioare din rețeaua Vesper, căutând mai multe semne că ar fi avut loc scurgeri de informații și încercând să evalueze pagubele. Cum putuse ea să permită așa ceva? Protejarea fetelor însemna totul pentru ea, munca ei de o viață. Cu toate astea, le dezamăgise, așa cum își dezamăgise și sora cu zeci de ani în urmă.

Frecându-se la ochi, se ridică și intră în camera de transmisiuni radio. Operatorii stăteau mai tăcuți decât de obicei, auzindu-se doar zgomotul tastelor unui aparat de radio singuratic.

— Este totul în regulă? o întrebă pe Jane.

Întrebarea era stupidă; Jane suferea din cauza compromiterii aparatului de radio al lui Marie la fel de tare ca și Eleanor. Fata era palidă și trasă la față din cauza orelor lungi de așteptare și îngrijorare de când avusese loc transmisiunea falsă care se presupunea că fusese de la Marie.

Jane dădu din cap.

— Margaret n-a transmis, așa cum era programat.

— Nici Maureen, interveni o altă operatoare.

— Poate că este o problemă cu transmisiunile, spuse ea, încercând să le liniștească.

Dar cuvintele sunau fals. Se întâmplase ceva mult mai grav.

Eleanor porni pe alee, spre biroul Directorului, ocolind-o pe secretara acestuia și fără să se

sinchisească să mai bată la ușă.

— Domnule?

Directorul își ridică sprâncenele.

— Trigg? Intră. Tocmai mă pregăteam să vin la tine.

Părea ciudat, din moment ce nu o chemase; de fapt, nu o aștepta deloc.

— Alte două aparate radio au amuțit.

El își strânse buzele sub mustață, dar nu păru surprins.

— Au existat zvonuri despre mai multe arestări în afara Parisului. Eleanor simți un gol în stomac. Doi agenți ridicați dintr-o casă conspirativă de lângă Paris. Alții în est și în sud.

Ea își dădea seama că nu doar distrugerea podului stârnise valul de arestări. Deși exploziile declanșaseră runda de represalii care urmaseră imediat după aceea, era mai mult decât atât. Kriegler și SD-ul păreau să știe dintr-odată prea bine unde să găsească agenții pe care îi căutau. Probabil că jucaseră acel joc luni de zile, bănuia Eleanor, lăsând agenții să opereze cât timp funcționase înșelătoria cu aparatul de radio. Odată ce știuseră că erau depistați, nemții nu mai aveau nimic de pierdut. Renunțaseră să se mai poarte cu mănuși și acționau potrivit informațiilor pe care le adunaseră și-și întinseseră mrejele pentru a prinde toți agenții. Deși nu era nicio veste despre Marie sau Julian, părea inevitabil să fi fost prinși și ei.

— Agenții arestați erau bărbați sau femei? întrebă ea.

— Poate și femei și bărbați, răspunse Directorul. Încă nu se știu numele.

Cu o presimțire îngrozitoare, Eleanor era sigură că Margaret și Maureen erau printre ei.

— Domnule, trebuie să facem ceva.

Trimiseseră mesaje tuturor rețelelor din Franța, spunându-le să se ascundă. Nu era suficient. Ar fi trebuit ca agenții să fie retrași de pe teren; Eleanor ceruse asta. Dar nu mai erau decât câteva zile până

la invazie și nu voiau să înceapă o evacuare în masă care să ridice semne de întrebare.

— Vom lua niște măsuri. Făcu o pauză. Îi vom aduce acasă, așa cum ai sugerat.

Lucrurile trebuie să fie foarte grave dacă se gândeau, într-adevăr, să-și retragă agenții.

— Ordinele de extracție a celor care au mai rămas au fost deja trimise.

Eleanor se simți ca și când ar fi fost pălmuită. De ce nu fuseseră trimise prin ea acele ordine?

— Va dura puțin mai mult decât speram, adăugă el.

— Cât de mult? întrebă ea.

Încă o săptămână și era posibil să nu mai rămână niciun agent.

— Nu știu. Will Rourke, pilotul care a organizat Moon Squadron, este dat dispărut. Sunt zvonuri că un avion a fost doborât deasupra regiunii Bretania și este posibil să fi fost al lui. Dar îi vom aduce acasă cât de curând posibil.

Eleanor simți un sentiment de ușurare, înlocuit imediat de confuzie.

— Toți agenții?

El clătină din cap.

— Doar fetele. Activitatea ta este închisă.

A *ta,* sesiză ea. Nu *a noastră.*

— Mi-e teamă că divizia de femei este considerată un experiment ratat.

Experiment ratat. Eleanor clocoti la auzul acestor cuvinte. Fetele făcuseră niște lucruri nemaipomenite, își îndepliniseră misiunile, se descurcaseră cu tot ce li se ceruse. Nu, eșecul nu era al fetelor, nici măcar al agenților, ci al celor de la sediul central.

Lui Eleanor nu-i venea să creadă.

— Dar invazia va avea loc peste câteva zile! Cu siguranță munca noastră acolo este mai importantă ca niciodată.

— Rețelele se regrupează, iar unele dintre ele sunt eliminate. Activitatea va fi desfășurată de

bărbați.

— Le-ați găsit pe toate? întrebă ea, știind deja răspunsul. Pe fete, vreau să spun.

— Mai puțin douăsprezece dintre ele.

Numărul era mult mai mare decât anticipase ea. El îi întinse o bucată de hârtie cu numele. Josie era acolo, Marie la fel. Douăsprezece dintre fete erau încă date dispărute.

Și era în mare măsură vina ei. Ideea să aducă femei în Secția F fusese a ei, de la început. Eleanor recrutase acele fete, le supraveghease pregătirea și le trimisese personal în Franța ocupată. Și văzuse că existau probleme, dar nu insistase să se facă mai mult. Nu, ea era singura responsabilă pentru cele care erau date dispărute și nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

— Sunt și bărbați dați dispăruți, remarcă el.

— Da, bineînțeles, Eleanor reacționă la argumentul pe care îl auzise de nenumărate ori. Dar bărbații sunt angajați. Și sunt tratați ca prizonieri de război dacă sunt capturați.

Nu era vorba că nu îi păsa de bărbați. Dar ei aveau funcții în armată, grade – și protecția Convenției de la Geneva. Guvernul îi va căuta. Își vor aminti de ei. Nu și de fetele ei.

— Trebuie să merg să văd cu ochii mei de ce nu a mers bine activitatea pe teren.

— Vrei să spui să le găsești pe fete? Mi-e teamă că asta este imposibil.

— Dar, domnule, lipsesc douăsprezece, protestă ea. Nu putem, pur și simplu, să renunțăm.

El își coborî vocea.

— Eleanor, trebuie să încetezi să întrebi despre fete. Vor fi repercusiuni pentru tine și pentru alții. Ai mult de pierdut acum. Și dacă nu pentru tine, trebuie să o lași așa pentru familiile fetelor. Știi la fel de bine ca și mine că, dacă nemții le-au prins, mai mult ca sigur că au murit. Întrebările tale nu vor face decât să aducă și mai multă durere familiilor lor.

Directorul își luă pipa.

— Investigația este clasificată și se desfășoară la cel mai înalt nivel.

Asta era o minciună și Eleanor știa prea bine. Dacă cineva le căuta pe fete, ar fi venit și ar fi vorbit cu ea. Nu, problema fusese *clasată* la cel mai înalt nivel.

— Pur și simplu, nu este nevoie ca tu să știi despre asta.

— *Nu este nevoie?*

Nu-i venea să creadă. Erau fetele ei. Ea le recrutase și le trimisese pe teren.

— Așadar, îmi ordonați să încetez să le mai caut? întrebă ea cu scepticism.

— E mai mult decât atât. Activitatea unității de femei s-a încheiat. Poziția ta a fost desființată.

— Atunci, sunt transferată? Unde plec?

El se uită într-o parte, fără s-o privească în ochi.

— Mă tem că mi s-a ordonat să fac reduceri de personal.

Acum vorbea cu severitate, ca și când ar fi citit dintr-un document pe care nu-l scrisese el.

— Îți suntem recunoscători pentru serviciile aduse, dar te informez cu regret că activitatea ta la DOS s-a încheiat.

Ea privea în gol.

— Cu siguranță este vorba despre o greșeală.

Fusese angajată a DOS cu luni – nu, cu ani de zile – înainte de crearea unității de femei.

— Nu avem de ales. Ai treizeci de minute la dispoziție să-ți aduni bunurile personale.

Ea își căută cuvintele, dar nu găsi niciunul. Clocotea în interior de furie. Se ridică și o luă la fugă din birou, coborând scările înapoi spre Norgeby Elouse.

Eleanor se duse la biroul ei și începu să-și aranjeze dosarele, scoțând pozele fetelor care erau dispărute și strecurându-le la ea în poșetă. Știa că nu avea prea mult timp. O clipă mai târziu, Directorul apăru în ușă.

— Ne vedem afară, spuse el.

Ea luă un alt dosar, dar el o prinse de mână.

— Lasă totul așa cum este.

Ea înțelese atunci de ce venise după ea.

— Trebuie să-ți iei doar bunurile personale. Nu documente, adăugă el, părând să știe înaintea ei că nu se putea abține să caute fetele.

În mintea ei începu să se formeze un plan.

— Mă descurc. Nu trebuie să stați aici, spuse ea, sperând să câștige câteva minute singură pentru a putea aduna ce avea nevoie.

— Avem ordine să te conducem afară, spuse el, jenat.

Ea se opri surprinsă cu mâna în aer. Îi studie chipul, căutând răspunsuri, sau cel puțin un semn al mentorului pe care credea că îl cunoștea. Dar ochii lui erau goi.

Ea se întoarse uimită.

— Trebuie să organizez dosarele.

Gândul să predea documentele fără ca ele să fie într-o ordine perfectă era de neconceput.

— Nu este nevoie, adăugă el. Armata va veni și va împacheta tot.

— De ce? întrebă ea. De ce le iau ei?

El nu răspunse. Ea observă atunci un ofițer de la poliția militară stând la ușa biroului ei, așteptând să o escorteze afară și să se asigure că plecase. Simți că i se împietrește sufletul. Era alungată ca un invadator străin din locul pe care chiar ea îl crease.

Se îndepărtă de birou, tremurând de furie. Directorul îi întinse niște hârtii.

— Astea sunt pentru tine. Au venit ieri.

Documentele ei de cetățenie – singurul lucru pe care și-l dorise întotdeauna. Acum păreau un premiu de consolare pentru fetele pe care le pierduse. Ea le refuză.

— Îmi pare rău, spuse el.

Și astfel fu concediată.

Capitolul 23

GRACE

New York, 1946

În după-amiaza următoare, Grace urca scările casei din Hell's Kitchen unde stătea cu chirie. Era obosită, din cauza a ceea ce se întâmplase în Washington și a excursiei în sine. Era, de asemenea, nerăbdătoare să-l vadă pe Frankie și să se întoarcă la rutina vieții ei de zi cu zi. Era vineri după-amiaza târziu, totuși, și avea ziua liberă. Nu era un lucru rău că avea la dispoziție weekendul ca să se odihnească înainte de a se întoarce la muncă.

Grace ajunse la ultimul etaj al casei și învârti cheia în broască. Deschise ușa, apoi înlemni.

Stând pe scaun, ținându-și strâns în brațe geanta neagră din piele, se afla mama ei.

Simți cum o ia cu amețeală. Cum aflase mama ei unde locuia? Și de cât timp stătea acolo?

Grace își mută privirea de la patul în care nu dormise la hainele ei mototolite din noaptea precedentă. Căută o explicație care să-i facă apariția mai puțin ciudată, dar nu găsi niciuna.

— Proprietara m-a lăsat să intru, spuse mama ei cu o voce ca un ciripit de pasăre, ca și când asta ar fi explicat tot.

Părul îi era pieptănat pe spate, sub o pălărie cloș din catifea de culoarea somonului care se asorta perfect cu haina evazată model Elever. Grace și-o putea imagina, cu zâmbetul fermecător, râzând ușor în timp ce o convingea să o lase să intre în apartament.

— Draga mea, știu că e oribil să apar așa, continuă mama ei, netezindu-și mănușile pe care le așezase cu grijă lângă geantă. Dar nu mi-ai răspuns la telefoane. Am fost atât de îngrijorată.

În realitate, asta era doar o parte a poveștii. Mama lui Grace voia să vadă ce făcea acolo, ce fel de viață avea.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Am mers la Hartford să fac niște cumpărături și m-am întâlnit cu Marcia în cabina de probă de la G. Fox.

Grace se înroși când aminti numele Marciei – alibiul ei. Își imagină scena din magazin. Marcia trebuie să fi fost nervoasă, prinsă pe nepregătite de întâlnirea neașteptată. Probabil nu fusese nevoie ca mama lui Grace să insiste prea mult ca să obțină adresa, pe care Grace i-o dăduse Marciei ca să-i poată transmite corespondența.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus chiar eu, spuse Grace, cocoțându-se pe marginea patului.

— Nu-i nimic, răspunse mama ei, luând-o pe Grace de mână. Dar eram foarte îngrijorați.

Nu era vorba doar de aparențe, mamei chiar îi păsa de ea. Cumva, absorbită de propriile probleme, Grace pierduse din vedere acest aspect.

Dar asta nu însemna că voia să meargă acasă.

— Așadar, aici locuiești.

Mama ei se uita în jur, prin camera micuță, strâmbând involuntar din nas cu repulsie.

— Te ajut eu să împachetezi, să putem pleca într-o oră. Dacă nu vrei să stai cu tatăl tău și cu mine, sora ta, Bernadette, îți oferă camera de oaspeți.

Să stea cu sora ei mai mare și cu cei trei copii bătăuși ai ei, se gândi Grace, ar fi un lucru și mai oribil decât să se întoarcă acasă.

— Mamă, nu pot pur și simplu să plec. Am o slujbă.

Mama ei dădu din mână, ca și când slujba lui Grace nu avea nicio importanță.

— Poți să trimiți o notificare.

— Nu este un cocktail, este o slujbă. Și mai este și asta.

Se întinse peste mama ei și luă ziarul pe care-l lăsase pe noptieră înainte de excursia la Washington.

— Am văzut cum s-a întâmplat asta.

Indică articolul despre Eleanor.

— O femeie ucisă într-un accident de o mașină. Îngrozitor. Orașul este periculos. Nu știu de ce naiba ai vrea să locuiești aici.

— Femeia care a fost ucisă a lăsat în urmă fotografiile unor fete care au fost date dispărute în timpul războiului și eu am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu ele.

Omise partea cu plecatul la Washington împreună cu Mark.

— Și asta face parte din slujba ta?

Grace ezită.

— Nu chiar.

Îi relatase povestea sperând să o ajute să-și susțină necesitatea șederii în New York. Dar părea că făcea lucrurile și mai confuze.

— Dacă acele fete n-au nimic de-a face cu slujba ta, atunci ce legătură ai cu ele?

Întrebarea mamei, o reluare a ceea ce spusese Frankie la telefon cu o zi înainte, o enerva pe Grace. Nu avea nicio legătură cu fetele. Erau niște străine, într-adevăr. Doar că urmărise această poveste atât de intens, pătrunsese în lumea lor și în luptele lor și, pentru puțin timp, uitase de ale ei. Poate că asta o atrăgea.

— Mi-e greu să-ți explic. Oricum, s-a terminat acum.

— Așadar, vii cu mine?

— N-am spus asta.

Cuvintele ei sunară mai aspru decât intenționase.

— Locul tău este lângă familie, insistă mama. E timpul să vii acasă.

— Mamă, *nu vreau.*

Era pentru prima oară când îi spunea altcuiva aceste lucruri cu voce tare, în afară de Mark.

Observă durerea inevitabilă care apăru pe fața mamei și așteptă să-și revină pentru a o contrazice.

— Îmi place aici. Am o slujbă. Și locul meu.

Apartamentul nu era mare lucru, dar era al ei. Fața mamei se relaxă.

— Știi, într-un fel sunt geloasă, recunoscu ea. Întotdeauna mi-am dorit o viață de genul ăsta.

Grace era surprinsă. Nu și-o putea imagina pe mama ei în altă parte decât acolo unde era.

— Odată, am dat o audiție pentru un spectacol de pe Broadway, adăugă ea.

Grace încercă să și-o imagineze pe scenă pe mama ei care, de obicei, era foarte rezervată și mima cuvintele melodiei *Happy Birthday* la petreceri în loc să cânte. Dintr-odată, i se păru o cu totul altă femeie, cu o viață și vise proprii, o persoană pe care Grace nu o cunoștea.

Niciuna dintre ele nu spuse nimic timp de câteva secunde.

— Nu trebuie să faci aceleași alegeri ca Bernadette sau Helen, spuse mama ei, în cele din urmă. Vreau doar să fii fericită.

Lui Grace i se păruse întotdeauna că mama era dezamăgită că ea nu semăna mai mult cu surorile ei, că nu se încadrase în tiparul pe care și-l imaginase pentru ea. Dar poate că asta fusese doar în mintea ei.

— Știi, când erai mică și te loveai sau te speriai, puteam să te liniștesc dacă te luam în brațe. Când îți cresc copiii, devine din ce în ce mai greu să le vindeci rănile. Și atunci când Tom…

Mama ei făcu o pauză, ca și când i-ar fi fost imposibil să pronunțe cuvântul.

— Mă simt atât de neajutorată, ca și când nu aș putea să comunic cu tine deloc.

Grace își puse mâna pe mâna mamei.

— Nu a fost vina ta, mamă. Nimeni nu putea. Era ceva prin care trebuia să trec singură.

— Ți-am adus asta.

Mama ei ridică un aranjament din flori portocalii de ceară de pe masă. Grace le ura cel mai tare dintre toate lucrurile de acasă. Dar era un gest – și o acceptare că era posibil ca Grace să-și dorească să rămână.

— Mulțumesc, spuse ea, luând florile.

— O să vii să ne vezi de sărbători, zise mama.

Grace confirmă din cap.

— Am să vin, răspunse ea, încercând să sune hotărâtă.

Crăciunul era atât de departe. Cine putea să prevadă ce se va întâmpla până atunci? Totuși, mama ei chiar făcea eforturi.

— Poate te-ai putea întoarce peste câteva săptămâni și am putea merge la cumpărături, sugeră Grace, încercând să facă și ea un efort. Sau am putea vizita grădina botanică atunci când se va încălzi.

Mama ei zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere.

Se ridică în picioare, își închise nasturii hainei și își aranjă pălăria. O mângâie pe Grace pe păr, așa cum făcea când era copil, și își sărută fiica pe creștetul capului.

— Te vom aștepta când o să fii pregătită, spuse ea.

Apoi, ieși din apartament.

Privindu-și mama plecând, Grace avu un sentiment de recunoștință și ușurare. Îi era permis să fie cine își dorea, să-și trăiască viața cum voia. Era puțin tristă, în același timp, deoarece să-și trăiască viața cum dorea însemna ca ea și mama ei să se afle tot timpul la distanță una de cealaltă.

Grace stătea singură în liniștea apartamentului, care părea mai mare acum. Apoi observă un plic alb pe pat.

— Mamă, așteaptă…

Porni după mama ei să-i spună că uitase ceva. Dar plicul îi era adresat lui Grace, pe adresa

părinților ei, de la o adresă necunoscută a unui birou din Washington, DC.

Înăuntru, era o scrisoare din partea unei firme de avocatură, cu privire la averea lui Thomas Healey, alături de un cec emis de avocat pe numele ei în valoare de zece mii de dolari. Ochii i se umplură de lacrimi, începețoșându-i privirea. Nu știuse că Tom avusese grijă de aceste detalii sau că i le lăsase ei. De unde erau acești bani? Ținea cecul, copleșită de tristețe. Tom încă avea grijă de ea, chiar și după ce nu mai era.

Era ca un fel de semn: era timpul să meargă mai departe. Trebuia să încheie capitolul legat de fete și să se concentreze pe munca și viața ei acolo. Nu putea face altceva decât să continue să trăiască.

Avea să returneze fotografiile la consulat, se hotărî Grace. Le scoase să se uite la ele pentru ultima oară. Știa că fetele fuseseră ucise și Eleanor le trădase. Nu va afla niciodată de ce și mersese cât putuse de departe cu investigațiile. Rolul ei se încheiase. Trebuia să fie suficient.

∵

Luni de dimineață la ora nouă, Grace se afla din nou în fața Consulatului britanic. Era timpul să returneze fotografiile și să plece la muncă. Înăuntru, la birou, era aceeași recepționeră.

— A, doamna…

— Healey, o completă Grace, nefiind surprinsă că femeia nu-și mai amintea numele ei.

— V-ați întors, remarcă recepționeră, nepărând deloc încântată.

— Da, mă întrebam dacă ați aflat mai multe informații despre Eleanor Trigg.

Deși venise să returneze fotografiile, Grace nu-și putu stăpâni curiozitatea.

Recepționeră ezită, ca și când nu ar fi fost sigură dacă să-i răspundă.

— Poliția ne-a returnat nouă bunurile personale ale domnișoarei Trigg.

Grace se concentrase atât de mult asupra valizei și a conținutului acesteia, încât nu se mai gândise și la alte bunuri pe care le-ar fi putut avea Eleanor când a murit.

— Încă îi mai căutăm ruda cea mai apropiată.

Grace simți un licăr de speranță, dar încercă să se tempereze. Trebuia să plece. Era timpul. Dar ajunsese până acolo; trebuia să știe.

— Pot să le văd? întrebă fără să se poată abține. Adică bunurile ei.

Se așteptase ca recepționeră să o refuze.

— De ce? Sunt bunurile ei personale. Nu-i sunteți rudă.

— Pentru că mi-am petrecut ultimele câteva zile încercând să aflu mai multe despre Eleanor.

Recepționeră privi neclintită, iar Grace era sigură că va refuza.

— Vă rog. Doar un minut. Poate vă pot ajuta să vă dați seama unde ar trebui să ajungă.

— Bine, cedă recepționera până la urmă. Presupun că dacă găsiți pe cineva, ne va salva de întocmirea multor documente pentru certificatul de deces și alte lucruri de acest gen.

Pentru ea, Eleanor nu însemna nimic mai mult decât complicații birocratice.

Grace deschise plicul. Erau câțiva dolari în bancnote și niște ochelari de citit, zdrobiți în bucăți în urma impactului. Un pașaport bleumarin închis era aproape rupt în două. Grace îl ridică și studie fiecare pagină cu atenție. Pașaportul, deși era deteriorat, părea relativ nou. Avea ștampile de Franța și Germania cu date din săptămânile anterioare venirii lui Eleanor în America. Eleanor călătorise în acele țări exact cu câteva zile înaintea venirii aici. Dar de ce?

— Mulțumesc, spuse Grace punând pașaportul înapoi în plic.

Scoase fotografiile și intenționă să i le înmâneze recepționerei.

Dar ceva o făcu să se oprească.

— Vreți să le păstrați? întrebă femeia, observând ezitarea lui Grace.

Grace scutură din mână.

— Nu mai sunt ale mele.

Dar, gândindu-se mai bine, i le înmână pe toate, cu excepția celei a fetei cu ochii negri, Josie, o amintire din călătoria la care nu se așteptase niciodată.

Capitolul 24

ELEANOR

Londra, 1946

În ușa casei lui Eleanor se auzi o bătaie neașteptată înainte de răsăritul soarelui.

— Te caută cineva, îi spuse mama ei.

Mama lui Eleanor vorbise cu foarte puțină compasiune despre plecarea fiicei sale cu mai mult de un an și jumătate în urmă din slujba guvernamentală pe care nu o considerase niciodată potrivită pentru ea. Surprinsă, Eleanor privi pe fereastră. La vederea familiarului Austin negru, inima începu să-i bată cu putere. Era convocată înapoi la sediul central. Dar de ce, după atât timp?

Eleanor se îmbrăcă atent și rapid, cu mâinile tremurându-i în timp ce-și încheia bluza albă apretată care, împreună cu fusta bleumarin, îi fuseseră aproape uniformă în timpul zilelor ei la DOS. Se apropie de Austin-ul negru care aștepta în liniște lângă bordura din fața blocului. O dâră subțire de fum ieșea răsucindu-se pe geamul șoferului, amestecându-se cu ceața joasă.

— Dodds, spuse ea, folosindu-i numele ca formulă de salut.

Ea zâmbi văzând silueta familiară, melonul negru care-i acoperea bretonul alb pe care nu-l mai văzuse de mai mult de un an și jumătate.

— Ce Dumnezeu cauți aici?

— Directorul, spuse el simplu și asta fu suficient pentru Eleanor.

Se așeză pe bancheta din spate și închise portiera. Convocarea era o reluare a ultimei ocazii când Dodds venise pe neașteptate după ea. Dar unitatea de femei dispăruse acum, exilată într-o notă de subsol în istoria DOS. Nu putea înțelege ce mai voia Directorul de la ea.

Dodds porni mașina. Ca întotdeauna, nu vorbea, dar era atent la drum, cotind prompt în dreptul cabinei telefonice de culoare roșie de la colț. Mașina șerpuia în tăcere pe străzile cu casele cu obloanele trase din nordul Londrei, pustii cu excepția câte unui camion ocazional al cărui șofer încărca pachetele pentru livrările ce urmau a fi făcute dimineața devreme. Deși penele de curent luaseră sfârșit cu luni în urmă, iluminatul stradal era încă slab, ca un obicei greu de schimbat. Era patru ianuarie și câteva decorațiuni de Crăciun încă mai erau agățate la ferestre. Sărbătorile fuseseră mohorâte, ca și când nimeni nu-și mai amintea cum să se bucure în vreme de pace. Era greu să intri în atmosfera festivă, se gândea Eleanor, când articole de bază, precum cafeaua și zahărul, se găseau încă în cantități foarte mici și când atât de mulți petreceau sărbătorile fără persoana iubită care nu se mai întorsese niciodată acasă.

Abia când ajunse la colțul Baker Street observă: Norgeby House fusese mistuită de un incendiu. Acoperișul cenușiu fusese îndepărtat și casa arăta ca o conservă desfăcută, iar din cadrele de ferestre rămăseseră doar găurile, ca niște rame de ochelari carbonizate de foc. Grămezi de piatră și lemn mocneau pe pământ, părând să emane căldură prin geamul închis al mașinii.

— Ce naiba? spuse ea cu voce tare, întrebându-se când pornise incendiul, calculând dacă această știre se afla în ziarele de dimineață și ajunse la concluzia că nu.

Deși Eleanor nu știa exact ce se întâmplase, înțelegea foarte bine că avea legătură cu faptul că Directorul o chemase pe neașteptate.

Eleanor simțea nevoia stringentă să coboare și să privească mai de aproape, dar Dodds nu opri mașina. În schimb, se îndreptă spre Baker Street numărul 64, unde era clădirea principală a sediului DOS. O însoți pe ușa clădirii, care, deși era puțin

mai mare decât cea a Norgeby House, era mult mai austeră. În hol, un grup de ofițeri superiori trecură pe lângă ei. Deși unele fețe îi erau familiare lui Eleanor, niciunul dintre bărbați nu o recunoscu.

Dodds o conduse trei etaje până în anticamera unui birou și închise ușa în urma ei fără să spună un cuvânt, apoi o lăsă singură. Eleanor nu-și agăță haina în cuierul din colț, ci și-o puse pe braț. Un încălzitor scotea un zgomot amenințător și se simțea un miros acru de țigară nestinsă venind dintr-o scrumieră nevăzută. Eleanor se îndreptă spre fereastra care dădea în spatele clădirii. Peste marginea acoperișului observă rămășițele clădirii arse, camera pentru consiliul de război, unde se întâlneau în fiecare zi. Bucăți zdrențuite din hărțile și fotografiile lor, odată secrete bine păzite, zburau acum prin fereastra spartă ca niște confetti. Chiar trecuse un an și jumătate de când fusese ultima oară aici, spășită, cerând să meargă să-și găsească fetele? Atât de multe se întâmplaseră de atunci – Ziua Z, victoria în Europa și, până la urmă, sfârșitul războiului. Ultima oară când fusese aici, Directorul o concediase, o dăduse afară fără milă din locul care odată fusese al ei. Era o amintire dureroasă pentru ea, chiar și acum, o durere atât de puternică de parcă totul se întâmplase ieri. Pocnetul ușii o trezi pe Eleanor din amintiri. Imogen, recepționera, o privea cu răceală, ca și când nu s-ar mai fi întâlnit niciodată.

— Vă primește acum.

— Eleanor.

Directorul nu se ridică atunci când ea intră în birou. Dar avea o căldură în privire, în ciuda exteriorului pragmatic, amintind de legătura pe care o avuseseră odinioară. Distanța pe care o afișase în ziua în care o concediase dispăruse, ca și când nu ar fi existat niciodată. Eleanor simți o ușoară relaxare. Directorul îi făcu semn să ia loc. Apropiindu-se, văzu ce efecte avusese războiul asupra lui – ca și asupra ei. Avea mânecile

suflecate, era desfăcut la guler, iar barba țepoasă care îi acoperea obrajii și bărbia sugera că se afla acolo din ziua anterioară. Întotdeauna fusese aranjat impecabil, dar acum părea tulburat.

El îi urmări privirea îndreptată spre rămășițele Norgeby House, care ardeau mocnit.

— Se pare că Olimpul s-a prăbușit.

În vocea lui se citea consternarea. Nu era problema ei, își spunea. Ea fusese alungată cu luni în urmă. Lumea ei fusese distrusă, nu în incendiul unei clădiri decrepite de pe Baker Street, ci în întunericul Franței ocupate, atunci când le abandonase pe fetele ei și pierduse atât de multe dintre ele pentru totdeauna. Dar Norgeby House era un simbol al organizației căreia îi dăduse totul pentru a fi creată. Și acum dispăruse. Ochii îi ardeau. Se așeză pe marginea scaunului pe care el i-l indică.

— Ce s-a întâmplat?

— Un incendiu, spuse el, afirmând ceva evident.

— S-ar putea să fi fost un accident, își dădu ea cu părerea.

Norgeby House, cu stivele întregi de documente și operatorii care fumau în mod constant, fusese un butoi cu pulbere așteptând să se aprindă.

— Poate, spuse el, dar ea își dădu seama din tonul vocii că era sceptic. Va avea loc o investigație.

Ceea ce nu însemna, se gândi Eleanor, că vor fi date și niște răspunsuri.

— De ce m-ați chemat, domnule?

— O încurcătură afurisită, mormăi el, dar se referea la incendiu sau la ceva mai mult?

Turnă ceai de pe tava pe care o lăsase Imogen pe marginea biroului.

— Ne opresc activitatea. Întreaga DOS. Ordin direct de la Whitehall. Susțin că nu mai au nevoie de noi, odată cu încheierea războiului.

— Vreo veste despre ceilalți? Adică despre fetele mele, vreau să spun.

— Avem vești despre șapte dintre ele, spuse el.

Pentru moment, Eleanor simți un licăr de speranță. Dar el îi înmână lista cu ele și văzu observațiile: Auschwitz, 1945, Ravensbrück, 1944.

— Locurile unde s-a confirmat că au murit fetele.

Muriseră. Durerea lui Eleanor și sentimentul de responsabilitate pentru ceea ce se întâmplase o cuprinse ca un val, amenințând să o înece.

— Și celelalte cinci?

— S-a dat o rezoluție. Dispărute. Presupuse moarte, spuse el fără ocolișuri.

Era un verdict îngrozitor, de rău augur și totuși incert.

— Asta nu este suficient să li se spună familiilor. Erau soții, fiice, mame, pentru Dumnezeu!

Într-adevăr, era posibil ca unele dintre familii să accepte ideea, punând sicrie goale în pământ sau ținând ceremonii de comemorare. Dar pentru altele, întrebările fără răspuns cântăreau greu. Ca pentru mama Rhodei Hobb, care plângea în hohote când o sunase Eleanor cu câteva zile înainte ca să-i pună niște întrebări. *Rhoda era doar o dactilografă,* protestase ea când Eleanor sugerase că era posibil să fi murit în timpul războiului. *Ultima oară când am vorbit cu ea, zicea că duce niște documente la Plymouth.* Eleanor parcă o vedea pe Rhoda îmbarcându-se în Lysander-ul care o transportase peste Canal, fără să se mai întoarcă vreodată. Mame ca a Rhodei meritau să cunoască eroismul fiicelor lor – și să afle ce se întâmplase cu ele. Simți cum o cuprindea un val de furie văzând că fetele, care dăduseră totul pentru o promisiune, fuseseră trădate.

— Și nu există nicio veste despre ele?

— Nu ar trebui să discut astfel de aspecte, acum că ți-a fost retrasă autorizația.

Deși nu era o noutate pentru ea, afirmația veni ca o lovitură.

— Dar cred că meriți să știi – există rapoarte din lagăre. Nicio dovadă, firește, dar există declarații ale martorilor oculari, care susțin că femeile erau executate imediat.

Eleanor se întoarse, îngrozită.

— În afară de asta, nu există niciun indiciu că ar fi în viață. Cred că ar fi o inconștiență din partea noastră să mai sperăm în acest moment. Trebuie să presupunem că sunt moarte.

Dacă ar fi trimis-o pe teren cu câteva luni înainte, când solicitase acest lucru, ar fi putut să le mai găsească pe unele dintre ele în viață. Acum era prea târziu.

Eleanor încercă să-și calmeze tremurul mâinilor. Luă ceașca de Earl Grey pe care i-o oferise și-i simți căldura, așteptând să-i spună mai mult.

— Încă nu știm cum au fost prinse. Vreau să spun, cum au coordonat nemții jocul radio încă de la început.

Directorul își drese vocea.

— Ai notițe, presupun, în urma investigațiilor pe care le-ai făcut?

Ea se mișcă brusc, iar ceaiul se revărsă peste marginea cești, opărind-o.

— Domnule? întrebă ea, ca și când nu înțelesese la ce se referea.

Se pregătea să nege că mai avea documente după ce fusese concediată și i se spusese să lase lucrurile cum erau. Dar, desigur, Eleanor nu încetase niciodată căutarea. Continuase să sape prin ziare vechi și dosare de la Biroul de Evidență a Populației de la Kew Gardens, făcând investigații prin intermediul contactelor guvernamentale. Nu numai că cercetase toate documentele care-i picaseră în mână; vorbise cu toate persoanele din Marea Britanie care aveau vreo legătură cu fetele, inclusiv cu agenții care se întorseseră și familiile celor care nu se întorseseră. Erau cazuri complicate de arestări, zeci de situații inexplicabile, dar niciuna dintre ele nu elucidase ce

se întâmplase cu fetele dispărute sau adevărul despre cum fuseseră prinse încă de la început.

Poate ajunseseră zvonuri despre investigațiile ei la urechile Directorului. Era un simplu cetățean acum. Ce drept aveau să îi interzică?

Dar nu avea cum să-l păcălească pe Director. Eleanor își puse ceașca de ceai jos, scoase dosarul pe care-l purta mereu cu ea din tașcă și îl studie. Îi înmână mapa care conținea toate informațiile pe care nu ar fi trebuit să le dețină – și pe care știa că el ar vrea să le vadă.

Directorul urmări cu degetul însemnările ei, iar din expresia lui îi fu evident că nu era nimic acolo ce el să nu fi știut deja.

— După cum am spus mereu, e mare păcat ce s-a întâmplat cu aceste fete.

Directorul îi înapoie dosarul, iar Eleanor îl apucă strâns, marginea ascuțită tăindu-i buricele degetelor.

— Sunt pregătit să te trimit.

Nu-și putea crede urechilor.

— Domnule?

— Dacă încă îți mai dorești, desigur. Să afli ce s-a întâmplat cu fetele dispărute – și cum au fost prinse, de la început.

Știa că era mai mult decât dornică să plece. Soarta acelor fete o măcinase și era disperată să afle ce se întâmplase cu ele.

Zeci de întrebări i se îngrămădeau în minte.

— De ce acum? reuși Eleanor să întrebe într-un final.

După luni de refuzuri și suferință, avea nevoie să înțeleagă.

— M-am gândit de ceva timp să te chem. Unul dintre motive este că cineva pune întrebări.

— Cine?

— Thogden Barnett, tatăl lui Violet.

Eleanor vorbise cu Barnett cu un mai mult de două săptămâni în urmă și își dăduse seama că, dintre toți părinții, era cel mai furios, cel mai puțin

dispus să lase lucrurile așa. Așa că, de atunci, îl alimentase subtil cu suspiciunile și întrebările ei despre ce se întâmplase cu fetele, lăsând ideile să se contureze în mintea lui. Fiind din afară, putea să aducă subiectul în discuție cu parlamentarul din circumscripția lui și să pună problema într-un mod în care ea nu putea. Părea că acest joc dăduse rezultate.

— Majoritatea familiilor au încercat, după cum știi, să lase trecutul în urmă, continuă Directorul. Dar domnul Barnett a pus întrebări despre ce s-a întâmplat cu fiica lui și cum a murit. Pentru că nimeni nu i-a dat un răspuns satisfăcător, i-a prezentat problema parlamentarului care îl reprezintă. Amenință cu o anchetă parlamentară. Trebuie să le pot spune cum au murit fetele – sau cel puțin toate modalitățile prin care am încercat să aflăm.

Dar întrebările unui părinte îndurerat nu ar fi fost motive suficiente pentru ca Directorul să ia decizia drastică de a o trimite pe teren.

— Ați spus *unul dintre motive.* Mai există și un alt motiv?

— Da, povestea asta cu incendiul.

— Nu înțeleg legătura.

— Și poate nici nu e vreuna. Îți amintești cum ți s-a cerut să lași dosarele? întrebă el.

Eleanor confirmă din cap. Ordinele fuseseră clare: să nu atingă nimic.

— Au spus că dosarele vor fi împachetate și luate. Ei bine, luni întregi, dosarele au rămas acolo. Nimeni n-a venit după ele. Ca și când ar fi uitat de ele. Apoi, acum câteva zile, am primit un mesaj că dosarele vor fi ridicate în această dimineață pentru ancheta parlamentară. Și apoi s-a întâmplat asta.

Indică în direcția Norgeby House.

— Credeți că cineva a pus focul deliberat pentru a distruge dosarele?

El mormăi un fel de acord.

— Poliția spune că erau prea multe hârtii vechi într-un spațiu mic. Dar inspectorii noștri au găsit asta.

Ridică o bucată carbonizată de metal, iar ea recunoscu un dispozitiv de incendiere cu cronometru ca acelea pe care le foloseau și agenții lor de teren și în legătură cu care îi instruiau.

— N-a fost un simplu incendiu. A fost planificat. Vreau să știu cine a făcut-o și de ce.

Ea înțelese atunci interesul lui brusc de a o trimite în străinătate. Credea că focul, care pornise exact înainte să fie ridicate dosarele ei, era posibil să aibă legătură cu agenții care dispăruseră. În special cu fetele. Dacă o trimitea pe ea în căutarea unor indicii, îi putea aduce și lui răspunsuri.

— Credeți că are de-a face cu fetele mele?

— Nu știu. Incendiul s-a declanșat exact înainte să înmânăm dosarele Parlamentului. Sunt persoane care investighează problema aici, la fața locului.

Dar singurul mod de a afla, concluzionă Eleanor în tăcere, era în Franța, unde fusese distrusă rețeaua, iar fetele arestate.

— Trebuie să aflăm cum au fost prinse, unde au fost duse, ce li s-a întâmplat, spuse el, verbalizând aceleași întrebări pe care le pusese și ea tot timpul.

Dar cea mai importantă întrebare era *de ce.*

— Nu mai voiați să aveți de-a face cu mine, spuse ea, neputând să-și rețină tonul incriminator.

— Nu aveam niciun motiv să continuăm, argumentă el, apoi făcu semn cu capul spre ruinele care încă mocneau ale Norgeby House. Acum avem.

Viața a douăsprezece fete, se gândea Eleanor, trebuia să fie un motiv suficient.

— Așadar, vreți să mă trimiteți să aflu ce s-a întâmplat?

— Nu pot.

Simți un gol în stomac. Urma să o refuze din nou. Era un fel de glumă proastă?

— Cel puțin, nu în calitate oficială, adăugă el repede. Dacă te trimit, este neoficial. Ce spui, Trigg?

Ea ezită. În aceste ultime luni de căutări solitare, pe cont propriu, fusese aproape pe punctul de a renunța la speranță, gata să accepte că nu va afla niciodată adevărul. Acum, el o ademenea. Era ceea ce își dorea, ceea ce susținuse. Și acum, că primea acest lucru, era îngrozită.

— Bine, spuse Eleanor până la urmă. Am să mă duc.

— Vreau răspunsuri. Găsește-le, spuse el, cu orice preț.

Ochii lui ardeau, renunța la compromisuri. Acum, că erau alungați, pur și simplu, nu mai avea nimic de pierdut. Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie.

— Am reușit să te angajez ca ofițer WAAF[18]. Pot să-ți dau un salariu și documentele de călătorie necesare. Ai două săptămâni până ne desființează. După aceea, n-am să te mai pot plăti – sau să-ți ofer sprijinul de care ai nevoie, adăugă el rapid, știind că banii aproape că nu erau o problemă pentru ea.

Ea încuviință din cap.

— Am să plec diseară dacă pot fi făcute pregătirile.

El ținea în mână un pașaport britanic.

— Este al tău. Vei avea nevoie de ăsta.

Ea ezită. Cetățenia britanică, pe care și-o dorise atât de mult odată, nu era decât o reamintire a tot ce pierduse. Dar va avea nevoie de ea acum. Lăsând deoparte sentimentalismele, luă pașaportul.

— De unde vei începe?

— De la Paris.

Ar fi putut pleca în Germania, să înceapă cercetările în lagărele de concentrare. Dar fetele fuseseră trimise în rețele din capitala Franței sau din apropiere. Acolo operaseră și acolo mersese totul atât de prost.

— Și dacă am nevoie să dau de dumneavoastră, cum iau legătura?

El dădu din cap.

— Nu iei legătura.

Tonul îi era clar. Liniile nu erau sigure. El se ridică în picioare.

— La revedere, Trigg. Îi strânse mâna cu fermitate. Și baftă.

Eleanor părăsi biroul și coborî pe scări în fața sediului. La colț, Dodds o aștepta lângă mașină. Întorcându-se rapid în direcția opusă, o coti printre rândurile de case ca să nu fie văzută. O luă pe o alee spre ruinele Norgeby House. Incendiul mistuise etajele superioare, unde se afla sala lor de ședințe, iar molozul călduț încă îi atingea gleznele. Ajunse la locul unde odată se afla ușa spre subsolul clădirii. Scările care coborau spre biroul ei din pivniță și spre camera de transmisiuni radio erau, din fericire, încă intacte.

Începu să coboare scările cu precauție. De sus cădea praf, ca și când totul ar fi fost gata să se prăbușească în orice moment. Eleanor fu brusc cuprinsă de groază. Nu-i era teamă de moarte, mai degrabă nu voia să se termine totul acum, înainte de a avea posibilitatea să obțină răspunsurile pe care le căuta. În grabă, se opri în fața a ceea ce fusese dulapul din biroul ei. Se îndreptă spre fișet. Toate dosarele dispăruseră. Trase sertarul până la capăt, pentru a ajunge în spate de tot, unde indiferent cine venise și luase tot ce se afla în biroul ei, nu se gândise să caute. Cutia de oțel pe care o lăsase acolo, era neatinsă de foc. Acolo își lăsaseră fetele lucrurile cele mai dragi lor înainte de a fi trimise pe teren. Ar fi trebuit să ia cutia cu ea în ultima ei zi, dar i se ordonase să-și strângă lucrurile și să plece atât de brusc, încât nu avusese timp. În momentul în care o ridică, îi căzu capacul și din cutie alunecă un botoșel de copil. Eleanor îl luă, abținându-se să nu izbucnească în plâns.

Se auzi o voce de deasupra.

— E cineva acolo?

O lumină de lanternă licări pe pereții întunecați. Eleanor nu răspunse, ci continuă să strângă lucrurile după care venise. Apoi urcă încă o dată scările. Un polițist se afla deasupra, părând surprins chiar să găsească pe cineva printre dărâmături.

— Doamnă, nu puteți să luați asta, spuse el, arătând spre cutia pe care o ținea în brațe. Sunt dovezi pentru ancheta privind incendiul.

— Atunci, arestează-mă, spuse ea, apoi se îndepărtă sfidător ținând cutia în brațe.

Măcar atât le datora fetelor după tot ce făcuse.

Capitolul 25

ELEANOR

Paris, 1946

Un trecător s-ar fi întrebat cine putea fi acea femeie care stătea singură în fiecare seară la barul de la Hotel Savoy, trăgând de un martini sec timp de patru sau chiar cinci ore? Era posibil să fi fost lăsată să aștepte de un iubit sau un amant, dar chipul ei nu era trist. Nici nu părea incomodată de faptul că era o femeie singură într-un bar. Studia relaxată oamenii care ieșeau de la muncă, cum se mișcau și se îndepărtau prin ușa rotativă.

Trecuseră trei săptămâni de când Eleanor se aflase în biroul Directorului și primise aprobarea lui să meargă în Franța. Deși fusese nerăbdătoare să înceapă căutările, nu reușise să plece imediat la Paris, așa cum sperase; fusese nevoie de documente și de birocrație, chiar și pentru o misiune care nici nu trebuia să existe. Apoi, avusese nevoie să se gândească cum să ajungă în Europa, luptându-se pentru un loc printre toți bărbații și proviziile care erau transportate cu feribotul peste Canal, ca parte a activității de redresare postbelică. În cele din urmă, își asigurase deplasarea pe o navă de transport. Stătuse pe punte, fără să o deranjeze că apa o stropea pe față și îi uda rochia. Imaginându-și cum fuseseră fetele parașutate sau aduse cu avionul în secret, noaptea, se mira de relativa ușurință cu care putea să intre în Europa acum.

De la sosirea ei, Eleanor trecuse pe la agențiile guvernamentale și ambasade, încercând să găsească pe cineva care ar fi putut să le cunoască sau să fi auzit despre fetele ei, oricare dintre ele. Arestarea unor agente britanice ar fi fost ceva

neobișnuit, demn de interes. Cu siguranță, cineva și-ar aminti.

Dar agențiile guvernamentale, încă într-o perioadă de reorganizare după eliberare, nu prea aveau cum să o ajute.

— Caut evidența arestărilor făcute de nemți aici, le spusese celor de la sediul provizoriu al guvernului cu două zile în urmă. Ale Gestapo-ului sau Agenției germane de informații, poate?

Dar funcționarul public scuturase din cap.

— Nemții au distrus majoritatea documentelor de evidență a populației înainte de eliberarea Parisului. Și chiar dacă am avea ce căutați, ar fi informații clasificate. Interzise străinilor.

Fără să obțină nimic, Eleanor încercase în altă parte: la Institutul de Medicină Legală, apoi într-o tabără de persoane fără adăpost de la periferia orașului. Nimic. Iar asta n-avea nicio legătură cu faptul că nu avea o funcție oficială. (Legitimația pe care i-o dăduse Directorul prin care era desemnată ca reprezentant DOS pentru Departamentul de Investigații pentru Crime de Război nu impresiona pe nimeni.) Răspunsurile la întrebările ei erau reținute, aproape ostile. Sperase să existe recunoștință pentru rolul pe care agenții britanici îl jucaseră în eliberarea orașului. Dimpotrivă, de Gaulle și oamenii lui doreau ca eliberarea să fie întipărită în amintire ca o victorie exclusivă a rezistenței franceze. O femeie din Marea Britanie care punea întrebări, amintindu-le oamenilor cât de mult îi ajutaseră străinii, pur și simplu nu era bine-venită.

În fiecare seară, se întorcea la barul hotelului, își citea notițele și-și pregătea abordarea pentru următoarea zi. Își rezervase o cameră la Savoy în mod intenționat, deși știa că Directorul nu ar fi putut acoperi costurile. Nu datorită poziției centrale a hotelului care odinioară era celebru și nici a faptului că era unul dintre puținele hoteluri din Paris a căror bucătărie aproape revenise la

meniul de dinainte de război. Mai degrabă, deoarece Savoy fusese cunoscut în timpul războiului ca loc de întâlnire pentru agenți și membrii ai rezistenței. Spera ca vreunul dintre ei încă să mai frecventeze barul.

Nu avea rost să mai aștepte în Paris, își dădea seama acum, revăzând lista cu pistele pe care le epuizase. Se afla aici de aproape o săptămână și deja Directorul nu-i mai putea acorda sprijin. Se gândea să se întoarcă acasă. Dar dacă înceta să caute, nu s-ar mai fi interesat nimeni de fete. Bărbații ar fi fost căutați în continuare, de alții; existau liste, comisii și anchete. Fără ea, fetele ar fi dispărut pentru totdeauna. Nu, nu avea să renunțe, dar ar putea fi nevoie să caute în altă parte, să închirieze o mașină și să călătorească spre nord, în afara Parisului, unde, de asemenea, operaseră agenții.

În partea cealaltă a barului, observă un bărbat mai tânăr decât ea, cu ochii apropiați, purtând un sacou din lână cenușie. Se prefăcea că citește un *Le Monde. Procès pour crimes de guerre!* era titlul. *Proces pentru crimele de război.* Dar Eleanor simțea privirea bărbatului urmărind-o pe deasupra ziarului. Se încordă. Printre primele lucruri pe care le învățau agentele încă de la început la Arisaig House era cum să-și dea seama când erau urmărite, dar acum era pentru prima dată când Eleanor trebuia să se îngrijoreze pentru ea însăși.

Își termină rapid băutura și semnă pe nota de plată, apoi traversă holul hotelului spre lift. Intră în camera care pe vremuri fusese elegantă, dar acum avea un pat căzut și un tapet care se dezlipea de pe pereți.

Se auzi o bătaie în ușă. Eleanor tresări, apoi se uită prin vizor. Bărbatul de la bar. Destul de direct pentru cineva care o fila, se gândi Eleanor. O clipă, se gândi să nu-i răspundă. Dar bărbatul cu

siguranță o văzuse venind sus și ar putea avea informațiile pe care le căuta ea. Crăpă puțin ușa.

— Da?

— Sunt Henri Duquet. Am făcut parte din rezistența franceză.

Înainte, dacă rosteai aceste cuvinte cu voce tare, ar fi fost o condamnare la moarte; acum erau ca un fel de medalie de onoare.

Ea ezită, având dubii legate de felul în care ajunsese la ea și de intențiile pe care le avea.

— Eu sunt Eleanor Trigg, spuse cu precauție, deschizând ușa mai larg.

El intră în cameră, lăsând din mână ziarul pe care îl citea la bar.

O privea cu răceală.

— Te-am văzut la ministerul unde lucrez. Ai pus întrebări prin tot Parisul. Anumite persoane nu sunt încântate de asta.

— Ce persoane?

El nu răspunse.

— I-ai cunoscut pe agenții din rețeaua Vesper în timpul războiului? întrebă ea. Vesper? Renee Demare?

Folosise numele de cod al fetei din reflex, apoi își aminti că nu mai conta.

— Adică, Marie Roux? Știi ce s-a întâmplat cu ei?

Putea fi o cacealma. Încerca să nu se entuziasmeze prea tare.

— Dacă este o problemă de bani… începu ea, calculând cât ar fi putut să-i dea din fonduri proprii și să-i rămână suficient pentru a se întoarce acasă.

— Nu! spuse el cu înverșunare, iar ea se îngrijoră că îl jignise.

Deodată, bărbatul o apucă de braț. Uitându-se în ochii lui scânteietori, își dădu seama că se înfuriase.

— Vino, spuse el. Vreau să-ți arăt sângele cu care îți sunt pătate mâinile.

∵

Patruzeci de minute mai târziu, Eleanor se afla în interiorul sediului Gestapo-ului din Paris.

— Sângele de pe mâinile mele? Eleanor repetase nelămurită în timp ce Henri Duquet o conducea afară din hotel. N-am idee despre ce vorbești!

Eleanor se simțea vinovată, cu siguranță, că nu acționase mai devreme în ceea ce privește transmisiunile radio și nu-l forțase pe Director să o asculte. Dar acest francez nu avea de unde să știe asta.

În timp ce o conducea spre un Renault care îi aștepta, ea începu să se încordeze. *Nu lăsa niciodată un atacator să te ia de la scena inițială a întâlnirii;* era o regulă esențială a spionajului. Odată ce erai îndepărtat de teritoriul familiar, deveneai slab și vulnerabil. Nu avea niciun motiv să meargă, Dumnezeu știe unde, cu acest străin care, în mod clar, o disprețuia.

— Unde mă duci? întrebă ea.

El nu răspunse. Se gândi să opună rezistență, chiar să facă o scenă ca să-l oprească. Dar era posibil să dețină informații despre fetele ei.

Henri nu scoase niciun cuvânt în timp ce conducea pe străzile Parisului în amurg. Eleanor nu prea acordase atenție orașului, întrucât se grăbise să meargă de la o clădire guvernamentală la alta în timpul primelor ei câteva zile de investigații. Acum studia peisajul prin geamul mașinii, pe de o parte pentru a se calma și, pe de altă parte, pentru a observa cu atenție traseul în cazul în care trebuia să găsească rapid drumul înapoi. Străzile erau animate; cupluri îmbrăcate la modă se vedeau discutând prin ferestrele largi ale cafenelelor, iar negustorii coborau copertinele, pregătindu-se pentru noapte. Dar era un fel de negură rămasă în urma războiului, care părea să plutească peste toate, estompând culorile odinioară vesele.

În cele din urmă, mașina viră pe o stradă rezidențială largă. *Avenue Foch,* scria pe un semn aflat la colțul străzii. Eleanor își dădu seama imediat unde mergeau. Simți un gol în stomac. Citise despre Avenue Foch nr. 84 în rapoartele de informații din timpul războiului. Fusese sediul central din Paris al *Sicherheitsdienst,* Agenția germană de contrainformații.

Calmează-te, își spuse ea, dorindu-și să poată trage aer în piept, în timp ce mașina se opri în fața unei case de cinci etaje, cu balcoane din fier forjat la fiecare etaj. SD nu mai exista. Henri Duquet fusese membru al rezistenței. Fusese aliat, sau cel puțin așa ar fi trebuit, la un moment dat. Cu siguranță, o adusese aici pentru răspunsuri.

Eleanor ieși din mașină. Aerul iernii era usturător de rece și simțea cum o biciuia și o tăia un vânt aspru care șfichiuia bulevardele largi. Catargul de steag de deasupra ușii, care cu siguranță arborase svastica cu un an în urmă, era gol. Henri descuie ușa clădirii și ea se întrebă cum obținuse drept de acces. Înăuntru, holul era tăcut. Deși arăta ca orice altă casă care fusese transformată în clădire de birouri, Eleanor citise, de prea multe ori, despre atrocitățile care avuseseră loc aici în timp ce erau interogați prizonierii. Se cutremură, îmbărbătându-se în timp ce-l urma pe Henri în sus, pe scări.

— Aici.

El deschise o ușă de la primul etaj și îi dădu voie să treacă. Era o cameră, nu mai mare decât cea a Directorului de la sediul central, cu un birou și o masă mică cu niște scaune. Camera fusese abandonată de nemți cu luni în urmă, dar pereții încă duhneau a fum de țigară și a urină și a încă ceva metalic și putred.

Îl văzu într-un colț, unul dintre aparatele lor de radio – fără îndoială, cel care le adusese pierzania.

— Aparatul de radio… Cum au intrat în posesia lui?

— Credem că a fost un sector din Marsilia în care s-au infiltrat nemții. După ce agenții din Marsilia au fost arestați, nemții au capturat aparatul de radio. Apoi, dându-se drept diverși operatori radio, au reușit să obțină locațiile unde erau livrate arme și chiar personal. Mai multe arestări, mai multe aparate radio. Acest aparat, cred, a fost luat mai târziu.

— Dar cum se dădeau drept agenți? Aparatele radio aveau niște funcții de securitate. Aveau chei de rezolvare, cristale și verificări de securitate.

— Am petrecut mult timp încercând să-mi dau seama. Unele dintre aceste cristale interferau pe frecvențe. Iar codurile nu par să fi fost unice. Așa încât, ar fi fost posibil să transmiți dându-te drept agentă, chiar dacă nu aveai calitățile ei exacte sau cristalele.

Era o neglijență și Eleanor se învinovățea că nu o reparase când avusese ocazia.

— Și verificările de securitate?

— Nu știu. Spune-mi tu.

Eleanor se îndreptă spre aparatul de radio. Își trecu degetele peste el. Una dintre tastele radio era îndoită. Își aminti de ziua în care, la Arisaig House, îi dezmembrase radioul lui Marie, pentru a o testa să vadă dacă avea calitățile necesare. Își dădu seama atunci, fără nicio umbră de îndoială, că Marie fusese arestată de nemți.

— Ai văzut-o pe operatoare?

Henri clătină din cap.

— Nu am fost aici personal. Dar am avut un contact, o femeie care gătea și făcea curățenie pentru nemți. Ea ne-a spus că o englezoaică a fost adusă aici, dar a refuzat să coopereze și să transmită prin radio. A rezistat cât de mult a putut.

Eleanor își drese vocea.

— A fost și Vesper aici?

La auzul numelui, fața lui Henri se înăspri.

— Da.

— Unde au fost ținuți?

El ieși din cameră, urcă un rând de scări înguste, apoi încă unul. O clipă mai târziu, stătea înăuntrul unei camere minuscule de la mansardă. Nu arăta deloc cum se aștepta să arate o celulă de la sediul SD, unde erau aduși cei mai căutați fugari pentru a fi interogați. Existau șase paturi de campanie, precum cele în care dormiseră fetele în timpul antrenamentelor de la Arisaig House. Într-un colț, se afla un raft prăfuit, plin cu cărți. Camera era goală acum, fără cearșafuri sau haine sau alte efecte personale. Dar erau mici semne ale celor care trecuseră înainte pe acolo, litere și alte scrijelituri pe ramele de fier ale paturilor. Salteaua celui mai apropiat pat era pătată cu sânge. Eleanor se uită pe fereastră. Vârful Turnului Eiffel abia se vedea peste acoperișuri. Își imagina ce simțiseră cei care își petrecuseră ultimele zile aici, văzând splendoarea Parisului atât de aproape, și totuși cuprinși de propria disperare.

— Iată unde erau ținuți în timpul interogatoriului. Câteva zile, poate o săptămână, cel mult. Apoi nemții terminau cu ei.

— Și de aici?

— Unii au mers la închisoarea Fresnes. Alții, precum Vesper, au fost uciși aici, împușcați în cap.

Spuse asta fără să clipească.

Eleanor știa că Vesper murise, dar până în acel moment nu știuse cum.

— Și operatoarea radio?

— Nu știu. Fresnes, cred. Când închisoarea a fost golită, cei ținuți acolo au fost trimiși la Natzweiler, adăugă el.

Eleanor se cutremură la numele lagărului de concentrare de pe teren francez, unde fuseseră declarați morți atât de mulți agenți care fuseseră capturați. Dar ceva o nedumerea.

— De ce nu Ravensbrück? Natzweiler era doar pentru bărbați, nu-i așa?

— Probabil pentru că nu se așteptau să le țină în viață prea mult timp. Germanii le-au ucis fără să

ținã vreo evidență în scris. *Nacht und Nebel.*

Noapte și ceață. Eleanor auzise la sediu despre acest program, destinat să îi facă pe prizonieri să dispară fără nicio urmă. Ea își reținu cu greu lacrimile care îi ardeau pleoapele.

— Cât timp? îl întrebă ea pe Henri. Cu cât timp înainte de invazie au fost duși de aici?

— Nu mai mult de câteva săptămâni.

Ea tresări. Fuseseră atât de aproape.

— Știi că nu au fost singurii care au murit, spuse brusc Henri.

Ea încuviință din cap.

— Știu. Și voi ați pierdut oameni.

Era o altă realitate a ceea ce se întâmplase; chiar în timp ce agenții acționau pentru eliberarea Europei, civilii erau prinși în bătaia puștii. Nu doar partizanii, ci și bărbați obișnuiți, femei și copii. Unii fuseseră uciși ca victime colaterale în acte de sabotaj – muncitorii din fabrici când fusese pusă vreo bombă sau conductorul unui tren care fusese deraiat. Alții își pierduseră viața în timpul represaliilor germane împotriva rezistenței. Churchill le spusese să arunce Europa în flăcări, dar crudul adevăr era că fuseseră arși mulți nevinovați.

Eleanor stătea în mijlocul camerei înguste de la mansardă, imaginându-și-o pe Marie aici, sub tavanul vechi, singură și înfrigurată. Sau mai fuseseră și alții aici cu ea? Eleanor nu avea să afle niciodată.

Cum fusese arestată? Ceva mersese îngrozitor de rău pe teren și nimeni nu supraviețuise să-i spună ce se întâmplase. Eleanor se uita la pereți, ca și când își dorea ca Marie să-i vorbească peste timp. Dar camera rămânea tăcută. Poate că Marie însăși murise fără să știe.

Sau poate că lăsase vreun fel de indiciu. Eleanor analiză camera, căutând un loc ascuns. Începu să pipăie pereții cu lambriuri.

— Am căutat cu atenție, te asigur, spuse Henri.

Eleanor îl ignoră, continuând să pipăie podeaua, fără să-i pese de mizeria care-i înnegrise mâinile. El nu le știa pe fete așa cum le cunoscuse ea, nici nu înțelegea modul în care ar fi procedat pentru a ascunde anumite lucruri. Dădu cu mâna peste o denivelare a unei bucăți din dușumea și o scoase, descoperind un spațiu gol. Se uită la Henri, care nu-și putu ascunde surpriza. Dar compartimentul nu conținea nimic.

Pipăi cu mâinile cadrul patului, pe toată lungimea, scrijeliturile pe care agenții și alți prizonieri le încrustaseră în metal și arătau ca niște cicatrici. Îngenunche să le examineze. Unii făcuseră un fel de răboj, ca și când numărau zilele rămase, alții își scriseseră numele. *Believe*[19], era un singur cuvânt. Nu văzu numele lui Marie. Se mută la cadrul următorului pat, unde găsi un cuvânt însemnat cu un scris de mână familiar. *Baudelaire.* Poetul francez.

Eleanor își aminti raportul privind recrutarea lui Marie, care citea poezie franceză într-o cafenea. Se îndreptă spre raftul cu cărți și observă titlurile care erau în cea mai mare parte în franceză. Scoase o carte de poezie franceză și analiză cuprinsul până când descoperi poezia lui Baudelaire, *Fleurs du Mal*[20]. Eleanor căută rapid pagina unde începea poezia. În mod sigur, anumite litere erau vag subliniate. Urmări cuvântul pe care îl formau: L-O-N-D-O-N. Marie încercase să semnaleze ceva legat de sediul central, dar ce? Odată ar fi părut un strigăt de ajutor. Dar acum, auzind ecoul cuvintelor lui Henri, părea să însemne ceva diferit: o acuzație făcută de Marie împotriva celor care o trădaseră pe ea și pe ceilalți agenți. Oare voia să spună că vinovatul era cineva de la Londra? Închise cartea tremurând, apoi îl privi pe Henri.

— Mai devreme ai spus că am sânge pe mâini.

Henri părea mai puțin furios decât atunci când se întâlniseră și nu voia să-l atâțe din nou. Dar trebuia să știe.

— Ce ai vrut să spui?

— Cât timp am activat ca mesager, am transmis adesea mesaje între acest sediu și sediul Gestapo-ului. Nemții transmiteau mesaje la Londra la întâmplare. De ce nu a observat nimeni și nu i-a oprit? Nemții nu ar fi reușit să folosească aparatele radio singuri. Aveau nevoie de ajutor, domnișoară Trigg. Trebuia să fi fost cineva de la voi. Felul în care transmiteau și primeau informațiile cu atâta ușurință.

Vocea lui aproape că o implora acum.

— Cineva trebuie să știe.

— De aceea m-ai căutat?

Se părea că Henri nu venise să o ajute pe ea, ci căuta propriile răspunsuri.

— Fratele meu era unul dintre membrii rezistenței care au dispărut exact înainte de Ziua Z, după ce a fost distrusă rețeaua Vesper. Nu s-a întors niciodată.

— Îmi pare extrem de rău. Dar nu ne poți învinovăți pe noi pentru asta.

— Este ciudat ca tu să pui întrebări despre fete, continuă el. Adică, tu erai coordonatoarea lor. Și, cu trecutul tău, ai fi putut fi tu. Poate tu ești cea care ai știut tot timpul.

— Poftim? Eleanor se înroși la față. Nu poți să crezi…

El sugera acum nu doar că Londra, ci că Eleanor însăși le vânduse pe fete.

— Nu le-am trădat.

Dar faptul că le abandonase fusese la fel de grav.

— Trebuie să plec, spuse Eleanor, simțind dintr-odată nevoia să plece departe de Henri Duquet și de acuzațiile lui.

O luă la fugă pe scări și ieși din clădirea de pe Avenue Foch, alergând fără să se oprească până în stradă. Se uită în urmă, ușurată că Henri nu o urmărea.

După ce dădu colțul, încetini ritmul și începu să meargă normal. Era întuneric, luminile de pe stradă aruncând pete gălbui pe trotuar. Eleanor simțea cum i se învârtea capul. Trădare la sediul central. Ideea era aproape de neconceput. Dar Vesper sugerase ceva asemănător când spusese că nu putea avea încredere în nimeni din Londra, având suspiciuni vizavi de scurgerile de informații. Și Marie părea să semnaleze același lucru în ultimul ei mesaj disperat din volumul de poezii. Eleanor își reaminti întâlnirile de la Norgeby House, cercul restrâns care planificase cu atât de mare atenție activitatea agenților pe teren. Era posibil ca unul dintre ei să fie trădător?

Eleanor se apropie de Arcul de Triumf. Un taxi singuratic era parcat în stația de la Rue de Presbourg, urcă și-i dădu adresa hotelului Savoy. Dacă cineva de la sediu le trădase pe fete, atunci s-ar explica modul atât de organizat în care fuseseră prinse, una după alta, precum și compromiterea locurilor de întâlnire și a caselor conspirative. S-ar fi explicat, de asemenea, de ce cineva voia ca Norgeby House să fie distrusă împreună cu toate documentele de acolo.

∵

Ajunsă la adăpostul camerei de hotel, se așeză pe un fotoliu. Henri îi confirmase că transmisiunile radio ajungeau la Londra. Dar încă nu-și dădea seama cum reușise SD să facă asta. Trebuia să fi avut un fel de ajutor. Știuse mereu, bineînțeles, că incapacitatea ei de a insista mai mult îi împiedicase să afle totul înainte de a fi prea târziu. Dar ideea că ea, în mod intenționat, le trădase pe fete o tăia ca un cuțit. Nu făcuse deloc progrese în obținerea unor răspunsuri.

Pe scaunul din camera ei se afla ziarul pe care îl citea Henri la bar. Îl ridică și citi știrea despre un proces pentru crime de război care avea loc în Germania. Era surprinsă că un ziar franțuzesc îi acorda o așa importanță; fuseseră atât de multe,

încât deveniseră ceva obișnuit. Dar acesta era diferit; acuzatul era un ofițer SD care terorizase nordul Franței luni de zile. Hans Kriegler. Kriegler fusese șeful SD – și foarte posibil arhitectul distrugerii Secției F. Văzuse figura lui Kriegler în dosarele de la Norgeby House și detalii privind tratamentul sadic pe care îl aplica prizonierilor.

Eleanor își încleștă mâna pe ziar. Kriegler era în viață și urma să fie adus în fața justiției. Cu siguranță știa de soarta lui Marie – și identitatea celui care o trădase.

Eleanor se hotărî să plece în Germania pentru a afla ce se întâmplase.

Capitolul 26

MARIE

Franța, 1944

Marie își ridică privirea din podeaua de beton a închisorii Fresnes cu ochii încețoșați, încercând să se concentreze. Capul îi zvâcnea și avea gura uscată de sete. Acolo, spre uimirea ei, stătea Eleanor.

— Eleanor…

Cum o găsise? Eleanor ținea o gamelă, iar Marie bea din ea apă rece și proaspătă, fără să-i pese că îi curgea prin colțurile gurii când terminase de băut.

Marie își înclină capul, simțind durerile rănilor proaspete și nevindecate la baza gâtului, unde începea coloana.

— Te-am dezamăgit, spuse ea încet. Îmi pare rău.

— Îmbracă-te. Te duc acasă.

Imaginea dispăru când Marie deschise ochii. Întinse mâna, pipăind vidul din fața ei. Eleanor nu era acolo.

Se simți copleșită de un val de durere când își dădu seama unde se afla și tot ce se întâmplase până să ajungă acolo. În dimineața de după interogatoriul de pe Avenue Foch, fusese luată din camera de la mansardă și transportată cu brutalitate la închisoare. Nu știa unde îl duseseră pe Julian și ce făcuseră cu trupul lui.

Asta se întâmplase cu aproape o lună în urmă. De atunci, avea visul cu Eleanor care o salva și o ducea acasă la fiica ei, aproape în fiecare noapte.

Fusese trezită din somn de strigăte.

— *Raus*![21] se auzeau niște voci mârâind. Nu erau cele obișnuite ale francezilor din miliția care conducea închisoarea Fresnes, ci ale nemților.

Se auzi un zdrăngănit al drugilor de fier de la fiecare celulă în timp ce se deschideau ușile.

Marie se ridică repede. Ce se întâmpla? Pentru o fracțiune de secundă, se întrebă dacă erau eliberate. Aflase că invazia avusese loc încă de când fusese luată prizonieră, iar trupele Aliate se îndreptau spre Paris. Dar fețele din jurul ei erau posomorâte, cu pupilele dilatate de frică. Prin întreaga celulă, femeile atrofiate își strângeau puținele obiecte pe care le aveau, scriau bilețele pe resturi mici de hârtie. Una încerca febril să înghită o bijuterie pe care reușise să o păstreze. Erau ultimele pregătiri pe care fiecare femeie le repetase de sute de ori în mintea ei, știind că va veni această zi. Zvonurile pe care le auziseră despre golirea închisorii erau adevărate.

Marie se ridică înțepenită. Ea era una dintre ultimele sosite în celulă și nu mai rămăsese nicio saltea subțire de paie pe care să doarmă, în schimb, petrecuse mai mult de trei săptămâni dormind direct pe podea. Se consolase la gândul că nu luase păduchi culcându-se pe acele saltele infecte. Dar era inevitabil, cu atât de multe persoane într-un spațiu atât de mic. Acum avea scalpul plin de mici insecte care colcăiau și se scărpina dezgustată.

Privea femeile agitându-se, făcând ce pregătiri puteau pentru deportare, de parcă ar fi putut schimba ceva. Erau aproximativ o duzină în total și erau acolo dinaintea ei, iar trupurile le erau scheletice, acoperite cu răni produse de ploșnițe și vânătăi cauzate de bătăi. Marie aflase că toate erau franțuzoaice, membre ale rezistenței, soții ale partizanilor și femei obișnuite care fuseseră prinse ajutând în lupta împotriva nemților. Foarte puține erau evreice; acele suflete sărmane fuseseră deja trimise spre est, dar prezența lor rămăsese prin mezuza[22] pe care una dintre ele o scrijelise pe peretele de lângă ușă.

Femeile se mișcau agitate. Strecurau fâșii de hârtie prin ferestrele înguste ale închisorii,

aruncându-le pe pământ în cascadă, ca niște confetti. Erau bilețele, mâzgălite pe ce găsiseră la îndemână, scrise cu cărbune sau uneori cu sânge, întrebând despre rude sau încercând să transmită vești. Sau pur și simplu *Je suis là* (*Sunt aici*), urmat de un nume, pentru că în curând nu vor mai fi și cineva trebuia să-și amintească de ele.

Dar Marie stătea nemișcată, lăsându-le să se agite în jurul ei, în timp ce se pregătea să fie încă o dată luată și dusă împotriva voinței ei într-un loc necunoscut. Se gândise să refuze să plece. Nemții sigur ar fi împușcat-o pe loc, așa cum făcuseră cu Julian. Inima ei urla când își amintea ultimele lui clipe, cum se scursese viața din el. Arăta atât de liniștit. Fără el, se pierduse orice speranță. Poate că era mai bine așa.

Nu, nu orice speranță. Dacă Aliații se apropiau de Paris, cu siguranță nemții vor dori să mute prizonierii înainte să se întâmple acest lucru. Eliberarea nu putea fi departe. Dacă mai exista o șansă să se întoarcă la fiica ei într-o zi, Marie trebuia să încerce.

Ușa celulei, care fusese încuiată de la sosirea ei aici, cu săptămâni în urmă, se deschise cu zgomot.

— *Raus!*

Femeile din jurul ei se îmbulziră spre ieșire. Pe coridorul principal întunecat, femeile se revărsau din celelalte celule, alăturându-li-se și formând un râu de trupuri, dens și cald.

Împinsă de mulțime înainte, Marie se împiedică de ceva și aproape căzu. Era o femeie pe podeaua coridorului, ghemuită ca o minge, prea bolnavă sau rănită pentru a continua. Marie ezită. Nu voia să rămână în urmă. Dar femeia ar fi fost cu siguranță ucisă dacă ar fi rămas la pământ. Marie îngenunche rapid și încercă s-o ajute. Apoi scoase un strigăt de recunoaștere.

Era Josie.

Marie îngheță, întrebându-se dacă era o iluzie sau un alt vis. Apoi căzu în genunchi,

îmbrățișându-și prietena.

— Trăiești!

Josie arăta ca un schelet, greu de recunoscut și nu se putea mișca.

— Sunt eu, Marie, adăugă ea, când Josie nu-i răspunse, părând să n-o recunoască.

Josie deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. În ciuda condițiilor îngrozitoare, Marie era cuprinsă de bucurie. Josie era în viață. Dar cum? Fusese dată dispărută cu o lună în urmă, presupusă moartă. Erau atât de multe întrebări pe care Marie voia să i le pună, dar Josie era prea slăbită pentru a putea vorbi, cu atât mai puțin pentru a descrie ororile prin care trecuse. Marie voia să-i povestească despre tot ce se întâmplase, inclusiv despre moartea lui Julian.

Dar nu mai era timp acum. Goleau întreaga închisoare, organizând oamenii în față, afară, în camioane. Fie te supuneai, fie erai călcată în picioare sau împușcată.

— Vino, o îndemnă ea pe Josie să se ridice în picioare. Trebuie să ne mișcăm.

— Nu pot, răspunse Josie.

Marie încercă să o ridice, dar căzu sub greutate. În spatele ei, se auzi o împușcătură, amintindu-i ce se întâmpla dacă refuzau să meargă.

— Ba poți, haide.

Marie se sprijini pe genunchi și încercă din nou să o ridice pe Josie. Își aminti ziua în care Josie o cărase în spate când coborâseră dealul scoțian în timpul alergării care părea să se fi întâmplat în altă viață. Acum era rândul lui Marie să fie puternică.

— Vino, îi spuse lui Josie.

Aproape că putea simți vântul aspru din munții Scoției îndemnându-le să meargă înainte.

Porniră împreună, să-și înfrunte soarta.

∵

Prin geamul dubei, Marie putea vedea o dâră slabă de lumină. Nu mai știa dacă era răsăritul sau apusul. Fuseseră aduse de la Fresnes la Gare de

Pantin în camioane, încărcate în vagoane pe calea ferată. Trenul stătuse nemișcat în gară ore întregi, încingându-se sub soarele arzător de vară. Când plecase, în cele din urmă, se îndreptase spre est într-un ritm impasibil, uneori oprindu-se ore în șir, apoi pornind din nou la fel de inexplicabil. La un moment dat, Marie presupuse că trecuseră din Franța în Germania. Ușile se deschiseseră o dată să li se dea o găleată cu apă și niște pâine veche, nu suficiente pentru toată lumea. Marie avea gura uscată și buzele crăpate de sete.

Unele dintre femei gemeau; altele erau tăcute, resemnate. Aerul duhnea a miros de excremente și chiar mai rău. Cineva murise în vagon, probabil nu doar o persoană, judecând după duhoare.

Marie descoperise că era mai suportabil să stea în picioare și să-și țină nasul cât mai aproape de geamul minuscul. Dar Josie era prăbușită pe podea lângă ea.

Marie se chirci din cauza unei crampe violente la stomac. Era o găleată în cealaltă parte a vagonului, pe care trebuia să o folosească pentru a se ușura. Dar chiar dacă ar fi reușit să ajungă, nu îndrăznea să o lase singură pe Josie. Pentru o clipă, se temu că-și va da drumul pe ea. Apoi simți sângele, alunecându-i pe picior într-un șuvoi fierbinte, umilitor. Îi venise menstruația. Își strânse rochia mai tare între picioare, simțind cum era pătrunsă de umezeală. Pur și simplu, nu avea ce să facă.

Se aplecă aproape de Josie și îi puse mâna în dreptul gurii pentru a se asigura că mai respira. Josie ardea din cauza febrei, radiind de căldură. Marie luă cârpa udă pe care reușise să o înmoaie când trecuse găleata prin vagon mai devreme, și o așeză pe fruntea fierbinte a lui Josie. Nu știa ce problemă avea prietena ei; nu avea nicio rană vizibilă. Tifos, probabil, sau dizenterie. Se aplecă mai aproape, nepăsându-i dacă ar fi luat boala de la Josie.

— Josie, trăiești. Mă bucur atât de tare că te-am găsit. În tot acest timp ne-am gândit…

Josie zâmbi.

— Am fost să stabilesc un contact cu membrii Maquis…

Făcu o pauză să-și umezească buzele și să tragă puțin aer în piept.

— Dar era o capcană. Nemții știau că mergeam acolo să mă întâlnesc cu cineva și mă așteptau. Știau cine sunt, identitatea mea reală, chiar și faptul că sunt pe jumătate evreică. Oricine ne-a turnat este încă în libertate. Trebuie să găsim o modalitate să-l anunțăm pe Julian.

Josie nu știa. Pentru o clipă, Marie intenționă să-i ascundă adevărul, temându-se că ar fi fost prea mult pentru ea. Dar nu putea.

— Julian a murit.

Josie tresări.

— Ești sigură?

— Am fost martoră. O lacrimă alunecă pe obrajii lui Marie. L-am ținut în brațe când și-a dat ultima suflare. A fost vina mea, recunoscu ea. SD-ul avea unul dintre aparatele noastre de radio și au vrut ca eu să transmit un mesaj către Londra, astfel încât cei de acolo să nu devină mai suspicioși și să continue să transmită informații. Am încercat să-l transmit fără verificarea de securitate, să observe că era o înscenare. Dar nemții și-au dat seama ce am făcut și l-au ucis pe Julian.

— Ai procedat exact cum am fost antrenate, reuși Josie să spună, liniștind-o pe Marie când, de fapt, ar fi trebuit să fie invers. Nu trebuie să te învinovățești. Este ceea ce și-ar fi dorit Julian. Nu ar fi vrut să renunți la operațiune pentru el.

Apoi, fața lui Josie deveni imobilă.

— Atunci, totul s-a terminat, spuse încet.

Se lăsă pe spate, puțina putere pe care o adunase părând să-i dispară.

Marie vru s-o contrazică, dar nu putea. Se lăsă să cadă pe podeaua vagonului, strecurându-se în

locul de lângă prietena ei. Degetele ei le găsiră pe ale lui Josie și cele două femei rămaseră tăcute printre sunetele scoase de trenul care mergea pe șine și gemetele îngrozitoare ale femeilor muribunde.

Josie închise ochii, părând să doarmă. Privind-o, lui Marie i se rupea sufletul. Josie fusese cea mai bună dintre ele. Și totuși, zăcea acolo, distrusă, arătând ca un cadavru zbârcit și în suferință. O fată de optsprezece ani ar fi trebuit să se bucure de visele tinereții, nu să-și aștepte moartea.

— Am putea să fim la Londra și să dansăm în acest moment, inedită Marie cu voce tare.

Era o glumă veche, pe care obișnuiau să o facă după cele mai grele zile de antrenament la Arisaig House.

— O noapte la Ritz cu vreun necunoscut american.

Josie deschise ochii pe jumătate și reuși un zâmbet stins, mai mult o grimasă de data asta. În schimb, se auzi un horcăit din gâtul ei, semnul clar că i se apropia sfârșitul.

— Josie…

Marie voia să o întrebe atâtea despre viața ei și despre lucrurile pe care le văzuse pe teren. Josie ar ști cum să continue, să supraviețuiască oricărei încercări ar fi așteptat-o. Dar deja era prea departe să mai răspundă.

Dintr-odată, se auzi un huruit în depărtare. O explozie sau ceva de genul ăsta. Se auzi un murmur prin vehicul.

— Bombele Aliaților, șopti cineva.

O femeie ovaționa, iar alta aplauda. Era posibil să fie mult promisa eliberare? Circulau zvonuri de o grămadă de timp, dar lui Marie nu-i mai venea să creadă.

Însă veselia lor fu de scurtă durată. Urmă o altă explozie, de această dată mai aproape. De pe acoperișul vagonului cădeau bucăți de fier. Marie o

acoperi pe Josie cu propriul corp pentru a o proteja de resturile exploziei care veneau peste ele.

— Am fost loviți! strigă cineva.

Încă nu, se gândi Marie, dar era doar o chestiune de timp. Vagonul se zgâlțâia și începuse să se încline pe partea lor, iar Marie se strădui să facă față valului de trupuri care cădeau spre ele.

Apoi, exploziile încetară, iar vagonul se opri, aplecându-se nesigur într-un unghi ascuțit. Ușile se deschiseră, iar briza de aer răcoros veni ca o alinare.

— *Raus! Mach schnell*![23] se auzi ordinul de evacuare.

Marie era uimită. De ce le-ar fi păsat nemților dacă un vagon plin cu prizonieri se răsturna sau era lovit de o bombă? Dar, când se ridică și privi pe geam, observă că șinele din fața lor fuseseră distruse, făcând trecerea imposibilă.

Celelalte femei escaladau partea înclinată a vagonului acum, urmând ordinele de evacuare. Dar Josie zăcea pe podea, fără să se miște. Murise?

— Vino, Josie, o imploră Marie, disperată.

Încercă să o târască pe Josie, dar unghiul ascuțit în care se afla vagonul făcea acest lucru imposibil.

Observându-le pe cele două femei care încă se aflau în interiorul vagonului, unul dintre nemți veni înăuntru.

— Afară! urlă el, venind mai aproape.

— E bolnavă și nu se poate mișca, strigă Marie, implorând clemență.

Își dădu seama imediat de greșeala pe care o făcuse. Nemții considerau că bolnavii și răniții nu meritau să fie îngrijiți, ci să fie eliminați rapid. Neamțul își ridică piciorul să o lovească pe Josie și îi administra o lovitură îngrozitoare, aproape săltându-i trupul de pe podeaua vagonului.

— Nu! strigă Marie, aruncându-se peste prietena ei.

— Mișcă-te sau o să pățești același lucru, îi ordonă neamțul.

Marie nu răspunse, ci o ținu pe Josie și mai strâns. Nu voia să o lase în voia sorții. Simți un vâjâit în aer în timp ce piciorul soldatului se năpustea din nou. Simți durerea reverberându-i în coaste, care încă erau învinețite de bătăile pe care le suferise pe Avenue Foch. Se încolăci ca o minge peste prietena ei, pregătindu-se pentru încă o lovitură, întrebându-se câte putea să îndure. Se uită cu coada ochiului cum neamțul punea mâna pe pistol. Așadar, aici se sfârșea totul. Cel puțin era cu Josie, nu singură.

— Îmi pare rău, șopti Marie, gândindu-se la fiica ei pe care nu ar fi trebuit să o părăsească niciodată.

Se auzi un bubuit, în timp ce un alt neamț urcă în vagon.

— Nu-ți risipi muniția, îi spuse el celuilalt. Dacă vor să moară aici în timpul atacului aerian, lasă-le.

Dar primul soldat insistă, apucând-o cu brutalitate pe Marie și încercând s-o îndepărteze de prietena ei. Marie opuse rezistență, apoi simți o mișcare sub ea. Când privi în jos, ochii lui Josie erau larg deschiși, cu privirea clară și calmă. Dintr-odată, erau înapoi în Scoția, doar ele două, stând treze, întinse pe pat, în întuneric. Pe buzele lui Josie se citea clar un singur cuvânt: *fugi.*

Marie simți atunci ceva rotund și greu între ele. Josie ținea lipită la piept o bilă din fier. O grenadă, ca acelea cu care se antrenaseră la Arisaig House. Nu-și putea imagina cum reușise să o țină asupra ei în tot acest timp. Dar știa că Josie o păstrase special pentru acest moment – ultima ei suflare.

— Nu! strigă Marie, dar era prea târziu.

Josie trăsese deja cuiul.

Marie se ridică de lângă Josie și, parcă propulsată de niște mâini nevăzute, se repezi printre nemții care se adunaseră în jurul lor.

Sări spre ușă, în lumina zilei de cealaltă parte a ușii. Nu mai era neputincioasă. Putea face asta.

Pentru Tess. Pentru Julian. Pentru Josie. Pentru toți.

Vagonul de marfa explodă, aruncând-o pe Marie în față, în întuneric.

Capitolul 27

ELEANOR

Germania, 1946

Trei zile mai târziu, Eleanor oprea jeep-ul închiriat în fața intrării de sud a fostului lagăr de concentrare Dachau. După ce plecase de la The Savoy, Eleanor se urcase într-un tren aproape gol de la Gare de l'Est și călătorise toată ziua și noaptea următoare, traversând Franța. Pe măsură ce se apropia, pe întuneric, de granița germană, devenea din ce în ce mai tensionată. Germania îi apărea în minte ca un teritoriu vast, cum o știa din timpul războiului, sursa răului și a unei suferințe imense. Nu mai fusese acolo de când o traversase pe când era doar o fetișcană, când fugise din Polonia cu mama ei și cu Tatiana. Acum, ca și atunci, se simțise urmărită, ca și când cineva ar putea veni după ea s-o oprească în orice moment. Dar trecu granița fără probleme, doar cu o verificare superficială a pașaportului de către un gardian, care, din fericire, nu întrebase care era scopul călătoriei sale acolo.

Ajunsese la Stuttgart, apoi luase un alt tren pentru a merge spre sud. Trenul străbătea prudent traseul printre dealurile bavareze acoperite cu păduri de pin, oprindu-se des și ocolind porțiuni de cale ferată care încă nu fuseseră reparate de la ultimele raiduri aeriene ale Aliaților. În cele din urmă, coborâse în ceea ce fusese cândva gara din München, acum ruina unei clădiri cu un singur peron amărât. Citise despre anihilarea Germaniei în campania de bombardamente din ultimele zile ale războiului, dar nimic nu o pregătise pentru amploarea distrugerii: zone întregi de clădiri bombardate, o mare de dărâmături care făcea ca zilele cele mai întunecate ale bombardamentelor

nemților să pară nimic pe lângă ce se întâmplase aici. Ar fi vrut să se bucure de durerea germanilor. Până la urmă, țara lor produsese toată suferința. Dar aceștia erau oameni obișnuiți, care trăiau pe străzi în miezul iernii, neavând nimic decât niște haine subțiri care să-i apere de frig. Mai ales copiii care cerșeau în gară o mișcaseră într-un fel în care nimeni nu o mai impresionase vreodată. Puternica națiune agresoare fusese făcută praf și pulbere.

Nimeni nu știa că Eleanor se ducea în Germania. Se gândise inițial să-i transmită Directorului noutățile, să-i spună încotro se îndrepta și să-i solicite autorizarea. Dar el îi spusese să păstreze tăcerea. Chiar dacă ar fi vrut să o ajute, nu prea mai avea cum. Și era posibil să o refuze. Să pună întrebări prin Paris era una; dar să se învârtă în jurul tribunalelor din Germania era altceva.

Dar faptul că nu-i spusese însemna că nu avea niciun statut oficial aici, se gândi Eleanor în timp ce stătea în jeep, cu motorul pornit, în fața gardului de sârmă ghimpată de la Dachau. Lagărul arăta exact ca în fotografii, hectare întregi de teren pe care se aflau clădiri joase din lemn, acoperite de un strat subțire de zăpadă. Cerul era mohorât și plumburiu. Eleanor aproape putea să vadă victimele care fuseseră ținute aici până în urmă cu mai puțin de un an, bărbați fără păr, scheletici, femei și copii în haine de închisoare subțiri, cu dungi. Cei care supraviețuiseră fuseseră demult eliberați, dar ea aproape că le simțea ochii afundați în orbite, fixând-o, întrebând de ce lumea nu venise mai devreme să-i salveze.

— Documentele, spuse gardianul.

Eleanor îi înmână gardianului documentele pe care Directorul i le dăduse înainte să plece din Londra. Își ținu respirația în timp ce el le verifica.

— Astea au expirat ieri.

— Serios? întrebă Eleanor mirată. O, Doamne, eram sigură că astăzi este douăzeci și șapte.

Ea încercă să-i zâmbească în cel mai frumos mod posibil. Șiretlicurile feminine nu-i erau prea familiare.

— Sunt convinsă că dacă îți întrebi superiorul, va spune că totul e în regulă, spuse ea la cacealma.

Gardianul se uită cu neîncredere în spatele lui, spre clădirea masivă de cărămidă care se întindea de-a lungul coridorului de intrare în lagăr. Era intersectată de un arc larg, cu un turn pătrat, amenințător, care se ridica deasupra ei. Dachau se afla pe terenul unei foste fabricii de armament. În timp ce venise cu mașina spre lagăr, peste drumul înghețat bocnă, construit pe un strat de turbă, fusese uimită de casele care îl flancau pe ambele părți; se întrebase la ce fuseseră martori, ce știuseră și gândiseră oamenii de acolo în timpul războiului. Ce făcuseră în legătură cu asta?

Gardianul studia documentele, neștiind ce să facă. Nu-și dădea seama dacă era speriat de perspectiva de a-și deranja șeful la ora prânzului, de drumul lung prin zăpadă sau de ideea de a-și părăsi postul.

— Îți zic eu cum facem, spuse ea. Lasă-mă să intru și mă întorc mâine-dimineață la prima oră să rezolvăm problema.

Eleanor nu știa ce să facă odată ce ar fi ajuns înăuntru, dar știa că trebuia să treacă de un gardian dacă voia să-l găsească pe Kriegler.

— Bine.

Eleanor respiră ușurată în timp ce gardianul îi înapoia documentele. Până la urmă, o lăsa să intre. Dar, în timp ce pornea motorul, se auzi o altă voce strigând.

— Stai pe loc!

Un bărbat se îndreptă spre mașină și deschise portiera.

— Doamnă, vă rog să coborâți.

Avea un accent american din sud, pe care îl recunoștea din filme. Era mai în vârstă decât

gardianul, iar tresele de ofițer de pe umerii uniformei indicau că era maior.

— Ieșiți, repetă el.

Ea se conformă, strivind norul de fum de țigară din jurul capului ei.

— Nu lăsa niciodată pe cineva care nu-i suficient verificat, îi făcu el observație gardianului. Nici chiar o femeie care arată bine.

Eleanor nu știa dacă să se simtă flatată sau jenată.

— Și, întotdeauna, verifică vehiculul. Ne-am înțeles?

— Da, domnule.

Maiorul își scutură zăpada de pe bocanci. Deși probabil erau minus zece grade, nu avea pe el nicio haină groasă.

— O preiau eu.

După ce gardianul se retrase în cabina lui, maiorul se întoarse spre Eleanor.

— Cine sunteți cu adevărat?

Își dădu seama văzându-i privirea pătrunzătoare că nu avea niciun sens să-l mintă.

— Eleanor Trigg.

El verifică actele pe care i le înmânase.

— Ei bine, astea au toate ștampilele, chiar dacă sunt expirate. Eu sunt Mick Willis, de la Secția de Investigații, Departamentul pentru Crime de Război. Sunt un căutător în carul cu fân.

Ea clătină din cap, fără să încerce să pretindă că ar fi înțeles.

— Vânători de naziști. Ne numesc așa pentru că putem găsi acul în carul cu fân. Îi vânez pe nenorociții de naziști, sau cel puțin i-am vânat. Acum sunt detașat aici ca reprezentant al JAG[24] al Armatei SUA, pentru a ajuta să fie pregătiți pentru proces.

Avea o figură aspră și acoperită cu o barbă țepoasă.

— Ce dorești?

— Sunt britanică, fac parte din DOS. Am recrutat și coordonat agenții noștri care au fost trimiși de la Londra.

— Am crezut că ați fost desființați.

Vocea lui era pătrunzătoare și directă.

— Da, dar fostul meu șef, colonelul Winslow, m-a trimis să investighez.

Căută în geantă și scoase fotografiile.

— Agente, dispărute fără să avem nicio informație despre soarta lor, accentuă ea. Am descoperit o pistă în Franța că ar fi posibil ca unele dintre ele să fi fost trimise aici.

Nu-i dezvălui motivul real pentru care venise.

— Nu a rămas nicio victimă a Reich-ului aici. Toate au fost trimise în taberele de refugiați. Dar deja știi asta. O privi fără nicio tresărire. Ce vrei, de fapt?

Cu siguranță, nu aveai cum să-l păcălești pe Mick Willis.

— Îl aveți aici pe Hans Kriegler. Vreau să vorbesc cu el, să-l întreb despre fete.

— Este imposibil. Nimeni nu are voie să intre la el din ordinul procurorului șef, Charlie Denson, însuși.

Eleanor se simți cuprinsă de un val de frustrare. Fusese refuzată mai întâi de britanici, apoi de francezi de zeci de ori. Dar americanii acordau ajutor și erau plini de bune intenții. Se gândise să-și încerce norocul cu ei.

— Uite, trebuie să pleci, dar nu ai cum să te întorci în oraș în noaptea asta. Pot să-ți ofer o masă și un loc unde să dormi. Dar, primul lucru mâine-dimineață, te faci nevăzută. Ai înțeles?

Eleanor deschise gura să protesteze. Nu avea nicio intenție să plece. Va vorbi cu Kriegler. Nu accepta nimic altceva. Dar putea vedea după maxilarul încordat al lui Mick că nu va fi de acord.

— E foarte bine, mulțumesc.

Se gândise că trebuia să-l urmeze pe jos, în schimb, el se îndreptă spre jeep, către locul

șoferului.

— Îmi permiți?

Ea confirmă din cap și se urcă pe locul pasagerului.

— Dormitoarele noastre sunt la vreo opt sute de metri de aici, explică el, în timp ce mergeau prin perimetrul lagărului. Stăm într-una dintre fostele cazărmi ale SS.

Ea era uimită de dimensiunea și amploarea lagărului care i se desfășura în față în timp ce el conducea. Era mult mai mare decât își imaginase vreodată. El opri în fața unei clădiri lungi din lemn, fără etaj, care, spre ușurarea ei, se afla în afara gardului ghimpat al lagărului.

— Urmează-mă!

El o conduse înăuntru. Era o încăpere slab luminată de o singură veioză Anglepoise aflată pe un birou de metal. O cutie de conserve răsturnată era plină cu mucuri de țigară și scrum. Cineva prinsese cu piuneze fotografiile unor persoane date în urmărire, nemții care se mai aflau încă în libertate.

— Mă duc să-ți aranjez o cameră pentru la noapte. Așteaptă aici – și nu atinge nimic.

Eleanor stătea stingheră în mijlocul camerei. Voia cu disperare să răsfoiască prin documentele de pe birou și prin dosare, dar nu îndrăznea. Câteva minute mai târziu, Mick reveni.

— Or să-ți facă rost de un loc. Cel mai bine ar fi să mănânci înainte să se închidă popota.

El ieși din birou fără să spună nimic, imaginându-și că ea îl va urma. Intrară într-o sală cu mese lungi, care îi amintea de clădirea pentru antrenament de la Arisaig House. Aproape că putea auzi râsetele fetelor. Dar popota de aici era cu autoservire. Mick îi înmână o tavă și o conduse spre rândul unde erai servit direct cu un fel de carne și cartofi, fără să fii întrebat nimic.

— Condițiile noastre nu sunt rele, remarcă Mick, în timp ce găsiră două locuri la o masă.

Orice este mai bun decât iarna pe care am petrecut-o în vizuinile de vulpe de lângă Bastogne. Desigur, mâncarea e tot groaznică.

Eleanor simți un gol în stomac gândindu-se la copiii înfometați pe lângă care trecuse în gara din München, atât de slabi încât li se vedeau oasele prin pielea de o culoare bolnăvicioasă. Și asta, se gândea ea, cu siguranță era nimic, comparativ cu evreii suferinzi care fuseseră închiși la Dachau, la nici trei sute de metri depărtare de locul în care stăteau acum. Mick începu să mănânce fără nicio problemă.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticos mai devreme, spuse el printre îmbucături. Întreaga operațiune este dată peste cap. În timp ce în marile procese din Nürnberg sunt aduse cazurile de mare anvergură, adevărații monștri, gardienii care au făcut adevăratele crime, sunt aici. Și avem prea puțin material prețios cu care să lucrăm. Avem un proces care începe săptămâna viitoare și muncim continuu. Suntem toți epuizați. El se opri, privind-o din cap până-n picioare. Nici tu nu arăți prea bine, adăugă apoi, direct.

Ea ignoră ofensa neintenționată.

— Sunt pe drum de la Paris de ieri de dimineață. Și acum, se pare că sunt trimisă înapoi.

— În zori, confirmă el, încă mestecând.

Nu încerca să fie nepoliticos, remarcă ea. Mai degrabă mânca cu graba unuia care trăise mereu pe câmpul de luptă, neștiind cât timp avea ca să mănânce sau când era următoarea masă.

— Nu putem lăsa nimic să intervină în pregătirile pentru proces. Făcu o pauză. Am auzit de femeile-agenți.

Eleanor era impresionată. Doar puțini din afara DOS ar fi putut auzi despre programul ei.

— Am citit în rapoarte că unele dintre ele au fost arestate împreună cu bărbații. Nu știu dacă erau dintre ale tale, bineînțeles, adăugă el grăbit.

— Toate erau ale mele. Spune-mi, îi ceru, în nerăbdarea ei, uitând să fie politicoasă.

— Am interogat un gardian care spunea de câteva femei care au fost aduse aici.

— Când?

El se scărpină în cap.

— Iunie sau începutul lui iulie ’44 poate. Nu era ceva neobișnuit să fie aduse femei aici. Era o baracă pentru ele peste deal.

El indică direcția prin întunericul de afară. Eleanor simți un gol în stomac. Venind să-l găsească pe Kriegler, nu-și dăduse seama că va ajunge în același loc în care fetele ei fuseseră pierdute pentru totdeauna.

— Dar aceste femei nu au fost înregistrate în evidențe, nu au intrat niciodată în barăci. Au fost duse direct în celulele de interogare.

Eleanor se cutremură. Auzise de astfel de locuri de suferință înainte de moarte.

— Nimeni nu le-a mai văzut vreodată. Cu excepția unui prizonier care lucra în clădirea aceea. Avem declarația lui.

— Pot să o văd?

El ezită.

— Presupun că n-are ce să se întâmple dacă îți arăt transcrierea. Oricum, mâine pleci. Poți să o vezi după ce mâncăm.

Ea împinse tava peste masă, apoi își dădu scaunul în spate, cu un zgomot puternic.

— Eu am terminat.

Mick mai luă o îmbucătură, se ridică și debarasă tăvile. O conduse înapoi în biroul unde îl așteptase mai devreme. Erau grămezi de hârtii peste tot, iar lui Eleanor, care ținuse întotdeauna o evidență impecabilă a dosarelor ei, i se părea că nu va fi în stare să găsească nimic, până la urmă. Dar el se îndreptă spre fișet și deschise sertarul fără nicio ezitare. Scoase un dosar subțire și i-l înmână.

Eleanor îl deschise. Era o declarație în calitate de martor a unui polonez care fusese obligat să

lucreze ca muncitor la Dachau. Ea sări peste paginile din declarație despre munca oribilă pe care fusese obligat să o desfășoare, să așeze trupurile în cuptoare după ce prizonierii erau uciși.

Îi atrase atenția un rând.

— Trei femei au fost aduse cu un transport într-o noapte. Ieșeau în evidență și era foarte bine îmbrăcate. Una avea părul roșcat.

Aceea trebuie să fi fost Maureen. Eleanor continuă să citească.

— Nu arătau că le era teamă și au traversat lagărul ținându-se de mână, chiar dacă erau amenințate cu arma. Femeile nu au fost înregistrate ca prizoniere, ci au fost duse direct la barăcile unde era cabinetul medical, lângă locul unde munceam eu. Un gardian le-a ordonat să se dezbrace pentru examinarea fizică. Am auzit o voce de femeie întrebând Pour quoi?

De ce? își traduse în mine Eleanor înainte de a continua să citească:

— Iar răspunsul a fost: Pentru tifos. Nu am mai auzit nimic după aceea, apoi mi-au fost aduse cadavrele.

Eleanor lăsă dosarul jos. Li se injectase ceva, spunându-li-se că era un medicament. Știuse că fetele erau moarte. Dar imaginea a ceea ce li se întâmplase exact îi apărea acum clar. Era aproape insuportabil.

Dar încă nu știa, în primul rând, cum fuseseră prinse. Încercă să-și țină în frâu sentimentele și să se concentreze pe motivul pentru care venise.

— Trebuie să-l văd pe Kriegler.

— Dă-o naibii, Ellie, înjură Mick.

Era pentru prima oară în viața ei când i se adresa cineva astfel. Se gândi să-i spună că n-o chema așa, dar se hotărî să se abțină.

— Ești foarte insistentă.

Mick scoase un pachet de țigări și-i oferi una. Ea îi făcu semn că nu vrea. Fumase doar în nopțile

când își condusese fetele la avion să le trimită în Franța; nu mai trăsese niciun fum de atunci.

— Deja ți-am spus mai mult decât ar fi trebuit. Fetele tale au fost ucise de nemți. E mare păcat, dar cel puțin acum știi sigur. Nu este suficient?

— Nu pentru mine. Vreau să știu tot – inclusiv cum au prins fetele, în primul rând. De aceea am nevoie să vorbesc cu Kriegler. O jumătate de oră. Asta e tot ce îți cer. Spui că vrei să-i aduci pe acești bărbați în fața justiției. Dar cum rămâne cu cei împotriva cărora au comis crimele?

Mick trase un fum din țigară, apoi îl expiră apăsat.

— Agentele nu aveau niciun statut oficial și, în afară de raportul pe care ți l-am arătat, nu știm cum s-au întâmplat multe alte lucruri. Este ca și când dovezile au dispărut odată cu ele.

Era ceea ce-și doreau nemții, se gândi Eleanor. Încă un mod prin care i se refuza posibilitatea de a li se face dreptate fetelor ei.

— Îți înțeleg loialitatea față de aceste fete și este admirabilă, continuă Mick. Dar trebuie să vezi întregul tablou. Acești bărbați au ucis mii – nu, milioane de oameni. Și Kriegler este printre cei mai răi dintre ei. Nu pot risca să nu fie adus în fața justiției doar pentru a te ajuta pe tine. Mai ales când nu suntem gata…

Se opri, ca și când își dăduse seama că spusese prea mult.

— Asta e, spuse Eleanor. Cazul vostru împotriva lui Kriegler – nu este suficient de solid, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

Dar vocea lui era nesigură.

— Kriegler. Eleanor insistă. Nu vrea să vorbească. Nu aveți dovezile necesare să-l condamnați, nu-i așa?

— Chiar dacă ar fi așa, cazul este clasificat. Știi că nu aș putea să spun.

— Am toate avizele de securitate de la Whitehall. *Am avut*, se corectă în sinea ei. Dacă-mi

spui, poate aș putea fi de ajutor.

El își ridică brațele.

— Bine, bine, am înțeles. Nu aici.

Îi făcu semn să iasă din birou pe hol. Eleanor era mirată: biroul, cu ușa închisă, părea locul perfect să stea de vorbă. Cine, se mira ea, credea Mick că i-ar putea asculta?

— Este vorba despre Kriegler, spuse el când ajunseră afară.

Era întuneric beznă, iar gerul părea să fi devenit și mai aprig. Lui Mick îi ieșeau aburi din gură când vorbea.

— Cazul împotriva lui nu este atât de solid pe cât am vrea noi să fie, recunoscu el, până la urmă. Kriegler și-a șters urmele incredibil de bine și cei câțiva subordonați ai lui pe care îi avem în custodie nu vor să depună mărturie împotriva lui. SD era o unitate foarte unită și disciplinată. Mai degrabă ar muri decât să-și trădeze fostul șef. L-am făcu pe dracu-n patru să obținem ceva de la el. Am apelat la toate metodele. Am făcut presiuni. Nu cedează.

Kriegler era un maestru al interogatoriilor el însuși, știa mai bine decât oricine cum să reziste. Eleanor, de fapt, nu făcuse pe nimeni să cedeze. Dar petrecuse destul timp la DOS ca să știe cum să forțeze un martor.

Mick continuă:

— Tribunalul pentru Crime de Război crede că acest caz este prea important ca să ne ocupăm de el aici. Vor să-l transfere la Nürnberg. Dar suntem presați de la sediul Armatei a Treia din München să ținem cazul aici și să încercăm să marcăm o victorie pentru procesele din Dachau.

— Pot să vă fiu de ajutor, se oferi Eleanor, fără să se gândească dacă, într-adevăr, putea.

Se aplecă, apropiindu-se de el. Vizualiză în minte dosarul lui Kriegler de la sediul din Londra, în care erau relatate cruzimile lui.

— Aveți nevoie să cunoașteți istoricul lui, felul lui de a interoga, detaliile anchetei încrucișate. Eu le am.

Eleanor urmărise mișcările lui Kriegler și ale nenorociților de la SD dispuse ca un joc de șah. Deși nu avea încă răspunsurile pe care le căuta despre modul în care fuseseră trădate fetele, știa prea bine crimele lui Kriegler și ale altora.

— Pot să-ți obțin documente.

Încă o cacealma; dovezile pe care le-ar fi oferit arseseră odată cu Norgeby House. Și nu i le-ar fi putut aduce într-un proces care urma să aibă loc în mai puțin de două zile.

— Am să depun mărturie pentru voi, semnez o depoziție sub jurământ. Și aveți nevoie să pătrundeți în mintea lui, să vă dați seama ce contează cel mai mult pentru el, care-i sunt cele mai negre secrete.

— Spune-mi cum.

Ea clătină din cap.

— Nu până când nu-mi dai ce am nevoie. Zece minute singură cu el.

— De ce crezi că-ți va vorbi?

— Pentru că îl cunosc, spuse ea, dându-și seama cât de ridicol suna.

— Nu l-ai întâlnit niciodată, nu?

— Tu îi cunoșteai pe naziștii pe care i-ai vânat prin toată Europa? Nu, dar le știai poveștile, familiile, crimele pe care le făcuseră.

Mick dădu din cap.

— La fel e și Kriegler pentru mine.

— El e diferit. N-o să cedeze.

— Nu strică să încerc.

— E o nebunie!

— E o metodă mai neortodoxă, recunoscu ea. Vreți să câștigați procesul sau nu?

El nu răspunse.

— Uite ce e, n-am timp pentru asta. Dacă nu-mi dai acces, atunci am să mă îndrept către următoarea pistă.

Era o cacealma calculată. Dachau era ultima ei încercare. Se ruga doar ca el să nu știe asta.

— Oricum, mi-e imposibil să-ți dau acces. Va fi transferat la Nürnberg la prima oră.

Ajunsese la timp, își dădu seama Eleanor. Nu ar fi obținut niciodată acces să-l vadă pe Kriegler la Nürnberg.

— Atunci, lasă-mă să vorbesc cu el acum.

— Zece minute, cedă el. Și trebuie să fiu de față.

— Cincisprezece, plusă ea. Și poți asculta la ușă, de afară.

— Ești întotdeauna atât de dificilă?

Ea ignoră comentariul. Își petrecuse o bună parte din viață fiind considerată dificilă, doar pentru că făcea aceleași lucruri ca și bărbații.

— N-o să vorbească dacă ești tu acolo, explică ea.

El o privi pentru un moment.

— Nu văd cum ai putea face asta, spuse el.

Ea își ținu respirația, așteptând să fie refuzată, să fie întoarsă din drum, așa cum fusese de atâtea ori în ultimele luni și ani.

— Dar nu am alte opțiuni. Nu acum, spuse el încet. Ar atrage prea multă atenție dacă ai apărea acolo în puterea nopții. Plecăm la cinci dimineața. Trebuie să fim acolo înainte să ajungă cei care trebuie să-l transporte la Nürnberg.

Ea voia să-l vadă pe Kriegler acum. Dar dădu din cap afirmativ, știind că era mai bine să nu insiste.

Mick o conduse în altă clădire, apoi pe hol. Își putea da seama că fusese proaspăt zugrăvită după război, curățată cât să poată fi locuită de ofițerii Aliaților, să fie șterse lucrurile oribile care se întâmplaseră acolo. El deschise ușa unei camere înguste, cu un pat și un lavoar.

— Ne vedem de dimineață, spuse el înainte să închidă ușa.

Eleanor nu reuși să adoarmă în dormitorul rece și neprimitor, ci așteptă să treacă orele. Rămase trează pe pat, imaginându-și fetele sosind în lagăr așa cum descrisese muncitorul în depoziția lui. O liniștea, într-o oarecare măsură, gândul că veniseră împreună. Dar cum se întâlniseră?

Părea puțin probabil să fi fost arestate în același loc. Eleanor nu înceta să se mire: Ce s-ar fi întâmplat dacă erau anunțate mai devreme că aparatul de radio fusese compromis și era o capcană? S-ar fi despărțit și s-ar fi ascuns. În schimb, fuseseră arestate și, în cele mai multe dintre cazuri, ucise. Era vina ei. Ar fi trebuit să insiste cu dubiile pe care le avea, să-l forțeze pe Director sau pe cineva mai sus de el să o asculte mai devreme – iar fetele ei plătiseră prețul.

Când, în sfârșit, cerul începuse să devină rozaliu peste dealurile bavareze acoperite de păduri de pin, Eleanor se spălă cât de bine reuși și-și schimbă rochia. Ieși din baracă. Aerul era aspru și destul de umed, ca și când se pregătea să ningă din nou, dar nu chiar imediat.

Mick o aștepta în tăcerea de dinaintea zorilor, fumul care-i ieșea din țigară răsucindu-se în aer în timp ce-i deschidea portiera jeep-ului. Eleanor se abținu să-i ceară o țigară. Se urcară în jeep, lăsându-l din nou pe el la volan, și se îndreptară spre poarta pe unde intrase în ziua anterioară. Niciunul nu spuse nimic în timp ce intrau.

El parcă jeep-ul și coborî. Ea îl urmă, scoțându-și poalele fustei din ghete. Erau în interiorul lagărului acum. O lăsă fără să-i spună nimic sub arcul de la cabina gardianului, doar scârțâitul pașilor ei pe zăpadă întrerupând tăcerea. Căuta să vadă semnul infam, *Arbeit Macht Frei*[25] deasupra intrării, dar acesta dispăruse. Dincolo de poartă, erau rânduri-rânduri de barăci. Le privi ca și când era posibil ca vreuna dintre fete să iasă dintr-una dintre clădiri în orice moment. *Unde sunteți?*

— Arată-mi, îi spuse lui Mick. Deși nu i-ar fi spus nimic locul, trebuia să vadă unde muriseră fetele. Arată-mi tot.

El trase o linie în aer, de la stânga la dreapta.

— Cei care soseau coborau pe acest drum, pe la intrarea cu gara de lângă cazarma SS.

Eleanor și le imagina pe fetele ei, epuizate și confuze, forțate să meargă pe acel drum. Ar fi mers mândre, cu capetele ridicate, așa cum fuseseră antrenate, fără să arate frică.

Mick o conduse în jos, spre semicercul de barăci, oprind în dreptul celei din urmă.

— Aceasta este clădirea unde au fost interogate și ucise.

Vocea lui era exactă, lipsită de emoții.

— Este un crematoriu în spate unde le-au fost duse trupurile.

Eleanor îi ceruse toate detaliile, iar el nu rata niciunul. Ea atinse cărămizile cu groază.

— Ăsta este?

Făcu un semn spre o clădire joasă cu un coș care ieșea în evidență.

— Crematoriul. Da. Prizonierii îi spuneau *calea cea mai scurtă de scăpare.*

— Vreau să văd.

Se plimbă în jurul lui, să observe metalul răsucit, carbonizat, apoi îngenunche pe pământ, adunând pietrișul și lăsându-l să-i curgă printre degete.

— Vino, spuse el, în cele din urmă, ajutând-o să se ridice în picioare. Avem doar puțin timp înainte să-l ia pe Kriegler pentru interogatoriu. Nimeni nu trebuie să afle că te-am lăsat să intri.

El o conduse spre dreapta, unde o secțiune de barăci fusese delimitată cu sârmă ghimpată.

— Aici îi ținem pe el și pe ceilalți prizonieri care așteaptă procesul.

— Nu în celula de interogatoriu? întrebă ea.

I s-ar fi părut potrivit.

— Dacă am fi putut! Avem nevoie să o păstrăm așa ca probă.

Soldatul care păzea barăcile îi privea neliniștit.

— Este în regulă, spuse Mick, fluturând autorizările în fața lui.

Gardianul se dădu la o parte. Mick se întoarse spre ea.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

Ea își încrucișă brațele.

— Ce vrei să spui?

— Mă ocup de mult timp cu asta și am primit lovitură după lovitură. Adevărul, adăugă el grav, este uneori chiar opusul a ceea ce te aștepți să fie.

Și odată ce l-ai aflat, se gândi Eleanor în tăcere, *nu mai poți să-l pui înapoi, la fel cum nu mai poți băga parfumul în sticluță odată ce a fost pulverizat.* Ar fi putut pleca atunci. Dar se gândi la Marie care, cu întrebările ei permanente, își dorise întotdeauna să afle adevărul despre locul unde mergeau agenții sau ce urmau să facă. *De ce.*

— Sunt pregătită.

— Atunci, vino.

Eleanor își îndreptă spatele. În interiorul barăcii, podeaua era murdară și pereții de piatră emanau un miros urât. O conduse prin cameră și pe hol, oprindu-se în fața unei uși închise.

— Aici e.

Era diferită de celelalte, consolidată cu oțel și avea un vizor în mijloc. Eleanor aruncă o privire. La vederea lui Hans Kriegler, tresări, recunoscându-l, și se retrase. Figura pe care o văzuse de atâtea ori în rapoarte și în fotografii era acum la doar câțiva metri. Arăta la fel, poate puțin mai slab, purtând haine kaki de închisoare. Auzise relatări despre trupele Aliate care se răzbunau pe prizonieri. Dar, cu excepția unei cicatrici rozalii pe obrazul stâng, Kriegler nu arăta rău. Și părea un om obișnuit, un librar sau un comerciant pe care îl puteai întâlni pe străzile Parisului sau ale

Berlinului înainte de război. Nu semăna deloc cu monstrul pe care și-l imaginase.

Mick făcu un gest cu capul.

— Poți intra.

Eleanor se opri brusc, înțepenind pe loc. Îl privea pe bărbatul care ar fi putut avea toate răspunsurile pe care le căutase atâta timp. Pentru prima oară, nu mai era sigură că voia să afle adevărul. Ar putea să se întoarcă, să le spună unora dintre familii cel puțin că aflase unde și cum muriseră fetele. Asta era adevărat și pentru multe dintre ele ar fi fost de ajuns. Dar, după aceea, și-i imagină pe părinții fetelor și agonia din ochii lor când întrebau de ce. Își jurase că va afla ce se întâmplase și de ce. Nimic altceva nu ar fi mulțumit-o.

Celula era o cameră a barăcii, mică și dreptunghiulară. Avea un pat cu o pătură și o veioză mică. În colț era un ibric de cafea.

— Așa ținem prizonierii?

— Potrivit Convenției de la Geneva, Ellie. Aceștia sunt ofițeri de rang înalt. Încercăm să respectăm regulile, să nu existe acuzații de tratament necorespunzător.

Ea clătină din cap.

— Cu siguranță, fetelor mele nu li s-a arătat niciun fel de respect.

— Mai bine intră, o îndemnă Mick.

Se uită neliniștit în spate.

— Nu avem mult timp la dispoziție.

Eleanor trase aer adânc în piept și intră.

— Herr Kriegler, spuse ea, adresându-i-se ca unui civil, refuzând să folosească titlul pe care nu-l merita.

El se întoarse spre ea cu o expresie neutră.

— Sunt Eleanor Trigg.

— Știu cine ești.

Se ridică politicos, ca și când erau într-o cafenea și stabiliseră să se întâlnească să bea o cafea împreună.

— Mă bucur să te întâlnesc, până la urmă. Tonul lui era familiar, sigur, aproape cordial.

— Știi cine sunt?

Nu-și putu ascunde uimirea.

— Bineînțeles. Noi știm tot.

Ea remarcă faptul că folosea timpul prezent. Bărbatul făcu un semn spre ibricul de cafea.

— Dacă vrei niște cafea, pot să mai cer o ceașcă.

Mai degrabă aș înghiți otravă decât să beau o cafea cu tine, îi venea să spună. În schimb, clătină din cap. El luă o înghițitură, apoi se strâmbă.

— Nimic nu se compară cu cafeaua de acasă, de la Viena. Mie și fiicei mele ne plăcea să mergem la o cafenea micuță din Stefansplatz și să ne luăm tort Sacher și cafea, spuse el.

— Câți ani are fiica ta?

— Are unsprezece acum. N-am mai văzut-o de patru ani. Dar nu ai venit aici să vorbim despre copii sau cafea. Vrei să mă întrebi despre fete.

Era ca și când ar fi așteptat-o și asta o făcea să se simtă inconfortabil.

— Agentele, îl corectă ea. Cele care nu s-au mai întors acasă. Știu că sunt moarte, adăugă ea, nedorind să-l audă spunând asta. Vreau să știu cum au murit – și cum au fost prinse.

— Gazate sau împușcate, aici sau într-un alt lagăr, are vreo importanță?

Ea se albi la față auzind tonul lui impasibil.

— Erau spioane.

— Nu erau spioane, se enervă ea.

— Atunci, cum le-ai numi? replică el. Erau îmbrăcate civil, operau pe teritoriul ocupat. Au fost capturate și ucise.

— Știu asta, spuse ea, calmându-se. Dar cum au fost capturate?

El se uită într-o parte, în continuare necooperant.

— Știi că acele femei aveau și ele copii, fiice, ca și tine. Acei copii nu-și vor mai vedea niciodată

mamele.

Ea observă atunci că îi apăru un licăr în privire, o breșă prin care putea ajunge la el.

— Nici eu nu-mi voi mai vedea niciodată fiica. Am să fiu spânzurat pentru ce am făcut, spuse el.

Dacă există un Dumnezeu.

— Nu știi sigur asta. Dacă vei coopera, poate vei primi o sentință pe viață. Așa că, de ce nu-mi spui adevărul? insistă ea. Lucrurile pe care vreau să le aflu nu au nicio legătură cu procesul, adăugă ea, uitând pentru moment că-i promisese lui Mick că va încerca să-l ajute. Nu ai de ce să te temi din partea alor tăi. Toți ceilalți sunt arestați sau morți.

— Pentru că sunt unele secrete pe care trebuie să le iei în mormânt.

Ce secrete? se miră ea. Și de ce un om care avea zilele numărate alegea să tacă? Se hotărî să încerce o altă abordare. Scoase fotografiile din geantă. I le înmână lui Kriegler, iar el se uită la fiecare. Apoi se opri și ținu una dintre fotografii.

— Marie, spuse bărbatul recunoscând-o.

Îi arătă rana de pe față încă nevindecată complet.

— M-a atacat cu unghiile aici.

Îi lăsase un semn pe care nu-l va putea șterge niciodată.

— Dar, până la urmă, a făcut ce i-am cerut. Nu ca să-și salveze ei viața, ci pe-a lui.

— Vesper?

El dădu afirmativ din cap.

— Oricum, tot l-am împușcat. Kriegler părea incitat acum. Nu a fost ceva personal, adăugă el, pe un ton calm. Nu mai aveam nevoie de el… nici de ea.

— Și Marie? întrebă ea, temându-se de răspuns.

— A fost transportată de la Fresnes împreună cu alte femei.

— Când?

— La sfârșitul lunii mai.

Imediat după ce Julian se întorsese de la Londra. Mult mai devreme decât își imaginase Eleanor.

— Așadar, aveați deja aparatul de radio atunci?

El confirmă din cap.

— Dar încă primeam mesaje.

Și transmiteam, adăugă ea în gând. Toate temerile pe care le avusese în timpul războiului se adevereau.

— Mesaje de la noi. Am capturat primul aparat de radio de la Marsilia, înțelegi. Dar, de vreme ce Londra știa deja că rețeaua aceea fusese distrusă, nu avea rost să transmitem cu ajutorul lui. Așa că, am căutat pe frecvențe, până am găsit una pe care o folosea rețeaua Vesper. Am reușit să ne dăm drept un operator pentru a convinge Londra să ne transmită informații.

Jocul radio, exact cum spusese Henri la Paris. Eleanor își reaminti suspiciunile, felul în care unele transmisiuni ale lui Marie sunau bine, altele nu păreau deloc ale ei. Cele din urmă, după cum bănuise, erau, de fapt, transmise de Serviciul german de informații. Eleanor își ascunsese îngrijorarea la început, iar mai târziu, când vorbise, nu fuseseră luate în considerare de Director. Dar acum erau etalate în fața ei, la fel de clar ca o mână de cărți câștigătoare așezate pe masă. Dacă ar fi acționat conform suspiciunilor ei și l-ar fi presat mai tare pe Director pentru a afla ce se întâmpla!

Totuși, nu era timp să se învinovățească; minutele ei prețioase în care îl putea interoga pe Kriegler se scurgeau rapid.

— Dar cum? Am aflat la Paris că aveați aparatul de radio și că puteați transmite către Londra. Nu aveați verificările de securitate. Cum ați reușit?

— Nu credeam că va funcționa. Un zâmbet îi traversă fața, iar ea își ținu mâinile jos, abținându-se să nu se întindă și să-l pălmuiască. Erau atât de multe moduri în care britanicii ar fi putut să-și dea seama. La început, am crezut că erau doar neatenți,

preocupați. Abia mai târziu, ne-am dat seama că cineva din Londra dorea, de fapt, să primim mesajele.

— Poftim? Cum poți spune asta?

— La mijlocul lunii mai, 1944, am fost plecat de la sediu. Unul dintre adjuncții mei, un mare *dummkopf*[26], a făcut pe arogantul. A trimis un mesaj la Londra, recunoscând că noi eram la celălalt capăt al liniei. Când am aflat, l-am trimis în fața Curții Marțiale pentru trădare.

— Cui din Londra, mai exact?

Eleanor trimisese multe mesaje ea însăși. Dar, în mod sigur, nu știa nimic despre jocul radio.

— N-am idee. Cineva știa și, cu toate astea, transmitea în continuare. Eleanor se gândi la persoanele care aveau acces la transmisiunile rețelei Vesper. Ea, Jane, Directorul. Era un grup foarte restrâns și era sigură că niciunul dintre ei nu ar fi făcut-o. Înainte ca Eleanor să poată continua cu întrebările, Mick bătu la ușă, făcându-i semn să iasă.

— S-a terminat timpul, spuse el când ieși pe hol, fără tragere de inimă. Ai reușit să obții ce voiai?

— Cred că da.

Eleanor se gândea la afirmația lui Kriegler că nemții transmiseseră la Londra informația că ei aveau aparatul de radio. Că Londra știa. Era îngrozită și șocată. Fusese la sediu în fiecare zi a operațiunii și nu-și imaginase niciodată – cu atât mai puțin să fi auzit – așa ceva. Mick o privea cu nerăbdare, așteptând informațiile de care avea nevoie. Ea uitase, fiind concentrată pe problema fetelor, să-i adreseze lui Kriegler întrebările pe care i le promisese lui Mick. Dar nu conta. Avea răspunsurile pe care le căutase în tot acest timp.

— A recunoscut că l-a ucis pe Julian Brookhouse. A spus că l-a împușcat personal la sediul SD din Paris, în mai 1944.

Mick făcu ochii mari.

— Ai obținut toate informațiile astea în zece minute?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Dacă neagă, spune-i că am înregistrat conversația pe ascuns. Și că sunt gata să depun mărturie împotriva lui la proces.

Prima parte era o minciună; cea de a doua, nu. Mick se întoarse spre celulă.

— Trebuie să intru acolo și să-i vorbesc acum, înainte să vină să-l ia. Dacă nu vrei să mă aștepți, am să pun un soldat să te conducă înapoi la bază.

— Am să aștept, spuse ea.

Acum avea destul timp la dispoziție. Câteva minute mai târziu, Mick ieși din celulă.

— Kriegler a cerut să te mai vadă încă o dată.

Surprinsă, intră din nou să-l înfrunte pe cel mai diabolic om pe care-l întâlnise vreodată.

— Am să cooperez cu americanii.

Expresia lui era sobră acum și știa că Mick îl confruntase cu dovada privind uciderea lui Julian.

— Dar, înainte de a face asta, vreau să te ajut.

Era o minciună și ea știa. El voia ca adevărul despre fete să se ducă cu el în mormânt. Numai că acum i se citea frica în ochi.

— Dacă o fac, îmi pui o vorbă bună să fiu grațiat?

— Da.

Nu l-ar fi iertat niciodată pe Kriegler și nu l-ar fi lăsat din nou în libertate. Dar o viață lungă în care să fie bântuit tot timpul de crimele pe care le făcuse, părea o pedeapsă mai potrivită.

Ochii neamțului străluciră. Lăsă ceva să alunece pe masă. Căzu pe podea și el împinse cu piciorul obiectul spre ea. Era o cheie mică. Ea nu înțelegea cum reușise să rămână în posesia ei în timpul arestului și al interogatoriului.

— Credit Suisse din Zürich, spuse el. Cutia 9127.

— Ce este? întrebă ea.

— O poliță de asigurare, să zic așa, spuse el enigmatic. Documente care conțin răspunsurile pe care le cauți.

Inima lui Eleanor începu să bată cu putere.

— Nu voi mai fi niciodată liber, dar îți voi oferi răspunsurile pentru Marie și pentru celelalte patru pe care le-am trimis aici – și pentru fiicele lor.

Era, poate, cel mai mic gest de remușcare. Dar ceva din cuvintele lui nu se potrivea.

— Ai spus că erau cinci fete?

El confirmă din cap.

— Ești sigur?

— Au plecat din Paris împreună. Am semnat ordinul eu însumi. Una a murit când a explodat vagonul. Ar fi trebuit să ajungă patru.

— Dar în declarația martorului se spunea doar despre trei fete. Ce s-a întâmplat cu cealaltă?

— Nu mai contează. Sunt zeci de feluri în care putea să moară. Dar, din câte știu, ar putea fi în viață.

Eleanor sări și se năpusti afară din celula închisorii, trecând în fugă pe lângă Mick.

Capitolul 28

ELEANOR

Zürich, 1946

O ninsoare ușoară începuse să cadă în timp ce Eleanor traversa Paradeplatz și se îndrepta spre sediul masiv din piatră al Credit Suisse. Când clopotele Bisericii Fraumünster se auziră în depărtare bătând ora nouă și jumătate, se amestecase deja printre bancherii îmbrăcați în costume, care mergeau spre serviciu.

Eleanor părăsise Germania confuză, călătorind cu trenul spre sud. Traversase fără incidente Alpii Elvețieni acoperiți de zăpadă, care cu doar un an în urmă formau o barieră naturală care îi ajutase pe atât de mulți să scape. Ținuse strâns cheia pe care i-o dăduse Kriegler pe toată durata călătoriei.

Mick alergase după ea în momentul în care fugise din celula lui Kriegler.

— Crezi că e adevărat? îl întrebase. Crezi că este posibil ca una dintre fetele mele să fie încă în viață?

— Greu de spus, ezitase Mick. Aș vrea să spun că da. Dar știi și tu care sunt șansele. Omul e un mincinos. Chiar dacă spune adevărul că a pus cinci fete în tren în Paris, nu înseamnă că e în viață. Și, dacă ar fi fost, ar fi apărut până acum. Sunt zeci de motive pentru care nu ar fi reușit să ajungă la lagăr și niciunul nu este de bun augur. Nu vreau să pățești ceva.

— Probabil că nu este nimic nici în cutie.

Aștepta ca el să o contrazică, dar nu făcuse asta.

— Nu te duce, spusese el, în schimb. Stai aici. Ajută-ne cu procesul.

— Dacă Kriegler ți-ar fi dat o pistă despre unul dintre oamenii tăi, ai fi putut să stai fără să faci nimic?

— Nu, presupun că n-aș fi putut.

El înțelesese că era imposibil să renunți fie și la cel mai mic licăr speranță de a-i găsi pe cei pierduți.

— Atunci, mergi să vezi ce este acolo și întoarce-te repede. Ești o femeie dată naibii, Eleanor Trigg. Ne-ar prinde bine să avem permanent pe cineva ca tine aici. Ne-ar prinde bine să ne ajuți, insistase Mick. Experiența ta ar fi un mare câștig pentru echipa noastră.

Chiar încerca să o recruteze? Flatată, Eleanor se gândi la ofertă. Nu avea niciun serviciu, acum că fusese dată afară din DOS, și acasă n-o aștepta nimic. Acest post i s-ar fi potrivit. Apoi clătină din cap.

— Mă simt onorată, spuse ea. Dar sper că mă poți ierta dacă refuz, sau cel puțin nu în acest moment. Munca voastră este extrem de importantă, dar o am pe a mea și nu am terminat-o încă.

— Multe mile de mers înainte să dormi somn lin, spusese el înțelegător.

Cuvintele lui aminteau de poetul american Robert Frost[127].

— Exact, răspunsese ea cu căldură.

Erau spirite înrudite, singuratice, aflate în căutare. Deși de-abia îl cunoscuse, Mick părea să înțeleagă ce simțea ea mai bine decât oricine altcineva. Îi părea rău să-l părăsească.

Plecând de la Dachau, își dori cu disperare să o caute pe fata dispărută despre care Kriegler spusese că era posibil să fie în viață. Dar nu avea nici măcar o pistă, niciun document sau martor de la care să pornească, în afară de cuvântul lui. Iar ideea cutiei de valori de la Zürich, în legătură cu care el sugerase că ar fi conținut răspunsurile pe care le căuta despre jocul radio, o atrăgea.

Intră în bancă, iar zgomotul strident al tocurilor ei se auzi pe podea și reverberă în tavanul înalt. Pe pereți, erau expuse tablouri întunecate cu rame

aurii, pictate în ulei, ale unor bărbați sobri. Trecu pe lângă două coloane enorme și intră într-o cameră numită *Tresorraum.* Seiful.

În spatele ghișeului acoperit cu marmură, un bărbat care avea la gât o cravată model Ascot cu dungi o privi pe deasupra ochelarilor. Fără să vorbească, îi înmână o bucată de hârtie. Ea scrise numărul cutiei de valori și i-o returnă. În timp ce el citea informațiile, Eleanor se pregăti să răspundă la întrebări de genul: cine era, dacă era posesoarea cutiei. Dar bărbatul pur și simplu se întoarse și dispăru pe o ușă din spatele lui. Deci, așa mergea treaba, se gândi ea. Fără nume, fără întrebări. Frumusețea și răul din băncile elvețiene. Prin ușa din spatele ghișeului, observă un perete cu cutii de metal, ordonate pe înălțime și pe lățime, ca niște cripte minuscule într-un mausoleu. Ce alte secrete ar putea ascunde? se întrebă ea, depozitate acolo de oameni care nu mai trăiseră pentru a prinde sfârșitul războiului.

Câteva minute mai târziu, angajatul băncii se întoarse cu o cutie dreptunghiulară încuiată, care avea două încuietori deasupra. Eleanor scoase cheia pe care i-o dăduse Kriegler. Oare cum reușise el să o țină asupra lui de când fusese arestat?

Angajatul băncii scoase o a doua cheie. O introduse în una dintre încuietori, apoi îi făcu semn lui Eleanor să procedeze la fel cu a ei. Ea încercă să o introducă, dar cheia nu părea să se potrivească. I se făcu inima cât un purice. Mick avusese dreptate; Kriegler o păcălise. Dar, privind-o mai de aproape, observă că acea cheie era uzată și puțin ruginită. O curăță și încercă să o îndrepte, apoi o introduse în încuietoare.

Eleanor și angajatul băncii învârtiră cheile în același timp. Cutia se deschise cu un pocnet și bărbatul scoase o cutie mai mică din interior. Angajatul băncii își luă cheia și dispăru, lăsând-o singură.

Eleanor deschise cutia de valori cu mâinile tremurând. Era un teanc de Reichsmarks[28], care acum nu mai aveau nicio valoare și, separat, un teanc de bancnote în dolari. Eleanor le luă pe acestea din urmă și le băgă în buzunar. Erau bani mânjiți de sânge, dar nu-i păsa. Se va ocupa să ajungă la familiile fetelor în urma cărora rămăseseră copii orfani.

În afară de bani, mai era un plic. Eleanor îl deschise cu atenție. În interior, era o bucată de hârtie, subțire ca un șervețel, care mai avea puțin și se rupea când o scoase. Despături hârtia cu grijă și se uită rapid peste ea. În fața ochilor ei, negru pe alb, erau răspunsurile pe care le căutase. Era, așa cum promisese Kriegler, totul.

Era o transmisiune radio de la Paris spre Londra, datată 8 mai 1944: *Vă mulțumim pentru colaborare și pentru armele pe care ni le-ați trimis. SD.*

Acesta era mesajul pe care îl menționase Kriegler, transmis de unul dintre subordonați, prin care anunța Londra direct că aparatul de radio fusese compromis. Mesajul era marcat *Empfangen London.* Primit la Londra. Cumva se întâmplase ca ea să nu-l vadă niciodată. Dar cineva de la Londra permisese continuarea transmisiunilor, deși știa că nemții aveau aparatul de radio.

De ce îi oferise Kriegler acest document? Cu siguranță, nu din pură mărinimie sau fiind brusc animat de altruism. Nici măcar frica de urmărirea penală nu explica pe deplin un gest atât de îndrăzneț. Nu, era vorba despre adevărul referitor la crimele pe care le comisese guvernul britanic, sângele care era pe mâinile lor. Faptul că îl făcea public era ultimul lui act de război. Ce ar fi făcut cu documentul dacă Eleanor nu ar fi venit la Dachau? se întrebă ea. Probabil că ar fi găsit un alt mod de a-l face public. Sau poate ar fi dus secretul cu el în mormânt.

Dar ea cum trebuia să procedeze? Trebuia să găsească o modalitate de a scoate adevărul la lumină. De a ajunge la cei pentru care conta cel mai mult. Adevărul, odată dezvăluit, ar însemna finalul, pentru Director și pentru ea însăși, pentru ei toți.

Cu toate acestea, Eleanor le făcuse o promisiune fetelor ei. Nu avea de ales. Trebuia să clarifice lucrurile.

Ștergându-și lacrimile, ieși din seif.

Capitolul 29

GRACE

New York, 1946

Grace își puse zahăr în cafea, apoi urmări cum se topea în lichidul închis la culoare. Își ridică privirea, bucurându-se la vederea lui Frankie aplecat peste un dosar de cealaltă parte a biroului și de zgomotul neregulat pe care îl făcea radiatorul.

Trecuse o săptămână de când lăsase fotografiile la Consulatul britanic. Se întreba dacă îi va fi greu să revină la normal, de parcă întreaga poveste cu fetele nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar se reobișnuise cu vechea ei viață, ca și cum ar fi încălțat din nou o pereche de pantofi confortabili. Camera din casa unde stătea cu chirie, acum înfrumusețată cu hortensiile din plastic ale mamei sale, îi dădea mai mult decât oricând sentimentul de acasă.

Totuși, se gândea adesea la Mark și la cât de nedumerit trebuie să fi fost când se trezise și nu o găsise acolo. Într-un fel, se așteptase s-o sune, dar nu se întâmplase asta. Se gândise și la fete, și la Eleanor, întrebându-se de ce le trădase.

Lăsând la o parte întrebările care o trimiseseră, în primul rând, în acea căutare febrilă, Grace reîncepu să scrie o scrisoare către Consiliul pentru locuințe. Frankie traversă camera și îi înmână un dosar.

— Speram să poți completa asta pentru mine.

Ea deschise dosarul. Erau documente de la Asociația pentru drepturile copilului, pentru plasarea unui copil în cadrul unei familii. Grace se arătă surprinsă; de obicei, îi trimiteau acest tip de probleme lui Simon Wise, în Ludlow, care era specializat pe dreptul familiei. Dar apoi, Grace

observă numele de pe formular și înțelese de ce Frankie i-l dăduse ei. Copilul care urma să fie înfiat era Samuel Altshuler.

Și urma să locuiască cu nimeni altul decât cu Frankie însuși.

— Îl iei pe Sammy la tine? întrebă ea, aproape nevenindu-i să creadă.

— Copilul merită un cămin sigur, știi? Și mi-a rămas în minte ce ai spus despre faptul că este greu să te implici.

Grace își aminti conversația lor telefonică, atunci când se afla la Washington. O spusese ca un avertisment. Dar el înțelesese opusul și se implicase cu totul.

— Așadar, am să-l adopt. Asta dacă o să permită unui bătrân burlac să adopte un copil.

Ea se apropie de el și-i strânse mâna, plină de admirație.

— O să-i permită, Frankie. Cu siguranță. Este cel mai norocos copil fiindcă te are pe tine. Le dactilografiez imediat și am să le duc personal la agenție.

Era aproape ora două după-amiaza când Grace se întoarse de la tribunal. Biroul era gol, dar Frankie îi lăsase un bilețel. *Am plecat să cumpăr niște lucruri pentru noua cameră a copilului. Mă întorc repede.*

Emoția și implicarea păreau să treacă dincolo de cuvintele scrise pe hârtie.

Începu să o doară stomacul, amintindu-i că nu luase masa de prânz. Își luă pachetul cu sandvișul cu salată de ou și se îndreptă spre ușă. Avea timp să mănânce ceva rapid înainte să se întoarcă Frankie.

Deschise ușa biroului, apoi se opri brusc. Acolo, pe coridor, stătea Mark.

— Bună… zise el nesigur.

Întâlnirea lor pe stradă ultima dată fusese o coincidență. Acum venise aici intenționat, să o caute. Ea simți în același timp surpriză, bucurie și

furie. Cum o găsise? Mama sau proprietara ei, poate; n-ar fi fost atât de greu.

— Ai plecat, spuse el, cu o voce mai degrabă rănită decât acuzatoare.

— Îmi pare rău.

— A fost ceva ce am spus eu? Sau am făcut?

— În niciun caz.

Își dădu seama cât de tulburat trebuie să fi fost.

— Situația dintre noi mi se părea, ei bine, complicată. Și apoi am găsit asta.

Își luă geanta și scoase mesajul radio care dovedea vina lui Eleanor. Fusese tentată să îl distrugă după ce se întorsese la New York. Dar nu o făcuse și, în ciuda faptului că încercase să lase totul în urmă, păstrase hârtia cu ea.

— Adevărul pe care l-am aflat despre Eleanor și întreaga situație dintre noi au fost prea mult pentru mine. Mă simțeam copleșită.

— Așa că ai plecat.

Dar faptul că fugise de acolo nu schimbase nimic. Vina lui Eleanor era acolo, negru pe alb. La fel și sentimentele ei pentru Mark.

— Îmi pare rău că nu am spus nimic.

— E în regulă. Toți avem lucruri pe care le ținem ascunse. Sunt multe pe care nu le știi despre mine. Făcu o pauză. Când eram în Washington, m-ai întrebat despre perioada când eram la Tribunalul pentru Crime de Război. Nu eram pregătit să vorbesc despre asta atunci, dar acum sunt. Știi, am terminat Dreptul când a izbucnit războiul. Am vrut să mă înrolez, dar tata a insistat să amân și să-mi termin studiile înainte să plec. A făcut un împrumut la bancă să mă țină în școală și eu trebuia să devin avocat pentru a putea să rămânem pe linia de plutire. Așa că, mi-am dublat cursurile ca să termin mai repede. M-am înrolat a doua zi după absolvire, m-au încadrat în corpul JAG și m-au trimis pe front, însă, până atunci, războiul se terminase, rămăsese doar de făcut curățenie. Unul dintre primele cazuri cu care m-am confruntat la

Frankfurt a fost procesul Obens. Ai auzit despre el?

Grace clătină din cap.

— Nu cred.

— S-au străduit să-l țină departe de presă. Obens era un soldat american în una dintre companiile care au eliberat Ravensbrück. El și ceilalți erau afectați de ceea ce văzuseră, nu gândeau limpede. Când au capturat un neamț care fusese gardian la un lagăr, Obens l-a împușcat, cu sânge-rece, încălcând regulile războiului.

Grace se albi la față, gândindu-se la mulți oameni buni, ca Tom, plecați prea devreme.

— Am vrut să deschid urmărirea penală. Nu era vorba despre luptă pe câmpul de război, era o crimă, pur și simplu. Dar superiorii mei nici n-au vrut să audă. Se concentrau doar pe problema aducerii nemților în fața justiției și nu voiau să minimizeze povestea victoriei Aliaților. Eu nu am vrut să renunț. Așa că au inventat o poveste cum că făceam asta pentru că familia mea era de origine germană.

Ea își aminti numele lui de familie: Dorff. O parte din ea știuse că avea rădăcini germane, dar nu dorise să pună întrebări.

— M-au acuzat de trădare.

— Așa că ai demisionat?

— Da, înainte să mă poată trimite la Curtea Marțială. Probabil crezi că sunt un laș. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme.

— Nu, cred că ce ai făcut tu a fost un gest de curaj. Dar de ce îmi spui asta acum?

— Deoarece cred că tu te învinovățești pentru moartea lui Tom și de aceea preferi să fugi mereu. Dar nimic nu este alb și negru. Nici alegerile tale, nici ale mele, nici ale lui Eleanor. Sunt sigur că a avut motive pentru a face ceea ce a făcut.

— Poate.

— Nu mă crezi?

— Nu mai știu ce să cred. Dar sunt extrem de bucuroasă că ești aici.

Cuvintele îi scăpară înainte să-și dea seama că le rostea. Simți cum se înroșește la față.

— Serios? Veni mai aproape de ea. Și eu.

— Chiar dacă e complicat?

— Mai ales atunci. Nu am venit pentru ceva simplu.

El o luă în brațe și rămaseră nemișcați timp de câteva secunde. Ea se uită spre el și se priviră ochi în ochi. Părea că voia să o sărute și, de data asta, ea chiar își dorea să o facă. Închise ochii și el se aplecă. Apoi, buzele lor se întâlniră.

Se auzi un zgomot în spatele lor.

— Grace, îți vine să crezi că i-am cumpărat lui Sammy o bicicletă și…

Frankie lăsă fraza la jumătate, iar Grace și Mark se îndepărtară unul de celălalt. Dar el deja îi văzuse.

Grace își drese vocea.

— Frankie, el este Mark Dorff. A fost prieten cu soțul meu.

Explicația nu părea decât să înrăutățească lucrurile.

Îl văzu pe Frankie cum se uita la ea, apoi la Mark, apoi din nou la ea, pregătindu-se să spună ceva. Nu-și dădea seama după figura lui dacă era enervat sau amuzat.

— Nu mă așteptam să te întorci atât de repede, spuse ea.

— Da, ei bine, îți amintești de femeia referitor la care mi-ai cerut să fac niște verificări?

Frankie îl privea cu suspiciune pe Mark, ca și când nu era sigur că putea vorbi de față cu el.

— E în regulă. Mark știe tot.

— Am fost la Biroul de imigrări mai devreme, să verific niște lucruri pentru documentele de adopție ale lui Sammy. Și m-am întâlnit cu amicul meu de la vamă. A găsit documentele ei de intrare în țară.

— Ale lui Eleanor?

— Nu e mare lucru. A sosit în America cu avionul, cu o zi sau două înainte să moară.

Grace clătină din cap, dezamăgită din nou. Asta știa și din pașaportul pe care îl văzuse la consulat. Dar la ce se aștepta? Un formular vamal nu avea cum să spună ce intenționa Eleanor să facă, ce căuta în New York și dacă era ceva legat de trădarea fetelor.

— Mulțumesc, îi spuse lui Frankie, recunoscătoare pentru eforturile făcute să o ajute.

— În dosar mai era asta.

El scoase un carnețel din haină și îl deschise, arătându-i însemnarea pe care o făcuse.

— Aceasta era adresa pe care o indicase ca destinație în America.

Grace citi adresa. Simți fiori reci pe șira spinării. Un apartament în Brooklyn. Și dedesubt, scrisul ilizibil al lui Frankie, cu însemnarea din registru: *Persoana la care merge în vizită.* Citind numele de dedesubt, îi îngheță sângele în vine.

— Trebuie să plec, spuse Grace, luându-și geanta. Mulțumesc.

Îl sărută pe Frankie atât de apăsat pe obraz, încât acesta se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vrei să vin cu tine? strigă Mark în urma ei.

Dar Grace ieșise deja pe ușă.

O femeie trebuie să facă singură anumite lucruri.

Capitolul 30

ELEANOR

Londra, 1946

— Eleanor.

Directorul o privea de la biroul lui. Trecuseră patru zile de când părăsise Zürich-ul. Venise pe neanunțate și stătea în ușa biroului său, cu o hârtie în mână.

— Nu mă așteptam să te întorci atât de repede. Cum a fost călătoria în Franța?

— În Franța, n-am găsit nimic.

El se lăsă pe spătarul scaunului și se întinse să-și ia pipa.

— Ei bine, foarte rău. Îți sunt recunoscător că ai încercat, dar am știut întotdeauna că ar putea fi o goană după himere, fără niciun rezultat după atât timp. Să sperăm măcar că te-ai lămurit cu privire la unele dintre întrebările tale.

— N-am spus că nu am aflat nimic, interveni ea. Am spus că n-am găsit nimic în Franța. Dar am avut ocazia să merg în Germania și să vorbesc cu Hans Kriegler.

— Germania. Directorul făcu o pauză, cu pipa neaprinsă suspendată în aer. Kriegler este judecat la Nürnberg, nu-i așa? Cum ai reușit să faci asta?

— Am reușit. Am vorbit cu el la Dachau, unde era ținut înainte de a fi transferat. Mi-a dat asta.

Ea scoase documentul găsit în seif.

— Știați că nemții aveau aparatul de radio. Și, totuși, ați transmis informații clasificate.

El luă hârtia de la ea.

— Eleanor, asta e absurd! izbucni el, cam prea repede, înainte să citească ce scria. Nu am văzut acest document în viața mea!

Ea întinse mâna. Dar nu ca să-i dea înapoi documentul.

— Înregistrarea transmisiunii. Arătați-mi-o! Și nu-mi spuneți că a ars în incendiu, adăugă ea, înainte ca el să poată răspunde. Știu că păstrați o copie.

Directorul o privi neclintit. Apoi îi apăru pe față o expresie de resemnare. Se întoarse către fișetul din spatele lui, tastă codul seifului și învârti mânerul. Sertarul se deschise și îi înmână un dosar gros.

Eleanor răsfoi pagini și pagini de transmisiuni dintre Londra și Secția F, clasificate în funcție de dată. Apoi ajunse la ce o interesa, o copie a mesajului pe care îl avea de la Kriegler. Londra îl primise, până la urmă. Era identic cu hârtia pe care i-o dăduse Kriegler, cu excepția ștampilei de primire – și a celei de-a doua foi de hârtie atașate în spate. *Mesaj neautentificat,* scria pe a doua pagină, un avertisment al operatorului care primise mesajul. Și apoi, separat: *Continuați transmisiunile.* Cineva dăduse directiva să se continue transmiterea de mesaje în ciuda avertizării că mesajul era o înșelătorie. Și, deși nu îl văzuse în viața ei, documentul fusese tipărit cu antetul lui Eleanor.

— Mi-ai ascuns asta.

— Nu te-am inclus, o corectă el.

De parcă era vreo diferență. Ea continuase să transmită mesaje, fără să știe că suspiciunile pe care i le prezentase de atâtea ori Directorului, de fapt, le fuseseră confirmate celor de la DOS chiar de către nemți. Dar superiorii ei, Directorul și Dumnezeu știe cine altcineva, îi ascunseseră informații, astfel încât să continue transmisiunile. Iar fetele fuseseră arestate și își pierduseră viața. Ea suspectase mult timp că era ceva în neregulă, că mesajele nu erau autentice. Dar ideea că propria ei agenție și-ar sacrifica intenționat oamenii era uluitoare.

— Știți că dacă aș fi văzut asta, aș fi oprit imediat transmisiunile. *Dumneavoastră* trebuia să

le opriți! Le transmiteați nemților informații sensibile care ne puneau agenții în pericol.

El se ridică în picioare.

— N-am avut de ales. Am acționat la comandă.

De câte ori nu citise asta în rapoartele criminalilor nemți de război, că nu aveau de ales decât să comită atrocități cu propriile mâini? Apoi, Directorul abordă o atitudine și mai emfatică.

— Dar, chiar și dacă nu ar fi fost cazul, tot aș fi făcut-o. Când ne-am dat seama că nemții aveau aparatul de radio, a fost o oportunitate să le dăm informații despre operațiuni – informații false care să le redirecționeze forțele de apărare oriunde în altă parte înainte de Ziua Z. Și a funcționat – cu siguranță, dacă nemții nu s-ar fi gândit că adunam forțe în altă parte, pierderile Aliaților ar fi fost și mai mari. Dacă nenorocitul ăla de operator radio nu ar fi transmis mesajul acela de avertizare care se presupunea a fi de la Tompkins, ar fi funcționat în continuare. A funcționat, repetă el, ca și când ar fi încercat să se convingă pe el însuși.

— Nu pentru fetele mele, replică Eleanor tăios. Nu pentru cele douăsprezece care nu s-au mai întors acasă sau pentru ceilalți agenți, precum Julian, care au fost uciși. Informațiile transmise nemților de Londra prin radio le-au deconspirat locațiile și activitățile și asta a condus direct la capturarea lor.

— Uneori, este nevoie de sacrificiul câtorva pentru un bine mai mare, spuse el cu răceală.

Eleanor era stupefiată. Lucrase pentru Director, îl susținuse. Felul strategic în care aborda munca dificilă pe care o aveau de făcut, modul în care dispunea agenții pe teren ca piesele de șah pe o tablă, acesta era unul dintre lucrurile pe care îl respecta cel mai mult la el. Nu și-l imaginase niciodată astfel, totuși: rece, cinic.

— Este revoltător. Mă duc la Whitehall.

— Și ce le vei spune? A fost un program sub acoperire, aprobat în întregime. De unde crezi că a

venit autorizarea, de la bun început?

Nu fusese doar Directorul, ci planul fusese aprobat la cele mai înalte niveluri guvernamentale. Ea își dădu seama atunci de întreaga dimensiune a trădării.

— Am să apelez la presă.

Ceva trebuia făcut.

— Eleanor, te-ai gândit la propriul tău rol în această ecuație? Știai că transmisiunile arătau suspicios. Și, totuși, ai continuat să transmiți informațiile pe aceleași frecvențe, acelorași operatori.

Eleanor era înmărmurită.

— Nu puteți să sugerați că…

— Chiar ai transmis mesajul care anunța că Julian se întorcea pe teren. Și când operatorul a spus să fie schimbat locul de aterizare, ai fost de acord și cu asta. L-ai trimis pe Julian la moarte, Eleanor. Nu ai insistat pentru că îți dădeai seama din multe puncte de vedere că, indiferent de ce se întâmpla, misiunea trebuia să meargă mai departe.

— Cum îndrăzniți? Eleanor simți cum i se înroșeau obrajii de furie. N-aș fi făcut nimic să-l pun în pericol pe Julian – sau pe fetele mele!

Dar Directorul continuă.

— Nu face greșeala asta. Numele tău este pe toate mesajele transmise. Dacă se află, toată lumea va crede că tu ești vinovată.

Vocea Directorului se îmblânzi.

— Nu am vrut niciodată să se ajungă la asta. Am crezut că a rămas totul în trecut când ai părăsit DOS. Dar nu ai putut să te abții. Și apoi, a apărut povestea cu tatăl lui Violet. I-a transmis întrebările pe care le avea reprezentantului lui din Parlament și au spus că este nevoie de o anchetă parlamentară. Am trimis ce dosare am putut la Washington.

— Și ați ars restul, spuse ea.

El nu răspunse. Adevărul părea imposibil de crezut – Directorul distrusese Norgeby House,

chiar locul pe care munciseră atât de mult să-l construiască, ca să îngroape adevărul pentru totdeauna.

— Și m-ați trimis departe, adăugă ea încet, în momentul în care își dădu seama de asta.

— Primeam întruna rapoarte despre tine că puneai întrebări, recunoscu el. Nu voiai să renunți. Am crezut că dacă te trimit departe de Londra, în Franța, mai câștig timp.

Nu luase în calcul posibilitatea ca ea să meargă în Germania și să vorbească cu Kriegler. Dar ea exact așa făcuse și lucrurile pe care le aflase schimbaseră totul.

— Ce o să faceți în legătură cu asta? întrebă ea.

— Nu este nimic de făcut. Parlamentul își va desfășura ancheta și nu va afla nimic și se va uita totul.

— Ce vreți să spuneți? Trebuie să facem public adevărul, să-l spunem Parlamentului.

— De ce, ca să poată denigra și mai mult activitatea DOS? Au susținut mereu că suntem lipsiți de importanță, chiar nocivi, și noi să le dăm dovezi care să le susțină afirmațiile? DOS este moștenirea mea, la fel ca și a ta.

Ar fi făcut orice ca ea să rămână intactă.

— Adevărul nu schimbă nimic, Eleanor. Fetele sunt moarte.

Dar, pentru ea, adevărul trebuia să primeze.

— Atunci, am să mă duc eu însămi.

Cuvintele erau un ecou al amenințării pe care o făcuse când ridicase suspiciunile privind aparatele de radio. Dacă le-ar fi pus în aplicare atunci și ar fi mers până la capăt, unele dintre fete ar mai putea fi în viață. Dar ea nu făcuse asta. De data asta, amenințarea nu era doar de formă. Nu avea nimic de pierdut.

— Am să mă duc eu însămi la comisie.

— Nu poți. Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Pe cine crezi că vor crede – o

fostă secretară nemulțumită sau un colonel cu decorații care a condus agenția cu brio?

Avea dreptate. La fel de bine, și ea ar fi putut să le trădeze pe fete. Nu exista niciun adevăr care să-l contrazică.

Doar dacă nu ar fi exista un martor.

— Kriegler a spus că una dintre fete nu a ajuns niciodată la lagărul de concentrare unde au pierit celelalte. Că ar putea fi în viață. Știți ceva despre asta?

Pe fața Directorului se citi un sentiment de neliniște.

— M-a vizitat una dintre fete la puțin timp după terminarea războiului. Voia ajutor pentru urgentarea obținerii unei vize pentru State. Am ajutat-o pentru că mi s-a părut corect să fac asta.

Mai degrabă, era bucuros să o trimită cât mai departe posibil.

— Care dintre fete era? întrebă Eleanor.

— Cea despre care tu nu ai crezut niciodată că era potrivită pentru această misiune, în mod surprinzător. Și, ca o ironie, cea ale cărei transmisiuni au fost falsificate de nemți – Marie Roux.

Ea își duse mâna la gură. Era adevărat ce-i spusese Kriegler.

— A supraviețuit interogatoriului SD și închisorii Fresnes. Tare ca o stâncă, până la urmă, și al naibii de norocoasă!

Bucuria care o cuprinse pe Eleanor fu repede înlocuită de furie. Directorul știuse și nu-i spusese.

— Ce i-ați spus? Despre arestări, vreau să spun.

Observă o tresărire pe fața Directorului.

— Nu i-am spus nimic.

— Unde e?

— Las-o în pace. Las-o să-și vadă de viață.

Dar Marie era singura persoană care știa că Eleanor nu avea nimic de-a face cu trădarea fetelor. Era singura care putea corobora adevărul despre ce se întâmplase cu rețeaua Vesper.

— Adresa.

Putea să-și dea seama după expresia feței lui că urma să o refuze.

— Sau o să mă duc direct la Parlament când plec de aici.

Ea întinse mâna.

El încercă să se certe cu ea, apoi se întoarse istovit spre fișetul din spatele lui. Scoase o bucată de hârtie și i-o înmână.

— Eleanor, îmi pare rău.

Ea o luă, fără să-i răspundă. Apoi băgă bucata de hârtie în geantă și își începu ultima parte a călătoriei.

∵

Era aproape opt și jumătate într-o marți dimineața când Eleanor se afla în mijlocul Gării Grand Central, așteptând cu nerăbdare. Înainte să plece din Anglia, îi trimisese o telegramă lui Marie: *Vin în America și am nevoie de ajutorul tău. Te rog, întâlnește-te cu mine la chioșcul de informații din Gara Grand Central pe 12 februarie, la ora 8:30 a.m.*

Eleanor stătea nesigură în mijlocul gării acum, cu valiza în mână. Zborul fusese o călătorie sufocantă, zgomotoasă, cu opriri în Shannon, Gander și Boston înainte de a ajunge, într-un final, la New York. Ajunsese cu avionul în noaptea precedentă și își rezervase o cameră în apropierea aeroportului. Întrucât limbile ceasului arătau opt și jumătate, se uită în jur neliniștită. Stabilise un loc de întâlnire neutru și nu se dusese direct la adresa pe care i-o dăduse Directorul, temându-se să nu fie prea mult.

Trecură cinci minute, apoi zece. De ce nu apăruse Marie? Nu primise mesajul? Adresa pe care i-o dăduse Directorul ar fi putut fi veche sau greșită. Sau poate că era furioasă pe Eleanor pentru ceea ce credea că făcuse și refuza să se întâlnească cu ea.

Eleanor își puse jos valiza, care devenise dintr-odată grea, sub o bancă. Privi în jur, gândindu-se care îi erau opțiunile. Într-o parte a chioșcului de informații se afla un panou cu mesaje, cu bucăți mici de hârtie lipite. Se apropie. Erau poze cu soldați dispăruți și refugiați din familii care căutau informații. Erau și notițe despre întâlniri sau întâlniri ratate. Se uită la întregul panou, dar nu văzu nimic adresat ei.

Se îndepărtă întristată de panoul cu mesaje. Era aproape nouă, cu mult peste ora la care o rugase pe Marie să vină la întâlnire. Nu putea trage decât o concluzie: Marie nu venea.

Trebuia să ajungă la ea. Eleanor căută în geantă și scoase bucata de hârtie pe care i-o dăduse Directorul, cu adresa lui Marie, un apartament din Brooklyn. Putea să meargă acolo și să sune la ușă. Dar dacă Marie nu voia să o vadă? Când aflase că Marie era în viață, simțise un licăr de speranță în pofida a tot ce aflase. Pentru Eleanor, ideea că Marie era în viață și nu dorea să o vadă sau să o ierte era insuportabilă.

Privi o clipă în jurul ei, dorind să renunțe. Dacă Marie nici măcar nu voia să o vadă, ce rost mai avea să continue?

Apoi își îndreptă spatele, îmbărbătându-se. Trebuia să o vadă și să-i explice ce se întâmplase cu adevărat. Acest lucru era mai presus de sentimentele sau iertarea lui Marie; avea nevoie de ea ca să ajute la dovedirea a ceea ce se întâmplase cu adevărat în timpul războiului. Cu ajutorul ei, ar putea scoate la iveală adevărul despre trădarea care cauzase uciderea atâtora dintre fetele ei.

Așadar, se va duce la apartamentul lui Marie, se hotărî Eleanor și va insista să o asculte. Porni să traverseze gara.

La ieșirea din gară, se opri să se orienteze. Privi trecătorii, intenționând să ceară cuiva indicații. Se apropie de un grup de navetiști care așteptau lângă o stație de autobuz.

— Scuzați-mă, i se adresă unui bărbat care citea ziarul.

Dar acesta nu păru să o audă. În timp ce se întoarse să găsească pe altcineva, observă o cabină telefonică în colțul străzii. Poate că operatorul ar putea avea numărul lui Marie.

Eleanor traversă strada spre cabina telefonică. Apoi se răzgândi; poate că era mai bine să meargă și să o găsească pe Marie, mai degrabă decât să o sune și să-i dea ocazia să o refuze. Stătea indecisă, între cabina telefonică și stația de autobuz. Când se întoarse spre stația de autobuz, îi atrase atenția ceva de dincolo de stradă. O strălucire de păr blond fluturând peste o eșarfă cu imprimeu vișiniu, ca aceea pe care o purta Marie în prima zi în care venise la Norgeby House.

Ajunsese, până la urmă! Inima lui Eleanor începu să bată cu putere.

— Marie! strigă Eleanor, pornind să traverseze din nou strada.

Femeia se întoarse, în timp ce Eleanor se îndrepta plină de speranță spre ea. Se auzi sunetul puternic al claxonului unei mașini, care începu să se transforme într-un urlet, iar Eleanor se întoarse, prea târziu, spre vehiculul care se îndrepta spre ea. Ridică mâinile într-un gest protector. Auzi un scârțâit asurzitor al frânelor, apoi simți o durere intensă.

Și pe urmă, nu mai știu nimic.

Capitolul 31

GRACE

New York, 1946

Când se deschise ușa apartamentului, Grace exclamă:

— Marie Roux?

Se văzu o strălucire în ochii femeii. În privirea ei se citea puțină teamă, dar și ceva mai mult… resemnare.

— Da.

Pentru o clipă, Grace se blocă. Petrecuse atât de mult timp în ultimele săptămâni privind imaginea lui Marie, mai întâi în fotografia uzată și, mai târziu, după ce o înapoiase, în mintea ei. Acum, femeia îi stătea în față, în carne și oase. Se schimbase puțin față de momentul când fusese făcută fotografia, avea riduri fine în jurul gurii și ochilor. Obrajii îi erau un pic mai supți, iar la tâmple îi apăruseră fire argintii premature, de parcă ar fi îmbătrânit în câțiva ani cât într-o viață.

— Cine ești? întrebă femeia.

Accentul ei englezesc era rafinat, dar nu exagerat de snob, exact așa cum își imaginase Grace.

Grace ezită, nesigură cum să-i explice rolul pe care îl juca ea în toată povestea.

— Sunt Grace Healey. Am găsit niște fotografii și m-am gândit…

Se opri și scoase singura fotografie pe care o păstrase.

— O! Marie își puse mâna la gură. Ea este Josie.

— Pot să intru? interveni Grace încet.

Marie o privi.

— Te rog.

O pofti pe Grace înăuntru și o conduse spre o canapea mică. Apartamentul, nu mai mare decât

camera lui Grace din casa unde stătea cu chirie, era curat și luminos, dar mobila era simplă și nu existau fotografii sau alte suveniruri care să o înfrumusețeze. În spate era o ușă, prin care se vedea un dormitor micuț. Grace se întrebă dacă Marie se afla acolo de prea puțin timp sau, ca și ea, pur și simplu nu-și transformase locul în „acasă”.

Marie ținea în mână fotografia.

— Este singura?

— Mai sunt și altele, inclusiv a ta, dar le-am lăsat la Consulatul britanic. Am încercat să fac în așa fel încât să fie returnate persoanei potrivite, îi explică Grace. Tu ești aceea?

— Nu știu.

Marie părea sincer încurcată.

— Presupun că sunt singura care a mai rămas.

Grace ar fi vrut să întrebe cum se întâmplase, căci Marie fusese printre cele considerate ucise în programul *Nacht und Nebel.* Dar întrebarea părea cumva nepotrivită.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în timpul războiului? întrebă, în schimb.

— Știi că am fost agent DOS? întrebă Marie.

Grace dădu din cap afirmativ.

— Am fost recrutată de o femeie pe nume Eleanor Trigg, deoarece vorbesc bine franceza.

Grace se gândi să o întrerupă pe Marie și să-i spună despre Eleanor, apoi se răzgândi.

— După programul de antrenament, am fost trimisă în nordul Franței să lucrez ca operator radio, pentru o parte din Secția F, numită rețeaua Vesper.

Marie avea un stil de a vorbi liric, muzical și nu era greu să ți-o imaginezi vorbind fluent franceza.

— Liderul nostru era un bărbat pe nume Julian. Am aruncat în aer podul înainte de Ziua Z, să le îngreunăm situația nemților. Dar, cumva, rețeaua noastră a fost compromisă și noi toți arestați sau cel puțin eu și Julian. Pe el l-au împușcat.

Fața lui Marie se schimonosi la această ultimă afirmație și aproape părea să retrăiască momentul pe care și-l amintea. Pe Grace o durea sufletul pentru această sărmană femeie, care trecuse prin atâtea.

— Am fost supusă interogatoriului la Paris, apoi trimisă la închisoare. Am găsit-o pe Josie acolo, dar era prea distrusă ca să mai poată scăpa.

Durerea care răzbătea din cuvintele ei arăta că nu mai destăinuise nimănui altcuiva aceste lucruri.

— Josie era o altă agentă?

Marie își șterse ochii cu mâna.

— Și prietena mea cea mai bună. Am fost urcate într-un tren ca să fim duse la unul dintre lagărele de concentrare. Josie a reușit să detoneze o grenadă și să arunce în aer vagonul. După explozie, am rămas fără cunoștință. M-am trezit câteva săptămâni mai târziu într-un hambar. Un fermier german m-a găsit sub resturile vagonului și m-a ascuns. Am stat acolo până când m-am întremat suficient. Până atunci, avusese loc invazia, am găsit o unitate britanică și le-am spus cine sunt.

— Și apoi?

— Apoi m-am dus acasă. Trenul meu a sosit la King's Cross. Nu era nimeni să mă aștepte. Nu mă așteptam la o paradă; nimeni nu știa că vin. Așa că, m-am dus și mi-am luat fiica, pe Tess. Ne-am îmbarcat pe un vas spre America imediat.

— Deci, nu te-ai întors niciodată la sediul DOS?

— O singură dată. I-am cerut Directorului ajutorul pentru a urgenta obținerea documentelor ca să plecăm în America. Nu mai rămăsese nimeni. Eleanor fusese concediată. Celelalte plecaseră.

Se auzi un zornăit la ușa apartamentului și intră o fetiță care nu părea să aibă mai mult de opt ani.

— Mami, spuse ea, cu un vag accent englezesc, aruncându-se în brațele mamei sale.

Apoi se retrase, privind întrebător spre Grace.

— Tu trebuie să fii Tess, spuse Grace.

Copilul semăna atât de mult cu mama ei, încât Grace zâmbi.

— Și eu sunt… ea ezită, nefiind sigură cum să-i explice fetei prezența ei acolo.

— O prietenă, termină Marie propoziția.

Tess părea mulțumită de explicație.

— Mami, prietena mea, Esther, de la apartamentul 5J, m-a invitat să mă joc cu ea și să rămân la cină. Pot să plec?

— Să fii acasă la șapte, răspunse Marie. Și, mai întâi, mai dă-mi o îmbrățișare.

Tess se ghemui în brațele întinse ale mamei pentru o clipă, apoi se grăbi spre ușă.

— N-am să mai consider niciodată de la sine înțeles că o văd în fiecare zi, îi spuse Marie lui Grace după ce a plecat Tess.

Marie se ridică în picioare.

— Am mai multe fotografii, adăugă ea, schimbând brusc subiectul.

Se îndreptă spre un dulap și scoase un album îngălbenit. Îl întinse ezitând. Spre deosebire de fotografiile serioase pe care le avea Eleanor, acestea erau instantanee și erau ca un film al momentelor pe care cei din rețea le petrecuseră împreună. Era o imagine cu niște bărbați tineri care jucau rugby pe un câmp, alta cu un grup care stătea la masă și bea vin. Ar fi putut fi la Oxford sau Cambridge, nu într-o misiune în Franța.

— Băieții au făcut fotografii cu micuțul aparat de fotografiat care ne-a fost dat în timpul programului de antrenament. Am luat filmul de la Julian în ultima zi. Și l-am păstrat în locuri în care nu s-ar gândi cineva să caute. L-am developat abia când am ajuns în America.

— Nu era periculos să-l iei?

Ea ridică din umeri.

— Bineînțeles. Dar îmi este foarte greu să explic cum au fost acele luni pe teren. A meritat riscul. Cineva trebuia să le vadă.

În caz că niciunul dintre ei nu ar fi scăpat, se gândi Grace. Își imagină singurătatea și teroarea, cât de mult trebuie să fi însemnat aceste momente de prietenie.

— Ăsta e Julian? întrebă Grace.

— Da. Și Will lângă el, întotdeauna. Nu ți-ai fi dat seama că erau veri, spuse Marie.

Doi tineri, care nu aveau mai mult de douăzeci și ceva de ani. Unul era blond, pistruiat și cu un zâmbet larg. Celălalt era înalt, cu pomeți ascuțiți și ochi întunecați și pătrunzători. Într-o altă fotografie, o privea cu drag pe Marie.

— Părea să țină la tine, observă Grace.

— Da, spuse Marie repede, părând aproape stânjenită. M-a iubit, spuse Marie cu vocea emoționată. Și eu pe el. Presupun că pare ciudat că sentimentele noastre s-au dezvoltat atât de rapid într-un timp atât de scurt.

— Deloc, răspunse Grace.

— L-am privit murind, adăugă Marie. L-am ținut în brațe. N-am putut face mai mult pentru el.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

Grace se gândi cât de groaznică fusese pentru ea pierderea lui Tom. Dar să fi fost de față, cum fusese Marie, ar fi fost insuportabil!

— Și vărul lui, Will?

— Sincer, nu știu. Trebuia să se întoarcă în Franța și să mă ia și pe mine, dar am fost arestată. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu el înainte să plec din Londra. Dar a dispărut.

Fața ei era gravă, iar Grace își dădea seama că misterul a ceea ce se întâmplase cu Will o urmărea la fel de mult ca și pierderea lui Julian și a lui Josie.

— Când s-a întâmplat?

— În mai 1944.

— Chiar cu câteva zile înainte de Ziua Z.

— Nu am mai rezistat ca s-o prindem.

Ceea ce făcuse rețeaua Vesper aruncând în aer liniile de cale ferată și înarmând membrii *Maquis*

oprise, cu siguranță, multe trupe germane să ajungă mai repede în Normandia și pe celelalte plaje. Salvaseră viețile a sute, dacă nu mii de soldați Aliați pe care i-ar fi putut aștepta nemții acolo. Dar cei mai mulți nu au știut niciodată ce făcuseră ei.

— Am fost trădați, spuse brusc Marie. Când am fost arestată și dusă la Avenue Foch, aveau unul dintre aparatele noastre de radio și m-au obligat să transmit mesaje la Londra. Am încercat să omit verificarea mea reală, codul pe care trebuia să-l dau pentru a mi se verifica identitatea, să semnalez Londrei că ceva nu era în regulă. Dar ei au ignorat avertizarea mea – de fapt, au răspuns că nu am folosit-o, ceea ce i-a determinat pe nemți să-l împuște pe Julian. A fost ca și când britanicii ar fi știut că aparatul de radio era compromis, dar voiau să continue transmisiunea cu orice preț.

— Ai idee cine ar fi putut să vă trădeze? întrebă Grace.

Se temea să-i spună lui Marie că fusese Eleanor și spera, pe jumătate, că poate deja știa sau bănuia.

— Înainte de a pleca din Londra, l-am întrebat pe colonelul Winslow – el era Directorul DOS, șeful lui Eleanor. La început, a încercat să nege că existase vreo trădare la sediu. Dar când l-am confruntat cu tot ce știam de pe teren, mi-a sugerat că este vorba despre Eleanor. Mi-a arătat un document de pe biroul lui Eleanor prin care ordona ca transmisiile radio să continue, chiar și după ce Londra aflase că fuseseră interceptate.

Ochii lui Marie erau plini de lacrimi.

— Nu mi-am putut imagina. N-avea niciun sens.

— Deci, n-ai crezut că a fost Eleanor?

Marie dădu emfatic din cap.

— Nu, niciodată. Nici într-un milion de ani.

Grace era uimită. Marie văzuse documentul care părea să o acuze pe Eleanor. Era atât de orbită de loialitate?

— De ce nu?

— Când l-am văzut pentru ultima dată pe Julian la sediul SD, tocmai se întorsese de la Londra, unde se întâlnise cu Eleanor. Mi-a spus înainte să moară că Eleanor era îngrijorată în legătură cu aparatele radio. Era îngrijorată în mod special că era ceva în neregulă cu transmisiunile mele și mă avertiza să fiu atentă. Desigur, era prea târziu. Dar încercase să mă avertizeze. Așa că știu că nu ea era vinovată.

— Dar dacă nu era ea, atunci cine?

— Nu știu. Colonelul Winslow mi-a spus să merg în America și să încep o viață nouă, să nu mă uit în urmă. Așa am făcut. I-am trimis adresa mea, așa cum mi-a cerut, și îmi trimite lunar un cec cu o sumă fixă. Am crezut că am lăsat totul în urmă. Cel puțin, până a venit mesajul de la Eleanor.

Marie se duse spre un dulap și îl deschise pentru a scoate valiza pe care Grace o văzuse ultima dată în Gara Grand Central.

Grace era uluită.

— A fost la tine tot timpul.

— Eleanor mi-a trimis o telegramă că vine la New York.

— Cum te-a găsit?

— Îmi imaginez că i-a spus Directorul. Știa că vin la New York și mi-a aranjat să obțin documentele. Nu i-ar fi fost foarte greu să mă găsească. Iar Eleanor era foarte bună la asta.

Grace încuviință din cap. În sfârșit, înțelegea de ce venise Eleanor la New York.

— În telegrama ei, Eleanor m-a rugat să ne întâlnim la Gara Grand Central. Cumva, parcă nu voiam s-o văd, adăugă Marie. A fost un capitol foarte dureros din viața mea și l-am închis pentru totdeauna – așa credeam.

— Așadar, nu te-ai dus să te întâlnești cu ea?

— Ba da, m-am dus. Nu puteam să nu o fac. În telegramă, mă ruga să ne întâlnim la opt și jumătate. Dar fiica mea, Tess, s-a îmbolnăvit și nu a mers la școală. Era trecut de nouă când am reușit

să găsesc pe cineva să stea cu ea, ca să pot ajunge la gară, iar Eleanor nu mai era acolo. M-am gândit că va încerca să mă contacteze din nou. Eleanor era foarte insistentă. Dar n-am găsit-o, așa că am plecat. Mai târziu, în acea zi, când am aflat ce s-a întâmplat, m-am întors.

— Atunci ai luat valiza.

— Da. O văzusem acolo în acea dimineață, dar nu mă apropiasem suficient de mult să observ că-i aparținea lui Eleanor. Abia mai târziu, după ce am aflat veștile, am pus lucrurile cap la cap și mi-am dat seama că era a ei. După ce s-a întâmplat, nu puteam s-o las acolo, pur și simplu.

— Te superi dacă vreau să mă uit puțin în valiză?

Marie încuviință din cap.

— Încă n-am deschis-o. N-am fost în stare.

Grace așează valiza pe o laterală și desfăcu închizătoarea. În interior, bunurile lui Eleanor erau neatinse. Grace se uită printre ele, având grijă să nu le deranjeze. În spate, aproape acoperită de alte lucruri, se afla o pereche de pantofi albi pentru copii.

— Aceia sunt ai mei, spuse Marie dintr-odată, întinzându-se să-i ia. Adică au fost ai fiicei mele. Eleanor nu avea copii. Dar i-a păstrat pentru mine.

— Deci i-a adus pentru valoarea sentimentală?

Marie zâmbi.

— Eleanor nu avea sentimente. A făcut totul cu un scop.

Întoarse pantofii invers și un lănțișor metalic căzu dintr-unul dintre ei. Marie îl ridică de pe podea.

— Colierul meu. Ținea în mână un lănțișor cu un pandant cu fluturaș. Eleanor mi l-a păstrat, până la urmă.

Își șterse lacrimile în timp ce-și punea colierul în jurul gâtului. Apoi studie din nou pantofiorii de bebeluș, moment în care fața i se lumină. Începu să analizeze una dintre tălpi cu degete exersate.

— Pantofii sunt una dintre cele mai bune ascunzători.

În interiorul tocului se afla o mică bucată de hârtie. Marie o desfăcu cu atenție și i-o arătă lui Grace. Era o copie a ordinului pe care Grace îl găsise în dosar. Grace căută în valiză să vadă ce altceva ar fi putut aduce Eleanor. Scoase un carnețel.

— Avea mereu un carnețel cu ea, remarcă Marie, zâmbind la această amintire.

Grace răsfoi paginile.

— Este o audiere parlamentară cu privire la ce s-a întâmplat cu fetele. Și uite…

Ea indică una dintre notițele lui Eleanor: *Marie trebuie să depună mărturie pentru a se cerceta rolul Directorului.*

— Deci, nu venea să-mi spună ce s-a întâmplat. Avea nevoie de ajutorul meu pentru a demonstra că n-a avut nicio legătură cu jocul radio.

— O crezi?

Marie își dădu la o parte părul din ochi.

— Absolut. Povestea Directorului nu are nicio logică. Julian mi-a spus înainte să moară că Eleanor era îngrijorată de aparatele de radio și că nu o lăsau să oprească transmisiunile. Oricine a făcut asta, n-a fost ea.

Marie se întristă.

— Eleanor avea nevoie de mine și eu am dezamăgit-o. Și acum este prea târziu.

— Poate că nu, spuse Grace dintr-odată, conturându-i-se o idee în minte.

Până la urmă, Eleanor murise luptând pentru fetele ei, la fel cum făcuse și în timpul vieții.

— Bineînțeles că este. Eleanor a murit.

— Da. Dar ce își dorea ea mai mult decât orice?

— Aflarea adevărului.

— Nu, să se asigure că lumea va afla cum au stat lucrurile. Ea a murit prea devreme și nu a apucat să povestească. Dar o putem face noi pentru ea.

Grace se ridică, întinzându-i mâna lui Marie.
— Vino cu mine.

Capitolul 32

GRACE

New York, 1946

O lună mai târziu, Grace ieșea de la Bleeker & Sons la sfârșitul zilei și lua metroul spre nord, până la Forty-Second și Lexington. Când ieși la suprafață, îl găsi pe Mark, care o aștepta la colț.

— Ai un obicei să-mi apari în cale, îl tachină ea.

Glumea, desigur; de data asta știa că va veni. După ce îl abandonase în biroul lui Frankie pentru a o găsi pe Marie și apoi își dăduse seama cum să o ajute, Grace se întorsese la birou, dar el plecase. Îi spusese lui Frankie că trebuia să se întoarcă în DC pentru probleme de serviciu. Ea îl sunase să-și ceară scuze. Nu voia să creadă că sărutul pe care-l împărtășiseră o îndepărtase (ba dimpotrivă!). El fusese înțelegător și, deși era așteptat să se întoarcă în DC în noaptea aceea pentru serviciu, îi promisese că o va anunța data viitoare când va veni la New York.

Mark se ținuse de cuvânt: sunase în seara precedentă să-i spună că va fi în oraș cu probleme de serviciu și o întrebase dacă ar putea să se întâlnească să bea ceva. Grace confirmase pe loc și avusese grijă pe parcursul întregii unei zile aparent interminabile la serviciu să nu-și strice buclele sau să-și întindă machiajul. Era cu adevărat încântată să-l vadă. Se putea obișnui cu aceste întâlniri amuzante la fiecare câteva săptămâni, fără nicio obligație sau surpriză.

— Așadar, chiar guvernul britanic a trădat fetele? întrebă Mark.

Grace confirmă din cap.

— Au vrut ca nemții să creadă că totul era în regulă și că rețeaua era încă activă. Așa că au continuat să transmită, ca și când activitatea se

desfășura normal. Au continuat să transmită și să trimită agenți și arme. Voiau ca aparatele de radio să funcționeze, astfel încât să poată transmite informații false despre ora și data invaziei.

— Dar asta ar însemna că și-au trimis agenții într-o capcană.

— Da.

Chiar și când existau dovezi indubitabile, era imposibil de crezut. Grace se cutremură. Fetele fuseseră arestate și DOS le lăsase să dispară, în același mod cum intenționase și programul *Nacht und Nebel.*

— Când te gândești că guvernele ar putea face astfel de lucruri propriilor oameni…

Dar, bineînțeles, și acesta fusese unul dintre învățămintele războiului. Oamenilor nu le venea să creadă lucrurile pe care nemții le făcuseră propriului popor. Și în celelalte țări, Austria și Ungaria și altele, oamenii își trădau vecinii evrei care locuiau alături de ei de secole.

— Cine poate spune că s-a oprit la britanici? spuse Mark. Și americanii au riscat mult pentru a-i induce în eroare pe nemți chiar înainte de Ziua Z. Ar fi putut fi și ei implicați cumva în jocul radio. Probabil că nu vom ști niciodată.

Sau ar putea afla?

Grace se gândea. Dacă Raquel i-ar putea introduce din nou în arhiva Pentagonului… îndepărtă acest gând.

— De ce nu a ieșit la iveală adevărul după război?

— Nimeni nu voia să se gândească la trecut. Totul s-a schimbat, vezi tu, jucătorii și taberele. Rușii erau deodată sovietici. Oamenii de știință germani, care au ajutat la uciderea a milioane de oameni, au fost aduși în SUA în loc să fie judecați, pentru a lucra la bomba atomică. Guvernul britanic a fost bucuros să lase lucrurile așa.

— Cu excepția lui Eleanor. Ea n-a vrut să renunțe. Au continuat jocul radio intenționat,

distrugând tot ce construise ea – Eleanor dorea ca lumea să afle.

— Ce s-a întâmplat după ce te-ai întâlnit cu Marie?

— Când ne-am dat seama care era adevărul despre cele întâmplate și de nevinovăția lui Eleanor, am știut că trebuia să încheiem ceea ce începuse ea – să prezentăm adevărul persoanelor potrivite. Am ajutat-o pe Marie să-și pregătească mărturia despre ceea ce se întâmplase în timpul războiului. Frankie a apelat la o cunoștință pentru a ajunge la ambasadorul britanic la Washington, pentru ca declarația lui Marie să ajungă în Parlament.

Grace se întrebase dacă era nevoie ca Marie să se întoarcă la Londra pentru a depune mărturie. Nu știa dacă biata femeie ar fi rezistat să se întoarcă în țara pe care o părăsise. Din fericire, fuseseră anunțate că declarația era suficientă. Nu știau dacă va avea vreun rezultat.

Dar, cu câteva zile în urmă, Frankie primise vești.

— Statutul fetelor a fost schimbat, de asemenea. Din *dispărute, presupus moarte* în *ucise în misiune.*

Trei cuvinte însemnau atât de mult.

— Josie va fi nominalizată pentru medalia George Cross[29].

— Și Eleanor? întrebă el.

Grace clătină din cap. Ea va rămâne o notă de subsol în istorie, necunoscută, cu excepția câtorva persoane. Dar, desigur, asta își dorise și ea întotdeauna.

O mare parte din adevăr murise odată cu Eleanor și nu va fi niciodată cunoscut. Desigur, erau multe pe care nu le vor afla niciodată. Cine dintre britanici le știa situația? Fusese MI6 cel care luase decizia calculată să sacrifice agenții sau DOS își trădase proprii oameni?

Dar era un început.

— Două pahare de șampanie, vă rog, îi ceru Mark chelnerului când se așezară la o masă la Stiles' Tavern, un local simplu și fără pretenții, nu departe de Gara Grand Central. Trebuie să sărbătorim.

— Te-ai întors la New York pentru un caz? întrebă ea după ce le-au fost aduse băuturile, apoi își ridică paharul.

— Nu chiar. Mi s-a oferit un post la Tribunalul pentru Crime de Război. Nu la Nürnberg, la una dintre filiale.

— O, Mark, este minunat!

— Ție ar trebui să-ți mulțumesc. Faptul că am colaborat cu tine pentru a afla adevărul despre Eleanor și despre fete m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mi-a lipsit acea activitate. M-am hotărât să încerc din nou.

Grace ridică paharul.

— Pentru noul tău post, spuse ea.

— Pentru o a doua șansă, spuse el, adăugând o notă mai profundă cuvintelor.

Ciocniră paharele.

— Și am vrut să te văd.

Să o vadă, își dădu seama Grace, înainte să plece. Mâna ei rămase în aer. Se întorcea în Europa pentru totdeauna. Luă o înghițitură, bulele gâdilându-i nasul. Nu avea niciun drept să se supere. Împărtășiseră câteva momente trecătoare și nu se putea aștepta la mai mult. Totuși, se obișnuise cu el, iar gândul că pleca o întrista mai mult decât se așteptase.

— Mă întrebam… el ezită. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine.

— Poftim?

Ea crezu că nu auzise bine. Să meargă la Washington era una, dar să renunțe la viața ei și să se mute în Europa… cu el.

— Aș putea aranja să obțin un post la tribunal și pentru tine. Cu abilitățile tale de cercetare, ai fi un adevărat câștig.

Ea se gândi un moment la această posibilitate.

— Ai putea chiar să studiezi mai mult ce s-a întâmplat cu DOS și cu fetele celelalte.

El îi prezenta oportunitatea de a continua investigația lui Eleanor ca pe o promisiune. O parte din ea voia să accepte, să-l urmeze în Europa, să continue munca pe care o începuse. Dar ar fi însemnat tot să fugă de realitate.

— Gracie, între noi e ceva special.

Ei i se opri respirația. El recunoștea cu voce tare ce simțeau amândoi, dar nu îndrăzniseră să-și spună până acum.

— Am simțit-o din momentul în care ne-am întâlnit acum câteva săptămâni. Tu nu?

— Ba da.

Și ea simțise și n-ar fi putut să nege, chiar dacă ar fi vrut.

— Viața e prea scurtă ca să lăsăm așa ceva să treacă pe lângă noi, insistă el. De ce să nu ne dăm o șansă?

El îi oferea nu doar un loc de muncă, ci o viață împreună. Ideea de a-și lua tot și a se muta în Europa cu Mark era extravagantă, chiar nebunească. Cu toate acestea, era oarecum tentată să spună da. Terminase cu povestea lui Eleanor și a fetelor. Nu mai era nimic care să o rețină.

Doar că era timpul să-și scrie propria poveste acum.

— Mark, sunt onorată și nu mi-aș dori nimic mai mult decât asta.

Pe fața lui se citea speranța și ea se înfioră, pregătindu-se sufletește pentru ceea ce trebuia să spună în continuare.

— Dar mai sunt lucruri de care trebuie să am grijă aici.

Biroul avea din ce în ce mai mulți clienți în fiecare zi. Și Frankie, ocupat să-l ajute pe Sammy la școală, avea nevoie de ea mai mult ca niciodată.

— Nu spun nu, dar nu chiar acum. Poate peste câteva luni, când lucrurile se vor mai așeza.

Dar viitorul, știau amândoi, nu putea fi promis. El se dădu pe spate, acceptându-i decizia.

— Încă ceva, spuse ea, când ieșiră din bar. Aș vrea să plătesc pentru înmormântarea lui Eleanor. Adică, dacă mai este posibil.

Merita un mormânt adevărat, cu numele ei, ca lumea să-și amintească de ea – fetelor li se refuzase asta. Grace scoase cecul de la avocatul lui Tom din poșetă și i-l dădu.

El citi și fluieră încet.

— Asta ajunge pentru o super înmormântare!

— Și dacă ai putea să-i trimiți restul lui Marie să aibă grijă de fiica ei, ți-aș fi recunoscătoare.

Deși Marie îi mulțumise lui Grace pentru tot ce făcuse pentru a ajuta la reabilitarea lui Eleanor și a fetelor, ea observase că femeia voia să se elibereze de trecut. Grace se hotărâse să nu o mai deranjeze pe viitor și să o lase să-și vadă de viață.

— Am să văd ce pot face. La revedere, Grace, spuse el, iar ochii lui cu irizații verzui îi întâlniră pe ai ei.

O sărută o dată, dulce și suficient de lung.

Ea făcu eforturi să nu-l sărute din nou, știind că, dacă nu pleca acum, era posibil să nu mai plece niciodată.

— Mult noroc, Mark.

Ea traversă bulevardul spre Gara Grand Central, lipsită de griji și neînfricată, și intră pe ușa gării, îndepărtându-se ca să-și înfrunte viitorul.

Nota autoarei

Acum câțiva ani, când făceam cercetare pentru următoarea mea carte, am descoperit uimitoarea poveste adevărată a Verei Atkins și a femeilor care au fost agente ale Departamentului de Operațiuni Speciale (DOS) din Marea Britanie, sub conducerea ei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am fost imediat fascinată de încercările eroice ale acestor femei curajoase, care au trecut neobservate mult timp după încheierea războiului. M-a izbit, de asemenea, faptul că multe dintre ele nu s-au mai întors niciodată acasă.

Ca autoare de ficțiune istorică, trebuie să am întotdeauna grijă la echilibrul între nevoile poveștii și obligația față de adevărul istoric. Unele dintre personajele și evenimentele din *Fetele dispărute din Paris* sunt bazate pe fapt, dar romanul este, înainte de toate, o operă de ficțiune. Nu aveam cum să captez în mod adecvat faptele eroice ale atâtor femei care au făcut parte din DOS, așa că am creat niște portrete compuse, reprezentate de Marie și celelalte agente, inspirate din personajele reale. Eleanor Trigg, colonelul Winslow și toate celelalte personaje sunt fictive.

În ce privește modul în care s-au antrenat și au fost trimise în Franța agentele, mi-am permis destule libertăți. Locurile în care au operat și misiunile pe care le-au îndeplinit au fost create special pentru povestea mea. De asemenea, explicația finală pentru ce li s-a întâmplat fetelor, deși inspirată din mai multe teorii care s-au vehiculat la vremea lor, este tot un produs de ficțiune.

Pentru cei care sunt interesați să citească mai multe despre adevăratele agente de la DOS, vă

recomand *A Life in Secrets: Vera Atkins and the Missing Agents of World War Two* de Sarah Helm și *Spymistress: The True Story of the Greatest Female Secret Agent of World War Two* de William Stevenson.

virtual-project.eu

{1} *Légion des volontaires français* – una dintre organizațiile militare ale colaboraționiștilor francezi, fondată în 1941.

{2} *Women's Army Corps* – Corpul de Femei al Armatei Britanice.

{3} *First Aid Nursing Yeomanry* – Garda Britanică de Prim Ajutor.

{4} Avionul de vânătoare Spitfire a fost folosit de către Royal Air Force și de alte țări aliate în al Doilea Război Mondial. A participat la toate operațiunile aeriene britanice, inclusiv la apărare a Londrei de bombardamentele naziste.

{5} Ministerul Apărării 1 (Ministry of Defence 1 sau MDI), cunoscut, de asemenea, ca Magazinul de jucării al lui Churchill, era o organizație britanică de cercetare și dezvoltare în domeniul armamentului în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

{6} William Shakespeare, *Henric V*, traducere de Ion Vinea.

{7} Flotsam – rămășițe plutitoare de la o navă scufundată.

{8} Clădirea Guvernului britanic.

{9} The National Mall este un parc situat în fața Capitoliului în Washington, DC, capitala Statelor Unite.

{10} Nacht und Nebel (Noapte și ceață) a fost o directivă/program elaborat de însuși Adolf Hitler pe 7 decembrie 1941 care îi viza pe activiștii politici și pe „susținătorii" rezistenței în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Victimele care dispăreau în acțiunile Nacht und Nebel nu mai erau găsite niciodată.

{11} Mișcarea franceză de rezistență din timpul ocupației germane (1940 – 1945).

{12} Washington Monument este un obelisc aflat lângă National Mall din Washington, D.C., construit în memoria primului președinte al Statelor Unite ale Americii, George Washington.

{13} Elipsa este un parc de 52 de acri (210.000 m²), situat în partea de sud a gardului Casei Albe.

{14} Lincoln Memorial a fost construit între anii 1915–1922 în cinstea lui Abraham Lincoln, al 16-lea președinte al Statelor Unite. Pereții au inscripții cu citate din discursuri ale președintelui american.

{15} O piscină lungă și dreptunghiulară aflată pe National Mall, în partea estică a Lincoln Memorial. În funcție de unghiul din care privești, reflectă în mod spectaculos fie Washington Monument, Lincoln Memorial, copacii sau cerul.

{16} Te rog (în limba germană în original).

{17} Domnișoară (în limba germană în original).

{18} Forțele Auxiliare Aeriene Feminine (The Women's Auxiliary Air Force – WAAF) erau unitatea auxiliară a Forțelor Regale Aeriene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, creată în 1939. În perioada cea mai de succes, în 1943, numărul WAAF depășea 180.000, cu peste 2.000 de femei înrolate săptămânal.

{19} Crede.

{20} Florile răului (în limba franceză în original).

{21} Afară (în limba germană în original).

{22} Mezuza este un obiect de cult iudaic, așezat pe tocul din dreapta al ușii la intrarea unei camere sau locuințe.

{23} Afară! Grăbiți-vă! (în limba germană în original).

{24} Judge Advocate General – comandantul Biroului Procuraturii Militare a Armatei Statelor Unite.

{25} Dictonul *Arbeit Macht Frei* (Munca te eliberează) a fost folosit ca lozincă afișată în Germania nazistă, la intrările în lagărele de concentrare și exterminare germane.

{26} Prost, idiot (în limba germană în original).

{27} Poezia *Stopping by Woods on a Snowy Evening* (Popas în pădure într-o seară cu ninsoare).

{28} Reichsmark – monedă în Germania din 1924 până în 20 iunie 1948 în Germania de Vest, când a fost înlocuită cu Deutsche Mark, și până în 23 iunie în Germania de Est, când a fost înlocuită de marca est-germană.

{29} Crucea Regelui George (The George Cross) este o decorație civilă a Marii Britanii și a altor state din Commonwealth și a fost instituită la 24 septembrie 1940 de către regele George al VI-lea.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32

Table of Contents

Capitolul 1 3
Capitolul 2 12
Capitolul 3 22
Capitolul 4 38
Capitolul 5 54
Capitolul 6 66
Capitolul 7 77
Capitolul 8 94
Capitolul 9 98
Capitolul 10 114
Capitolul 11 131
Capitolul 12 155
Capitolul 13 167
Capitolul 14 175
Capitolul 15 196
Capitolul 16 211
Capitolul 17 224
Capitolul 18 243
Capitolul 19 251
Capitolul 20 261
Capitolul 21 273
Capitolul 22 285
Capitolul 23 291
Capitolul 24 299
Capitolul 25 311
Capitolul 26 324
Capitolul 27 334

Capitolul 28 357
Capitolul 29 362
Capitolul 30 368
Capitolul 31 377
Capitolul 32 387